

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KELLEY ARMSTRONG

FROSTBITTEN

FROM THE AUTHOR OF MEN OF THE OTHERWORLD

KELLEY ARMSTRONG TARAFINDAN DA

ÖTEKİ DÜNYA ROMANLARI

Isırıl

mış

Çalın

mış

Dime Store Magic

Endüstriyel Büyü Perili

Kırık

İnsanların Dahil

Olmadığı Kişisel

Şeytan

Öteki Dünyanın Ölü

Adamlarıyla Yaşamak

NADIA STAFFORD ROMANLARI

Çıkış Stratejisi

Kırılmak İçin Yapıldı

BANTAM BOOKS

*Hâlâ yapabileceğime inanan Jeß'e,
emin olmadığım günlerde bile*

TEŞEKKÜRLER

Bir teşekkür de bu öyküleri yayınlamama yardımcı olan muhteşem ekibe: menajerim Helen Heller ve editörlerim Bantam'dan Anne Groell, Random House Canada'dan Anne Collins ve Little, Brown & Co'dan Antonia Hodgson'a. İNGİLTERE.

Beta okuyucularıma her zamanki gibi çok teşekkür ederim. Bu sefer Ang Yan Ming, Xaviere Daumarie, Terri Giesbrecht, Laura Stutts, Raina Toomey, Lesley W. ve Danielle Wegner vardı. Evet, hikâyeler ilerledikçe liste de büyüyor; işleri berbat etmediğimden emin olmak için daha fazla göz!

PROLOGUE

TOM, ay ışığının buzla kaplı gölden yansımalarını izlerken, kendi düşüncelerini dile getirdi: Dünyanın gerçekten daha fazla kara ihtiyacı vardı.

Elbette, insanlar küresel ısınma tehdidine dudak bükerek, dudak bükerek ve Kenai Fiyortları'nda çekilen buzulları işaret ederek sözde hizmet ettiler. Ancak kalplerinde, daha sıcak bir iklimin o kadar da kötü bir şey olduğuna ikna olmamışlardı, özellikle de yılın bu zamanında, Mart ayının sonlarında, Alaska'nın sert kış ayları geride kalmışken ve daha haftalar varken.

Ama Tom karı severdi. Ona Tanrı'nın Ajax'ı diyordu. İlahi temizlik tozu. İlkbaharda buzlar çözüldüğünde bu göl ve tarla büyük bir bataklığa dönüşecekti; çamur, sivrisinekler ve kışı atlatamamış her hayvanın çürüyen cesedinden başka bir şey olmayacaktı. Yine de bu birkaç ay boyunca, herhangi bir şairin hayal edebileceği kadar bozulmamış bir vahşi doğaydı.

Yarım ayın altında kesintisiz beyaz bir tarla parıldıyordu. Hava o kadar keskindi ki nane şekeri emer gibiydi ve gece o kadar sessizdi ki Tom farelerin kar yığınlarının altında tünel kazdığını ve on mil ötedeki kurtların ulumasını duyabiliyordu.

Tom kurtları kardan daha çok severdi. Güzel, gururlu yaratıklar. Mükemmel avcılar, gecenin içinde süzülüyorlar, hayaletler gibi sessizler.

Yakaladığı ilk hayvan bir kurt yavrusuydu. Onu hâlâ hatırlıyordu, yeni yağmış karın üzerinde kan halesi içinde yatıyordu, dudakları son bir meydan okuma hırıltısıyla geriye çekilmişti, kaçmaya çalışırken bacağının yarısı kopmuştu. Tom çocukken bile bu meydan okumaya, bu hayatta kalma isteğine saygı duymuştu. Babası postun

Satılamayacak kadar hasarlı olduğu için Tom annesinden kendisine eldiven yapmasını istemişti.

O eldivenler hâlâ ondaydı. Onları oğluna vermeyi planlamıştı ama... şey, kırk altı henüz çok yaşlı sayılmazdı ama burada yeterince kadın yoktu. Anchorage, Fairbanks kadar kötü değildi ama sekizinci sınıf eğitimi almış, kasabadan otuz mil uzakta bir kulübede yaşayan bir tuzakçıysanız, kendinize bir eş bulmayı umuyorsanız Brad Pitt gibi görünseniz iyi edersiniz.

Başka bir kurt sürüsünün şarkısı ilkinde katıldı ve Tom dinlerken, bunlardan birinin kendi sürüsü olup olmadığını merak etti, eskiden bu alanda koşan sürü. Yirmi yıldır onlardan gelen postlara güvenebiliyordu. Artık kurtları tuzağa düşürmüyor, sadece vuruyor, gerçek bir leşçinin yapması gerektiği gibi yaşlı ve hasta olanları hedef almaya dikkat ediyordu.

Tuzaklarını boşaltmaya geldiğinde onları duyardı, ulumaları o kadar yakındı ki tüfeğini biraz daha sıkı tutardı. Yine de onu hiç rahatsız etmediler - sadece işine devam etmesine izin verdiler.

Karda çaprazlama ilerleyen izlerini görür ve avlarını son kemiğine kadar temizlenmiş olarak bulurdu. Arada sırada, ağaçların arasından sessizce süzülürken onları bir an için bile olsa görebiliyordu. Bir keresinde, böyle bir kış gecesinde, onların buzun üzerinde oynamalarını izlemişti, yaşlı olanlar bile yavru köpekler gibi yuvarlanıp kayıyorlardı.

Ama sonra, birkaç ay önce bu küçük vadiyi terk ettiler.

Şimdi o uzaktan gelen kurt ulumaları kesilmişti ve onlar kesilince Tom ortalığın ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Doğal olmayan bir sessizlik. İnsanlar Alaska'nın vahşi doğasının sessizliğinden bahsederdi ama orada biraz zaman geçiren herkes bunun sessizlikten başka bir şey olduğunu bilirdi; sürekli esen rüzgâr ve akan su, karın altında ve üstünde koşuşturan ayaklar, yırtıcı hayvanların sesleri ve avların çığlıkları. Ama şu anda Tom rüzgârın bile durduğuna yemin edebilirdi.

Ve burada yeterince uzun süre kaldıysanız, bunu da bilirsiniz - gerçek sessizliğin tek bir anlamı vardır: bela.

Tom çantasını yere indirdi ve tüfeğini iki eliyle bir samurayın kılıcını kavradığı gibi kavrayarak kaldırdı. Tom'un

Bir silahın onu savaşçı yaptığını düşünerek kendini kandırdı. Burada sadece bir yırtıcıydı, hem de acınası bir yırtıcı.

Ağaçların arasında bir gölge dalgalandığında kıpırdamadan durdu ve yavaşça dönerek onu takip etti, tüfeği birkaç santim daha yükseldi.

Ormanda yapılabilecek en kötü iki hata rehavet ve panikti. Ne kadar dikkatli bakarsa baksın, dört ayak üzerinde kamburlaşmış iri bir şeklin sadece bir anlık görüntüsünü yakalayabildi. Sonra da kayboldu.

Ayı mı? Yavru mevsimi dışında insanlarla nadiren uğraşırlardı. Ve aylar havalandıklarında, özellikle de kış uykusundan yeni çıkmışlarsa, müthiş bir gürültü çıkarırlardı. Tom hiçbir şey duymamıştı.

Eski hikâyeler ve efsaneler zihninden geçerken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu ormanın bazı kısımlarında avlanmak için Inuit yaşlılarına para ödeyemezsiniz. Buranın İjiraat bölgesi olduğunu söylerlerdi, kurt ve ayı şekline giren ve topraklarını tüm gelenlere karşı koruyan şekil değiştirenlerin avlanma alanları. Çocuklar için masallar, dedi Tom kendi kendine. Yaşlı adamlar gençleri korkutmaya çalışıyor.

Bir adım attı, botları karda çtırdıyordu. Ağaçların arasında bir şekil kıpırdandı, şimdi daha yakındı ve Tom tüfeğini omzuna kadar götürdü, eldivenli parmağını tetiğe götürdü.

Bulutlar ayın üzerinden kaydı ve orman karardı. Solunda bir dal kırıldı ve Tom ensesinde sıcak bir nefes hissettiğine yemin etti. Döndüğünde hiçbir şey yoktu.

Bir elini tüfekten çekti ve el fenerini bulmak için cebini karıştırdı. Kıvrımlara takıldı ve çekiştirdiğinde dışarı fırlayıp etrafını saran karanlığa doğru süzüldü.

Çalı şimdi onun sağında çatırdıyordu. Tekrar döndü, parmağı hâlâ tetikteydi ve bu kez belli belirsiz bir şekil gördü. Tam ateş etmek üzereydi ki aklına Danny Royce geldi. Bir başka tuzakçı olan Danny, daha geçen yaz aynı vadide gölgelerden ürkmüş ve silahını ateşlemişti, ancak bir çocuğu, vahşi saçlı bir genci, muhtemelen bir yürüyüşçüyü ya da kampçayı vurduğunu fark etmişti. Danny cesedi gömmüştü ve kimse onu bulamamıştı ama Danny o zamandan beri eskisi gibi değildi.

Uyuyor, çok içiyor ve çok konuşuyor, günah çıkaran bir günahkâr gibi Tom'a hikâyesini anlatıyor, çocuğun hayaletinin onu takip ettiğine yemin ediyordu. Tom, Danny Royce'u takip eden tek şeyin suçluluk duygusu olduğunu biliyordu ama yine de hikâye onu tetiği çekmekten alıkoydu.

Şekil ortadan kaybolmuştu. Tom nefesini tuttu, gölgelerde bir değişiklik olup olmadığını anlamak için ormanı taradı. Sonra onu gördü, şimdi en az yirmi metre uzaktaydı, iki ağacın arasında kocaman bir şekil. Bulut örtüsü ayın parıldayabileceği kadar incelmışti ve bir ayı için fazla solgun olan şekli görebiliyordu.

Tom olabildiğince yavaşça yere çöktü ve serbest eliyle el fenerini aramaya başladı. Yere bir kez bakmasına izin verdi ve onu orada, karda karanlıkta gördü. Onu yerden aldı. Parmağı düğmeyi buldu. Klik sesi sessizliğe karşı sertti. Hiçbir şey olmadı. El fenerini kalçasına vurdu ve tekrar denedi. Hiçbir şey olmadı.

Sırtına bir şey indi, o kadar sert vurdu ki önce vurulduğunu sandı. Tüfeğe olan hakimiyetini kaybetti. Sıcak bir nefes boynunu yaktı ve bir ağırlık onu kara yapıştırdı.

O şey onu ters çevirirken, el feneri bir ağaçtan sekti ve tam dişleri boğazını parçaladığı sırada yandı. Tom açık renk kürkü ve parıldayan mavi gözleriyle bir anlığına göz göze geldi ve son düşüncesi *bu benim kurtlarımdan biri değil oldu.*

MESAJ

Kendisine yardım edilmesini istemeyen birine **YARDIM EDEMEZSİNİZ**. Ve seslenme mesafesine girdiğiniz anda kaçan, en yakın trene, uçağa ya da otobüs terminaline, sizden yüzlerce kilometre uzağa gittiği sürece herhangi bir yere giden birine gerçekten yardım edemezsiniz.

Reese Williams'ı Pittsburgh sokaklarında kovalarken -iki günde üçüncü şehir- bu reddedilmeyi kişisel olarak algılamaya başladığımı itiraf etmek zorundaydım. Genelde erkeklerle böyle bir sorunum olmaz. Elbette, 1.80 boyumla bazılarının sevdiğinden biraz daha uzunum. Bünyem çoğuna göre biraz daha atletik. Görünüşüme her zaman gerektiği kadar özen göstermiyorum, genellikle makyaj yapmıyorum, saçlarımı lastikle bağlıyorum ve kot pantolon ve tişörtleri tercih ediyorum. Ama ben mavi gözlü bir sarışınım, bu yüzden erkekler genellikle eksikliklerimi görmezden gelebileceklerine ve çılgılık atarak diğer tarafa koşmayacaklarına karar verirler.

Elbette, kurt adam olduğumu öğrenselerdi, biraz çılgılık atıp kaçmalarını anlayabilirdim. Ama Reese'in böyle bir mazereti yoktu. Kendisi de bir kurt adamdı ve türümüzün bilinen tek dişisi olduğumu düşünürsek, onun gibi erkekler benimle tanıştıklarında genellikle kovalayan taraf olurlar... en azından tüm vücut parçalarını sağlam tutmak istiyorlarsa bunun iyi bir fikir olmadığını fark edene kadar.

Reese'i, bir maça giden kabadayı Penguins taraftarlarının arasından geçerken kaybetmiştim. Sarhoş kalabalığın arasından onu takip etmeye çalıştım ama Sürü, kışımı elledikleri için insanlara soğuk bir şekilde vurmamı hoş karşılamadı, bu yüzden birkaç hayal gücünden yoksun cinsel öneriye katlandıktan sonra geri çekildim ve yollarına devam etmelerini bekledim.

O zamana kadar Reese'in izi bir dizi insanınkiyle örtüşmüş ve iç içe geçmişti. Ve buradaki hava zaten kokuyordu, şehrin çekirdeği

İnşaat sezonu, makine ve mazot kokusu neredeyse yarım mil ötedeki Ohio Nehri'nin kokusunu bastırıyordu. Bu kavşakta Reese'in izini bulmamın imkânı yoktu. Pittsburgh şehir merkezinde bir kurda dönüşmeden olmazdı... Sürünün hoşlanmadığı başka bir şey.

İki blok sonra onu yakaladığımda, muhtemelen dinlenmek için kalabalık bir yer umuduyla bir Starbucks tabelasının ışıltısı tarafından emiliyordu. İçerideki tüm koltukların boş olduğunu görünce yolun karşısına geçti.

Reese, büyük şehirlere özgü o ce-drone vahalarından birine rastladı; burada mağaza büyüklüğünde bir arazi parçasını oyuyorlar ve işçileri orada dinlenmeye, manzaranın tadını çıkarmaya, gıcırdayan lastiklerin ve korna seslerinin senfonisini dinlemeye ve latteleriyle birlikte biraz duman çekmeye ikna etmek umuduyla birbirine kenetlenmiş tuğlalar, yeşillikler ve rastgele sanat eserleri ekliyorlar.

Reese bir düzine adım attıktan sonra küçük parkın içinden geçti ve tekrar yön değiştirerek bu kez otoparkın yanındaki kaldırıma çıktı. Farlar belirdi, beni kör etti, sonra bir yeraltı otoparkına daldı. Reese bariyerlere tutundu ve şeride atladı. Aşağıdaki otomatik kapının bir minibüsün arkasından kapandığını görmek için koştum... Reese koşuyordu, kamburunu çıkarmış, tam arkasındaydı.

Kendimce bir tonoz yaptım ve yokuştan aşağı koştum, aşağıya ulaştım, sonra tam kapanmak üzereyken düşüp kapının altından yuvarlandım. Ayağa fırladım ve loş garajın içinden geçerek en yakın direğin arkasına saklandım. Sonra ayak seslerini duymak için zorladım. Neredeyse bir dakika boyunca minibüsün motoru garajın uzak tarafında gürledi. Bir titreme ve soluk sesiyle durdu. Yağdan umudunu kesmiş bir kapı gıcırdayarak açıldı, sonra da çarparak kapandı.

Kamburlaşarak, park etmiş seyrek arabaların arasında seke seke yürüdüm. İleride minibüs şoförünün diğer tarafa doğru yürürken attığı ağır adımları duyabiliyordum.

Bir kapı gıcırdadı ve uzakta bir ışık dikdörtgeni belirdi. Reese saklandığı yerden fırladığında kapı henüz kapanmamıştı bile, koşarken botları asfaltı tokatlıyordu.

Artık saklanma zahmetine girmeden yüksek vitesle geçtim ama merdiven boşluğuna çok yakındı. Tekrar açıldığında neredeyse kapalı kapıya varmıştım ve orta yaşlı bir adama çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

"Özür dilerim," dedim yanından geçmeye çalışırken. "Ben sadece-"

"Çıkışa doğru koşuyordun çünkü bir gece yeraltı otoparkı?"

"Ah, evet."

"Yer üstünde bir sürü arsa var, bayan. Çok daha güvenli. Buyurun, sizi katınıza kadar geçireyim."

Bu adamı geçebilmemin sadece iki yolu olduğu belliydi. -Beyefendiyi oynamasına izin verin ya da onu yoldan itin. Clay ikincisini yapardı -hiç şüphesiz- ve iyi bir önlem için bir hırıltı atardı. Ama bunu hak edecek bir şey yapmamış birine kaba davranmayı yasaklayan Kanadalı yetiştirilme tarzımın üstesinden gelemedim.

Bu yüzden adamın bana merdivenlerden çıkarken eşlik etmesine izin verdim ve en tepede ona teşekkür ettim.

"Yeraltına park etmemelisiniz demiyorum..." diye başladı.

"Anlıyorum-"

"Lanet olsun, istediğin yere park etmek senin hakkın. Sen ne korkmaya gerek yok. Bu yardımcı olacaktır."

Kâğıt inceliğinde beyaz bir dikdörtgen uzattı, son gördüğümünden bu yana kişisel alarmlar konusunda gerçekten çok şey yaptıklarını düşünmeme neden oldu. Ama bu bir kartvizitti.

"Karım Taser partileri düzenliyor." "Taser...?"

"Bilirsiniz, Tupperware partileri gibi. Bir grup kadın bir araya geliyor, iyi vakit geçiriyor, yemeklerini paylaşıyor ve en yeni kişisel güvenlik cihazlarının tanıtımını yapıyor."

Yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret aradım. Şaka yapmıyordu. Ona tekrar teşekkür ettim ve aceleyle merdiven boşluğundan çıktım.

Reese'in izi ön kapıya kadar uzanıyordu. Peşinden giderken, üzerinde çanta taşıyan ya da aksesuar takan kadınlar için çantaya sığıldığından ve çok güzel bir aksesuar olduğundan emin olduğum sevimli, küçük, kırmızı bir şok tabancası bulunan kartı hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim.

Tupperware partilerinden iç çamaşırı partilerine ve şok tabancası partilerine kadar. Başımı salladım ve kartı cebime tıktırdım. Şu anda, aslında bir şok tabancasına hayır demezdim. Reese'i durdurmanın tek yolu bu olabilirdi. Tabii kullanmak için yeterince yaklaşmam gerekiyordu ki bu da pek olası görünmüyordu.

ÜÇ BLOK SONRA, nihayet Reese'i bir çatı katında yakaladım. Muhtemelen takip etmeyeceğimi düşünerek yangın merdivenine tırmanmıştı.

Üstten savrulduğumda koşmaya başladı, karşı tarafa yöneldi, botları çakılların üzerinde kayıyordu. Son saniyede yön değiştirmeyeceğini anladığımda frene bastım, kayarak durduğumda çakıllar çatırdıyordu.

"Tamam," diye seslendim. "Daha fazla yaklaşmayacağım. Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Kalbimi hızlandıracak kadar kenara yaklaşmıştı. Yavaşça dönüp bana baktı.

Reese Williams, yirmi yaşındaydı ve Avustralya'dan yeni göç etmişti. Geniş omuzları, güneşten kavrulmuş dalgalı sarı saçları ve bronzluk kalıntılarıyla, taşrada tur gruplarına liderlik etmesi gereken, gülümseyen ve bayat şakalar yapan bir çocuğa benziyordu. Ama şu anda ne şaka yapıyor ne de gülümsüyordu.

"Benim adım Elena-" diye başladım.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Ama o nerede?"

"Burada değil tabii ki." Etrafımı işaret ettim. "İki gündür benim dışımda hiçbir kurt adamın kokusunu almadın, bu da Clay'in ortalıkta olmadığına dair kesin bir işaret olmalı."

"Yani yalnız mısın?" Sesindeki alaycılık bunu bir ifade haline getirmişti. Tek dişi kurtadam bendim. *Belli ki* korunmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden sürüye sığınmış olmalıydım,

eş olarak Alfa'nın ikinci adamını, yani etraftaki en kötü, en çılgın kurtadamı seçmişti.

"Öğretmenlik yapıyor," dedim. "Georgia Eyalet Üniversitesi'nde, bu hafta."

Suratını ekşitmesi şakamı beğenmediğini gösteriyordu. Şaka yapmıyordum - o kötü ve çılgın kurt adamın antropoloji doktorası da vardı ve şu anda eski Mısır'da kült tapınması üzerine bir sempozyumda ders veriyordu. Ama Reese'in buna inanmasına imkân yoktu.

"Peki," dedim. "İki gündür gölgelerde, gözden uzakta ve rüzgârın altında gizlendiğini düşünüyorsun. Göze batmamak Clay için hiç kullanılmamış bir kelime ama tabii, bu teoriyi kabul edelim. Uçmayı öğrenmediyse, yukarı çıkmanın tek yolu arkamdaki merdiven, yani onun geldiğini göreceksiniz. Şimdi, bir dakika durup sohbet edelim. İki gündür peşinde olmamın nedeni seninle konuşmak istediğim konu-"

"Güney Carolina."

"Doğru."

"O insanları ben

öldürmedim." "Biliyorum."

Kendine iki saniyelik bir şaşkınlık izni verdi ve o iki saniye içinde, üniversitedeki ilk gününde yalnız, kafası karışık ve yardım edecek birini bulmayı uman bir çocuk gibi görünüyordu. Sonra yüzü tekrar sertleşti. Bir üniversite öğrencisinden daha yaşlı olmayabilirdi ama artık o kadar saf ya da iyimser değildi.

Aceleyle devam ettim. "Geçen yıl göç ettin ve Liam Malloy ve Ramon Santos adında iki moronla takıldın. Sana Amerika'daki kurt adam yaşamının iplerini göstereceklerine söz verdiler. Sonra yarısı yenmiş cesetler ortaya çıkmaya başladı-"

"Ben yapmadım."

"Hayır, onlar yaptı ve bunun için seni suçluyorlar.

Biliyoruz-" Kenara doğru geri çekildi.

"Yapma-" diye başladım. "Sadece orada dur. Daha da iyisi, bana doğru bir adım at."

"Seni sinirlendiriyor muyum?" Bakışlarına karşılık verdim. "Evet."

"Bir jumper temizlemek için gerçek bir karmaşa olurdu, değil mi? En iyisi beni sakinleştirmek ve kolay gömülebileceğim güzel bir ormanlık alana götürmek."

"Bu değil-" Dişlerimin arasından bıkkın bir iç çekiş tısladı. "İyi. Seni öldüreceğime ikna oldun. O zaman tek soru şu-"

Geri adım attı... ve düştü.

O kadar hızlı hamle yaptım ki neredeyse yüzümü çakıllara çarpıyordum, kenara ulaşmak için çırpınıyordum, kalbim boğazımda, bu kadar dikkatsiz, bu kadar saygısız olduğum için kendime lanet ediyordum-

Sonra iki kat aşağıdaki ikinci çatıyı ve Reese'i koşarken gördüm.

Clay uçarak dramatik bir sıçrama yapabilirdi. Dürtüyü hissettim ama kendime iki çocuk annesi olduğumu ve birkaç ay içinde kırk yaşına gireceğimi hatırlattım. Otuz yaşında biyonik bir bedene sahip olsam da aileme, Alfa'ma ve şu anda en önemlisi, bileğimi kırarsam ve onu Liam ve Ramon hakkında uyaramazsam ölecek olan bu aptal çocuğa karşı sorumluluklarım vardı.

Bu yüzden kenarda çömeldim, yörüngemi kontrol ettim ve dikkatlice atladım. Ayaklarımın üzerine düştüm ve Reese'in peşinden havalandım. O çatıdan inmeden ben ikinci çatıya ancak çıkabilmişim. Bu sefer üç katlı bir düşüştü, ki bu yirmi yaşındaki bir kurt adam için bile biraz fazlaydı. Sert bir inişin gümbürtüsü ve acı dolu bir nefes bunu doğruladı.

Hızlandım, onu aşağıda toplanmış, yaralı ve koşamayacak halde görmeyi umuyordum. Ama kaldırım bomboştu, ötesindeki otopark da öyle. Girintili bir kapı aralığında bir hareket yakaladım, orada çömelmiş, gölgelerin arasına gizlenmiş, beni pusuya düşürmek için bekliyordu. İyi ki Clay gibi davranıp avımın peşine *düşmemiştim*.

Bitişikteki kenara doğru yürüdüm, kendimi aşağıya bıraktım ve sonra düştüm. Yere çarptığımda bacaklarımda ikiz acı şokları oluştu.

Asfalt. Bunun bedelini sabah ödeyecektim. Şimdilik onu ovuşturdum, sonra binanın köşesine gizlice gittim.

Rüzgâr yön değiştirdi ve Reese'in kokusunu aldım, kokusu korkudan ağırlaşmıştı. Gerçi korkması gereken ben değil, eski yol arkadaşlarıydı.

Liam ve Ramon Güney Carolina'da üç insanı öldürmüş ve suçu üstlenmesi için Reese'i tuzağa düşürmüşlerdi. Şimdi de ben hikâyeyi onun tarafından dinlemeden önce onu bulup öldürmeyi umuyorlardı.

Bundan nasıl bu kadar emin olabildim?

Çünkü bunu daha önce de yapmışlardı. Beş yıl önce Yuli Etxeberria adında yirmi üç yaşında göçmen bir kurtadamlar arkadaş olmuşlardı. İnsan öldürdüğüne dair kanıtlar Etxeberria'yı işaret ettiğinde Clay üzerine çullanıp onu yakalamak istemişti. Ben kendimi tutmuştum. Şüphelenmişim ama yeterince şüphelenmemiştim. Liam Etxeberria'yı öldürdü ve sanki bu "insan yiyicinin" icabına baktığı için bir takdir bekliyormuş gibi bize elini uzattı.

Bu sefer öyle olmayacaktı. Bina ile otopark arasındaki çimenlik şeritte ilerledim, sanki orayı tarıyormuşum ve Reese'e mükemmel bir pusu hedefi veriyormuşum gibi.

Girintili kapıya ulaştığımda, daldım. Reese'in gölgesi üzerimden geçti, zıpladı ve sadece havayı yakaladı. Sıçradım, ceketinin arkasından tuttum ve onu çimlerin üzerine fırlattım.

Bir gümbürtüyle yere düştü. Yuvarlanıp sıçrayarak kurtulmaya çalıştı ama yirmi yaşında bir kurt adamın gücü ve çevikliği, yirmi yaşında birinin Lamborghini'nin direksiyonuna geçmesi gibidir -O kadar güç var ama onu kullanmakta yeterince tecrübesi yok.

Onu tekrar yüzüstü çimlerin üzerine fırlattım. Bu sefer düştüğü yerde kaldı.

"Nerede kalmıştık?" Dedim. "Doğru. Liam ve Ramon ve onların senin varlığına son verme planları."

"Beni öldürmek mi?" Yavaşça ayağa kalktı. "Neden-?"

Beni hazırlıksız yakalamayı umarak saldırdı. Kenara çekildim ve duvara çarptı, sonra hızla döndü ve tekrar üzerime geldi. Yine kenara çekildim, bu sefer onu yakaladım ve havaya fırlattım.

Yere düştüğünde bir dizi küfür savurdu.

Başımı salladım. "Sana zarar vermek isteseydim, seni *çimlerin* üzerine atmazdım, değil mi?"

"Doğru, erkek yiyen biri olduğum ihbarını aldıktan sonra bana yardım etmek için buradasınız. Benden gerçekten-"

Cümlelerin ortasına dalma numarasını tekrar denedi ve ara sokağa doğru kaçmaya başladı. Peşinden koştum. Ceketinin arkasını yakaladığımda döndü ve ayaklarımı yerden kesen bir kesikle bana vurdu.

Paltosunu tutmaya devam ettim ve ikimiz de yere düştük. Ayağa kalkmaya çalıştım ama beni kısırdı. İşte o zaman kurt beyni devreye girdi. Gözbebekleri büyüdü, nefes alış veriş hızlandı, ereksiyonu kalçama baskı yaptı, kurt tarafı ona bunun bir kavga olmadığını söylüyordu - bu bir ön sevişmeydi ve lanet olsun, güzel kokuyordum.

Beyninin hâlâ insan olan kısmı, kurdun istediği şeyin çok kötü bir fikir olduğu konusunda onu uyarırken dondu kaldı. Ama burun delikleri hâlâ parlıyor, kokumu içine çekiyordu.

Hangi tarafın kazanacağını biliyordum ve o zaman işler hep çirkinleşiyordu.

O kendi iç savaşını verirken ben de onu üzerimden kaldırdım.

"İşte bu yüzden itlerle göğüs göğüse çarpışmıyorum," dedim.

Ayağa kalkarken başını salladı, yüzünü koluyla hızlıca ovuşturdu, bakışları aşağıdaydı, yanakları alev alev yanıyordu. Burnunu sıktı ve kokumu temizlemeye çalışarak başını salladı.

Bu kadar hızlı geri çekilmek için zeki bir çocuk olmak gerekirdi. Ve Reese zekiydi, sorun da buydu. Eğer sürekli bacağıma asılmaya çalışan aptalın teki olsaydı, onu kurtarmaya geldiğimi söylediğimde bana inanırdı. Bunun yerine, bunun bir numara olabileceğinin tüm yollarını gördü.

"Liam ve Ramon senin peşinde," dedim. "Fark etmedin çünkü iz sürme konusunda benim kadar iyi değiller. Onlara bir

yetişmek için birkaç hafta ve-"

Konuşmanın ortasındayken atılma taktiğine geçerek saldırdı. Yine kaçtım. Ama bu sefer dizimin arkasına çengel attı. Tökezledim, ama savurdum. Ne yazık ki çoktan 10 adım uzaklaşmış, yola doğru koşuyordu.

Peşinden gittim.

UÇUŞ

ONU KAYBETTİM. Kısacası, Reese Williams takdire şayan bir zeka ve alçakgönüllülük karışımına sahipti ve ben bir kadından kaçmaktansa taşaklarını kesmeyi tercih eden itlerle uğraşmaya alışmıştım.

Reese, daha deneyimli bir kurt adam tarafından şehrin göbeğinde takip edilseydim tam olarak benim yapacağım şeyi yaptı. En yakın kalabalık yere, kalabalık bir restorana doğru koştu. Ben arka kapıda beklerken, o ön kapıdan fırlamış ve birinin taksisini çalmış olmalıydı. Gittiğini fark ettiğimde, takip etmek için çok geçti.

Şimdi, bir saat sonra, kendi taksimdeydim ve Pittsburgh Uluslararası Havaalanı'nda iniyordum.

Beni buraya getiren şey eski moda ayak işleri değildi. Kurtadamlar doğaüstü konseye yeniden katıldığından beri, it takibimiz yüksek teknolojiye geçti. Artık elimizin altında dahi bilgisayar korsanı Paige Winterbourne var.

Reese'in çalıntı kredi kartları kullandığını ve en az üç kart arasında gidip geldiğini biliyorduk. Paige iki tanesini tespit etmişti ve işlemleri takip ediyordu.

Havaalanında kredi kartı kullandığını söylemek için aramadan önce onu kaybettiğimi söyleme şansım bile olmadı. *Nereye gittiğine* gelince, bu daha sorunlu oldu. Paige'in tüm büyük havayolu şirketlerinin bilgisayarlarına erişimi vardı, ama bu daha önce hiç girmeye ihtiyaç duymadığı küçük bir bilgisayardı. Ben de bacak ve burun işine geri döndüm.

Taksiden inip cep telefonumu kulağıma götürdüğümde Jeremy, "Miami'ye giden bir uçakta yer ayırtmışsın," dedi. "Bu seni güvenlikten geçirir.

Ama anlaşıldığı kadarıyla mesajınızı iletmişsiniz. Eğer dinlemeyi reddediyorsa, bu konuda ne yapmayı planladığınızdan emin değilim."

"Ona Yuli Etxeberria'ya ne olduğunu anlatmak istiyorum. Eğer bu işe yaramazsa, onu domuz bağıyla bağlar ve akıllanana kadar güvenli bir yere götürürüm."

Kapıdan girdiğimde sessizlik vardı. O kadar uzun sürdü ki başka biri olsa hattın kesilip kesilmediğini merak ederdim.

"Onu kovalamaya devam etmene gerek yok, Elena."

"Sadece bir gün daha. Çocuklar iyi, değil mi?"

"Evet, iyiler. Clay bir saat önce aradı. Son toplantısı iptal edilmiş, o yüzden Reese'e yardım edebilir."

"Harika. Yarın oraya uğrayıp çocukları gördükten sonra bana yetişebilir."

"Eminim onları görmeyi çok isterdi ama şu anda sana ulaşmak istiyor. Nereye gittiğinizi öğrenir öğrenmez sizinle buluşacaktır."

Tartışmadım. Clay'i görmeyeli iki hafta olmuştu - yıllardır ayrı kaldığımızdan daha uzun bir süre. Onun yanımda olmasına o kadar alışmıştım ki, iki hafta boyunca dengesiz ve dengesizdim. Ve iş ortağım olmadan Reese'i avlamaya gelince, kesinlikle oyundan kopmuştum.

"Etxeberria senin hatan değildi, Elena," dedi

Jeremy. Ah, her zamanki gibi tam da meselenin özüne gelmişti.

"Bir gün daha," dedim. "Sadece bana ver-"

"Sana ihtiyacın olan tüm zamanı vereceğim. Bunu biliyorsun. İşin bittiğinde, geri dönmeden önce Clay ile fazladan bir gece geçir."

Bu kadar uzun süre ayrı kalmaya niyetimiz yoktu. Clay için ayrı günlük geziler bile çok fazlaydı. Bu onun içindeki kurt, eşini her zaman yanında istiyor. Çoğu kurt adam genlerini miras alır ve ergenliklerinin sonlarına kadar dönüşmezler ama Clay çocukken ısırılmıştı ve bu onu insandan çok kurt yapıyordu.

Ayrılığımız benim için beklenenden uzun süren bir iş seyahatiyle başlamıştı. Bu arada Clay Atlanta'ya gitmek üzere yola çıkmıştı. Bir gece evde kaldıktan sonra benim de onu takip etmem gerekiyordu. Ancak o gece, üç yaşındaki sevgili ikizlerimiz "ormanda yürüyüşe" çıktığını sandılar ve takip etmeye karar verdiler... ikinci kat penceresinden atlayarak.

Yetişkin kurtadamlar insanüstü güç ve reflekslere sahipken ve bu sıçramayı kolayca yapabiliyorken, ergenliğe kadar bu ikincil güçleri elde edemiyoruz. Bu kuralların iki kurt adamın yavruları için geçerli olup olmadığına gelince, öyle olmadığını düşünmeye başladığımızı söyleyelim. Çocuklar ufak tefek yaralarla kurtuldu: Logan'ın bileği burkuldu ve Kate'in bileği burkuldu, bu da benim için Atlanta gezisi olmadığı anlamına geliyordu.

Böylece iki haftalık ayrılık, şimdi şükürler olsun ki neredeyse sona erdi.

BAZI HAVALİMANLARI kuyruk kaybetmek için mükemmeldir. Minneapolis'i ele alalım. Sonsuz mağaza ve restoran koridorlarıyla, yön bulmakta zorlananlar için bir cehennem çukuru olarak yakındaki Mall of America'ya rakiptir. Pittsburgh o havaalanlarından biri değildi.

Ben terminale girdiğimde Reese check-in işlemlerini yaptırmış ve kapısına yönelmişti ama gidebileceği fazla bir yer yoktu. Biletimi aldım ve biniş kartımı aldım. İki set yürüyen merdiven yolcuları birkaç dükkânla çevrili küçük bir güvenlik öncesi meydana indirdi. Reese'in izi doğruca güvenlik kontrol noktasına yöneldi.

İçeri girip bir başka yürüyen merdivenden indiğimde işler daha da zorlaştı. Biniş kapılarına giden dört kolu olan mağaza ve restoranlardan oluşan bir rotundadaydım. Yine de, düzenli düzen onun gidebileceği sınırlı sayıda yer olduğu anlamına geliyordu. İzini bulamasam bile, dört koridoru da kontrol etmem gerekiyordu ve-

"Çağrı Chris Parker. Chris Parker, lütfen C56 kapısına gelin."

Gülümsedim. Parker, Reese'in kullandığı takma adlardan biriydi.

Kapıya vardığımda bekleme alanı boştu, uçak çoktan yüklenmişti. Reese kontuardaydı.

biniş kartını ve kimliğini görevliye verdi. Kadın onlara dikkatle bakıyordu ve adam sakın kalmak için mücadele ediyor, yer değiştiriyor ve etrafına bakınıyordu.

Kalkış ekranlarını kontrol eden kalabalığın arasından omuzlarımla geçtim, sonra hızlı bir yürüyüşe başladım. Görevli Reese'e bir şeyler söylüyordu. Sahte kimliğini mi sorguluyordu? Biraz garip görünüyordu, değil mi? En iyisi onu bir dakika daha tutup, birinin gelip kontrol etmesini sağlamaktı...

Gülümseyerek kimliğini ve biniş kartını geri verdi. Reese uzun koridorda uçağına doğru ilerlemeye başladı. Adımlarımı hızlandırdım ama masaya yaklaştığımda o gitmişti.

Nereye gitti?

Görevlinin arkasındaki ekrana baktım. Uçuş numarası ve kalkış saatine takılmış gibiydi, ben de uçağın nereye gittiğini sordum.

"Anchorage." Gülümsemesiyle beni kör etti. "Anchorage, Alaska."

MULTITASKING

Koltuğuma yerleşirken Jeremy'ye, "Yolun sonuna geldim," dedim. "Bu çocuğu uyarmayı ne kadar çok istesem de Alaska'ya uçmayacağım. Umarım Liam ve Ramon da aynı şekilde düşünüyordur."

"Eminim yapacaklardır."

Her zamanki derin güven verici tınısını duymayı bekliyordum. Bunun yerine, sözleri bir tereddüt notası taşıyordu.

"Sence onu Alaska'ya kadar takip ederler mi?" Ben sordum.

"Hayır, yapmayacaklarından oldukça eminim. Ancak, eğer Clay ve sen uygunsanız, Anchorage'a bir gezi fena bir fikir olmayabilir."

"Neye ihtiyacın varsa. Alas'ta ne var-?" Durdum. "Şu kurt öldürme raporları, değil mi?"

Sürü sorumluluklarımdan biri de potansiyel kurt adam faaliyetlerini izlemektir. Jeremy gazeteleri takip ederdi, ben de interneti. Bu vaka ikisinde de ortaya çıkmıştı.

İki adam muhtemelen Anchorage'ın dışında kurtlar tarafından öldürülmüştü. Bunun haber değeri vardı çünkü tehlikeli hayvanlar olarak bilinmelerine rağmen kurtlar insanları öldürmezler. Kuzey Amerika'da son yüz yıl içinde sağlıklı vahşi kurtların insanları öldürdüğü belgelenmiş bir vaka yoktur. Bu yüzden böyle bir şey olduğunda insanlar tedirgin oldu. Ve biz gerçekten tedirgin olduk çünkü kurt saldırılarından çok daha yaygın olan tek şey kurt adam saldırılarıydı.

Sürünün araştırması için iki rapor yeterli değildi. Son zamanlarda aynı derecede nadir görülen kurt faaliyetlerine dair başka raporlar da vardı - kurtlar köpeklerle saldırıyor ve insanlar şehrin yakınlarında kurtlar görüyordu. Eğer Anchorage yakınlarındaki kurtlar giderek cesaretleniyorsa, o zaman bu ölümlerden gerçekten de onların sorumlu olabileceği akla geliyordu.

Ama Alaska'ya gitmek için başka bir nedenim olsaydı.

"Reese'in peşine düşerken kontrol edebilirim," dedim.

"Clay'i oraya yönlendireceğim." Bir duraklama. "Başka bir şey daha var. Dennis'in geçen hafta beni araması gerekiyordu. Önemli görünen bir şey hakkında konuşmak istiyordu."

"Ve o yapmadı mı?"

"Hayır, telefonlarıma da cevap vermiyor."

Dennis Stillwell ve oğlu Joey, Jeremy ve babasının alfalık mücadelesi çirkinleştğinde Batı Kanada'ya giden eski kurtadam sürüsüydü. Daha sonra Alaska'ya taşınmışlardı. Bu otuz yıl önceydi, ben sürüye katılmadan önce, ama Jeremy ve Dennis görüşmeye devam etmişlerdi ve bu sessizlik muhtemelen Jeremy'yi kurt öldürmelerden daha çok rahatsız ediyordu.

"Ben Alaska'ya gidiyorum o zaman," dedim. "Clay'i arayıp haber vereyim mi?"

"Bunu yapacağım ve sana bir uçuş ayarlayacağım. Yiyecek bir şeyler alırsın.
Rahatlamaya çalışın."

Maalesef Pittsburgh'dan Anchorage'a seyahat etmek için çok fazla talep yoktu ve Reese'in bindiği uçuş önümüzdeki yirmi dört saat için tek direkt uçuştı. Bu yüzden Phoenix'te aktarma yapıyordum.

Uçuş ve kısa aktarma bana düşünmek için zaman verdi - çok fazla zaman. Son bir hafta içinde Clay'le gerçekten konuşmak istediğim iki şeyle karşılaşmıştım. Bir telefon konuşması için uygun olmayan şeyler. Rahatlamak için yeterince yavaşladığım her an aklımı kurcalayan şeyler; sağduyu bana vazgeçmemi söylediği halde Reese'in peşinden koşmaya devam etmemin bir başka nedeni de buydu muhtemelen.

İlk şey... bu beni endişelendirdi ama ikincisiyle aynı etkiyi yaratmadı. İkincisi, beni böyle sessiz anlardan kaçınmaya iten şeydi. Reese'i kovalamaya başlamadan bir gün önce oldu. Çocuklar yattıktan sonra Jeremy ve ben çalışma odasındaydık, ateşin önünde dinleniyorduk. O da

Bir roman okuyordum; günlerce dokunulmadan biriken mektuplarımı okuyordum.

Mektubu kimin gönderdiğini bilseydim, okumadan ateşe atardım. Ama mektup mezun olduğum okuldan gelmişti, yani Toronto Üniversitesi'ne ait bir zarfın içindeydi. İçindeki ikinci zarfı fark etmemiş, dikkatim dağılmış bir şekilde ikisini de yırtmıştım.

Çocukken beni evlat edinen adamlardan birinden gelen bir mektuptu. Ona koruyucu babam demiyorum. Bu ona hayatımda hak etmediği bir yer verirdi.

Ailem öldükten sonra pek çok ev değiştirdim. Sanırım potansiyel anneler beni gördüklerinde - büyük, perili gözleri olan sessiz kız - geçici bir yerleştirme değil, kurtarabilecekleri ve kendi çocukları yapabilecekleri bir çocuk gördüler ve onlara açılmadığımda, istedikleri mükemmel, tatlı kız olmadığımı beni geri verdiler.

Sarışın ve mavi gözlü olduğum için birkaç üvey "baba" ve "ağabey" in daha az fedakâr olan ilgisini de çektim. Çoğu zaman banyoda bir bakış ya da bacağında çok uzun süre kalan bir elden fazlası değildi. Ama bazen daha kötüydü, özellikle de bana mektubu gönderen adamdan.

Mektupta, *sorunu* için terapiye gittiğini söylüyordu. Bana yaptıklarından dolayı üzgündü ve terapisti iyileşme sürecinin bir parçası olarak bunu bana bildirmesi gerektiğini düşünüyordu. Özür dileyecek ve af dileyecekti.

Koltuktan kalkıp şömineye doğru yürüdüm ve mektubu içine bıraktım. Jeremy kitabından başını kaldırıp yumuşak bir sesle "Elena?" diye sordu ama o bir şey soramadan ben odadan çıktım.

Keşke öyle olduğunu söyleyebilseydim. Tanrım, keşke söyleyebilseydim. Ama öyle değildi ve konuşabileceğim tek kişi orada değildi, bu yüzden mektup -her lanet kelimesi- beynime kazındı. Okumadan önce Clay'in gidişyle kafam allak bullak olmuştu. Sonrasında, çocuklar için kahvaltı hazırlamak ya da iş kovalamak gibi peşinde koştuğum her ne hedef varsa ona şiddetle odaklanmış bir şekilde günlerimi yarı kör bir şekilde geçiriyor gibiydim.

Reese, dinlenmeye cesaret edemiyor, dinlenmenin sadece anıları, korkuları ve çoktan yok olduğunu düşündüğüm öfkeyi geri getirdiğini biliyordu.

Görünüşe göre yok edilmemiş. Sadece kasıtlı bir unutkanlığa itilmiş. Ve şimdi geri dönmüştü ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım unutamıyordum.

Tam ikinci uçağa yerleşmiş, cep telefonumu kapatmak üzereydim ki telefonum çaldı.

"Günaydın, sevgilim," diye tanıdık bir güneyli tonu geldi.

Doğrudum. "Hey, sen. Alaska'ya gideceğimizi duydum." "Gidiyoruz. Dört gözle bekliyor musun?"

"Siparişi tartışmıyorum, bu kesin. Şimdi tek yapmamız gereken yolculuğun iş kısmını aradan çıkarmak, böylece yörenin avantajlarından faydalanabiliriz. Kilometrelerce keşfedilmemiş vahşi doğa. İki hafta boyunca tek başımıza yapacağımız kısa ve berbat koşuları kesinlikle telafi edecektir."

"Yani beni bunun için mi geri istiyorsun? Bir koşu partneri mi?" "Tabii ki. Başka ne için?"

"Aklıma birkaç şey geliyor." Clay'in alçak sesle homurdanması tüylerimi ürpertti. "Eğer yoğun koşu programının arasına sıkıştırabilirsen."

"Eminim yapabilirim. Koşulardan önce. Koşulardan sonra. Boş bir dakikamız olduğunda..."

Güldü. "Beni özlüyorsun."

"Özlüyorum."

Bir anlık sessizlik. "Bir saniye. Sanırım kötü bir bağlantı kurduk. İtiraf ettiğine yemin edebilirim-"

"Seni özlüyorum. Korkunç bir şekilde. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"İçkileri çoktan servis etmeye başladılar, değil mi?" "Ha-ha. Böyle devam edersen bir daha asla söylemem."

"Asıl soru, ben orada olsaydım bunu söyleyip söylemeyeceğin."

"Hayır, çünkü burada olsaydın, kucağında olurum ve banyoya

nasıl girebileceğimizi merak ederdim."

"Alay et," diye hırladı.

Başımı kaldırdım. O hırıltıyı duyduğuma yemin edebilirdim... hem de sadece telefonumdan değil. Koridoru taradım ama hâlâ uçağa binmekte olan sadece birkaç yolcu vardı ve hiçbiri Clay değildi. Yine de birinci sınıf bölümünü taradım. Hiçbir koltukta tanıdık sarı bukleler görünmüyordu.

"Elena?"

"Özür dilerim." İçimdeki hayal kırıklığını geri ittim. "Peki uçağın ne zaman iniyor?"

"Sekiz civarı."

"O zaman sizi terminalde bekleyeceğim."

Görevliler uçuş öncesi turlarını yapmaya başladılar. Vedalaştık ve telefonumu kapattım. Koltuğuma yerleşirken, içimde süregelen hayal kırıklığıyla savaştım. Onun sesini duymak o kadar iyi gelmişti ki, odaya her girdiğinde gelen o yavaş sakinleşme dalgasını bile hissetmişim, derin bir içgüdü bana artık rahatlayabileceğimi, dostumun yakınlarda olduğunu söylüyordu.

Çantamı koltuğun altına sıkıştırırken, o hissi tekrar yakaladım ve benimki kadar tanıdık bir koku aldım. Clay'in koltuğumun arkasında belirdiğini görmek için döndüm.

"Seni kandıramam, değil mi?" dedi.

Onu gömleğinin önünden yakaladım, neredeyse koltuğun üzerine çekip öpecektim.

Onu bırakırken, "Kesinlikle daha sık uzaklara gitmem gerekiyor," dedi. "İki kişilik bir seyahat olmadığı sürece kesinlikle hayır."

"Anlaştık."

Geldi ve benim yanımdaki koltuğa oturdu. Jeremy uçuşumu ayarlamakta ısrar edip sonra da beni sadece birinci sınıfa alabileceğini söylediğinde merak etmeliydim. Clay ekonomi sınıfından nefret eder, yabancılara o kadar yakın olmaya dayanamaz.

"Sanırım kucağıma oturmakla ilgili bir şey duydum-" diye başladı.

Üzerine atladım ve o cümlesini bitirmeden onu öpmeye başladım. Beni öpecek kadar kendine gelmeden önce gözleri irileşti.

Sevgimi herkesin önünde göstermekten hoşlanmadığımı söylemek hafif kalır. Ancak yıllar geçtikçe yabancıların ne düşündüğünü *daha* az önemsemeye başladım ve Clay de *daha fazla önemsemek* için eşit adımlar attı... ya da en azından önemsiyormuş gibi davranmayı öğrendi. Bu yüzden kucağına oturdum ve onu öptüm, koridorun karşısındaki kadın homurdanmaya ve ters ters bakmaya başladığında ona hırlamadı ve her şey yolundaydı.

Ben koltuğuma geri kayarken Clay, "Şimdi, şu tuvalet gezisine ne dersin?" dedi.

Birinci sınıf tuvalete baktım... iki uçuş görevlisini ve altı sıra yolcuyu geçtim, hepsi ona bakıyordu.

"Biliyor musun, filmlerde her zaman çok daha kolay görünüyor."

Güldü ve emniyet kemerini bağladı. "Sanırım bu iyi bir sürpriz oldu?"

"Harika bir tane."

Gözlerini kırıştırdı, gerçekten şaşırmıştı ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Clay ve benim sorunlarımız vardı - bizi on yıl boyunca ayrı tutan büyük sorunlar. Onu kol mesafesinde tutmaya o kadar alışmıştım ki, şimdi bile, sanırım bazı açılardan hâlâ öyle yapıyorum. Telefonda öylesine bir "seni özledim" diyebiliyordum ama asla içten bir "Hey, seni gerçekten çok özledim" diyemiyordum.

Onu gerçekten özlediğimi biliyordu. Sadece bu sözleri duymak onu şaşırttı. Üzerinde çalışmam gereken bir şey daha.

Uçak havalanırken Clay'i olası kurt ölümleri konusunda bilgilendirdim. Evet, diğer yolcularımız bizi duyabiliyordu ama kimse böyle bir konuşmaya kulak misafiri olup da "Aman Tanrım, kurt adamlardan bahsediyorlar!" diye düşünmez.

Şimdiye kadar iki ölüm olmuştu. Her ikisi de geceleri Alaska'nın vahşi doğasında tek başına dolaşan erkeklerdi, ki bu da su kaynaklarının yanında kamp yapmaya karar veren Afrikalı turistler kadar doğal seçilimin bir sonucu gibi görünüyor.

İlk kurban, bir çadırda oruç tutan ve ruh arayışında olan bir New Age Vancouver'lıydı. İkincisi ise tuzaklardan hırsızlık yapan eski bir mahkumdu. Gerçekten de bu ikisinin kış sonu için güzel bir ziyafet olacağını düşündükleri için kurtları suçlayabilir miydiniz?

Yetkililer insan yiyen tek bir kurdu suçluyorlardı. Her iki cinayetin işlendiği yerde de büyük bir köpeğin izlerini bulmuşlardı. Kurtadamlar vücut kütlelerini koruyarak çok büyük kurtlara dönüşürler. Ve sürünün dışında, çoğu yalnızdır.

Yine de bu kurt adam *olduğu* anlamına gelmiyordu. Alaska'ya başka nedenlerle gittiğimiz sürece araştırmaya değerdı.

Açıklamamı bitirdiğimde akşam yemeği servis edilmişti. Saat nedeniyle çoğu yolcu içki ve fıstıkla yetindi ama hiçbir kurt adam ne kadar tuhaf olursa olsun yemeği geri çevirmedi. Yemek yerken Clay sempozyum hakkında konuştu. Sonra ona bir güncelleme daha yaptım, bu seferki Reese Williams'la ilgiliydi.

Yine, konuşmamız dinleyenlere garip gelebilirdi, ama W kelimesinden bahsetmediğimiz sürece, kavgalar ve kovalamacalardan bahsetmemi bir film konusu tartışması olarak geçiştireceklerdi. Zaten çoğu insan uyuyordu, ben de akşam yemeğinden ve bir kadeh şaraptan sonra uyuyordum.

Ben uyuklarken Clay daha önce indirdiğim Alaska turizm bilgilerini okudu. Etrafı yabancılarla çevriliyken, gözlerini kapatacak kadar rahatlayamıyordu.

Uyandığımda aşağıya baktığımda şehrin ışıklarını gördüm.

"Hâlâ gece mi?" Esneyerek söyledim. "Ne zaman?" Saatimi kontrol ettim. "Saat altıyı geçti. Güneş nerede?"

"Yerel saatle *beşi* geçiyor ve burası Alaska, sevgilim."

"Kahretsin. Bu doğru. Duh. Peki güneşi ne zaman görmeyi bekleyebiliriz?" "Sekiz buçuk gibi doğmaya başlayacak, ama o saatlerde

bir süreliğine dağlar. Yaz saati uygulamasının erkene alınması onlara burada herhangi bir

iyilik." "Şaka yapmıyorum."

Üç tarafı karlı dağlarla ve dördüncü tarafı okyanusla çevrili bir

vadide yer alan aşağıdaki şehri seçebiliyordum.

Medeniyet ışıklarının ötesinde mi? Kilometrelerce uzanan vahşi doğa.

Gülümsedim. "Keşfedilmemiş bölge."

"En iyisi." Clay daha da yaklaştı, pencereden dışarı bakarken elini kalçama dayadı. "İşe koyulmak, öldürülenleri kontrol etmek ya da Dennis'i aramak için hâlâ çok karanlık. Yapacak başka şeyler bulmamız gerekecek."

"Otele gidip biraz uyuyabiliriz..." Homurdandı.

"Seks mi, koşu mu?" Ben

sordum. "Birini seçmek

zorunda mıyım?"

Sırıttım. "Asla."

OYUN ZAMANI

Terminale girdikten sonra doğal olarak Reese'i kontrol etmemiz gerekiyordu; uçuşu ertelenmiş ya da fazladan bir gecelik otel odası parası ödemek yerine burada takılmaya karar vermiş olabilirdi. Saklanabileceği tüm tenha, kuytu yerleri araştırmaya başladık. Ne yazık ki, 11 Eylül sonrası bu tür yerlere havaalanlarında rastlamak giderek zorlaşıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Clay, üçüncü olasılığımızın bir güvenlik kamerası olduğunu kanıtladıktan sonra. "Bir it buralarda hangi cehennemde saklanabilir ki?"

Araba kiralama koridorunda hışım ile ilerlemeden önce kolundan tuttum ve ilerideki inşaatı uyaran bir tabelayı işaret ettim.

"Tam zamanında," diye homurdandı.

Bariyerin üzerinden atladı, brandayı geri itti ve gözden kayboldu. Sahilin temiz olmadığına dair bir işaret bekledim.

-Çığlıklar, bağırışlar, küfürlü konuşmalar ardından geldi. Ben yetiştiğimde Clay bir alçıpan yığınının yanında durmuş, başını eğmiş, burnunu kaldırmış, işçilerin sesini ya da kokusunu yakalamaya çalışıyordu.

Bir yan geçide saptım. Kısaydı, kilitli bir kapıda son buluyordu. Clay arkamdan yaklaştığında kilidi kırmanın ne kadar akıllıca olacağını düşünüyordum. Beni kalçalarımın yakaladı, çevirdi, ağzımı ağzıma götürdü.

Beni sertçe öptü. Dudakları eziyordu. Elleri kavradı. Parmaklar içeri girdi. Kokusu burun deliklerimi dolduruyordu, haşhaş dumanı gibi yoğun ve baş döndürücü. Beynim dönüyordu. Vücudum çığlık atıyor. Eller gömleğini yukarı çekiyordu. Parmaklar yanlarını kavırıyor. Ten tene, dokunarak, okşayarak, çok özlediğim o bağlantıyı kurarak.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve uzun, alçak bir iniltiyle çıktı. Parmakları saçlarımda. Sarıyor. Çekiyordu. Daha sert öpüyor. Dişler kazınıyor. Dil tadımı.

Elleri belime düştü. Düğmeler titriyor. Fermuar vınılıyor. Sıcak tenime değen soğuk hava. Aşağı itilen kotun kaba törpüsü. Sıcak parmaklar külotumun altında hareket ediyordu. Çekiştiriyor. Kumaş yakalıyor, çekiyor, geriyor. Bir hırıltı. Bir yırtılma. Bir kahkaha.

Sanki cesaretlendirilmeye ihtiyacım varmış gibi ellerim kalçalarımda, onları birbirinden ayırıyor. Sırtımı duvara yasladım. Kıvrılıyorum. Üst üste. Bacaklar kalçaların üzerinde. Hadi, hadi! Sonra...

Oh, Tanrım, evet. Tanrım, seni özledim. Tanrım, seni seviyorum. Evet, lütfen, evet.

Clay beni duvara yasladı, ben titreyip soluk soluğa kalırken boynuma sokuldu.

"Hız rekoru mu?" diye
sordu. "Bizim için mi?
Muhtemelen hayır."

Kıkırdadı ve boynumu öpmeye devam etti, derin derin içine çekti, ne kadar güzel koktuğumu, beni ne kadar özlediğini, beni ne kadar sevdiğini söyledi, ta ki uzaktan gelen kapı sesi bizi ayırana kadar.

"Burada Reese'den iz yok," dedim kot pantolonumu tekrar giyerken.

"Jeremy'ye her köşeyi kontrol ettiğimizi söyleyebilirsin. Şimdi koşma zamanı."

ÖNCE bagajları ve kiralık arabayı almamız gerekiyordu. Clay her ne kadar insanlarla uğraşmaktan hoşlanmasa da, onu araba için gönderdim, çünkü Clay ve kalabalık bagaj alımları gerçekten birbirine uymuyor. Biri yanlışlıkla çantalarımızdan birini alırsa, bölgesel içgüdüğü devreye girer. Genelde bir ters bakış, suçlunun çantayı bırakıp kaçmasını sağlar ama son yolculuğumuzda, bir adam kibarca onun olmayabileceğini söylememe rağmen çantamı alıp gitmeye çalıştı ve Clay... valizi yalnız almam herkes için en iyisiydi.

Araba kiralama standında genç bir kadın görmek de görev paylaşımı kararını çok daha kolay hale getirdi. Jeremy bize iyi bir araç rezerve edebilirdi ama her zaman ücretsiz bir yükseltme kullanabiliriz... ve Clay bir sürü ücretsiz yükseltme alıyor - patlamış mısırına çifte tereyağı, orta boy sipariş ettiğinde ekstra büyük bir kahve, normal fiyatına yüksek test yakıtı. Sanırım bunun ölümüne güzel olmasıyla bir ilgisi var. Kaslı vücut, yontulmuş yüz, parlak mavi gözler, altın bukleler. Kırk yedi yaşında, otuzlu yaşlarının ortasında görünüyor, bu artık "ateşli genç bir şey" değil, ama görünüşe göre "ateşli olgun bir şey" hala ciddi bir kedi nanesi.

Clay her türlü ilgiden nefret eder ve parmağında bir alyans varken *bu* tür bir ilgi onun için bir hakarettir. Duygularını gizlemiyor, bu da ona sadece daha fazla bedava ve yükseltme kazandırıyor gibi görünüyor, çünkü kadınlar bir gülümsemeyi ikna etmek için daha çok uğraşıyorlar.

Clay bavulları çekerken beni karşıladı ve "Explorers kalmamış," dedi. "Bir Expedition aldık."

"Uh-huh."

"Ve bu." Elinde bir navigasyon sistemi tutuyordu. "Bir çeşit aylık anlaşmaydı."

"Bedava tişörtleri var mıydı? Top şapkaları? Seyahat kupaları?"

"Hayır. Yine de bazı haritalarım var." Bir avuç dolusu tuttu.
"İ y i l e r . "

"Aylık anlaşma

mı?" "Sanırım

öyle."

Aracımızı bulduk - renkli camlı büyük bir SUV.

"İçeride sessiz bir köşe bulmamıza gerek yoktu," dedim. "Bunun arkasına sürünerek de girebilirdik."

"Huh." Kapağı açtı ve içeri baktı. "Deneyebilirim..."

"Eminim yapacağız. Sonra görüşürüz. Şu anda koşumu ve ardından koşu sonrası boğuşmamı istiyorum. Bir kere yapınca rahatladım. İki kez iştahımı kaçıırır."

"Bunu istemezdim," dedi ve çantalarımızı içeri taşıdı.

VARSAYILAN KURT ÖLDÜRMELELERİNİN her ikisi de Anchorage'ın yaklaşık yirmi mil güneyinde meydana gelmişti, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı bir gazete makalesinin kabataslak haritasına açarak, bir kurt veya kurt adam kokusu alma umuduyla aynı genel alanda koşmayı planlayarak yola çıktık.

Clay ve ben sorumsuzca davranabiliriz - uygunsuz zamanlarda seks için durmak uzmanlık alanlarımızdan biridir - ama bu sadece bir oyun. İkimiz de küçük bir şekilde de olsa işimizi yaptığımızı ve Alfa'mızın beklentilerini karşıladığımızı hissetmediğimiz sürece gerçekten rahatlayamaz ve koşumuzun tadını çıkaramazdık.

Makaledeki harita çok kabaydı. Otoyolu, bir yan yolu ve öldürme alanlarını işaretlemek için iki X işaretini gösteriyordu, ölçek kavramı yoktu. Bu yüzden yerel halkla konuşana kadar yer konusunda tahminde bulunuyorduk. Ancak otoyol Anchorage'dan ayrılana kadar ikimiz de ne *kadar* tahmin yürüttüğümüzün farkına varmadık.

Gün ışığında manzaranın muhteşem olduğuna eminim. Otoyol bir yanda bir giriş, diğer yanda dağlar ve vadiler arasında kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Şafak öncesi karanlıkta, hayranlık uyandırıcıydı. -Her şeyin sonsuzluğu, dalgalı su, yükselen tepeler, karlı tarlalar ve ormanlar.

Yol boş değildi. Sürekli farlar bize doğru akıyordu, insanlar iş için Anchorage'a gidiyorlardı. Bu yolcuların nereden geldiklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Görebildiğim hiçbir banliyö yoktu - sadece uzun, karanlık bir yolun aşağısındaki görünmeyen bir kasabayı gösteren ara sıra bir işaret.

Sonunda o uzun, karanlık yollardan birine saptık. Clay bir mil ilerledi, servis yoluna benzeyen bir yer buldu ve oraya park etti.

Dışarı fırladım... ve dizlerime kadar beyazlığa gömüldüm. Yine de hava korktuğum kadar soğuk değildi. Bu kışın başlarında Winnipeg'e gitmişim, sıcaklık eksi yirmi Fahrenheit'ı bulmuştu ama bu Pittsburgh'dan daha soğuk gelmedi.

En azından ben mevsime uygun giyinmişim; bavulumda botlarım, kaz tüyü ceketim, şapkam ve eldivenlerim vardı. Atlanta'dan dönen Clay o kadar şanslı değildi. Ona havaalanında bir şapka almıştım ama

Sadece benimle dalga geçmek için giyiyor. Soğuk hava Clay'i hiç rahatsız etmezdi. Ortaçağ efsanelerindeki kurt adamlara benzediği, kürkünün derisinin altında saklı olduğu konusunda hep şaka yapardım.

Değerli eşyalarımızı -saatler, cüzdanlar, alyanslar- kilitli torpido gözüne bıraktıktan sonra derin karda ilerleyerek yola koyulduk. Eğer bu yolu yürümek *zorunda kalsaydım*, her adımda lanet ederdim. Ama bunu seçtiğim için, baş döndürücü bir heyecanla beklediğim bir faaliyetin peşinde, hiç aldırış etmedim - gülmek ve yalpalamak, Clay'e tutunmak ve düşerken onu aşağı çekmek, bir sürüklenmeye yüzüstü fırlatılmak, iyiliğe karşılık vermek...

Change'e giden yoldan çok uzaklaşmadık ama oraya varmamız biraz zaman aldı.

Bölge, ayrı çalılıklar bulmamıza yetecek kadar ağaçlıktı. Sonunda bu konuda ısrar etme aşamasını geçmiştim, yine de paylaşırsak Clay'in arkasını dönmesini sağlıyorum. Kendimi kibirli biri olarak görmüyorum ama kimsenin beni Değişim'in ortasında görmesini de istemem, Clay bile olsa.

Soyundum ve kıyafetlerimi havaalanından aldığım plastik bir torbaya koydum. Sonra hava soğudu - "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" soğuğu. Dört ayak üzerine çöküp göğüslerime kadar kara gömüldüğümde nefes nefese kalmıştım.

Değişime başlamak için yeterince rahatlamam birkaç dakika aldı, ama bir kez başladığında, soğuk aklımdaki son şeydi. Bedenim insandan kurda dönüşüyor; gıdıklanmayacağım. İkizlerim olduğunda öğrendiğim gibi, Değişim doğum yapmaya çok benziyor, tek farkı doğum sancılarını atlayıp doğrudan "ne düşünüyordum ben?" acı çılgınlıklarına atlıyorsunuz. Bunun doğal bir süreç olduğunu ve doğanın size bunu yaşatacağını kabul ettiğinizde, dışınızı sıkıp katlanıyorsunuz çünkü yakında biteceğini ve bittiğinde de ödülünün buna degeceğini biliyorsunuz.

Böylece, son yirmi yıldır haftada en az bir kez yaptığım gibi, Değişim'in vücut parçalayan, kemik kıran acısına sadece birkaç homurtu ve sızlanmayla katlandım. Ve bittiğinde, nefes nefese yanıma yığıldım, serinlemek için ağzımı kara gömdüm.

Nefesimi tuttuktan sonra yavaşça ayağa kalktım. Acı artık sadece bir anıydı, ama yine de acele etmedim, dört ayağımın üzerinde durmaya çalıştım, pençelerim kar kabuğunda çıtırdadı, buz parçaları ayak pedlerimin arasına battı. Gözlerimi kırıştırdım, gri bir dünyaya alışmaya çalıştım, beynime tonları renklere dönüştürmesi için zaman tanıdım.

Kulaklarım ve burnum çoktan harekete geçmişti, kulaklarım düşen buzun her uzak çıtırtısını almak için dönüyor, burnum av kokusunun her molekülünü yakalamak için kıpırdıyordu, her iki duyum da beni acele etmeye, devam etmeye, oraya çıkmaya ve keşfetmeye başlamaya çağırıyordu. Onları görmezden geldim ve gerindim. Kaslarım ağrırken, beynime şampanya kadar tatlı endorfinler fışkırırken gözlerim mutluluktan kısıldı.

Kuyruğumu karda salladım, sonra öne ve arkaya adım atarak ağırlık merkezimi yeniden oluşturdum. Yirmi yıldan sonra, tüm bunlar tamamen gereksizdi, ama ön sevişme gibiydi - kendi başına lezzetli, iştahı kabartmanın bir yolu olarak daha da iyi, beklenti ve hayal kırıklığı artıyor.

Hayal kırıklığından bahsetmişken.

Ben gerinirken, ayak sesleri çalılıklarımın arasında dolaştı. Altın rengi kürkü ay ışığının altında parlıyordu. Sonra Clay'in kokusu içeri doldu.

-O muhteşem zengin koku boğazımın derinliklerinde bir inilti başlattı. Yutkundum ve dışarı çıkıp onu karşılama dürtüsüne karşı bacaklarımı destekledim.

Clay tekrar daire çizdi, şimdi daha hızlıydı, sabırsızlığı artıyordu. Kendimi karnıma doğru indirdim ve burnum çalılığın kenarına gelene kadar yavaş ve sessiz bir şekilde ilerledim. Sonra kaslarımı gerdim, arka ayaklarım kalktı, kıpırdandı, bekledim, bekledim...

Clay hızla yanından geçti ve ben de arkasından fırladım. Keskin dönüşünün çıtırtısını duyduğumda, gözlerim yarı kapalı, rüzgâr tüylerimin arasından süzülürken, pençelerim kabuğu kırmayacak kadar hızlı hareket ederken, açık alanda yırtınarak koşuyordum.

Clay'in daha ağır *olması* bu kabuğu kırdığı anlamına geliyordu ve her adımda biraz daha geride kalıyordu, ben uzaklaştıkça nefes nefese kalışı hırıltılarla bölünüyordu. Açıklığı geçtim ve ormana daldım, ama bunu yapar yapmaz hatamı fark ettim-

Kalın gölgelik tarafından korunan zeminde sadece ince bir kar tabakası vardı ve avantajımı kaybettim.

Çok geçmeden Clay'in ayak sesleri topuklarıma kadar geldi. Sonra bir homurtu ve bir vınlama duydum ve sıçradığını anladım. Yana doğru dalmaya çalıştım ama arka patilerim havalandığında birini yakaladı ve sıktı. Ön ayaklarım dışarı fırladı ve göbek üstü düştüm.

Bir homurtuyla sıçradım ve etrafımda döndüm. Yirmi adım ötemdeydi, zıplayarak uzaklaşıyor, kuyruğunu sallıyordu. Tüm içgüdülerim kovalamamı söylüyordu ama tekrar karın içine yuvarlandım ve acı içinde sızlandım. Clay bu oyuna gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Gerçekten biliyor. Ama bu sefer gerçekten yaralanırsam diye asla *kaçmaya* cesaret edemiyor.

Etrafımda geniş ve temkinli bir daire çizdi. Ön bacağımı yaladım. Biraz daha yaklaştı ama hamle menzilinden uzak durdu. Ayağa kalkmaya çalıştım, pençemi kaldırdım, sonra yavaşça yere dokundum. Yaklaştı, başını eğdi, burnu kan kokusunu yakalamak için çok çalışıyordu. Pençemi kaldırdım ve inledim.

Yaklaş, yaklaş.

Sıçradım. Dans ederek yoldan çekildi ve kaçtı. Tereddüt ettim, sonra yere vurmaya başladım. Durdu, başını eğdi. Av izlerini kontrol etmeye devam ettim. Tarla faresi, tavşan... Bu vaşak mı?

O kadar yakından geçti ki cereyanı hissettim.

Sinyal almaya devam ettim. Sansar, kirpi, daha fazla tavşan ...

Bir hamle daha yaptı, bu sefer kuyruk kıllarımı dişlerinin arasına aldı ve çekiştirdi. Tersleyip hırladım, sonra sni ng'e geri döndüm. Daha fazla tarla faresi, daha fazla sansar... Hey, bu da ne? Karın üst tabakasını kazıyarak kokuyu ortaya çıkarmaya çalıştım.

Clay yine hızla geçti, bu kez yön değiştirdi ve üzerime bir kar dalgası gönderdi. Silkindim, burnum hâlâ çalışıyordu, gizemli kokuyu almaya çalışıyordum. Kafamı kaldırdığımda havada bir koku yakaladım. Kaba kabuk parçaları eksik olan yaşlı bir ağaca kadar izini sürdüm. Orada, yerden altı metre yükseklikteki gevşek bir parçaya takılmış bir tutam kahverengi kürk vardı.

Ayı mı? Ooh. Kuzey Ontario'da siyah ayılarla yolumuz kesişmişti ama onların büyük kahverengi kuzenlerinden biriyle hiç karşılaşmamıştık. Gövdeye tırmandım, burnumu çekmek için uzanırken tırnaklarımla kazıyordum-

Clay yan tarafıma çarptı. Uçtum. Sonra zıpladım, hırladım ve peşinden koştum.

Avantajının ormanda olduğunu bilecek kadar zekiydi, bu yüzden orada kaldı, sadece birkaç adım ileride durdu, geri çekildi, sonra koşarak ilerledi, alay etti ve sataştı.

Orman bir açıklığa doğru açıldığında, başım eğik, pençelerim karın üzerinde süzülerek son sürat ilerledim, boşluğu kapatıyordum, onun nefis kokusu beynimi dolduruyordu-

Direksiyonu kırdı... tam da küçük bir setin kenarında. Durmak için kaymayı denedim, ama üzerinden yuvarlandım, beş metrelik uçurumdan aşağıdaki buzla kaplı dereye düştüm, diğer taraftaki karlı sete burun üstü dönerken her bacak kendi yoluna gitti.

Arkamdan Clay'in kurt kahkahasının sert hırıltısı geldi. Benim cevap hırlamam onunki kadar eğlendirici değildi. Yavaşça ayağa kalktım, çekiş için pençelerimi buza batırdım. Sonra ona dönüp bakmadan, bir dalın buzunu delip geçtiği bir noktaya doğru yavaşça ilerledim. Bir delik açana kadar etrafındaki daha ince buzla kazıdım. Sonra ağzımı indirdim ve içtim.

Soğuk suyu yaladım, o kadar temiz ve tatlıydı ki tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Clay'in set boyunca volta attığını, nefes nefese kaldığını, susuzluğunun arttığını duyabiliyordum. Bir parça buz ısırarak deliği büyüttüm, sonra da ona yer açmak için kenara çekildim. Dere kenarından aşağı yuvarlandı, buza ulaştığında yavaşladı, ağırlığının altındaki her adımı test etti.

Yanımda ayağa kalktığında buz inledi ama durdu. Bana sürtündü, içerken kuyruğu bacaklarımla arkasına çarptı, buzlu su damlacıkları yüzüme sıçradı. Ona sürtünerek daha da yaklaştım. Hırıltıdan çok mırıltıya yakın derin bir ses çıkardı. Uzaktaki ön patimle sessizce buzla kazıdım. Sonra şaha kalktım ve tüm ağırlığımı ön bacaklarıma vererek yere çöktüm. Kıvrılıp yırtılırken buzun çatırtısı sessiz ormanda cınladı.

Clay kaçak bir kütüğün üzerinde bir oduncu gibi çırpınırken ve kütükler altında batarken bir parçadan diğerine atlarken, setin üzerinde durup gülme sırası bendeydi. Kıyıya doğru sıçradı ama tam olarak başaramadı, buz gibi suda çiğneme tırnaklarına kadar sıçradı.

Kaçtım ama manzaranın tadını çıkarmak için birkaç saniye fazla kalmıştım. Beni setten on adım ötede yakaladı, arka bacağımdan tutup beni aşağı çekti, sonra üzerime atladı ve titreyerek her yere su püskürttü. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama ensemden ısırıldı ve beni sırlıslıklam olmuş alt tarafının altına sıkıştırdı.

Onu ters çevirdim ve boğuştuk, dişler parladı, ısırıldı, tekmeledi ve hırladı, ses tonu değişti, egzersiz ve oyun ihtiyacı hızla azaldı, daha ilkel bir şeye duyulan ihtiyaç devreye girdi. Isırmalar ve hırlamalar daha da sertleşti. Kıpırdanarak kurtuldum, hızlı bir geri dönüşten önce son bir kovalamaca için havalanmak üzereydim ve-

Bir koku geçti ve ben hareketsiz kaldım. Clay'in dişleri alt çeneme kenetlenmiş, dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Onu silkeledim ve ayağa kalktım. Beni son bir kez daha yakalamaya çalıştı. Homurdandım ve kenara çekildim, burnumu kaldırarak rahatsız edilmekten ne kadar nefret etsem de kokladığım şeyin dikkatimi çekmesi gerektiğini söyledim.

Uzaktan gelen bir ses mırıltısı onu ayağa kaldırdı. Burnunu esintiye doğru çevirdi. Koku alma duyusu benimki kadar iyi değildi ama bir süre sonra kokuyu aldı. Tek tepkisi, göğsünün derinliklerinde, hafif meraklı bir "hıh" ın köpekçe karşılığı olan bir homurtu oldu. Kaynağa doğru gitmeye başladığımda arka bacağımı çenesiyle yakaladı. Sadece hafif bir çekiştirme, kolumu yakalamak gibi.

Arkama baktım. Kulakları aşağıdaydı, ifadesi belirsiz, hatta temkinliydi. Normalde Clay saldırıya öncülük eder ve ben kendimi geri çekerdim, ama bu benim ondan daha cesur olduğum bir durumdu.

Dikkatini çekerek neşelendim, sonra başımı yavaşça salladım. Dikkatli olacaktım ama araştırmaya gidiyordum. Homurdandı, gıdıları titriyor, nefesleri havada asılı kalıyordu. İyi ama bundan memnun değildim.

Clay peşimde, hızlı adımlarla yola koyuldum. Güneş artık dağların tepesindeydi, vadi hâlâ gri ve kasvetliydi, güneşin sık ağaçları delip geçtiği yerlerde kar parçaları parlıyordu. Günün garip bir şekilde ürkütücü bir zamanıydı, gölgeler ışıqla oynuyordu. Birden fazla kez bir şey gördüğümü sandım ve yavaşladım, sadece boş ormana bakıyordum.

Uzaktan gelen mırıltı üç farklı erkek sesine dönüşmeden önce yarım mil gittik ve o zaman bile ne dediklerini anlayamadım. Bunun için konsantre olmam gerekiyordu ve ben de yaklaşmaya odaklanmıştım.

Sesler çaba harcamadan kulak misafiri olabileceğim kadar yükseldiğinde, Clay çok yakın olduğumuzu söyleyerek topuklarımı ısırdı. Güvenli bir şekilde elli adım daha gidebilirdim ama bu gergin ısırtıklar endişeli ısırtıklara dönüşmeden durdum.

Adamları göremiyordum ama sesleri ilerideki daha aydınlık bir bölgeden, muhtemelen ormanın kenarından geliyor gibiydi. Ağaçların arasındaki bir boşluktan donmuş bir göl görünene kadar doğu yönünde daireler çizdim. Clay'in şikâyetlerini sabit bir homurtuya dönüştürecek kadar geniş bir daire çizmeye devam ettim.

Ormanın kenarına yaklaştığımda yere çöktüm ve karda karnımın üzerinde kaymaya başladım. Clay yakınımda kalmak isteyerek beni takip etmeye çalıştı ama ben homurdanarak başımı salladım. Biraz daha yüksek sesle homurdandı ama haklı olduğumu biliyordu. Kürkümüz saç rengimizle eşleşiyor ve karlı bir zeminde onun altın rengi benim gümüşü sarı rengimden çok daha iyi göze çarpıyor.

Ağzımı ağaç çizgisinin ötesine uzattım ve derin bir nefes aldım. Dört adam; üçü ayakta, biri yerde. Kokuları konumlarını ele vermiyordu ama sesleri ele veriyordu. Üçünün başımın üzerindeki sesleri bana konumlarını söylüyordu. Dördüncünün kokusu bana nerede olduğunu söylüyordu. Kokusu derede yakaladığım kokuydu. Çürüyen et kokusu.

Koku bunaltıcı değildi ama etrafta dolanırken fark etmiş olmalıydım. O halde kokuyu ve sesleri aynı anda fark etmemin tesadüf olmadığından şüpheleniyordum. Bu

Ceset bir kar tabakasının altına gömülmüş olmalı, şimdi bulundu ve ortaya çıkarıldı.

Birkaç santim daha ilerledim. Gözlerim ağaç sınırını geçtiğinde, alacakaranlıkta hâlâ sadece şekilleri seçebiliyordum.

Birkaç santim daha ileri attım. Clay'in homurtuları hırıltıya dönüştü. Ayakta duran üç figürü görür görmez durdum. Yaşlarını tahmin edemeyecek kadar sarılıydılar ama ikisinin şapkasında rozet olduğunu, üçüncüsünün de kamuflaj kıyafeti ve karanlıkta parlayan bir yelek giydiğini göz önünde bulundurarak mesleklerini tahmin edebilirdim.

Ayaklarının dibinde ceset yatıyordu... ya da ondan geriye kalanlar. Kıyafetlerin çoğu yırtılmıştı. Geriye kalanlar donmuş kanla kaplıydı. Yakından bakıldığında bile çok kötü kokmuyordu; insan burnu bunu zar zor algılayabilirdi. Donma çürümeyi engellemişti ama kokacak kadar ısındığında koklayacak bir şey kalmayacaktı. Karın altına gömülmek, leş yiyicilerin başladıkları işi bitirmelerini engelleyen tek şeydi.

Cesedin yenmiş olduğunu söyleyebilirdim, ama koklayacak kadar yaklaşmadığım sürece, onu neyin yediği hakkında hiçbir fikrim yoktu - kurt, kurtadam, vizon ya da buradaki düzinelerce diğer yırtıcı hayvandan biri. Adamı neyin yediğini bilsem bile onu neyin öldürdüğünü söyleyemezdim. Uzun bir kışın sonunda kurtlar bile bedava eti geri çevirmez. Ve adamların konuşmalarına odaklandığımda fark ettim ki, söyledikleri tam olarak buydu.

"Dün yağan taze kar bugün iz yok demek," dedi kısa boylu polis. "Köpek mi, ursine mi yoksa Homo sapiens mi olduğunu söylemenin bir yolu yok."

"Sizce bunu bir insan yapmış olabilir mi?" Uzun boylu polisin sesi şaşkınlık ve gençlikle cızırdıyordu.

"Zavallı Tom'u akşam yemeğinde yemek mi? Umarım yemezler, ama buradaki bazı kaçıkların bunu yapacağını hiç sanmıyorum. Yani öldürülüp leş yiyiciler tarafından yenmiş olabilir. O kadar çiğnenmiş ki, emin olamayabiliriz."

"Tom'a hep deli olduğunu söyledim," dedi avcı. "Geceleri tuzaklarını kontrol ederdi. Ama bu onun en sevdiği zamandı."

Ölen adam için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Önce genç polis kırdı. "Arkada bazı kurt izleri gördüm."

"Kurt mu?" dedi yaşlı polis. "Bundan emin misin?" "Köpekle kurdu ayırt edebilirim, Reed."

"Burada birden fazla köpek türü var demek istiyor," dedi avcı.

Yaşlı polis, "Yani hemen sonuca varmayın," dedi. "İnsanlar bir cesedin yanında pati izleri olduğunu duyunca hemen kurt gibi ağlamaya başlıyorlar."

"Ben paramı kurt köpeğine yatırıyorum," dedi avcı. "Şehirli aptallar yarı kurt bir köpeğe sahip olmanın havalı olduğunu düşünüyorlar... ta ki evcil köpeklerinin içinde vahşi bir canavar olduğu ortaya çıkana kadar. Hayret bir şey. Sonra ne yapıyorlar? Onları burada serbest bırakıyor ve insancıl bir şey yaptıklarını söylüyorlar."

"Bu, sürü hareket ettiğinden beri insanların gördüğü büyük köpek izlerini açıklıyor. Bir kurt köpeği buraya bırakıldı, sürüyü taciz etmeye başladı, avı korkuttu, onlar da gitti. Eğer bir hayvan insanlar tarafından yetiştirilmişse, onlardan korkmaz. Acıkıyor mu? Şu iki ayaklı iri et parçası çok lezzetli görünüyor."

Ben geri çekilirken Clay rahatlayarak ofladı ve beni güvenli bir yere götürmek için önümde daire çizdi. İnsanların yakınında büyümüş olmak bile, ormanda bir insanın kötü bir şey olduğunu söyleyen o içgüdüsel endişeyi asla silememişti. Bu durumda içgüdüğü haklıydı. Eğer bu adamlar şu anda büyük sarı bir kurt görselerdi, haftalarca kığımızdan av tüfeği saçması toplardık.

Uzaklaşmaya başladım, burnum yere değiyordu, metal dedektörü gibi sıyıırıyordum. Clay bir süre beni izledi, sonra göğsünün derinliklerinden, bu insanlardan mümkün olduğunca uzaklaşmayı tercih ettiğini söyleyen o gürültülü sesi çıkardı, ama haklıydım. Burnunu indirdi ve benim aramama katıldı.

AŞAĞI ZAMAN

Öldürme alanından yaklaşık yarım mil uzakta izler bulduk. İzler o yöne doğru gidiyor gibi görünüyordu ama insanlar gidene kadar daha yakından takip etmeye cesaret edemedik. Sanırım adli tabibi ya da olay yeri teknisyenlerini bekliyorlardı. Ama her kim geliyorsa acele etmiyordu ve adamların konuşmalarını hâlâ duyabiliyordum.

Genç adamın da söylediği gibi izler kesinlikle köpek iziydi. Kurt olamayacak kadar büyük görünseler de, *kesinlikle* çok büyük demeyeceğim, çünkü kurtlar iki yüz kiloya kadar bulunmuştur. Gerçi ortalama bunun yarısından biraz fazladır. Bu izler Clay'inkiler kadardı ama koku bana bir kurt adamla karşı karşıya olduğumuzu söylüyordu.

İzler birkaç günlüktü, izlerin kalmasının tek nedeni ağaç gölgeliklerinin bu bölgeyi yeni yağan kardan korumasıydı. Beynim kokuyu tam olarak algılayana kadar patikayı adımlamak zorunda kaldım. Sonra kalçalarımın üzerine oturdum ve tıpkı bir şarap uzmanının mantarla uğraşması gibi kokuyu düşündüm. Bir anım canlanmayınca tekrar kokladım. Zihinsel dosya dolabımdaki hiçbir şeyle eşleşmedi.

Patikanın başka bir bölümünde sinsi sinsi y ü r ü y e n Clay'e baktım. Ağzını yerden kaldırdı ve başını salladı; onun da tanıdığı kimse yoktu. Dosyalarım şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan yirmi beş kurt adam olduğunu belgeliyor, ancak bunun gerçekten sadece yirmi beş tane *olduğu* anlamına geldiğine inanacak kadar kibirli değildik.

İtler her zaman göç ediyor ve göç ediyordu, ayrıca radarın altında kalan bir avuç vardı. Hepsini takip etmek imkansızdı. Gerçekten sadece sorun çıkaranları ve

Santoslar ve Cainler gibi en eski kurt adam ailelerinden gelenler.

Yine de, Aşağı 48'de, etraftaki kurtadamların çoğunu ya ünlerinden ya da kokularından tanıdığımızı güvenle söyleyebilirdik. Alaska'da ise başka bir ülkede de olabilirdik. Dosyalarımızdaki tek Alaskalı Stillwell'lerdi ve eğer Clay bu kokuyu tanımadıysa, o zaman ikisi de değildi.

İzi ölüm bölgesine kadar takip edemedik ama diğer yöne gidebilirdik. Bir açıklıkta sona ermeden önce neredeyse bir mil boyunca izledik. İçeride bir kontrplak parçası ve tahta bir sandık bulduk. Bir kurt adamın kış dolabı; çamurda ve karda üstünüzü değiştirebileceğiniz ve eşyalarınızı saklayabileceğiniz bir yer. Stonehaven'da daha zarif olsa da benzer bir şeyimiz vardı.

Bu açıklık koku ve ter kokuyordu, yani birileri burayı düzenli olarak kullanıyordu. Daha fazla kokladığımda, *birinden daha* fazlası olduğunu fark ettim. İki farklı koku ve muhtemelen üçüncü bir koku vardı.

Kahretsin.

İki ya da daha fazla kurt adam, Stillwell'lerden hiçbiri. Ve bu açıklığa ayak basar basmaz, kasabada biri dışı iki kurt adam olduğunu anlayacaklardı.

Çifte bok.

Soyunma odalarından geri geri çıkmaya başladım ama artık çok geçti. Bulduğum noktaya on adım yaklaştığım anda dikkatlerini çekecek bir koku bırakmıştım. Yine de düşündükten sonra bunun bir sorun olmadığına karar verdim. Alaska'nın büyüklüğüne bakılırsa, iki ya da üç kurt adam bulmak iğne ve saman yığını işi olurdu. Şimdi bizi arıyor olacaktı, bu da işleri kolaylaştıracaktı.

Madem kokularımızı bırakmıştık, etrafı daha iyi koklayabilirdik. Gölün kıyısındaki adamdan geriye kalanları bulmak için açıklığın her santimini taradık ve ne bir kan lekesi ne de bir et parçası bulduk. Bu pek bir şey ifade etmiyordu -karda uzun süre koşmak ayaklarını temizlemeye yeterdi- ama akılda tutmaya değerdi. Bu aynı zamanda geri dönmeden önce kasıtlı bir temizlik yapıldığını da gösterebilirdi.

Bu nokta. Belki de itlerden biri alışkanlığını arkadaşlarından saklamaya çalışan bir insan yiyiciydi.

Alabileceğimiz tüm bilgileri aldığımızdan ve kokularını hafızamıza kaydettiğimizden emin olduktan sonra açıklıktan ayrıldık. Dışarı çıkarken çalıların arasında bir hareket yakaladım. Clay'i engelleyerek donakaldım. Arka ayağımı dürttü. Geriye doğru çekilerek ormanı taradım. Tek gürültü rüzgârın tepemdeki ölü yaprakları hışırdatmasıydı. Çok sessizdi. Clay hareketsiz kaldı, bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

Bakmaya devam ettim, kulaklarım ilerideydi, burnum çalışıyordu. Görecek bir şey yoktu. Duyacak bir şey yok. Koklayacak bir şey yoktu. Yine de orman ölüm sessizliğini koruyordu. Clay beni tekrar dürttü; artık endişeliydi ve harekete geçmek istiyordu.

Açıklıktan kayarak çıktım. Clay de peşimden geldi. Sık, l o ş ormanda durduk, baktık, dinledik, hiçbir şey yakalayamadık. Sonra bir kuş öttü. Bir başkası cevap verdi. Bir sincap cıvıladı ve tepemizdeki bir dalın üzerinde koşuşturdu, ölü yapraklar yağıyordu. Bir tanesini kafamdan silkeledim ve aşırı tepki verdiğim için özür dileyerek Clay'e sürtündüm. Ağzımı yaladı ve herhangi bir tehlike geçtiğine göre liderliği devretmeye hazır bir şekilde talimatları bekledi.

İnsan formundaki kurtadamların kokusunu bulduk ve onu takip ettik. Yirmi adımdan fazla gitmeden gaz ve yağ karışımı kokan bir patikada son buldu. Kar motosikletleri.

Arkamı döndüm ve av alanına doğru çeyrek mil kadar geri gittim ama adamlar henüz gitmemişti. Oyalanmamız için bir neden yoktu. Ekip cesedi kaldırana kadar tüm izler katilin silik izini silmiş olacaktı. Kamyonetimize döndük ve geri değiştirdik.

- - -

Koşumuzun garip bir şekilde sona ermesinden dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsak da, ikimiz de SUV'un arkasına geçip düzgün bir şekilde bitirmeyi önermedik. Zaten hızlı ve kirli çözümü

Havaalanı. Şimdi daha fazlasını i s t i y o r d u k ve eğer istediğimiz gibi alamazsak, bekleyip iştahımızı açacaktık.

İştahtan bahsetmişken, kahvaltının vakti çoktan gelmişti. Alaska'nın ana güzergahı olan Highway 1'e geri döndük... ya da arabayla ulaşılabilen yüzde 5'lik kısmına. Alışık olduğum otoyollara pek benzemeyen iki şeritli bir otoyoldu ve alışık olduğum tesislere de sahip değildi. Daha önce sadece bir servis merkezinden geçmiştik. Şimdi oraya döndük ve bir benzin istasyonu, fırın ve pizza salonu bulduk.

Fırının vitrinindeki espresso sunan neon tabela beni şaşırttı; bir otoyol karakolunda bulmayı bekleyeceğiniz türden bir şey değil. Ama itiraz etmiyordum. Kendimi her zaman sade kahve içen biri olarak görmüştüm ama hamileyken ve emzirirken, süt ürünleri alımımı arttırmak için kafeinsiz latte içtim ve özellikle karamelli olanlardan hoşlanmaya başladım. Bunlar da öyleydi, ben de bir büyük boy, Clay için bir kahve ve bir paket hamur işi aldım.

Yemek için dışarı çıktık ve tek bir bank ya da piknik masası bulamadık. Manzaraya bakınca -karla kaplı dağlar ve tepede güneş- neden herkesin kahvesini içeride içmeyi tercih ettiğini anlayamadım. Sanırım dondurucu soğukların bununla bir ilgisi vardı.

Ama böyle bir manzara eşliğinde yemek yeme şansı göz ardı edilemeyecek kadar cazipti. Clay de yabancılarla yemek yemek zorunda kalmayacağı için mutluydu. Böylece yükseltilmiş bir çiçek yatağının tahta bağlarına yerleştik. Sonra evi aradık.

Jeremy ve ziyaretçi kız arkadaşı Jaime, çocukları yüzme dersine götürmeye hazırlanıyordu, yani zamanlamamız mükemmeldi -Logan ve Kate yüzme konusunda o kadar heyecanlıydılar ki ne zaman döneceğimizi soramadılar. Clay, Jeremy ve ben çoğunlukla evden çalışıyoruz, yani çocuklar her zaman bizimle birlikte büyüdüler, bu yüzden ara sıra yokluğumuza aldırmayacaklarını düşünürsünüz. Ama her zaman orada olduğumuz için buna alışkınlar ve biz gittiğimizde kıyameti koparıyorlar.

Clay önce Kate'le konuştu, bu da bana latte ve mu n'un tadını çıkarmak için bolca zaman kazandıracaktı. Babam bir gün önce aradığından beri olan her şeyi anlatırken onu dinledim. *Her şeyi.* Ayrıntılı olarak. Ve on beş dakika boyunca Clay'in dikkati hiç dağılmadı.

Yıllar önce çocuk konusu ilk gündeme geldiğinde, anne olarak benden daha kötü hayal edebileceğim tek şeyin baba olarak Clay olduğu şakasını yapmıştım. Daha fazla yanılmış olamazdım. Clay harika bir ebeveyndi. Bir itin hikayesini dinlemek için birkaç dakikasını ayıramayan adam, bütün gün çocuklarının konuşmasını dinleyebilirdi. Kısa bir konsey toplantısı boyunca yerinde oturamayan adam, çocuklarıyla Lego kaleleri inşa ederek saatler geçirebilirdi. Sorunları yumruklarıyla çözen adam çocuklarına sesini bile yükseltmezdi. Ve eğer Clay bazen biraz fazla hoşgörölü, disiplin konusunda biraz fazla yavaş davrandıysa, bunu bana bırakmayı tercih ettiyse, benim için sorun yoktu. Kararlarımı destekliyor ve uyguluyordu, çocuklarımıza karşı birlik içindeydik ve önemli olan da buydu.

Sonunda Jeremy araya girerek Kate'e yakında ayrılmaları gerektiğini söyledi ve telefonu Logan'a verdi. Bu konuşma daha iki taraflıydı. Clay, Logan'a Atlanta'dan küçük bir bilim seti göndermişti ve Logan'ın dün Jeremy'nin gözetiminde yaptığı deneyleri tartıştılar. Bilim Clay'in ilgi ya da uzmanlık alanı değildi ama oğlunun erken gelişmiş zihninin işleyişinden, kızının maceralarından etkilendiği kadar etkilenmişti.

Clay ve Logan konuşurken arka planda Kate'in Logan'a acele etmesini, annesiyle konuşması gerektiğini söylediğini duyabiliyordum. Logan sakince konuşmasına devam ediyor, ne onu memnun etmek için acele ediyor ne de kızdırmak için oyalanıyordu. Daha yürümeye başlamadan önce bile Kate -benim şamatacı küçük kurt yavrum- kardeşi üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışmış, Logan da onun daha büyük ve güçlü olabileceğini ama bu saçmalığa katlanmayacağını açıkça belirtmişti. Onlar eşitti ve bunu unutmaya iyi olurdu.

Sonunda telefonu ona verdiğinde, onun gününün tekrarını dinledim, sonra Logan geldi ve sonbaharda okula gitmek istediğini söyledi. Görünüşe göre Jeremy'nin bir telefon konuşmasına kulak misafiri olmuş.

okuldan gelen bir mektupla bizi anaokulu kayıt oturumuna davet etti. İkizler sonbaharda dört yaşına girecekti ve Clay ile ben hala onları gönderip göndermemeyi tartışıyorduk.

Clay anaokuluna kadar bekletmek istedi. Normalde her türlü sosyalleşme fırsatını desteklerim ama burada Clay'e katılma eğilimindeydim - yarım gün bile olsa okul için çok küçük görünüyorlardı. Ama şimdi Logan gitme isteğini dile getirirken, arka planda kız kardeşi itirazlarını haykırıyordu. Evde bizimle kalmak istiyordu. Onları ayırmak gibi bir seçenek olamazdı, birbirlerinden ayrılamazlardı. Neyse ki şu anda tabağım başka işlerle doluydu ve bu işi eve dönene kadar güvenle erteleyebilirdim.

Sonunda Logan'ın telefonu Jeremy'ye vermesini sağladım ama çocukların okulla ilgili atışmalarından onu zar zor duyabiliyordum. Sonra Jaime'nin sesini duydum, onlara atıştırma zamanının geldiğini hatırlatıyordu ve tartışmanın yerini ayak sesleri, ardından da sessizlik aldı.

"Yemek her zaman işe yarar," dedim.

"Olmadığında başımız belaya girecek. Ee, uçuşun nasıldı?"

Ona şimdiye kadar neler yaptığımızı anlattım. Kaydettiğimiz ilerlemeden çok etkilendi. Jeremy, Alaska'ya inip sekiz saat boyunca bir otelde kalmayacağımızı biliyordu ama her iyi lider gibi o da, birliklerinden yukarıda ve ötesinde performans göstermelerini *beklemeye* başladığı gün, takdir edilmediklerini hissetmeye başlayacaklarını ve ayak sürüyeceklerini anlıyordu.

"Git otele yerleş ve biraz uyu," dedi. "Paige Reese'in kartlarından bir şey buldu mu?"

Durakladı.

"Bu evet anlamına geliyor," dedim. "Onu kendim de arayabilirim, biliyorsun."

"Birini motel rezervasyonu için kullandı, ama o pahalı uçuştan sonra yakın zamanda Alaska'dan ayrılmayacak, bu yüzden biraz uyuyabilirsin-"

"Uçakta uyudum. Clay yorgunsa onu ben bırakırım." "Ben iyiyim," dedi Clay.

"Reese'in gündemimizdeki en acil konu olmadığını biliyorum..."
Dedim ki.

"Gündeminizde acil bir şey yok." "İşte bu yüzden onu defterimden silmek istiyorum." "Zamanını boşa harcıyorsun Jer," diye seslendi Clay.

Jeremy duydu ve iç çekti, sonra bana bilgi verdi. "Çocuğun moteline git, onunla konuş ve sonra biraz dinlen."

"Dennis ya da Joey Stillwell için bir adresimiz var mı? Düşünüyordum da, eğer yoldaysa..."

Tekrar iç çekti ve bana adresi verdi.

"DENNIS'İN APARTMANI DAHA YAKIN," dedim sürücü koltuğuna otururken. "Reese'in motelinden önce orada dursak iyi olur."

"Evet."

"Ve sanırım önce Dennis'i kontrol etmemizi *tercih edersin*."

Bir duraklama, sonra daha yumuşak bir "Evet."

Otoparktan çıkarken göz ucuyla baktım. "Onlar için endişelendiğini biliyorum -Dennis ve Joey."

"Endişelenmenin doğru kelime olduğundan emin değilim. Hissediyorum..." Yan camdan dışarı baktı, parmakları kol dayama yerine vuruyordu. "Joey'i tekrar gördüğümde nasıl hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Bekledim. Clay'i konuşması için kışkırtmanın bir anlamı yok. Duygularını paylaşması için cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok. Eğer isterse, yapacaktır.

"Kendimi kötü hissediyorum sanırım," dedi bir süre sonra. "Bağlantıyı koparıyorum."

"Arkadaştınız."

Başını salladı. "Ben Nick'e daha yakındım. Joey birkaç yaş büyüktü. Ama evet, arkadaşlık. Sürü arkadaşları. Sürü kardeşleri. İletişim halinde olmalıydım. Ayrıldıkları için çok kızmıştım. Sürüde fazla statüleri yoktu ve bu da Malcolm'a karşı gelmekten korkmalarına neden oldu. Bunu anlıyorum. Ama onları koruyabilirdim. Joey çocuk değildi. Babasını takip etmek zorunda değildi. Onlar için yaptığı onca şeyden sonra Jeremy'yi terk etmenin doğru olmadığını söyleyebilirdi."

"Ama kaçmadı. Kaçtılar."

Clay sessiz kaldı, eski sürü arkadaşlarına olan sadakati daha derin bir ihanet duygusuna karşı savaşıyordu.

"Evet, kaçtılar," dedi.

"Ve sen bunu affedemedin."

"Hayır. Yapamam." Bana baktı. "Bizim yanımızda durmak onların göreviydi, zorunluluğuydu. Kaçtılar ve işler daha da kötüye gitti. Onların desteği çok önemli olmayabilirdi ama dengeyi değiştirebilirdi. Jeremy Alfa yarışını kan dökülmeden kazanabilirdi. Onların yardımını kullanabilirdi ve ben de onları korurdum."

Ve her şey bu noktaya geldi. Ayrılırken Jeremy'yi terk etmişler ve Clay'e güvenmemişlerdi. Eskiden Clay'in başka bakış açılarını göremediğini düşünürdüm. Ama onları görebiliyor, sadece hissedemiyor. Dennis ve Joey Sürü'ye karşı görevlerini yerine getirmemişlerdi ve bu yanlış hissettiriyordu, bu yüzden de yanlıştı.

"Jeremy yükseldikten sonra geri gelselerdi çok kızardım ve Joey ile aramız eskisi gibi olmazdı. Ama bunu atlatırdım."

"Neden geri dönmediler?"

"Jeremy hâlâ Malcolm için endişelendiklerini, onun geri dönüp kendisini desteklemeyenlerden intikam alacağını söyledi. Bu saçmalık. Malcolm acımasız, çıkarıcı bir orospu çocuğuydu ama her şeyden öte bir savaşçıydı. Bir savaşçı yenilgiden sonra geri dönmez, intikam için bile olsa. Bir kez yenildi mi, yoluna devam eder ve yeni bir savaş seçer. Daha sonra Malcolm'un öldüğünü duyduğumuzda Jeremy onlara söyledi. O zamana kadar Alaska'da kendilerine bir hayat kurmuşlardı."

"Ama şimdi Joey'i görmek için sabırsızlanıyorsun. Tekrar iletişime geçmek için bir bahanen var."

"Çok uzun yıllar geçti ve o zamanlar hissettiklerim artık yok. Joey'i seveceksin. Lucas bana biraz onu hatırlatıyor ama Joey o kadar... Hiçbir zaman kendine güveni olmadı, çok..." Yine sözünü kesti. I

İstediği kelimenin *omurga* olduğundan şüpheleniyordu ama bunu söylemeye dili varmıyordu. "İyi bir adamdı. Sessiz, düşünceli. İyi bir arkadaşı."

"Ve Nick'ten arada sırada güzel bir değişiklik?" Kısa bir kahkaha. "Evet."

Bir mil daha gittikten sonra Clay, "Alfa yükselişlerinden bahsetmişken..." dedi.

Ellerim direksiyon simidinde sıkıştı. "Biliyorsun."

"Evet, Jeremy sonunda sana söylediğini söyledi." Sesi alışılmadık bir şekilde yumuşadı. "Bunu konuşmak için benim eve gelmemi beklemene gerek yoktu."

"Telefonda konuşmak istediğim bir konu değildi."

Nefesinin altında küfretti. "Jeremy'nin zamanlaması çok kötü olabiliyor..." "Hayır, zamanlama konusunda çok dikkatli

davranıyordu. Bana

Atlanta'da seninle buluşmadan hemen önce haber aldım. Bu da bize bunu özel olarak tartışma şansı verecekti. Sonra çocuklarımız Süpermen'i pencerenin dışında oynamaya karar verdi. Oh, bu arada Kate sonunda itiraf etti-"

"Bunu bana daha sonra anlatabilirsin," dedi Clay. "Şu anda bunu tartışmalıyız. Jeremy'nin senin Alfa olmanı istediğini öğrendin. Bu büyük bir mesele. Bunun hakkında konuşmamız gerek. *Senin de* konuşman gerek."

"Evet, ama şimdi değil. Arabada tartışmak istediğim bir konu değil. Ve bu kritik değil. Ben

sadece..." "Endişelendim."

Ellerim direksiyonu ölümüne kavradı, nefeslerim o kadar hızlı geliyordu ki göğsüm ağrıyordu.

"Elena..."

Ona bakmadım. "Ben iyiyim. Bunu sonra konuşuruz."

"Kenara çek ve-" Yüz ifadem onu durdurdu. Elini ağzına götürdü. "Tamam. Otelde konuşuruz. Ama bu kadar üzgün olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor-"

"Üzgün değilim."

"Endişeliydi ve benimle konuşmak için bir hafta bekledi. Beni gördüğüne bu kadar sevinmene şaşmamalı."

Ona baktım. "Evet, konuşmak istiyorum ama seni özledim. Hem de çok." "Bunu yazılı olarak alabilir miyim?"

Gülümsemeyi başardım. "Hiç şansın yok."

GİTTİ

Şimdi ANCHORAGE'a girerken, şehre ilk kez gün ışığında bakabildim. Okyanus ve dağların muhteşem fonunu görmezden gelerseniz, burası alışveriş merkezleri, Wal-Mart'lar ve Walgreens'lerle dolu orta büyüklükteki herhangi bir şehirden farksızdı. Göze çarpan şey kar ya da karın olmamasıydı. Sokaklar çıplaktı ve birçok bahçe de öyleydi. Önünden geçtiğimiz dijital tabelalara g ö r e hava kırk dereceydi, yılın bu zamanında New York'un taşrasında beklediğimiz sıcaklıkla aynıydı ve bizde kesinlikle daha fazla kar vardı.

Dennis'in apartmanı da şehrin kendisi gibi normal ve sıradan bir yerdi. Adi ya da gösterişli değildi. Ne tarihi ne de postmodern. Sadece mütevazı, bakımlı bir binaydı.

Kiracı listesine göre, Dennis gerçek adını kullanıyormuş. Tüm sürü kurtadamları öyle yapar. Takma isimli kimliklerimiz var ama Sürü'ye katılmanın bir nedeni de bölgeye yerleşmek ve bunu gerçek isminizi kullanarak yapmak en kolayı.

Apartman girişinden dairesinin zilini çaldım. İkinci zilden sonra kimse cevap vermeyince başka bir yol bulmak üzereydim ki bir kiracı kapıyı bizim için açtı. Bizi komşu zannettiğini düşünmüştüm ama lobiye girdiğimizde kimi ziyarete geldiğimizi sordu. Ben de Dennis dedim. Onu tanımıyordu ve sanki tanınması gerekiyormuş gibi bundan biraz utanmış görünüyordu.

Clay, Dennis'in kapısını çaldı. İkinci kez çaldığında komşunun kapısı açıldı. Gür beyaz saçlı, kocaman gözlüklü yaşlı bir kadın, bilge yüzlü bir kar baykuşu gibi gözlerini kırıştırarak dışarı baktı.

"Özür dilerim," dedim. "Rahatsız etmek istemezdik-" "Dennis'i mi arıyorsunuz?"

"Evet, biz arkadaşız-"

"Orada değil canım. Bir süredir yok." Ev ceketini tombul vücuduna sararak kapıdan yavaşça çıktı. "Dennis bazı insanlar gibi varlığını belli eden biri değil-" Koridorun karşısındaki kapıya bir bakış fırlattı. "-ama onu genellikle her gün görüyorum. Postalarımı getirir ve dışarı çıktığında bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorar."

"Ve son zamanlarda uğramadı." Yine sözümün kesilmesini bekleyerek yavaşça konuştum ama bitirdiğimde bana sadece göz kırptı.

"Birkaç günlüğüne mi gitti?" Ben sordum.

"Hayır, canım. Ondan daha fazlası. Her zaman bir ya da iki günlüğüne gider. Bu sefer neredeyse bir hafta oldu."

Clay'in arkamdan kaydığını hissettim. Bu cevap hoşuna gitmemişti. "Yani Dennis genellikle-" diye başladım.

"Charles'la konuşmalısın. O da onun için endişeleniyor." "Charles mı?"

"Ev sahibi. İşte, seni onun o d a s ı n a götüreyim."

Buna gerek olmadığını, bulacağımızı söyledim ama o ısrar etti, kocaman kutup ayısı pençesi terlikleriyle koridorda sallana sallana yürüdü. Asansöre binerken bana sorular sordu - nereli olduğumuzu, ne iş yaptığımızı, çocuğumuz olup olmadığını? Dürüstçe cevap verdim. Kurt adam yaşamının bir kuralı da budur: Mümkün olduğunda doğruyu söyleyin, böylece yalanların izini sürmek daha kolay olur.

Yürürken Clay sessiz kaldı ama kapıyı onun için tuttu ve hızını onunkine göre ayarladı. İşte yine o kurt; gençleri şımart, yaşlılara saygı göster. Genel olarak fena bir felsefe değil. Şimdi bir de nüfusun diğer yüzde 90'ına karşı tutumunu düzeltebilsem.

Ev sahibi odasında değildi. Onu ön fuayede listedeki kiracı isimlerinden birini değiştirirken bulduk. Yaşlı bayan -Lila- bizi tanıştırdı, sonra mektuplarını aldı ve *People'in* yeni nüshasını okumak için sıvıştı.

Ev sahibi Charles tahmin ettiğimden daha gençti. Yirmili yaşların ortalarında görünüyordu, yerli, iri yarı ve benden birkaç santim kısaydı.

"Evet, Lila'nın dediği gibi neredeyse bir hafta oldu." Yeni kiracının adını yerine yapıştırdı. "Böyle bir yere çoğunlukla iyi insanlar gelir. Dennis en iyilerden biri. Kirasını peşin öder, gecenin bir yarısı tıkanan tuvalet için beni aramaz, kendi tamiratını yapar, hatta geçen sonbahar işe aldığım öğrenci gelmeyince boya yapmama yardım etti."

Bizi tekrar içeri soktu. "Dennis'i Lila gibi her gün görmüyorum ama genellikle haftada birkaç kez karşılaşıyoruz. Durup sohbet ediyoruz, sonra bana geliyor ve karım ona kahve yapıyor." Charles kıkırdadı. "Karım *bana* neredeyse hiç kahve yapmaz, yani bu ondan hoşlandığının kesin bir işareti."

"Dennis'i görmeyeli epey oldu," dedim duvardan bir Sünger Bob çıkartması sıyrırken, "o yüzden onu çok iyi tanımıyoruz. Dennis doğuda yaşarken kocamın babasının bir arkadaşıydı."

Charles duvarda kalan yapıştırıcıyı karıştırdı. "Doğuda nerede?"

"O zamanlar New York eyaletiydi," dedim dikkatle, sınıdığımı düşünerek ve Dennis'in doğruyu söyleyip söylemediğini bilmeden.

Charles güldü ve beni zıplattı. "Biliyordum. Biliyordum. Karım ve ben buna on dolar yatırdık, aksanından tahmin etmeye çalıştık. Ben New York dedim; o New Jersey dedi. Sormak istedim ama bunun meraklı bir davranış olduğunu düşündü." Clay'e baktı. "Joseph'le arkadaş mısınız?"

Clay'in Joseph ile Joey arasında bağlantı kurması bir an aldı. "Biz çocukken. Taşındıktan sonra irtibatı kaybettik."

"Yani adresi elimizde yok," dedim. "Yoksa orada durup sorardık."

"Lanet olsun. Ben de öyle umuyordum." "Sık sık uğrar mı?"

Charles homurdandı ve başka bir çıkartma koparmaya başladı. "Üç yıldır buradayım ve onu sadece birkaç kez gördüm. Bu doğru değil. Babası harika bir adam. Her zaman oğlundan bahsediyor ve adam ziyarete gelme zahmetine bile katlanmıyor. Bu doğru değil."

Yani Dennis ve Joey hâlâ kendilerini baba oğul olarak tanıtıyorlardı. Emin değildim. Yavaş yaşlanmayla birlikte, kurtadamların sıklıkla geçiştirdiği bir ilişki bu.

"Dennis'in nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum. "Lila onun çok sık gittiğini söyledi."

"Yaklaşık otuz mil güneyde bir kulübesi var. Genellikle ayda birkaç günlüğüne oraya gider. Bazen daha uzun, ama o kadar uzun olduğunda bana söylüyor, böylece postalarını alabiliyorum. Yine de orada olabilir. Ben de öyle düşünüyorum. Karda mahsur kalmıştır."

Telaşlanmış görünmeliydim, çünkü Charles güldü. "Bu 911'i aramak için bir neden değil. Dennis'inki gibi taşrada bir yerin varsa, hazırlıklısın demektir. Hava kötüleşirse bir yere saklanıp sessizliğin ve huzurun tadını çıkarırsın. Orada hiç telefon yok ama Dennis'in kızağı var. Gerekirse dışarı çıkabilir."

"Kızak mı?" Bir köpek takımı hayal ettim, ki bu bir kurt adam için gerçekten işe yaramazdı.

"Snowmobile. Ama iyi olduğundan emin olsam da biraz endişelenmeye başladım. Oraya gidip kontrol etmek istedim ama karım onu rahat bırakmamı söyledi." Clay'e sııttı. "En son gittiğimde Dennis'le buzda balık tuttuk, birkaç bira içtik, gece kaldık, arayıp söyleyemedim... Eşler böyle konularda biraz komik oluyor."

"Eğer bir adresiniz varsa arabayla gidip onu kontrol edebiliriz," dedim.

Reddetmesini bekliyordum. Ne de olsa yabancıydık. Ama dedi ki, "Ben buna adres demezdim. Orada posta dağıtımı yok. Yol kulübeden yaklaşık yarım mil uzakta bitiyor. Elimde sadece yol tarifi ve koordinatlar var. Zor bir arazi ama. Ne sürüyorsun?"

"GPS ünitesi olan bir SUV."

"Mükemmel. Sana vereyim-" Elini arka cebine attı, küfretti ve başını salladı. "Karım beni iş için bir PDA'ya ihtiyacım olduğuna ikna etti ve nerede o? Alışveriş listesi için yanında. Döndüğünde seni arayabilir miyim?"

"Elbette." Ona cep numaramı verdim.

- - -

SONRAKİ DURAK: REESE'S moteli. Çalıntı kredi kartı kullanan bir adamın lüks içinde yaşayacağını düşünürsünüz ama burası, onu bulduğum son motel gibi, otoyolda geceliği otuz dolara reklamını gördüğünüz, nasıl bu kadar ucuz olabildiğini merak ettiğiniz ve sonra gerçekten öğrenmemeyi tercih edeceğinize karar verdiğiniz türdendi.

Bu, tipik bir dikkatsiz çocukla karşı karşıya olmadığımın bir başka kanıtıydı. Bir kartı uçak bileti gibi büyük alışverişler için kullanıyor ama diğerlerini küçük tutuyordu, sanki bir sonraki fatura gelene kadar fark edilmemelerini umuyormuş gibi.

Motel, şehrin her köşesinde bir sarhoşun olduğu bir bölgedeydi. Ön taraftaki büyük bir tabela Iditarod için yarış öncesi ziyaretçi kampanyası olduğunu duyuruyordu. Bu yılki yarış Anchorage'dan iki hafta önce ayrılmıştı.

Görevliye bir arkadaşımın buluşacağını ama oda numarasını bilmediğimi söyledim, o da bana verdi. Kibarca isteseydim muhtemelen anahtarı da verirdi. Böyle bir yerde kimse neden birini aradığınızı bilmek istemez, sadece onları bu işin dışında tutmanızı isterler.

Ben Reese'in kapısına giderken Clay arka tarafa yöneldi. Kapıyı çaldığımda Reese'in kaçma ihtimaline karşı arka pencereyi koruması gerekiyordu ama ben fırsat bulamadan geri döndü.

"Pencere çok küçük," dedi.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım. Clay başını salladı, kapının kolunu tuttu ve sertçe çevirdi. Kapıyı itip açtığında,

sürgü ya da zincir olmadan, ne bulacağımızı biliyordum - boş bir oda. Clay beni omuzlayarak geçti ve banyoya doğru yürüdü.

"Gitti," dedi.

"Yani o dönene kadar gözetim görevindeyiz." Kapıya yaklaştığımızda öyle bir koku izi bırakmıştık ki, Reese sni ng mesafesine girer girmez kaçacaktı.

"Yolun karşısında bir kahve dükkânı gördüm," dedi. "Sen mekânı kontrol ederken ben de oradan nöbet tutacağım."

Kontrol edecek bir şey yoktu. Reese ultra hafif, kokusuz bir deodorant, diş fırçası ve tek bir kıyafetle seyahat ediyordu.

Cipten dizüstü bilgisayarımı aldım ve kafenin içinde Clay'e yetiştim. Bilgisayarımın kasasına baktı.

"Etrafta oturduğum sürece bu ölümlerle ilgili biraz daha araştırma yapabilirim."

"Eğer burada internet hizmeti alabilirsen, sana atıştırmalığımı veririm." "Ben iyimser biriyim."

Başını salladı ve ben ö n y ü k l e m e yaparken bize biraz yiyecek getirmeye gitti.

Clay elinde kahve ve simitlerle döndüğünde dizüstü bilgisayarımı

kapatıyordum. "Sakın söyleme," diye mırıldandım.

Bana bir kahve uzattı ve iki simidi de kendi tarafına koydu. Masa.

Bir tanesini kaptım. "Hiçbir şey için bahse girmedim. İki tane istiyorsan, sana bir tane daha getireyim. Zaten bir süre burada olacağız."

"İkimizin de buralarda takılmasına gerek yok. Gazeteye uğramak istemişsin. Sen onu yap, ben de çocuğa göz kulak olurum."

Gerçekten gitmek istemiyordum. Daha yeni rahatlamaya başlamıştım, geçen haftanın gerginliği azalıyordu. Ama şimdi listemden ne kadar çok görev çıkarırsam, o kadar çabuk ara verebilirdik.

"Bir saat içinde döneceğim." Çimento sertliğindeki simitlere başımı salladım. "Daha iyi bir öğle yemeği getireceğim."

PERKY

Bir gazetecinin başka bir gazeteciye yaklaşırken izlemesi gereken **usul**, resepsiyona uğrayıp onunla konuşmak istemesidir. Daha da iyisi, önceden arayıp ya da e-posta gönderip randevu almak ve onu kahve içmeye davet etmek. Uygun prosedür, birkaç basit soru sormak için saatlerce, hatta günlerce beklememi gerektirirdi.

Kanadalı bir gazeteci olmanın bir avantajı da Amerikalıların sizden kuralları bilmenizi beklememesidir. Büyük şehirdeki küçük bir kasaba muhabiri gibisinizdir; kibar ve saygılı olduğunuz sürece, büyüleyici cehaletinizi mazur görürler.

Gazete **b ü r o s u n a** girdiğimde resepsiyonist telefonla konuşuyordu. Saksı bitkilerinin etrafından dolanıp arka salona geçtim. Sonra kıvılcı saçlı ve neon yeşili kravatlı bir adam bir odadan çıktı, beni gördü ve durdu. Bana şöyle bir baktı ve kravatını düzeltti.

"Size yardım edebilir miyim?" diye sordu, yardım edebileceğini umduğunu belirten bir bakışla.

"Elena Michaels, Kanada Basını." Kartımı gösterdim. Bakmadı bile. "Anchorage'da tatildeyim ve birisi size olası kurt saldırılarından bahsetti. Acaba Bayan Hirsch'le makaleleri hakkında konuşabilir miyim? Okuyucularımızın çok ilgisini çekecek bir konu."

Anlattıklarımı dinledi ve uygun bir şekilde başını salladı ama kapı kapı dolaşıp şok tabancası sattığımı söylesem de beni Bayan Hirsch'e götüreceğinden şüpheleniyordum.

Yürüdük. Nereli olduğumu, ne kadar kalacağımı, Alaska'da şimdiye kadar neler gördüğümü sordu... Yemin edebilirim ki

Aynı tuvalete daha önce üç kez girdik, dördüncüsünde neredeyse çıkan bir adamla çarpışıyorduk.

Rehberim Garth durdu ve misafir gazeteci olduğumu söyleyerek beni editörle tanıştırdı. Tam el sıkışıyorduk ki koridorun sonundaki kadınlar tuvaletinden bir kadın çıktı. Bize doğru baktı. Garth, "Mallory!" diye seslendi ve editör giderken ona el salladı.

Koridorun sonundan bakıldığında Mallory Hirsch kısa sarı saçları, düzgün fiziği ve şık takım elbisesiyle yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Ama bize doğru attığı her adımda birkaç yaş daha atıyordu. Bize ulaştığında, onu kırklı yaşlarının başında tahmin ediyordum, sıkı, ifadesiz yüzüyle ameliyat öncesi bir on yıl daha ekleyebileceğimi düşündürüyordu.

"Evet?" dedi, sesi teni kadar gergindi. Bakışları üzerimde gezindi, kayak ceketimi, yürüyüş botlarımı ve kot pantolonumu onaylamayarak inceledi.

"Bu Elena Michaels," dedi Garth. "Kanada basını için çalışıyor."

"*Kanada Basını*," dedim. "Associated Press gibi, ama çok çok daha küçük."

Garth hafif bir şaka için fazla yüksek sesle güldü. Mallory'nin yüz ifadesi hiç değişmedi.

Konuşmamı tekrarladım ve son birkaç yıldır Algonquin Park'ta kurt faaliyeti olduğunu ve bunu, giderek küçülen bir dünyayı paylaşan insanlar ve kurtları çevreleyen sorunların bir incelemesi olarak buna bağlamak istediğimi açıklamak için genişlettim. Kulağa hoş geldiğini düşündüm ama bana ifadesiz bir şekilde bakmasından yanlışlıkla Fransızca'ya geçtiğimi düşünebilirdiniz.

Sözlerimi bitirdiğimde hiçbir şey söylemedi, sadece açıklamanın devamını bekliyormuş gibi bana baktı.

"Elena'ya ona birkaç dakika ayırabileceğini söyledim-" diye başladı Garth.

Kadının bakışı adamın geri çekilmesine neden oldu.

"Gerçekten sadece birkaç soru," dedim. "Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum-"

"Garth? Artık gidebilirsin."

Kaçtı.

Devam ettim. "Sana kahve ısmarlamayı çok isterim. Ya da öğle yemeği."

"Yemek yedim. Yani sizin için hikayenizi yazacak birini mi arıyorsunuz Bayan Michaels? Benim makalemde alıntı mı? Kendinizi ayak işlerinden kurtarmak için mi?"

"Um, hayır... dediğim gibi, sadece birkaç sorum var, kendi soruşturmamı başlatacak olanlar. Ve elbette, keşfettiğim her şeyi sizinle paylaşacağım."

"Kendi soruşturmanız mı?"

Sinirlendiğini hissettim. "Kendi makalem için. Kendi gazetelerim için. Ölümünün gerçekleştiği genel bölgeye zaten gittim, ama..." Zorla gülümsedim. "Burası alışık olduğumdan çok daha büyük bir ülke. Nerede olduğunu daha iyi bilseydim-"

"Size söyleyebileceğim her şey makalelerimde var. Sanırım onları okudunuz?"

"Evet." *Beni sınamak ister misin?*

Geri çekildi ve beni açıkça eleştiren bir değerlendirme yaptı. "Kaç yaşındasınız Bayan Michaels?"

"Üniversiteden yeni mezun olmadım, eğer öyleyse-

" "Evli, anlıyorum. Çocuklarınız var mı?"

"İki," dedim dikkatlice.

"Küçükler, sanırım?"

"Evet, ama-"

"Açık hava tipi mi?" dedi botlarıma ve ceketime bakarak.

"Öyle de denebilir."

"Anchorage bir doğa sporcusunun rüyasıdır. Göller, nehirler, dağlar ve buzullarla dolu vahşi doğadan birkaç dakika uzaklıkta tam hizmet veren bir şehir..."

"Oldukça şaşırtıcı," dedim.

"Bahse girerim düşündüğünüzden de sıcaktır. Kar yığınları ya da sıfırın altındaki sıcaklıklar yok..."

"Sıfırın altında sıcaklıkları deneyimledikten sonra, bu çok hoş bir sürpriz oldu."

Gülümsedim ama yüz ifadesi değişmedi. Bu turizm lafları da neyin nesiydi? Bana devre mülk satmaya mı çalışacaktı?

Devam etti. "İyi bir şehir. Tüm olanaklar. Açık hava tüm ihtiyaçlarıyla kapınızın önünde. Genç bir ailenin taşınması için mükemmel bir yer."

"Taşınmak mı?"

"Ama önce bir işe ihtiyacın

var." "İş mi? İhtiyacım yok-"

"Daha binaya gireli beş dakika bile olmamışken editörle el sıkışmaya başladınız. Eminim bunun yeterli olduğunu düşünüyorsunuz, değil m i ? Anchorage gibi durgun bir yer, burada *gerçek* gazeteci olamaz. Muhtemelen hepsi ev hanımıdır, çocuklar okuldan gelmeden önce yazı yetiştiriyorlardır. Sen sadece ortaya çıkabilirsin, şımarık Kanadalı kız-"

"Şımarık mı?"

"-ve senin için bir yer açılacağını düşünüyorsun. İyi bir yer. Belki de *benim* yerim."

"Um, hayır. Anchorage'ın yaşamak için harika bir yer olduğuna eminim ama benim zaten başka bir yerde bir hayatım var. Kurt ölümleri hakkında konuşmak için buradayım."

"Eminim öyledir. Ve onlar hakkında makalelerimde olmayan hiçbir şey söylemeyeceğim."

Yürüyüp gitti.

Kapıya ulaştığımda GARTH beni selamladı.

"Mallory sana işe yarar bir şey verdi mi?" İtiraf etmeyen bir ses çıkardım.

"Sizin için başka bir hikâyem olabilir," diye devam etti. "Genç kadınların ortadan kaybolmasıyla ilgileniyorum."

"Oh?"

"Son birkaç ay içinde üç kişi ortadan kayboldu. Memleketteki okuyucularınız için ilginç bir makale olabilir."

Ne yazık ki Kanada'da bile üç kayıp kız haber değeri taşımıyordu. Olmalıydı. İnanın bana, bunu biliyorum ve istediğim kadar buna karşı çıkabilirim, ancak iyi ailelerden gelen üç genç olmadıkça, polis bile çok az dikkat ediyor. Bu kış Winnipeg'deyken, yirmi derecenin altındaki sıcaklıkların tadını çıkarırken, kayıp ve öldürülmüş yerel kadınlar üzerine bir dizi araştırma yapıyordum. Polisin elinde son yıllarda çözülememiş yirmiye yakın seks işçisi ölümü vakası vardı. Kurbanların çoğu gençti, çoğu Kanadalı yerliydi ve hepsi de fahişeydi.

Makaleleri yazma nedenlerimden biri de Jeremy'nin beni oraya potansiyel kurt adam faaliyetlerini kontrol etmem için göndermesiydi. Genç seks ticareti işçileri ve sokak kızları, ölümlere ne kadar az dikkat edileceğini bilen kurt adamların tercih ettiği avlardı. Bu ölümlerden birkaçının it olduğu ortaya çıktı. Ancak Anchorage'da bir erkek yiyicinin ortadan kaybolan genç kadınlarla açıkta bırakılan erkekleri karıştırması garip olurdu.

"Kızlar Anchorage'dan mıydı?" Ben sordum.

"Biri ö y l e y d i . İkisi daha iç kesimlerdeki yerli topluluklardandı. Neden gidip bir şeyler atıştırmıyor ve bunu tartışmıyoruz?"

"Çok isterdim ama öğle yemeği için kocamla buluşmam gerekiyor."

Bakışları elime kaydı. "Ah, tabii. Elbette. Eğer haberi yayınlamaya karar vererseniz beni arayın."

Bana soyadını, kartını ya da "onu aramam" için herhangi bir yol göstermeden tekrar i ç e r i girdi. O beni tekrar selamlamadan önce bu kez dış kapıya ulaştım. Sanki evli olduğumu öğrenince çekip gitmesinin nasıl görünmesi gerektiğini anlamış gibi üzgün bir ifadeyle yanıma geldi.

"Mallory'nin hikâyesi hakkında," dedi. "Kurtlar. Konuşabileceğin başka biri daha var. Kurtlar hakkında daha çok şey bilen yerel bir kadın."

Mallory de dahil olmak üzere
herkesten daha fazla." "Öyle mi?"

Dışarı çıkmam için bana el salladı. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Bir çıkıntının altına girdik.

"Adı Lynn Nygard," diye devam etti. "Eyalet polisi için çalışıyor. Mallory onu kaynak olarak kullandı ama Mallory'ye her şeyi vermediğini biliyorum." Garth sesini alçalttı. "Mallory insanları yanlış yola sürükleyebilir."

Gerçekten mi? Huh. "Bayan Nygard benimle konuşacak mı?"

"Oh, tabii. Sadece bir şey var. Lynn'in ölümlerle ilgili bir teorisi var ve eğer bunu engellemezseniz... yardımcı olabilir."

"Teori mi?"

Sigara içmek için dışarı çıkan bir iş arkadaşına el salladı, sonra sesini alçalttı. "Onların bir tür İnuit şekil değiştiren tarafından öldürüldüğünü düşünüyor. Onlara verilen bir isim var ama hatırlayamıyorum. Onlara inandığını söylemek zorunda değilsin, sadece..."

"Bundan bahsettiğinde gülmüyor musun?"

"Aynen öyle. Eğer sana ısınırsa, kayıp kızları da sorabilirsin. Onun da bu konuda bir teorisi var."

"Uzaylı kaçırımları mı?"

Güldü. "Zamanında birkaç Lynn'le tanıştın, değil mi?"

"Tanıştım. Polis için çalıştığını mı söylemiştiniz?"

"Onun tuhaflıklarını hoş görüyorlar çünkü Alaska'daki en iyi suç mahalli fotoğrafçısı ve eskiz sanatçısı o. Tabii ona göre bunun nedeni Leonardo da Vinci'nin reenkarnasyonu olması."

"Ah."

"Evet, o paranormal saçmalıkları seviyor ama detaylı bilgi için en iyi kaynağı arıyorsanız takıntı iyi olabilir. Lynn'i telefon rehberinde bulabilirsin." Soyadını benim yazdığım gibi heceledi, sonra bana kartını verdi ve gerçekten yapabiliyorsa yardım etmeyi teklif etti.

SUV'den CLAY'i aradım.

"Gazetede işler nasıl gitti?" diye sordu.

"Bana şımarık dedi."

"Ouch."

Ona Mallory Hirsch'ten bahsettim. Bu konuda birkaç şey söyledikten sonra Lynn Nygard'la ilgili ipucunu açıkladım. "Evini aradım. Cevap yok. Yolumun üzerindeyken oraya uğrayacağım, sonra da öğle yemeği yiyeceğim."

Clay aramadan önce üç blok öteye

varmışım. "Rotayı değiştir hayatım,"

dedi. "Reese geldi mi?"

"Evet. Ve bir sorunumuz var."

DURUM

Kan kokusunu aldığımda Reese'in otel odasından hâlâ on adım uzaktaydım. Yavaşladım, midem refleks olarak sıkıştı.

Evet, Reese'in zarar görmesini istememiştim ama Clay'e sorun çıkarırsa yumruklar havada uçuşacak ve kan akacaktı. Bu kesin bir şeydi. Bir zamanlar kendimi Clay'in insanlara zarar vermekten hoşlandığına inandırmıştım, çünkü bu onu görmek istediğim şekle uyuyordu. Ama bunun gerçek olmadığını hep biliyordum. Clay için, inatçı bir iti dövmek dişlerini fırçalamak gibiydi. Hoşlandığı ya da hoşlanmadığı bir şey değildi, sadece yapılması gerekeni yapıyordu. Hızlı bir dayak, Sürü'ye ve Alfa'sına karşı saldırılara yol açan türden saygı çürümesinin yayılmasını durdurmaya yardımcı oluyordu.

Bu yüzden Clay ve ben çok iyi bir takım olduk. İyi polisi oynadım ve kimse bunu bir zayıflık işareti olarak görmedi çünkü ben bir kadındım, bu yüzden doğal olarak yumuşak dokunuş ben olurum. Bir it beni dinlemediğinde, Clay'in yumruklarıyla uğraşmak zorunda kalıyordu. Arabulucu ve uygulayıcı. Takımın yarısı ortalıkta olmayıncaya kadar iyi işliyordu.

Kapıya yaklaşırken yüzümü ovuşturdum ve Clay'in Reese'e yaptıklarından pişmanlık duyduğumu gösteren her türlü işareti sildim.

"Kapı açık," diye seslendi Clay.

Onu içeride, kulağında cep telefonuyla volta atarken buldum. Reese yatağın kenarında oturuyordu, sağ elinin etrafında kanlı bir havlu vardı.

"Ben yapmadım," dedi

Clay. Telefonu işaret
ettim.

"Jeremy," dedi. Sanırım tıbbi tavsiye alıyordu. "Ne oldu?"

Reese'e sordum.

Havluya sarılı eline baktı, sanki onu görünce irkilmiş gibiydi. Gözbebekleri büyümüşü ve gözlerini kırıştırdı, eline odaklanmakta güçlük çekiyordu, hâlâ onu tutuyor ve bakıyordu. Clay'e baktım ama Jeremy talimatları verirken o bana sırtını dönmüşü.

Reese'in elini tuttuğumda direnmedi. Sıcak odaya rağmen havlunun üstündeki teni nemliydi. Elini görene kadar havluyu yavaşça çözdüm ve irkildim. Yüzük parmağının iki eklemi ve serçe parmağının son eklemi kesilmişü.

Clay, "Ben yapmadım," dedi.

"Bunu açıkça belirtme ihtiyacı hissediyorsun, değil mi?"

Dedim. Homurdandı ve telefonu yatağın üzerine fırlattı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok. O kadar ileri gitmedim. Jeremy ona dikiş atmamız gerektiğini söylüyor. Detayları sonra öğrenebiliriz."

CLAY içinde ilk yardım çantam olan çantamı arabadan geri aldı. Onun da bavulunda bir tane vardı. Jeremy acil tıbbi malzemeleri unutmaktansa kıyafetsiz seyahat etmemizi tercih ederdi.

Ben Reese'in elini temizledim, dikiş attım ve bandajladım, Clay de kirli bezleri alıp yenilerini getirerek hemşirelik yaptı. Parmaklarını nasıl kaybettiği konusunda Reese sessiz kalmayı tercih etti. Gerçi suskunluktan çok şok olmuş gibiydi, bu yüzden Clay ve ben hayatımızdaki son yaralanmaları -çocuklarımızın düşmesini- tartışarak dikkatini dağıtmaya çalıştık.

"Logan konuşmak istemedi," dedim. "Ama sonunda Kate'e ne olduğunu itiraf ettirdim, ki tam da düşündüğümüz gibi oldu."

"Atladılar çünkü bizi bunu yaparken görmüşlerdi."

Reese'e açıkladım. "Çocuklarımız, onlar yattıktan sonra günlerimizin bitmediğini anladılar. Ormanda yürüyüşe çıkıyoruz, ateşin başında konuşuyoruz, yemek çıkıyor..."

"Özellikle de yemekler," dedi Clay.

"Doğal olarak kendilerini dışlanmış hissettiler ve kalkmaya devam ettiler. Yatma zamanını bir savaş alanına çevirmek yerine, aynı saatte yatmaya başladık.

sonra gizlice aşıya ya da dışarıya inmek."

Clay, "Sadece aşıya indiğimizde bizi duydular," dedi.

"Bu kadar genç olduklarına göre ikincil güçleri olmamalı. Kurtadam olduklarından bile emin değiliz - biri ya da her ikisi ya da... bu biraz karışık. Her neyse, bu yaşta işitme duyularının gelişmiş olup olmadığını ya da bizim düşündüğümüzden daha yüksek sesle konuşup konuşmadığımızı bilmiyoruz. Ama merdivenlerden kaçarak ve yatak odamızın penceresinden atlayarak güvende olduğumuzu sanıyorduk. Görünüşe göre değilmiş."

"Denemişler mi?" Reese içeri girdiğimden beri ilk kez konuştu. "İyiler mi?"

"Bir burkulan bilek, bir burkulan bilek ve suçluluk duygusu içinde kıvranan bir ebeveyn."

"İki," dedi Clay. "Başka bir çözüm bulmamız gerekecek."

"Onları yataklarına bağlamak dışında mı?" "Bu ikinci seçenek olacak."

Bandajı kestim. "Biliyorum, muhtemelen yatma saatlerini kısıtlamalıyız - yatma saati yatma saatidir - ama ben bir uzlaşma düşünüyordum. İki gece on bire kadar ayakta kalmalarına izin vereceğiz ve biz erken yatacağız ve haftanın geri kalanında normal saatte yatacaklar. Eğer uyumazlarsa, o zaman sertleşiriz - özel geç geceler yok."

"Bu işe yarayabilir."

"Umarım öyledir. Yoksa pencereler için parmaklıklara yatırım yapma zamanı gelecek."

Ayağa kalktım ve bacaklarımı uzattım. Reese konuşmamızı ilgi ve şaşkınlıkla takip etmişti ama şimdi sadece kafası karışmış görünüyordu. Bizim hakkımızda hikâyeler duymuştu - Amerika'da bir aydan fazla kalan her it duymuştur. Clayton Danvers'ın hikayeleri, çocuk kurt adamdan vahşi bir psikopata dönüşmüş, on yedi yaşında izinsiz giren bir iti doğramış ve fotoğraflarını dağıtmış. Sonra Toronto'da zavallı bir kızı ısırdı, onu kendine eş yaptı, Stonehaven'da onunla birlikte hapsetti, çocuklarını doğurmaya zorladı ve onu sürü olarak görevlerinde sürükledi.

Böylece onun çoraplarını yıkayabilir ve ona yatakta kahvaltı servisi yapabiliirdi sanırım.

Tüm mitolojilerde olduğu gibi bunda da gerçekler vardı. Çocuk kurt adam. Balta işi ve fotoğraflar. Isırık. Ama her şey herhangi bir itin şehir efsanesi versiyonunun izin verdiğiinden çok daha karmaşıktı. Şimdi bizi birlikte görünce, konuşmalarımızı duyunca normal bir çift gibi görünüyorduk... ya da kesik parmakları nasıl giydireceğini bilen herhangi bir çift kadar normal.

Clay tıbbi çantamı yeniden doldururken, "Ee," dedi. "Elin. İt mi yaptı bunu?"

Reese bu kelimedenden ürktü. Bazıları bunu aşağılayıcı olarak kabul eder. Diğerleri ise bunu bir onur nişanı olarak takıyor. Çoğunun umurunda değil, bu kelime uzun zaman önce anlamını yitirmiş, "Sürü kurdu "ndan farksız bir etiket. Ama Reese'in tepkisini görünce hemen, "Anladığım kadarıyla başka bir kurt adam daha?" dedim.

Başını salladı. "Bu sabah müzedeydim. Yedinci Cadde'deki sanat ve tarih müzesi."

Tarihe duyduğu hafif bir ilgi ve eğer bir kurt adam onu Alaska'ya kadar takip etseydi, bakacağımız son yerin bir müze olacağı inancıyla gittiğini açıkladı.

Liam ve Ramon için bunun doğru olduğundan emindim. Bunlar müzeyi *hecelemede* zorlanacak iki adamdı. Clay içinse, şehirde bulunma olasılığı *daha yüksek bir yer yoktu*. Ama bundan bahsetmedim.

Reese'in mantığı sağlam olsa da ona yardımcı olmadı. Orada, kendilerini Travis ve Dan olarak tanıtan iki it tarafından bulundu. Birkaç blok ötede onun izine rastlamışlar ve aynı şehirde başka bir kurt adamın kokusunu alan her kurt adamın yapacağı gibi onu kontrol etmek için izini takip etmişlerdi.

Onun sadece bir çocuk olduğunu öğrendiklerinde rahatlamış görünüyordlardı - bizim dünyamızda yirmi yaş hala "sadece bir çocuk" - yani çok az dövüş deneyimi ve itibarı olmayacaktı. Reese'in Alaska'da olmasında bir sakınca görmüyorlardı, geçici olarak, öyle umuyorlardı. Onlar için bir tehdit değildi ve beladan uzak durduğu sürece ziyarete gelebilirdi.

Hatta ona ucuz moteller, iyi büfeler ve koşabileceği güvenli yerler hakkında tavsiyeler bile verdiler...

Aşırı misafirperver olmadan yeterince arkadaş canlısıydı, bu da zaten yanmış bir çocuk için doğru dengeyi sağlıyordu. Sohbet sırasında Travis, Reese'in sınıf yüzüğünü fark etti. Rütbe işaretini sordu. Reese daha yakından bakmasına izin verdi.

"Travis parmaklarımın ucunu tutarak kontrol ediyordu. Her şey o anda oldu, o kadar hızlıydı ki bıçağı görene kadar..." Hatırlayınca yüzü soldu. "Eğer o anda geri çekilmeseydim, iki parmağımı da koparacaktı. Koştum. Elimi cebime soktum ve olabildiğince hızlı koştum. Peşimden geldiklerini duyabiliyordum. Yaşlı bir gardiyanın yanından hızla geçtim. Ayağa kalkıp bana bağırdığında kapıdan çıkmıştım ama bu Travis ve Dan'in geri çekilmesine neden oldu. Ön tarafta bir taksi vardı. Bindim ve buraya geldim. Sanırım yüzüğü istediler ama özel bir şey değildi. Sadece bir lise yüzüğü."

"Mesele yüzük değildi," dedi Clay. "Bu bir uyarıydı. Bölgemizden defolun."

"O zaman neden bana söylemiyorsun? Neden iyi davranıp sonra-" Elini kaldırdı. "Bunu yapmak mı?"

"Nasıl hissediyorsun?" Clay sordu.

Reese'in yüzü karardı. "Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Lanet parmaklarımı kaybettim."

"Korktun mu? Kafan mı karıştı?" "Tabii ki evet."

"Peki temizledikten sonra ne yapacaktınız? Resepsiyon görevlisine birkaç gün daha kalacağınızı söyleyip Alaska tatilinizi uzatacak mıydınız?"

"Yok artık. İlk uçağa binerdim-" Durdu ve başını salladı. "Mesele de bu, değil mi?"

"Sert ve hızlı saldırın, sizi hazırlıksız yakalayın ve ödünüzü koparın. Dostça bir uyarıda bulunup onları arkadan bıçaklamamanızı ummaktan çok daha etkilidir."

İtleri sordum. Bana bir tarif verdi. Travis "kocaman "dı. En az 1.80 boyunda ve zayıftı. Geri kalanı pek bir izlenim bırakmamıştı; kahverengi saçları ne uzun ne de kısaydı. Gözlerinin ne renk olduğu hakkında bir fikri yoktu. Ayırt edici bir iz yoktu.

Travis'in cüssesi Reese'i sadece nasıl görüldüğüne değil, aynı zamanda arkadaşına da kör etmişti. Dan hakkında söyleyebileceği tek şey iki şeydi. Birincisi, daha ufak tefekti. İkincisi, Rus'tu; çok az konuşuyordu ama konuştuğunda da ağır bir aksanı vardı. Travis'in İngilizcesi mükemmeldi ve Amerikan aksanına sahipti ama Dan'le birkaç kez Rusça konuşmuştu.

Dosyalarımın kimseyle eşleşmediler. Dan'ın aksanı ve Travis'in Rusçası arasında, yurtdışında yaşadıklarını tahmin ettim.

"Müzeye geri döneceğiz," dedim Clay'e. "Etrafta dolaştıklarından şüpheliyim ama kokuları kontrol etmek istiyorum. Muhtemelen bunlar ormanda kokusunu aldığımız adamlardır."

"Umarım öyledir," dedi Clay.

Ben de aynı fikirdeydim. Anchorage bölgesinde birden fazla kurt adam grubu olması düşünmek bile istemediğim bir şeydi. Basit yolculuğumuz şimdiden çok karmaşık bir hal almıştı.

"Seni oraya götüreceğim," dedi Reese. "Sana saldırıya uğradığım yeri gösterebilirim."

"Bize nereye bakacağımızı söyleyin, biz de kokuları alalım. Muhtemelen gitmişlerdir, ama gözetliyor da olabilirler ve sen zaten yaralanmışsın."

"İşte bu yüzden geri dönmek *istiyorum*." Kızardı. "Kaçtım." "Daha yeni iki parmağını kaybetmiştin. Kaçmak doğru olan şeydi. yap."

Reese Clay'e baktı. Sırf çocuk kendini daha iyi hissetsin diye bana arka çıkacağını ummamam gerektiğini biliyordum. Reese de muhtemelen bunu biliyordu, bu yüzden benim güvencelerimi görmezden geldi ve Clay'e baktı.

"Eğer adam söylediğiniz kadar büyükse, evet, kaçmakta bir sakınca yok," dedi. "Ama eğer şimdi geri döneceğini düşünüyorsan

Ödeşmek için mi? Arkanı kollamamız ve başa çıkamazsan müdahale etmemiz için mi?"

Reese yine kızardı, şimdi daha derindi. "Öyle demek istemedim-"

"Hayır, eminim yapmadınız. Ama sen de iyice düşünmedin. Eğer bu itlerle karşılaşsak, intikam almak için yanıp tutuşan yaralı bir çocuğa göz kulak olmak için omuzlarımızın üzerinden bakamayız. Elena Alaska'ya senin kışını kurtarmaya geldi. Şimdi onun kendini kötü hissetmesine sebep olarak öldürülmene izin vermeyeceğim."

Boğazımı temizledim ve ona, Reese'in ölmesini istememesinin nedeninin bu olmaması gerektiğini söyleyen bir bakış attım. Ama Reese'e bir bakışım, Clay'in dürüstlüğü karşısında rahatladığını gösteriyordu.

"Pekâlâ o zaman," dedi Reese. "Neye ihtiyacınız varsa söyleyeceğim, sonra da yola çıkacağım."

Başımı salladım. "Clay haklı olsa da - Alaska'dan ayrılman gerekiyor - buradaki işimiz bitene kadar bir Sürü üyesinin yanında kalmanı istiyorum."

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama buna gerek yok."

"Aslında öyle. Yaralısın ve hâlâ tehlikedesin-" "İyi olacağım," dedi.

"Yuli Etxeberria kadar iyi mi?" "Kim?"

"Liam ve Ramon'un adam yemelerinden sorumlu tuttukları son adam. Senden birkaç yaş büyüktü ve yeni göç etmişti. Birkaç parmağını da kaybetmişti. Onun durumunda, tüm el otopsisini. Liam ve Ramon bize postaladı. Ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum. Bunu daha önce de yaptılar ve başka bir çocuğu suçladılar ve eğer burada kalırsan bir sonraki günah keçileri sen olacaksın."

"Yani sadece beni uyarmak mı istedin?"

"Liam ve Ramon hakkında ne bildiğine bir bak," dedi Clay. "Onları bulmak ve insan yiyenler olduklarını kanıtlamak için yardım al."

Ben olsam planlı için tutmak o parça sessiz
kadar Ben olsam kazandı ve Ama şimdi Clay
söyleyince Reese yine rahatlamış görünüyordu.

"Neden söylemedin?" diye sordu bana.

"Belki de ben daha açıklama yapamadan Clay'in bir sonraki köşede
pusuya yattığına ikna olup kaçmaya devam ettiğin içindir."

"Pusuda beklemiyorum," dedi Clay.

Reese, "Liam ve Ramon hakkında size söyleyebileceklerimi
söyleyeceğim," dedi. "Sonra da bir yer bulup saklanacağım."

"Eğer kıtada bir yere gideceksen, o da New York Eyaleti'dir,"
dedim. "Sürünün bir misafiri olarak."

Reese Clay'e baktı.

"Eğer ölürsen, kendini kötü hissedecek. Kendini kötü
hissetmesinden hoşlanmam." "Ya öyle yaparsın ya da seni ilk
uçakla Avustralya'ya geri gönderirim."
dedi.

"Hayır," dedi çabucak. "Ben buraya temelli geldim."

Bu, evde bir şey yaptığı ve geri dönemeyeceği anlamına
gelebilirdi, ama gözlerindeki ifadeden -korkuyla karışık bir
kararlılık- bunun daha kişisel olduğunu anladım.

"Pekâlâ o zaman," dedim. "Clay ve ben dönüp Liam ve Ramon'la
bu işi halledene kadar sürüyle kalıyorsun."

"Peki nerede kalmamı istiyorsun? Syracuse'da mı?"

"Alfa orada yaşıyor," dedi Clay, sanki bu soruyu yanıtlıyormuş
gibi, ki onun için yanıtlıyordu.

"Başka bir Pack ailesi New York'un dışında yaşıyor," dedim.
"Büyük bir evleri var, bir sürü odaları var. Onlarla kalacaksın."

"Sorrentinolar." "Bu
doğru."

"Ve bir süreliğine taşınmama izin mi
verecekler?" Clay, "Antonio seni işe koyacak,"
dedi.

Reese başını salladı, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Onun
dünyasında bu çok mantıklıydı; kimse kalbinin iyiliğinden dolayı

yardım etmezdi ve eğer yardım ettiğini söylüyorsa,

Diğer tarafa koş, koşabildiğin kadar hızlı.

Reese kabul etti ve ayarlamaları yaptık. Nick onu havaalanında karşılayacaktı. Bu gece Jeremy ikizleri Jaime'ye bırakacak ve Reese'in parmaklarını kontrol etmek için Antonio'nun evine gidecekti.

Reese'i havaalanına götürdük. Yolda Clay ona Alfa'yla tanışmak için yapılması ve yapılmaması gerekenleri içeren bir "ders" verdi; bu ders kraliçeyle görüşmekten biraz daha karmaşıktı. Davet edilmeden oturmayın. Sana soru sormadıkça konuşma. O sormadan yemek yemeyin. Doğrudan göz teması kurma. Jeremy bunların hiçbirini talep etmedi ama konu bu değildi.

Hiyerarşi kurtlar için çok önemlidir ve bizim için de aynı derecede önemlidir. Bir kurt adama iki liderden birini seçme şansı verin - biri onu içki içmeye götürecektir, diğeri ise içki içerse kulağını koparacak - ve her seferinde ikincisini seçecektir. Alfa onun efendisi ve koruyucusudur. Pushover'lar, dostlar ve pısırikaların başvurmasına gerek yoktur.

Clay daha sonra Sorrentino'larla birlikte yaşamının kurallarını açıkladı; bu kurallar On Emir'e çok benziyordu. Yalan söylemeyecek, hiçbir şey çalmayacak, kimseyi öldürmeyecek, ev sahiplerine saygısızlık etmeyecek ya da Nick'in kız arkadaşlarından herhangi birine göz dikmeyeceksin. Ve eğer kuralları çiğnerseniz, kışınıza tekme yersiniz ve size parçalar halinde teslim edilirsiniz - Tanrı'nın bu kısmı atladığından şüpheleniyorum.

Reese'in tüm bunlarla bir sorunu yoktu. Bir kurt adamın "İyi bir misafir ol "dan daha iyi anlayacağı kesin ve net bir dildi bu.

Onu havaalanında bıraktıktan sonra suç mahalline, yani müzeye dönme zamanı gelmişti.

WENDIGO

MÜZE, henüz giriş yapmadığımız otelimizden sadece birkaç blok ötede çıktı. Bu yüzden otelin otoparkına park ettik ve yürüdük.

Müzedede Reese'in saldırıya uğradığı yeri bulduk. Serginin bir köşesinde hâlâ kan lekeleri vardı. İnsanların bunu fark etmesi biraz zaman alacaktı, sonra da muhtemelen burun kanaması diye geçiştireceklerdi.

Konum, aşağı inip koklamayı kolaylaştırdı. Clay nöbet tutarken ben de bunu yaptım.

Ayağa kalktığımda "Ve?" diye sordu.

"Ormandan gelen aynı kokular, sanırım bu biraz rahatlatıcı bir şey - en azından daha fazla itle uğraşmıyoruz."

Clay başını salladı ama rahatlamadığı belliydi. Bakışları odayı taramaya devam ediyor, sergilenenlerin hiçbirinde durmuyordu, bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi.

"Dennis ve Joey için endişeleniyorsun," dedim.

"İyi olduklarına eminim. Ben sadece..." Etrafına bakındı, elini salladı ve dışarı çıktı. Sergiler arasında başka bir yol izledik ve Clay durduğunda neredeyse ön tarafa varmıştık.

"Dennis buradaydı."

"Dennis? Umarım o itleri takip etmemiştir."

"Yapmaz."

Sola dönüp ayrı bir odaya yöneldiğinde içime çektim.

"Hiçbir koku almıyorum," dedim. "Emin misin?"

Zaten yan odadaydı. Yerlilere ait eserlerin sergilendiği bir yere kadar onu takip ettim. Clay ortada  melmitti. Neyse ki oda boştu - başkalarının varlığı onu aşağı inmekten alıkoymazdı.

Odaya girdiğimde Dennis'in kokusunu aldım - dairesinin dışında aldığımız kokunun aynısıydı ve aynı derecede hafifti, yani en az onun kadar eskiydi. Clay'in bunu lobiden nasıl algıladığına gelince, bu sadece, her ne kadar bu olaya bakış açısını korumaya çalışsa da, Dennis ve Joey'nin şu anda zihninin en önünde ve merkezinde olduğunu kanıtlıyordu.

O patikayı takip ederken ben de etrafa bakındım. Yerel mitoloji ve efsanelere odaklanan geçici bir sergi gibi görünüyordu. Eğer daha sonra gezmek için zamanımız olursa, bu oda Clay'in gideceği yerler listesinin başında yer alacaktı. şu anda bile eserlere bakmaya, kartları okumaya devam ediyordu.

Mit ve ritüel Clay'in akademik alanıydı. Uzmanlık alanı, insan-canavar melezlerini veya şekil değiştirenleri içeren din-inanç sistemlerindeki antropomorfizmdi.

"Dennis bununla ilgileniyor muydu?"

Ben sordum. "Bildiğim kadarıyla hayır."

O da bunu bilirdi. Clay'in uzmanlık alanı kurtadamlar arasında pek de popüler bir sohbet konusu değildi. Ben gelmeden önce, bu konuda konuşmak istediğinde iki seçeneği vardı: İlgileniyormuş gibi görünmeye çalışan Jeremy ya da denemeye bile kalkışmayan Nick. Dennis'in azıcık bile ilgisi olsaydı, Clay açlıktan ölmek üzere olan bir kurdun topal bir geyik görmesi gibi saldırdı.

Kapıdan dışarı baktım, etrafın temiz olduğundan emin olduktan sonra eğildim ve halıyı kokladım. Halka açık bir yerde, bu kesinlikle hoş bir şey değil, ancak bunu yeterince sık yaptım, zihinsel olarak daha az lezzetli kokuları filtreleyebilir ve aradığım şeye yakınlaştırabilirim.

"Diğer itlerin izinden eser yok," dedim. "Eğer Dennis onlardan saklanmak için müzeye girdiyse, bu inanılmaz derecede tesadüfi olurdu, ama sanırım Reese'le aynı mantığı izliyor olabilir, bir kurt adamın en son gideceği yerin orası olduğunu düşünüyor olabilir.

Takip edin. Biz istisnayız. Karl'ı saymazsanız tabii, ama onun tarihi eserlere olan ilgisi pek de akademik sayılmaz."

Clay, Dennis'in izini çözmeye devam ederken nefesinin altından homurdandı. Clay'in Karl Marsten'in sürüye katılmasıyla ilgili pek çok sorunu vardı ama endişeleri listesine bir şey eklemesi istendiğinde sadece "Artık müzelerden çalmak yok," demişti.

Karl bunu duyduğunda biraz şaşırmıştı, bu muhtemelen Clay'in gündeme getirmesini bekleyeceği son konuydu, Karl'ın bir zamanlar onun kaçırılmasına yardım ettiği gerçeğinin çok gerisindeydi. Ama Clay'in öncelikleri asla beklenen öncelikler değildi. Adam kaçırma olayı umurunda bile değildi, bu bir işti. Ama tarihi eser çalmak? Bu onu çok kızdırmıştı. Sonunda bir uzlaşmaya vardılar. Karl hala müzelerden çalabiliyordu ama sadece mücevherler ve arkeolojik önemi olmayan tarihi mücevherler çalabiliyordu.

"Dennis'in burada neye baktığını söyleyebilir misin?" Ben sordum.

"Görünüşe göre her şey. İzi odanın her yerinde birkaç kez dolaşiyor. Kokusu özellikle burada çok yoğun."

Çizimlerden ve gazete haberlerinden oluşan koleksiyona baktım. "Wendigo psikozu mu? Birkaç yıl önce bu konuda bir makale yazmıştın, değil mi?"

"Evet."

"Belki Jeremy bahsetmiştir, sonra Dennis müzeyi gezerken bunu fark etmiş ve bakmak için yavaşlamıştır."

Wendigo, Kuzey Amerika Yerli folklorunun en popüler ve en iyi bilinen parçalarından biridir. Özellikle sert geçen bir kış sırasında, kötü ruhların insanları ele geçirerek onları insan eti yemek isteyen canavarlara dönüştürdüğüne inanılır. Bu, insan yiyen kurtadamlara çok benziyor, bu da Clay'in ilgisini açıklıyor. Bununla birlikte, yamyamlık için de bir açıklama gibi geliyor - çok uzun ve sert bir kış boyunca, hayatta kalma ihtiyacı kültürel tabuların üstesinden geliyor. Donner Party'ye sorun.

Bu yüzden Wendigo *psikozu* Clay'in daha çok ilgisini çekiyor. Görünüşe göre bu zihinsel bir durum.

Diğer besin kaynakları mevcut olsa da et. Yine, kurtadamlarla olan paralellikler açıktır. Asıl soru, Wendigo psikozundan muzdarip olanların kurtadamlar mı, alakasız bir rahatsızlığı olan insanlar mı yoksa kurtadam kanının zayıf bir türünü taşıyan insanlar mı olduğudur.

"Jeremy'ye makalemden bahsedip bahsetmediğini soracağım," dedi Clay. "Eğer bahsetmediyse, ormanda yarısı yenmiş üç insan cesedi olduğunu unutma. Dennis'in bunlardan haberi olmalıydı ve Joey ile kendisinin etraftaki tek kurtadamlar olduğunu düşündü. Bunu onların yapmadığı kesin."

"Yani başka bir açıklama arıyor olabilir. Her iki durumda da, Dennis en az bir hafta önce buradaydı, yani ziyareti doğrudan o itlerle bağlantılı görünmüyor."

Clay başını salladı.

"Kaybolmasıyla hiçbir ilgileri olmayabilir." Bir baş sallama daha.

"Ya da yaptılarsa, ortadan kaybolması muhtemelen Reese'e uyguladıkları terör taktiklerinin aynısını uyguladıkları anlamına gelir. Dennis ve Joey bana bölgelerini savunmak için etrafta dolaşacak tipler gibi gelmiyor."

Clay dışarı çıkmamız için bize el sallarken, "Çıkmıyorlar," dedi. "Ama Jeremy'ye haber vermeleri gerekirdi. Elbette Sürü değiller, yani teknik olarak bölgeyi ellerinde tutamazlar. Yine de yardım edebilirdik."

"Ama ararlar mıydı? Yoksa herhangi bir yüzleşmeden kaçınmak için sığışlırlar mıydı?"

"Dennis giderdi. O..." Sözünü kesti ve *korkaktan* daha hafif bir kelime bulmaya çalıştığını anladım. "Yine de, yüzleşmeyi sevse de sevmese de, burası onun eviydi."

"Belki de kaçmamıştır. Belki de ev sahibinin dediği gibi kulübesinde karda kalmıştır."

Dışarı çıktığımızda cep telefonumda mesaj olup olmadığını kontrol ettim. "Geri aramıyor," dedi Clay.

Ben de aynı şeyden şüphelenmeye başlamıştım. Genç ev sahibi yardımsever görünüyordu - Mallory Hirsch gibi insanlarla uğraşmaya daha alışkın olduğum için yeni bir şeydi bu. Ama Reese

gibi ben de

yabancıların iyiliğini sorgulamaya yardım etmek. Belki de Charles da kendince bizi Hirsch kadar engelliyor, gözünün önünden çekilmemiz için bize bir adres vaat ediyordu.

Köşeyi döndük ve müze genişletme inşaatını geçerek yolumuza devam ettik.

"Joey'i bulmaya çalışmalıyız," dedim. "Gerçek adını kullanıyorsa o kadar da zor olmayacaktır."

"Önce otele yerleşip dinlenmemiz gerekiyor."

Dudaklarımdan bir protesto yükseldi ama dışarı çıkmadı. Yorulmuştum. İlk günümüz için çok şey başarmıştık. Şimdi uyumak ve yemek yemek için birkaç saat ara verme zamanı gelmişti.

"Bu bir evet mi?" Clay

sordu. "Evet."

"Güzel."

Arabadan çantalarımızı aldık. Ben kayıt yaptırırken, Clay otelin düzenini öğrenmek için etrafı kolaçan ediyordu; şehirde itler olduğunu bildiğimiz için bu daha da önemliydi.

Giriş yaptıktan sonra lobideki büyük sandalyelerden birine oturdum ve Joey'i internette aramaya başladım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, telefon rehberinde bir liste yoktu. Jeremy, Joey'nin bir reklam ajansında çalıştığını söyledi, ben de arayışımı o yöne çevirdim. Birkaç dakika içinde bir eşleşme buldum: Joseph Stillwell, Anchorage'daki Creative Marketing Solutions'da çalışıyordu.

Ben aradım.

Clay döndüğünde telefonu kapatıyordum. "İyi haberlerim var. Joey'nin çalıştığı yeri buldum. Bugün için ayrılmış ama resepsiyon görevlisi daha önce geldiğini doğruladı, yani hayatta ve iyi durumda."

Clay sadece başını salladı ama belli ki rahatlamıştı.

Çantaları odamıza çıkardık. Clay küfretmeye başlamadan önce kapıdan zorlukla geçti. Onu geçtim ve odanın diğer tarafına doğru yürüdüm, bu da yaklaşık beş adım sürdü.

"*Burası* Hilton, değil mi?" Clay sordu.

"Evet."

Oda terbiyeli bir şekilde döşenmişti, ancak yaşını gösteriyordu ve kabaca evimizdeki en-suite banyomuzun büyüklüğündeydi.

"Umalım da burada fazla vakit geçirmeyelim yoksa kafayı yeriz."

Clay çantaları yatağın üzerine fırlattı. "Bunca geniş araziye rağmen doğru dürüst bir otel odası yapmaya güçleri yetmiyor mu?"

"Aşağıya telefon edip daha büyüğü olup olmadığına bakayım-"

Clay beni belimden yakaladı. "Eminim Jeremy ellerinde olanın en iyisini ayırtmıştır. İşe yarar."

"Otellerimizi değiştirebiliriz. Orada olmalı-"

Beni bir öpücükle kesti; aç, parmakları saçlarında, bacaklarını kalçalarına dolamış, oksijene ihtiyaç duyan bir öpücüktü bu, ancak cep telefonum cıvıldayınca sona erdi. Başını telefona doğru çevirdi, gözleri kısılmıştı ve telefonu onun ulaşamayacağı bir yerde bıraktığıma sevinmişim, yoksa alçıdan parçalar koparıyor olacaktım.

Kendimi ondan kurtardım. "Normalde canı cehenneme derdim ama bir telefon beklediğimizi düşünürsek..."

Yanıma geldi, telefonu kaptı ve bana doğru fırlattı. "Dennis'in ev sahibi arıyor."

Charles GPS koordinatlarını ve yol tarifini cep telefonuma mesaj olarak göndermeye hazırdı. Bu kadar uzun sürdüğü için özür diledi. Karısı alışverişten sonra bir arkadaşına uğramıştı ve dediği gibi, "Bunun nasıl olduğunu bilirsin." Aslında bilmiyordum ama konsepti anlamıştım.

Bu gece Dennis'in kulübesine gitmememiz konusunda bizi uyardı; hava çoktan kararmıştı. Ona teşekkür ettim ve herhangi bir haberle geri arayacağıma söz verdim.

Telefonu kapattığımda Clay çoktan kapıdaydı.

"Gitmeye hevesli misin?" Dedim.

"Beş dakika bekleyebileceğine karar vermeden önce gitmeye hevesliyim ve aklımdaki beş dakika değildi."

"Ben de öyle. Şu yolculuğu bitirelim, sonra da geceyi sonlandırabiliriz."

UNEASY

"Jeremy'nin beni bir sonraki Alfa yapmayı planladığını ne zamandır biliyorsun?" dediğimde yaklaşık on mil gitmiştik.

O tarafa baktı. "Bunun hakkında şimdi mi konuşmak istiyorsun?" "Sanırım konuşmam gerek."

"Güzel." Dikiz aynasını düzeltti. "Bir haftadan biraz fazla bir süredir biliyordum. Çocuklar doğmadan önce de sana ekstra sorumluluklar veriyordu ama ben bunun bir anlamı olabileceğini yeni yeni düşünmeye başladım. Ona birkaç kez sordum ama beni başından savdı. Sinirlenmeye başlamıştım, çünkü bunu *anlamayan* tek kişinin sen olduğunu biliyordum ve bu doğru değildi. Şüphelerimi senden saklamak hoşuma gitmiyordu, bir sır gibi hissediyordum. Bu yüzden onu aradım. Seni yıllardır Alfa yapmayı planladığını itiraf etti. Çocuklar sadece işleri yavaşlattı."

Bir kamyonun yanından vızıldayarak geçti. "Seni rahatsız eden bu muydu? Bir süredir bildiğimi ve hiçbir şey söylemediğimi mi düşündün?"

"Jeremy hazır olana kadar bunu bir sır olarak saklamanızı isterdi. Bunu anlayabilirim."

"Senden bu kadar büyük bir şey saklasaydım anlar mıydın? *Anlamamalısın*. Çünkü ben *anlamazdım*. Bu yüzden Jeremy bunu onaylamazdı. Eğer eşe ve Alfa'ya sadakat arasında bir çelişki varsa, Jeremy beni bu konuda test etmekten daha iyisini bilir."

Ya o eş aynı zamanda onun alfasıysa? Dönüp karanlık sulara baktım.

"Şüphelenmedin mi?" Clay bir süre sonra sordu.

"Jeremy'nin benim fikrimi daha sık sorduğunu ve sahada karar vermem için beni cesaretlendirdiğini fark ettim."

Yıllardır yavaş yavaş oluyor. Bunun sadece benim daha deneyimli olmamdan kaynaklandığını ve benim tekrar Toronto'ya kaçmayacağımı bildiği için işleri devrederken daha rahat hissettiğini düşündüm. Jaime'yle görüşmeye başladıktan sonra, hafta sonu için gittiğinde işleri devralabilecek birini istemesi mantıklı geldi. Ama temelli devralmak?" Derin bir nefes aldım. "Hayır, bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Yükselen ayın dalgalar üzerinde kaymasını izledim ve bir an için bir beluganın beyaz sırtını gördüğümü sandım. Bakmaya devam ettim, kendime sadece su yüzüne çıkmasını beklediğimi söyledim.

"Peki nasıl-" Clay başladı.

"Jeremy deli mi?" Sözünü kestim, onunla yüzleşmek için döndüm, emniyet kemeri boynuma batıyordu. "Biliyorum, onun kararlarını sorgulamamalıyım. Alfa'nın sözü kanundur ve içgüdüsel olarak itaat etmeliyim."

Güldü. "Peki ne zamandan beri bunu yapıyorsun? Ayrıca bu durumda, rahatlıkla yanıldığını söyleyebilirim. Elbette, Jaime'yle birlikte olduğunda Jeremy'nin akıl sağlığı konusunda şüphelerim vardı ama bunu aştım."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Yeni bir Alfa'nın yükselişinin itlere her zamanki gibi güçlü olduğumuzu ve liderliği taze kanla desteklediğimizi kanıtlaması gerekiyor. Dişi bir Alfa onlara ne anlatacak? Kolektif aklımızı kaybettiğimizi mi?"

"İşte bu yüzden inanmayacaklar." Hız sınırına uymaya cüret eden başka bir aracın yanından hızla geçti. "Bunun beni Alfa yapmanın zekice bir yolu olduğunu düşünecekler. Eğer çılgın adamın yönetimde olduğunu açıklasaydık, kıyamet için silahlanmaya başarlardı. Senin Alfa olduğunu söyleyerek onları panikletmek istemediğimizi göstermiş oluruz. Bir süre sinirli olacaklar ama her zamanki gibi iş olduğunu gördüklerinde rahatlayacaklar."

"Ve sonra sen mi

devralacaksın?" "Tabii ki

hayır. Sen Alfa'sın." "Ve bu

senin için sorun değil mi?"

Otoyoldan döndü. "Hayır, kızgıyım. Çok kızgıyım. Anlayamıyor musun?"

Ona bir bakış attım.

"İçten içe öfkeliyim. Duygularımı kontrol etmekte ustayımdır."

"Ha-ha."

"Eğer öfkeli olsaydım, bunu bilirdin. Biraz sinirli olsaydım, anlardın. Değilim, çünkü ben Alfa malzemesi değilim. İt çizgiyi aştı mı? Sen ve Jeremy onu dövün ve ona bir ders verin diyorsunuz. Ben ise o piçi öldürelim ve gelecekteki sorunlarımızdan kurtulalım derim. Alfa malzemesi değil."

"Ama en iyi dövüşçü sensin. Herkes senin olmanı bekliyor. Alfa olmak *istiyor* musun?"

"Hayır." Bana baktı, bakışlarımla buluştu ve onu tuttu. "Bunu beklemiyordum ve teklif etseydi de kabul etmezdim. İkinci komuta olmayı seviyorum. Senin Alfa olman bunu yapmaya devam edeceğim anlamına geliyorsa, o zaman mutlu olurum. Tüm bu politik saçmalıklar?" Homurdandı. "Uğraşamam."

"Eş-Alpha olabiliriz. Bir Alfa çifti, erkek ve dişi, kurtlar gibi."

"Kurtlar için işe yarayan şeyler her zaman kurtadamlar için işe yaramaz. Sıradan bir ite göre, seni savaş stratejisi için değil, evlilik uyumu için eş-Alpha'm yapardım ki bu ikimiz için de iyi olmazdı. Kurtadamların *bir* Alfa'sı vardır. Hepsini yönetecek bir kurt. Ve o kurt sen olacaksın."

İskelet halindeki ağaçların bulunduğu bataklık benzeri bir alana, yemyeşil ormanlarla çevrili çorak bir araziye baktım.

"Ama daha fazla rakibiniz olsaydı terfi konusunda daha mutlu olurdunuz."

Ona döndüm. "Ne?"

"Bu bir Alfa yarışı değildi ve bunu herkes biliyor. Antonio iyi olurdu ama o Jeremy'den bile yaşlı ve yürütmesi gereken bir işi var. Nick ve Karl söz konusu değil. Bu işi istemiyorum. Varsayılan bir zafer o kadar da tatlı değil."

"Rekabetsizlikten dolayı söndüğümü mü düşünüyorsun? Lütfen. I-"
Onun bakışları karşısında içimi çektim ve atkuyruğumu omzuma attım. "Tamam,

Evet, tek seçenek ben olmasaydım çok daha gurur verici olurdu."

"Ama seni asıl rahatsız eden b u değil, değil mi?" Şöyle bir baktı sanki beni okuyabiliyormuş gibi bakışlarını başımın yan tarafına dikti. düşünceler. "Alfa olmakla ilgili başka bir endişe mi? Yoksa başka bir şey mi?"

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil."

"Asla değil. İkiisi de var, değil mi? Alfa olmakla ilgili bir şey ve ayrı bir şey. Ben yokken başka ne oldu?"

Kelimeler dilimin ucundaydı. *Adamlardan birinden bir mektup aldım-*

Şimdi değil. Henüz değil.

"Bir şey yok. Bekle. Yolu kaçırdın."

Frene bastı ve geri geri gitti. "Ne diyordun?"

"Daha sonra. Neredeyse vardık." Omzumun üzerinden yol yerine geçen dar, siyah patıkaya baktım. "Ve bu biraz yön bulmayı gerektirecek."

Dennis'in kulübesinin adresini sorduğumda Charles'ın neden güldüğünü ÇOK GEÇMEDEN ANLADIK. Burası Muskoka'da, sizi "Granger'ların Kaamağı "na davet eden tabelaların sıralandığı hoş ve dolambaçlı bir yolun aşıağısındaki göl kenarı kulübesi değildi.

Patıkaya döndük, sonra başka bir patıkaya, sonra başka bir patıkaya, her biri dallar SUV'un her iki tarafını sıyrana kadar giderek daraldı. Sonra yol bitti.

Dışarı çıktık ve gecenin içine baktık. Birkaç dakika sonra bir patika bulduk. Bir düzine metre ileride, geniş bir kapısı, büyük bir asma kilidi ve Özel tabelası olan cüruf taşından bir kulübe vardı. Bölge gaz ve petrol karışımı kokuyordu. Çizme izleri kapıya kadar uzanıyordu ve kar arabası izleri de uzaklaşıyordu.

"Burası kar motosikletlerini bırakıp geldikleri yer olmalı." Eğildim ve kokladım. "İnsan, ama sanırım soluk bir kurt adam algılıyorum. Daha eski bir iz."

Clay çömeldi ve derin bir nefes aldı. "Evet, bu Dennis."

Diz boyu karda kar motosikleti izlerini takip ettik. Kurtlar gibi daha kolay hareket edebilirdik ama yarım millik bir yürüyüş için Değişim'in ıstırabına değmezdi. Bir de Dennis'in kulübesine çıplak gitme sorunu vardı.

Patika birkaç kez dallandı. Kar motosikleti izleri ikincisinden aşağıya, muhtemelen başka bir kulübeye gidiyordu. Gözümü GPS'ten ayırmadım ve doğru yöne giden ilk dalı seçtim.

Burada kar daha yoğundu ve son kar yağışından beri bu yoldan kimsenin geçtiğine dair bir işaret yoktu. Yaklaşık elli metre gitmiştik ki, durmama neden olan bir koku aldım.

Clay nefes aldı. "Kurt."

Kalın kaz tüyü ceketimin altında, heyecan ve korkunun karışımıyla tüylerim diken diken oldu. Kurtadamlar çoğu kurtadamı büyüler. Akrabalığın çekiciliğini hissederiz. Ne yazık ki kurtlar aynı şekilde hissetmiyor.

İnsan ve köpek karışımı kokumuz kafalarını karıştırıyor. Ne olduğumuzu bilmiyorlar, bu yüzden bir tehdit olduğumuzu varsaymak en güvenlisi.

Clay ve ben daha önce Algonquin Park'ta bir kez kurtlarla karşılaşmıştık. Saldırmaya başlamışlardı, sonra hoşlarına gitmeyecek kadar insan koktuğumuza karar verip kaçmışlardı.

Ondan sonra, kurt bölgesi olarak bilinen herhangi bir yere gittiğimizde, izlerinden uzak d u r d u k . Burada bu mümkün değildi.

"Her yerdeler," dedim yürürken. "Büyük bir sürü, en az sekiz ya da dokuz kurt olduğuna bahse girerim. İzler de yeni."

"Rüzgârda hiç koku almıyorum ama."

"Ben de öyle, umarım uzaktalar demektir." Şaşırtıcı değildi; kurtlar yiyecek aramak için kışın daha çok seyahat ederlerdi.

"Polisler bu sabah o adamı buldukları yerde bir sürünün yaşadığını söylememiş miydi?"

Buz gibi burnumu ovuşturdum. "Bir tane olduğunu söylediler ama gitmiş. Belki de itler yüzünden. Sürünün ne zaman ayrıldığını öğrenmeliyiz. Bu bize itlerimizin ne zaman geldiği hakkında bir fikir verebilir. Yakın zamanda gelmişler gibi bir his var içimde."

Daha yoğun bir ormanlık alana girdik ve ışık neredeyse tamamen kayboldu. İnsanlar olarak genel görüşümüz biraz daha iyi olsa da, gece görüşümüz zarar gördü. Ayaklarımı nereye koyduğuma daha fazla dikkat ederek yavaşladım. Yine de karın altındaki bir dala takılıp tökezledim. Clay kolumu yakaladı.

"Bir el feneri getirmeliydim," dedim.

"Neredeyse vardık. Bir ışık görüyorum."

Bakışlarını takip ettiğimde ağaçların arasından parıldayan birkaç mavimsi ışık gördüm.

GPS'i kontrol ettim. "Ya Charles koordinatları yanlış aldı ya da bu başka bir kulübe. Buna göre, o tarafa gitmek için neredeyse çeyrek milimiz var." İşaret ettim.

"Kontrol edeceğiz."

Işıklara doğru gitmek için patikadan ayrılmamız gerekiyordu. Yaklaştıkça ışıklar sönükleşti, ama onları hâlâ görebiliyordum, hemen önümdeki karanlığa karşı mavi noktalar.

Ağaçların arasından çıktık.

"Huh," dedi Clay.

Kulübesiz ve ışıksız bir açıklığın kenarında durduk. "Hayalet ışıklar mı? Jaime'yi getirmeliydik."

Hafifçe söyledim ama sesim titredi. Etrafıma baktığımda vücudumdaki t ü m t ü y l e r d i k e n d i k e n o l d u .

"Bunu hissediyor musun?"

Ben sordum. "Evet."

"Dışarıda bir şey var. Kurtlar mı?"

"Belki."

Kurtlar değildi. İkimiz de biliyorduk. İkimiz de hissettik. Clay'in gergin yüzü bana doğru döndü, bakışları ağaçları tarıyordu.

"Bir sorun mu seziyorsun?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Hadi şu izi tekrar bulalım."

DOĞAL OLMAYAN

O sırada ay belirdi ve patıkaya dönüş yolumuzu aydınlattı. Ağaçların arasından bile takip etmemize yetecek kadar ışık saçıyordu. Hedefimize yaklaştıkça kurt izleri devam ediyordu. Bir koku daha aldığım da durdum.

"Kurt adam. Muhtemelen

Dennis." "O burada mı?"

Başımı salladım. "Bu bir iz."

Clay içine çekti. "Anlamıyorum."

Yürümeye devam ettim. "Silik. Ama bir iz yakın zamanda burada olduğunu gösterir. Ve şu da ileride bir kulübeye benziyor."

Clay gözlerini kısarak ağaçların arasındaki siyah şekle baktı.

"Işıklar yanmıyor." "Burada, şebekeden uzakta, ihtiyacın olandan fazlasını kullanmıyorsun."

Karın üzerindeki ay, açıklığı alacakaranlığa kadar aydınlattı. Avluya doğru baktık.

"Kahretsin, bu...?" Clay sanki bir şeyler görüyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Ama görmüyordu. Karın üzeri kurt izleriyle doluydu. Açıklıkta dokunulmadık tek bir metre kare bile kalmamıştı.

Birkaç adım yürüdüm, sonra eğildim. "Kesinlikle

kurt." "Bu..."

"Tuhaf."

Dalgin bir şekilde başını salladı ama ikimiz de bunun doğru kelime olmadığını biliyorduk. Bir kurt adamın kulübesine bu kadar yakın, pençe izleriyle kaplı kara bakarken aklıma gelen kelime *yanlıştı*. Tuhaftan da öte. Düpedüz doğaya aykırıydı.

Bölgeye yeni kurtlar girmiş ve işgalci bir kurt adama meydan okumaya karar vermişlerse, daha yakından bakmak için kulübesinin etrafından dolanırlardı. Alfa bir açıklama yapmak için işaretleyebilirdi. Ama burada yavru­lara kadar her boyutta pençe izi gördüm.

"Belki de kızak köpekleridir,"
dedim. Clay bana baktı.

"Dennis'in takımı olan bir komşusu olabilir. O gelir, birkaç içki içerken onları bağlar ve onlar da sıkılıp etrafta dolanırlar."

"Köpek kokusu mu
alıyorsun, sevgilim?"
Hayır. Kurt kokusu
alıyorum.

Ön güverteye tırmandım. İçeri bakmak için pencereye doğru yürüdüm ama perdeler çekiliydi. Sanki kurtlar da benimle aynı şeyi yapıyormuş gibi, pervazda başka izler de vardı.

Kafa derimdeki tüyler diken diken oldu. Şapkamı çekiştirdim, sonra buz gibi kulak memelerimi ovuşturdum. Döndüğümde nefesimi kesen bir koku yakaladım. Daha derin soluduğumda kokuyu tekrar bulamadım.

Clay'e baktım, kapının yanında çömelmiş, parmakları alt panelde geziniyor, parmak uçları tahtadaki kaba olukları takip ediyordu.

Pençe izleri. Derin çizikler kıymıklarla doluydu. *Taze* pençe izleri.

Clay doğruldu ve kapıya vurdu. "Dennis? Ben Clay." Durakladı, sonra ekledi, "Clayton Danvers."

Kulübe sessiz kaldı. Tekrar pencereye yöneldim, çekilmiş perdelerin etrafında herhangi bir ışık belirtisi aradım. Hiç ışık yoktu.

"Dennis?" Clay aradı. "Jeremy seni kontrol etmem için gönderdi."

Şimdi daha sert vuruyordu. Tahta yumruğunun altında büküldü, kapı çerçeveden ayrıldı ve daha önce kokladığım şeyin bir nefesini dışarı çıkardı.

"Aç şunu,"
dedim. "Ne?"

Kolu tuttum ve omzumu kapıya çarptım. Tahta çatırdadı ve kapı açıldı. Dışarı yayılan koku beni geriye savurdu.

İçinde ne olduğuna bir göz attım. Sonra aceleyle yan korkuluğa gittim, üzerine eğildim, ellerimi ağzıma götürdüm, dişlerimi sıktım, boğazım düğümlendi.

Clay'in eli sırtıma yaslandı.

"Üzgünüm, ben-" Döndüm. "Özür dilerim."

Başını salladı, bakışları ormandaydı. Ona doğru bir adım attım, kararsızdım. Elleri belime dolandı ve kollarına doğru ilerledim, burnumu sıcak boynuna bastırdım. Kolları beni sıkıca sardı. Bir an sonra içinden ürpertici bir iç çekiş geçti.

"Sen burada kal," dedim. "Ben halledeceğim-" "Ben iyiyim. Çok uzun yıllar oldu."

İçeri girdik. Çürüme kokusunu ilk aldığımda Dennis'in kurtlar tarafından öldürüldüğünü düşünmüştüm. Yeni bölgelerinde bir kurt adam tehdidi, insanlardan uzak durmalarını söyleyen her türlü uyarıyı geçersiz kılabilirdi. Yine de o kapıdan baktığım anda kurtların yapmadığını anlamıştım. En azından dört ayak üzerinde yürüyen türden değillerdi.

Dennis Stillwell odanın ortasındaki mutfak sandalyesine oturmuş, elleri ve ayakları kalın tel kablolarla bağlanmıştı. İşkence görmüş gibi görünüyordu. Ne kadar olduğunu söylemek zordu. Soğuğa rağmen çürümeye başlamıştı. Tek bildiğim, birinin onu b a ğ l a d ı ğ ı , ondan bilgi almaya çalıştığı ve sonra da öldürdüğüydü.

Clay Dennis'e baktı, yüzü okunmuyordu.

"Onları bulmaya gidiyorum," dedi.

"Biliyorum."

DENNIS'i ormana gömdük. Onu gömmek istedik, ama bundan daha fazlasını yapmak zorundaydık. Charles ya da başka biri onu bulursa,

bir soruşturma ve otopsi olacaktı ve biz ikisini de riske atamazdık .

Kurtadamlar nadiren uyuklarında ölürler, bu yüzden bazen bir otopsi ve soruşturma yapılması kaçınılmaz bir gerçektir ve dünyamız henüz yıkılmadı. Kanımızdaki ve DNA'mızdaki anormallikler muhtemelen birden fazla laboratuvar teknisyeninin başını kaşımasına neden oldu ve belki birkaçı bunu not aldı, kişisel bir proje için bir kenara koydu, ama daha fazlası değil. Yine de işimizi şansa bırakmayız ve bir it başka bir iti öldürse bile cesetten kurtuluruz. Ama görünüşe göre bunlar zahmet etmemiş. Umurlarında değil miydi? Yoksa bu birileri için bir mesaj mıydı? Joey için mi?

Clay ve ben ceset imhası konusunda deneyimliydik. Hem de çok fazla. Kendimizinkileri ve itleri gömmüştük, bu yüzden nasıl yapılacağını biliyorduk. Dennis Stillwell kendisinden önceki pek çok kurt adam gibi ortadan kaybolacaktı.

İşimiz bittiğinde mezarın başında durduk, ağaçların arasından esen sert rüzgâr açıkta kalan her santim derimizi donduruyor ve gözlerimizi sulandırıyor. Bu gözyaşları döktüğümüz tek gözyaşlarıydı. Mezarın başında hiçbir şey söylemeyecektik. Bu insanların tarzıydı. Bizimki daha sessiz, daha özeldi, sadece birkaç dakikalık sessiz saygı ve derin düşünme.

Ensemde tanıdık bir karıncalanma hissettiğimde başımı kaldırdım.

"Bekle," dedi Clay, sesi alçaktı. "Yavaş hareket et."

Başımı çevirdim ve ormanı tarayan bakışlarını takip ettim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

En az bir düzine çift gözün yansımaları ormanı süslüyordu. Siyah ormana karşı gri şekilleri seçebiliyordum. Kurtlar.

"Biz içeri dönelim," diye mırıldandı Clay. "Arkamda daha fazlası var mı?"

"Birkaç tane."

"Tamam. Üçe kadar say. Sonra bana arkana dön. Bu şekilde yürüyeceğiz. Bakışlarını başlarının üzerinde tut."

"Gözlerinin içine bakma."

"Doğru. Eğer biri saldırırsa, o zaman bakışlarını karşılayın. Geri çekilebilir."

Gerçekten öyle umuyordum. İki kurt adama karşı bir düzine kurt mu? Clay bile bu meydan okumayla karşılaşmak için can atmıyordu.

Sırt sırta kulübeye girdik. Clay kapıyı sürgüleyince dışarı baktım. Kurtlar hareket etmemişti.

"Sence cesedin kokusunu aldılar mı?" Ben sordum. "Uzun kış. Yiyecek kıtlıyor."

"Bu kapıdaki çizik izlerini açıklar." "Evet."

Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de saçmalık olduğunu bilsek de hikâyemize sadık kaldığımızı belirten bir bakış attık. Bu kurtlar açlıktan ölüyormuş gibi görünmüyorlardı. Dennis'in cesedini dışarıda bulsalar alabilirlerdi ama sanki saatlerdir kulübenin etrafında dolaşıp içeri girmeye çalışıyorlarmış gibi karı çiğnemeleri? Bu çok fazlaydı. Çok doğal değildi.

Clay pilli ve yağlı bir fener buldu ve ikisini de yakıp etrafa baktık.

"Pekala," dedim. "Sanırım burada kurtlar gidene kadar bizi meşgul edecek yeterince işimiz var. Ben temizlerim-"

"İpucu ararsınız. Koku al. Sen bu konuda daha iyisin."

Ve temizlik konusunda daha iyiydi - daha fazla tecrübesi vardı, ancak ikimiz de bunu belirtmedik.

İşe koyulduk. Kısa sürede keşfettiğim gibi, çürümenin pis kokusu altında koku bulmak kolay değildi.

"Pencereyi açacağım."

Örtüyü çektim. Parlayan yeşil gözler bana baktı. Geriye düştüm. Clay beni yakaladı. Fenerler camdan yansırken tek görebildiğim verandadan atlayan bir kurdun karanlık şekliydi. I

ellerimi cama dayadım. Koyu renkli bir kurt ağaçların arasında gözden kayboldu.

Siyah kurt. Yeşil gözlü.

Clay yanıma geldi, gözlerini kısarak dışarıyı görmeye çalıştı. "Cesur piç, değil mi?"

Eldivenli ellerimi kollarımın üzerinde gezdirerek tüylerimi diken diken ettim. Siyah kurtlar o kadar da sıra dışı değildi. Yeşil gözleri vardı ama sadece ışığa karşı yansımalarını görmüştüm ve bu da genellikle hayvanların gözlerinin yeşil parlamasına neden oluyordu. Ayrıca, ormanın kenarındaki gri kurtları hâlâ görebiliyordum ve onlar bir kurt adamın yanlarından öylece geçip gitmesine asla izin vermezlerdi.

"İyi misin?" Clay sordu.

"Sadece beni korkuttu."

Clay perdeleri tekrar çekti. Kulübenin ortasındaki kan lekesinden mümkün olduğunca uzaklaştım ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Delici bir feryat beni ayağa fırlattı.

"Bacadaki rüzgâr," dedi Clay.

Titrek bir kahkaha attım. "Bu gece biraz gerginim, değil mi?" "İyi bir nedenin var."

Arkama geçti ve omuzlarımı ovdu. Uzaklaşmaya çalıştığımda beni tuttu.

"Bir dakika bekle," diye mırıldandı. "Sadece benim."

Derin bir nefes aldım. Kurt adamların dünyasında bir kadın olmak, zayıflık belirtilerini izlediklerinden endişelenmek kolay değildi. Hayatımda, kapıdaki kurtların beni korkutup korkutmadığını umursamayan birinin olması çok şey ifade ediyordu. Eğer *Alfa* olursam -onun Alfa'sı- bu değişir miydi?

Clay'e yaslandım ve başımı çevirip yanağımı omzuna dayadım, içime çektim. Sinirlerim yatıştığında ve Dennis Stillwell'in hayaleti kaybolduğunda işime geri döndüm.

"Bende kurt adam var" demeden önce etrafı uzun süre koklamam gerekmedi. Ve sadece Dennis değil."

Clay başını salladı. Hiç şaşırmadım.

Birkaç dakika daha sni ng. "Bunlar müzedekilerle aynı, Reese'e saldıranlar."

Yine başını salladı.

"Üçüncü bir koku alıyorum," dedim.

"Kurt adam mı?"

"Evet." Onu takip ettim, izleri diğerlerinden ayırdım. "Diğerlerinden biriyle akraba; baba, oğul, kardeş. Bu yüzden o açıklıkta daha eski bir üçüncü iz tespit ettiğimden emin olamadım. Benzer kokular."

"Mantıklı."

Hem benim açıklamamı hem de aile ilişkisini kastediyordu. Üç kurt adamın bir arada bulunması alışılmadık bir durumdu ama en az ikisinin aile bağları olması çok daha olasıydı.

Clay dolapta bir alet kutusu bulmuş ve sert ahşap zemini zımparalıyordu. Tüm kanı parlatamazdı ama lekeyi soldurur, eski bir döküntü gibi görünmesini sağlardı. O bunu yaparken ben de yemek masasına doğru yürüdüm. Masa kağıtlar ve kitaplarla kaplıydı.

"Dennis ne iş yapıyordu?" Ben sordum.

"Elektrikçi, sanırım. Jeremy'nin Stonehaven'daki eski tesisatı ona tamir ettirdiğini hatırlıyorum."

El yazısı notlara baktım. Kesinlikle elektrik şeması değillerdi.

"Hobiler?" Ben sordum.

Clay omuz silkti. "Söyleyemem. Jeremy bilir. Neden?"

Eldivenli elime bir kitap aldım. "Folklor ve mitolojiyi araştırıyor gibi görünüyor. Müzede yaptığı şey de bu olmalı."

Clay bir fener getirdi ve ben fotokopiyle çoğaltılmış sayfaları karıştırırken bir defter aldı.

"Yeenaaldlooshii, Nagual, Wendigo..." Dedim ki. "Şekil değiştiren efsaneleri, özellikle de Amerikan yerlileri. Onunla iletişime geçmemesine şaşırdım.

sen."

Elimden kâğıtları aldı ve daha yakından okudu. "Bir çanta bulacağım ve onun çalışmalarını yanımıza alacağız."

Başını salladı, bakışları hâlâ kâğıtların üzerindeydi. Ben onları elinden alıp diğerleriyle doldurduğum kanvas çantaya ekleyene kadar okumayı bırakmadı.

"Sence ne yapıyordu?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Belki yeni bir hobi. Yaşlanıyorum ve cevaplar arıyorum." Çantayı benden aldı. "Artık gitmeliyiz."

Başımı salladım ve perdeyi geri çektim. Gece manzarası bomboştu. Arkamda Clay diğer pencereleri kontrol etti.

"Her şey yolunda mı?" Ben sordum.

"Öyle görünüyor."

Verandaya çıktık. Nefes aldım. Hâlâ kurtların kokusunu alabiliyordum, yoğun kokuları havada asılı duruyordu ama orman durgundu. Açıklığın çevresini dolaştık.

"Gecenin içinde kayboldu," diye mırıldandım. "Sadece merak mı? Dennis'e alışkın olabilirler, bu yüzden kokumuz onları ürkütmez."

"Olabilir."

Clay ormanı inceledi ama biz sadece rüzgârın uğultusunu duyduk.

"Hadi gidelim."

CANAVAR

Patikanın başına ulaştığımızda Clay döndü ve kulübeye baktı. Bakışlarını takip edince, güvertenin uzak ucuna park edilmiş bir kar motosikleti gördüm.

"Kamyon yoktu," dedim. Şöyle
bir baktı. "Ne oldu?"

"Düşünüyordum da. Dennis kar motosikleti kulübesine bir kamyonetle gitmiş olmalı ama yolda bir kamyonet yoktu. Onu kim öldürdüyse, muhtemelen komşuları fark etmesin diye kamyonu almış olmalı. Aynı şeyi kar motosikleti için de yapmamız gerektiğini mi düşünüyorsun? Kulübeye geri mi koyalım?"

"İyi fikir, ama ben sadece buradan daha hızlı bir çıkış yolu arıyordum. O kurtlar geri gelirse bir iz üzerinde yakalanmak istemiyorum."

Tam o sırada, bir uluma sesi gecenin içinde yankılandı. Bir başkası cevap verdi. Sesi takip ettim.

"En az bir mil uzakta," dedim. "Şansımız varsa orada kalırlar. Ama kar motosikletini alıp kulübeye geri götürebilirse, götürmeliyiz."

Anahtarları bulmak için içeri girdik. Bulamadık. Ya itler onları kamyona götürdü ya da biz Dennis'in cebine gömdük.

Clay kar motosikletine düz kontak yapmaya çalıştı. Lucas ona nasıl yapılacağını öğretmişti.

-Arabalar için ama Clay'in pek dikkat ettiğini sanmıyorum. İhtiyacı olan bir beceri değildi, bu yüzden sadece saygılı olmak için dinlemişti. Clay Lucas'a çok şey öğretmişti ve Lucas bir dersi geri vermek isterse Clay onu kullanamayacağını söylemezdi.

Ancak şimdi kullanabiliyordu ve talimatları hayal meyal hatırlayabiliyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra kamburunun üzerine oturdu ve rahatsız edici araca doğru hırladı. "Bunu arabalarla nasıl yapacağımı hatırlıyorum ve temel prensipler aynı ama..." Başka bir hırıltı. "Makineler. Onları devre dışı bırakmakta çalıştırmaktan çok daha iyiyim."

"Şok edici." Verandanın kenarından atladım. "Unut gitsin. Onu çalıştırdığımızda arabaya kadar yürüyüp geri dönebilirdik."

Meydan okumanın onu alt ettiğini kabul etmekten nefret ediyordu ama bir süre daha uğraştıktan sonra kitap çantasını eline aldı ve yola koyulduk.

Kurtların uzaktan gelen şarkılarını hâlâ duyabiliyorduk, bu yüzden uzakta olduklarını bilerek rahatladık. Çocuklar ve okul ikilemi hakkında konuştuk; iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Ay bulut örtüsünün arkasına kayarken Clay öne geçti. "Anaokulu zaman kaybı."

"Bunu kovulan adam söylüyor."

"Ben *atılmadım*."

"Hayır, sadece Jeremy'nin okula hazır olup olmadığını yeniden gözden geçirmesini ve tercihen size katılabileceğiniz başka bir okul bulmasını şiddetle tavsiye ettiler."

"Lanet olası özel okullar. Elitist züppeler."

"Doğru. Bir devlet okulu, sınıf kobayını parçalayan bir öğrenci yüzünden asla bu kadar telaşlanmaz."

"Zaten-"

"-Ölü. Ben de öyle duydum. Aslında konumuz bu değildi."

"Mesele şu ki, benim akademik potansiyelimi fark edemediler ve Logan da aynı sorunlarla karşılaşacak."

"Öğretmenine kobaylara alerjisi olduğunu söyleriz."

Clay bir dalın geri fırlamasına izin verdi. Yüzüme çarpmadan önce yakaladım. "Aynı fikirdeyim," dedim. "Eğer gitmek isteyen Logan olmasaydı-"

Clay hızla döndü. Zıpladım, ellerim havaya kalktı, şaka yaptığını düşündüm. Sonra yüzünü gördüm, kaskatı kesilmişti, gözlerini ormana dikmişti. Karanlığın içinden bir çift göz belirdi. Sonra bir başkası. Ve bir başkası.

"Kahretsin," dedim. "Ama az önce kilometrelerce öteden seslerini duyduk, bu başka bir sürüydü."

Clay bana doğru geri adım attı, naylon montum derisine fısıldıyordu. On bir çift göz ve daha geride birkaç karanlık şekil daha saydım. Büyük bir sürü.

"Bir şey duydun mu?" Clay sordu.

Bir hırlama ya da hırıltı, yaklaşan bir saldırı uyarısı demek istemişti. Ama kurtlar sessizdi, geceye karşı solgun heykeller gibiydiler, ay ışığının gölgelikleri deldiği yerlerde gözleri parlıyordu.

"Sanırım bizi rahat bırakacaklar," dedi

Clay. "Sadece merak mı?"

Başını salladı ve arkama geçti. "Yürümeye devam et. Ben arkayı gözetleyeceğim. Ani hareketler ya da yüksek sesler olmasın."

Bunu bildiğimi biliyordu - sadece endişesi konuşuyordu. İlk on adım boyunca kurtlar oldukları yerde kaldılar. Sonra dönüp süzülerek ilerlemeye başladıklarında gözleri kayboldu, hâlâ sessizlerdi, mesafelerini koruyorlardı, biz yürürken yanımızdan geçiyorlardı.

Bunun nasıl bir şey olduğunu asla unutmayacağım, botlarımın altındaki kar gıcırtısını, soğuğu hissetmediğim kadar çok pompalanan adrenalini, nefesimin puf puf gelmesini, havada asılı duran minik bulutları, ağaçların arasından süzülen ay ışığının ışık dilimleri oluşturmasını, kurtların onların arasından süzülmesini ve sonra karanlıkta kaybolmasını.

Bir kurt, o ay ışığı dilimlerinden birinde durdu. Başını çevirip diğer tarafa, ormanın derinliklerine baktı. Başka bir kurt durdu, sonra bir başkası, gri şekillerinin hepsi dönüyordu.

Biri alçak sesle inledi. Bir diğeri hırladı. Clay beni kendine doğru çekti, çenesi kalktı, gözleri aradı ama kurtlar bize aldırış etmedi. Sonra rüzgârla birlikte bir koku geldi, ağır ve misk kokulu, kokusu boğazıma yapıştı.

Clay'in yüzü kalktı, burun delikleri açıldı. "Bu da ne böyle?"

Bir kez daha kokladım ama artık sadece temiz hava kokusu alıyordum. Kurtlar kımıldamamıştı. Havadaki tedirginliklerini hissedebildiğime yemin edebilirim.

Aynı kurt tekrar hırladı. Daha büyük olanı, bir yetişkinin bir ergene çenesini kapamasını söylemesi gibi kıvrıldı ve tersledi. Genç kurdun kulakları alçaldı ve homurdanması havada titreşti ama tekrar hırlamaya yükselmedi.

Ve sonra, sanki duyamadığım bir komuta tepki olarak, kurtların hepsi döndü ve koşmaya başladılar, pençelerini vurarak geldikleri yoldan geri döndüler.

Sadece biri kalmıştı; bizden en uzaktaki kurt, daha açık renkli kardeşlerinin arkasına saklanmış olduğunu fark etmediğim karanlık bir şekil. Yerinde duruyordu, tüyleri diken dikendi ve buradan bile alçak uyarı hırıltısını duyabiliyordum.

Ay, ince bulutların arkasından kayarak ağaçların arasındaki karanlık ceplere ışık saçtı ve ona iyice bakabildim - siyah bir kurt değil, diğerlerinin neredeyse iki katı büyüklüğünde koyu kırmızı bir kurt. Pencerede gördüğüm kurttu bu. Bir an için kurt olmadığından emin olduğum kurt.

Clay'e bir şey söyleyemeden, daha küçük gri bir kurt geri koştu, kara kurdun önüne atılıp dans etti, sonra arkasına dalıp topuklarını ısırdı. Ormana doğru baktı. Küçük kurt ona çarptı ve sızlandı. Homurdandı ve bize doğru döndü, yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Sonra diğerlerinin peşinden gitti.

"Gördün mü...?" diye sordum.

"Evet."

"Bu... muydu?"

"Sanırım öyleydi."

Kurt sürüsü olan bir kurt adam mı? Yoldan çıkmak için bir adım attım ama Clay kolumu yakaladı.

"Kokusunu kontrol etmek istiyorum," dedim. "Dennis'i öldüren itlerden biri olup olmadığını görmek istiyorum."

"Geri geleceğiz. Şu anda, onları neyin korkuttuğunu öğrenmeden önce kamyonu u l a ş m a m ı z gerekiyor."

"Her neyse, sanırım gitti. Sadece bir nefes çektim."

Clay parmaklarını kolumda tutarak beni yol boyunca yönlendirdi. "Sana da kurt gibi koktu mu?" diye sordum.

"Kurt mu?" Dudaklarını büzdü, düşündü. "Olabilir diye düşünmüştüm ama bizi takip eden kurtları fark ettim. O pis kokuyla ben porsuk diyordum. Kurtların kaçmasına neden olduysa, ayı olduğunu tahmin ediyorum."

"Bir ayıdan kaçan bu büyüklükte bir sürü mü?"

Yavaşladığımda beni ileri doğru itti. "Otel lobisindeki şu doldurulmuş olanı gördün mü? Neredeyse bir metre boyunda. O kadar büyük bir şey görürsem ben de kaçırım."

Ay daha kalın bulutların arkasına geçti ve ben tekrar yavaşladım, yol kararırken gözümü kırptırdım.

"Arkama geç," dedi.

Clay'in gece görüşü benimkinden daha iyiydi, bu yüzden yavaş ama emin adımlarla bize yol gösterdi. Yürüdükçe havanın karardığına, bulutlarla kaplı ayın ışığının bile gökyüzünden silindiğine yemin edebilirim.

Kesinlikle el fenerlerine yatırım yapmamız gerektiğini söylemek üzereydim. Sonra burnumun ucundan bir koku geçti, rüzgarın altından gelen o berbat misk kokusu, yani hemen yanı başımızda-

Clay döndü, yumruğu havada, kötü koluyla önderlik ettiğini fark edince gözleri büyüdü. Kendini kontrol etti, ben dönerken sol yumruğunu savurdu. Bir şey sırtıma çarparak ciğerlerimdeki rüzgârı yok etti. Ayaklarım yerden kesildi ve kendimi düşmeye hazırladım. Onun yerine kısa bir sarsıntıyla doğruldum, bacaklarım rüzgârda savruluyor, havada asılı kalıyordum, o pis koku üzerime sinmiş, paltomun arkasıyla beni havada tutuyordu. Beni neyin yakaladığını görmek için döndüğümde, Clay canavarı yere yığdı. Şaşkınlıkla homurdandı ve ben uçtum, ceketim yırtıldı.

Bir ağaca çarptım. Acı patladı. Ağacın dibinde bir yığın haline gelirken gözümü kırptım, zar zor görebiliyordum. Clay'in yüzü benimkinin üzerinde belirdi. Gözlerimin açıldığını görünce rahatlamış gibi bir ses çıkardı.

Ben daha konuşmadan ağaçlar çatırdadı, dallar kırıldı. Bir hırıltı. Sonra bir homurtu. Clay döndü, yumrukları havaya kalktı. Çarpışmalar devam etti,

uzaklaşıyordu. Clay dövüşmeye hazır bir şekilde bekledi. Canavarın gittiğinden emin olunca beni kucağına aldı. Başım zonkluyor, sıcak kan boynumdan aşağı damlıyordu. Clay beni taşıyarak koşmaya başladı.

Cipe ulaştığımızda beni içeri aldı ve yaralarımı kontrol etmeye çalıştı ama ben onu ittim.

"Sür," dedim. "Ekstra araç sigortası bile bir ayı saldırısını karşılamaz."

Sürücü koltuğuna geçti ve kapı kapanmadan önce tekerlekleri döndürmeye başladı. Yolun sonuna kadar gitti. Bir sonraki patikanın sonuna geldiğimizde kenara çekti.

"Kan burnumdan geliyor," dedim bir avuç mendili burnuma tutarak. "Kırık bile değil."

Hiçbir şey söylemedi, sadece hasarı kendisi değerlendirmek için yanıma geldi. Beni temizledi ve işi bittiğinde başka kesikler olup olmadığını kontrol etti ve iki sıyrık buldu.

"Ceketini çıkar."

Tartışmadım. Eğer ağaca atılan o olsaydı, ben de aynısını yapardım. Belki de kurttur. Belki de sadece bizizdir.

Ceketimi çıkarmama yardım etti. Ceketimi çekip çıkardığında arkada dört uzun yırtık gördüm, minik tüyler kar taneleri gibi uçuşuyordu.

"Kahretsin."

Bana neyin saldırdığını sormak istedim -bir ayı olduğunu tahmin ediyordum- ama çenesi henüz konuşmaya hazır olmadığını gösteriyordu, yanak kasları çalışıyordu, kaburgalarımı ve boynumu kontrol ederken bakışları sertti.

İşini bitirdiğinde ayağa kalktı. Burun delikleri alevlendi, nefesi kesildi, sonra döndü ve yumruğunu en yakın ağaca vurdu.

"Siktir!" Ağaca tekrar vurdu, öyle sert vurdu ki ağaç inledi. "Yanlış kolu kullandım. Aptal, aptal, aptal!"

Cipten kayarak önüne geçtim ve tekrar havalanan yumruğunu yakaladım.

"O şey seni öldürebilirdi," dedi. "Hepsi yanlış kolumla önderlik ettiğim için oldu."

Yumruğu ağaca doğru ilerledi. Onu yakaladım, iki elini de sıkıca tuttum, sonra onu öpmek için eğildim. İlk başta cevap vermedi, nefesi sert ve hızlı geliyordu, gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı vardı. Onu tekrar öptüm ve sular duruldu. Beni daha önceki şakacı halinden eser kalmayan şiddetli, yaralayıcı bir öpücükle yakaladı. Ellerimi saçlarına doladım ve karşılık verdim, burnumdaki acıyı görmezden geldim, öfkesinden ve hayal kırıklığından beslendim, kaydığını ve altında korkunun çiğ tadını hissettim - artık iyi bir savaşçı olmadığı, olması gerektiği kadar iyi olmadığı, Alfa'sını ve ailesini koruyacak kadar iyi olmadığı dehşeti.

Beni ağaca doğru itti, sonra irkildiğimde durdu. "Sırtın," dedi.

"Boynum." Yüzümü buruşturdum. "Sorun değil diyeceğim ama bir kez daha düşündüm de, bu muhtemelen seks yapmadan *önce* tamamlamamız gereken bir kaçış."

İyi olduğumu söylememe rağmen arabaya binmeme yardım etti. "Peki neydi o?" Arabaya bindiğinde sordum. "Bir ayı mı?"

"Tek gördüğüm büyük ve kıllı bir şeydi. Onun tarafından oradan oraya savrulmanı izlemekle meşguldüm."

"Her neyse, çok güçlüydü," dedim ağrıyan boynumu ovuşturarak. "Kaçarken daha iyi bakmaya çalıştım ama çok karanlıktı." "Bence bunu bilerek yaptı."

"Ne?" dedi.

"Ay tamamen bulutların arkasına geçene kadar bekledi, sonra rüzgarın altında kaldı, böylece tam yanımıza gelene kadar hiçbir şeyin kokusunu alamadık. Çok akıllı bir avcı."

"Bir ayı o kadar zeki değildir." "Hayır. Ama bir yeti olabilir."

Sertçe başını çevirdi. On yıl önce olsa şaka yaptığımı anlardı ama o zamandan beri gördüklerimizden, önümüze serilen doğaüstü dünyadan, gülümsememi yakalayana kadar emin olamamıştı.

"Yeti Himalayalar'dan, sevgilim. Bu çok iyi bir yüzme olurdu. Buralarda olsa olsa Koca Ayak ya da Koca Ayak olurdu."

"Düzelteyordum profesör. Ama bu konuda, o şeyin Dennis'in araştırmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Onu gördü ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu."

"Evet, ben de öyle düşünüyordum. O notların üzerinden geçmeliyiz. Ama önce bir boz ayı ya da en azından doldurulmuş bir tane bulmak istiyorum. Ş u n u n kokusunu iyice alalım."

Başımı salladım. "Doğaüstü olasılıklara bakmaya başlamadan önce dünyevi olasılıkların üstünü çiz. Doğaüstü demişken, o itin olayı neydi? Kurt sürüsüyle koşan bir kurt adam mı?"

"Legacy'de bunun gibi şeyler var."

Miras, Sürü'nün kutsal kitabıydı - kurtadam efsanesi ve soyağacının birleşimiydi. Kurt doğalarını benimseyen, kendilerini o tarafa ve o topluma kaptırmayı seçen kurt adamların birkaç hikâyesini içeriyordu. Onları hep hikâye diye geçiştirdim.

Otoyola ulaştık. O kadar boştu ki saate bakmam gerekti. Saat 10 bile değil miydi? İnanması zor.

Koltuğumu geri çekip dinlenirken Clay'in sağ eliyle direksiyonu kavrayıp açtığını ve esnettiğini fark ettim.

İkizler doğmadan hemen önce bir zombi Clay'i tırmalamıştı. Derisi kırılmıştı ama kolu o kadar kötü enfeksiyon kapmıştı ki onu kaybedeceğinden emindik. Bunun yerine, geri kalanını kurtarmak için enfekte dokunun kesilmesi gerektiğinde kaslarını ve bazı fonksiyonlarını kaybetti.

Beni izlerken fark ettiğinde, "Olabileceği kadar iyi," dedi. "İstediğim kadar fizik tedavi yapabilirim ama daha iyiye gitmiyor."

"Mükemmelden daha az olsa bile, birçoğundan çok daha iyi."

Cevap yok. *Çoğundan daha* iyi olmak yeterli değildi. Clay en iyisi olmalıydı.

Devam ettim: "Bir süredir rehabilitasyonun sınırlarına ulaştığınızdan şüpheleniyorduk. Şimdi yeniden yönlendirmek için çalışmaya devam etmeliyiz."

Bu sinirsel yollar size solu tercih etmeyi öğretir ki çoğu durumda bunu yaparsınız."

"Bu gece olmaz."

"Çünkü şaşırdın, bu yüzden hazırlıksız yakalandığında vereceğin tepkiler üzerinde çalışmamız gerekiyor. Jeremy yardımcı olabilir, kimse gizlice yaklaşmakta daha iyi değildir. Ve eğer seni bu alışkanlığından vazgeçiremezsek, geri çekilmek yerine sağınla önden gidip solunla takip etmen daha iyi olabilir."

"Evet." Omuzları gevşedi. "Bu da bir fikir." Bana baktı. "Kara kara düşünmek istemiyorum."

"Hayal kırıklığına uğramışsın. Endişelenmenin kraliçesi olarak, kesinlikle şikayet etmeyeceğim."

Başını salladı ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum: endişelerimin son nesnesi, Alfalığa yükselişim... Clay'in kötü kolu hakkında endişelenmesi için bir başka neden daha.

DENGE

Arabaya servis yapan bir hamburgerciden geçtik. Aperatif olarak servis edilen bu yiyecekler otele varmadan önce bitti ve biz de son dakika oda servisi sipariş ettik - birkaç iyi Alaska yengeçli sandviç ve büyük bir kase şaşırtıcı derecede iyi deniz mahsulleri çorbası.

Clay sözlerini bitirdiğinde yatakta yanıma uzandı. "Peki, senin Alfa olmanla ilgili konuşmamızı bitirecek miyiz?"

"Yaptığımızı sanıyordum."

"Hayır, seni gerçekten neyin rahatsız ettiğini bana söyleyeceğin kısma gelemedik. Parçaları birleştiriyordum. Öncelikle, eve gelip bu konuyu konuşmam için sabırsızlanıyordun, yani seni rahatsız eden her neyse benimle bir ilgisi olmalı. Ama konuşmamızdan sonra bile hâlâ endişelisin."

Kasemin dibini sıyırdım.

Daha yakına kaydı. "Alfa olduğunda aramızdaki şeylerin değişeceğinden korkuyorsun."

İlk atışta tam isabet. Peki neden kabul etmeye çalıştığım da boğazım düğümlendi? Neden beynim söylenecek düzinelerce başka şeyle, saptırmanın, alay etmenin, hafifletmenin yollarıyla doldu?

Yutkundum ve kelimeleri zorla çıkardım. "Mutluyum."

"Söylemesi zor, değil mi?" Yan yattı, sesi alçaldı. "Hayır, ben..."

Açıkçası mutluyum. Bunu biliyorsun."

"Mutlu hissetmek, mutlu davranmak, mutlu *olduğunuzu* küçük yollarla bana bildirmek? Bu çok kolay. Ama kelimeleri söylemek? Beni özlediğini söylemek gibi. Kayıtsızlığın itirafı. Yaptığım şeyden sonra

benimle gerçekten mutlu olman gerektiğini düşünmüyorsun. En azından bunu bana itiraf etmemelisin."

Ona bakmaya çalıştım ama boyun kaslarım hala itaat etmiyordu, bu yüzden kaseme baktım. "Beni ısırarak istemediğini biliyorum. Benim iznim olmadan böyle ısırılmazsın." Jeremy'nin bizi ayıracağını düşünmüş ve paniğe kapılmıştı.

"Sana cehennemi yaşattım ve sonra seni geri almaya çalışırken yaptığım tüm hatalarla her şeyi daha da kötüleştirdim."

"Seni affettim."

"Affet, evet. Anlamak, evet. Unut, hayır."

Midem sıkıştı. "Unutmak istiyorum. Geçmişte bırakmak istiyorum."

Tamamen geçmişte kaldı."

"Yapamazsın. Yapmayacaksın. Belki de yapmamalısın. Ama küçük adımlar atıyoruz. Beni sevdiğini söylüyorsun. Benimle olmak istediğini söylüyorsun. Bana güvendiğini söylüyorsun. Ve şimdi de beni özlediğini söylüyorsun. Bir sonraki büyük engel, hayatını olduğu gibi sevdiğini söylemek."

"Hayatımı *seviyorum*." Bakışlarına karşılık verdim.

"Ve eğer Alfa olursanız bunun değişeceğinden korkuyorsunuz. Daha spesifik olarak, *bizim değişeceğimizden* korkuyorsun." Daha yakına kaydı. "On yılımı bizi buraya *-birlikte*, mutlu, çocuklu- getirmenin hayalini kurarak geçirdim. Senin Alfa olmanın bunu mahvedeceğini düşünseydim, sence de yaygara koparmaz mıydım? Gerekirse ben de Alfa olurum."

Başımı salladım.

"Ama hâlâ endişelisin."

Ayağa kalktım. "Bunu atlatacağım. Jeremy çocuklar birinci sınıfa başlayana kadar devir teslim yapmayacağını söyledi, o zaman bile yavaş yavaş yapacağız. Bir yere gittiği yok. Sadece yorgun sanırım. Halefini yetiştirmeye hazır."

"O halef olmaya hazır mısın?"

Bunu düşünmek için bir dakikamı ayırdım. "Ben... emin değilim. Şu anda en çok Alfa'nız olmaktan rahatsızlık duyuyorum. Ne kadar kötü olursa olsun

Aramızda bir şeyler olduğunda, benim için her zaman çok önemli olan tek şey buydu - bizi ortak, eşit olarak görmek, bunun için asla mücadele etmek zorunda kalmamam."

"Şimdi sahada liderliği kim alıyor? Siz. Yıllardır öyle."

"Bu aynı şey değil. Jeremy sorumluluğu bana veriyor ama sen de tavsiyelerde bulunmaktan ya da işleri batırırsam müdahale etmekten çekinmiyorsun. Reese'de olduğu gibi. Onun yardımını ancak karşılıksız olduğunu hisse derse kabul edeceğini biliyordun, bunu tamamen kaçırdım."

"Sen Alfa'ysan bunu yapmaya devam etmemem için bir neden var mı?" Ona baktım. "Yapacak mısın?"

Güldü. "Fikrimi söylememi engelleyebileceğini mi sanıyorsun?" Yüzüme doğru döndü. "Bak ne diyeceğim. Alfa olman için birkaç yıl g e ç m e s i gerekecek ama neden aramızdaki devir teslim işlemine şimdi başlamıyoruz? Böyle bir görevdeyken Alfa sensin. Kararları sen verirsin. Emirleri sen verirsin. Ben itaat ederim."

Gülümsedim.

"*Sahada* dedim," diye homurdandı Clay. "*Görevde*."

Ayaklarımı yukarı çekerek geri çekildim. "Ah, bilemiyorum. Yarım önlemler kafa karıştırıcı olabilir. Bunun işe yaramasının tek yolu tam anlamıyla role dalmak. İkinci adam olarak senin işin benimle ilgilenmek. Beni mutlu etmek. Her isteğimi yerine getirmek."

"Alfa başlığına yükseliyorsun, Tanrı başlığına değil." "Yeterince yakın."

Ben daha da geri çekilmeye çalışırken ayak bileklerimden tuttu. "Bunun işe yaramasının tek yolu *sevgilim*, tam bir rol *dengesinden* geçiyor. Toplum içinde, kararları sen vereceksin. Özelde ise, yetki bende."

"Pfft."

Eğildi. "Bu işi yürütmek istiyorsun, değil mi?" "O kadar da kötü değil."

Hızla geriye doğru sallandım, ayaklarımı serbest bıraktım ve yataktan dışarı fırladım. Ayağa fırladığında ellerimi uzatarak onu savuşturdum.

"Peki bunun senin için ne kadar işe yarayacağını düşünüyorsun?" diye sordum. "Tam kontrol mü? İtaatkâr bir eş, artık kontrolü ele geçiremeyeceğin anlamına gelir. Artık kovalamaca yok. Artık kavga yok. Eğer varsayılan olarak kazanan sizseniz, baskınlık oyunları pek eğlenceli olmaz."

"Doğru..."

"Bunu ö z l e r d i n , değil m i ?"

Bana doğru adım attı, gözleri parlıyordu.

"Uh-uh," dedim, geri çekilerek. "Burası çok küçük bir otel odası."

"Ama şimdi sen söyleyince, belki de tüm bu Alfa meselesi yüzünden kendimi biraz tehdit altında hissediyorum."

Geri adım attım ve şifonyere çarptım. "Hayır..."

"İhtiyacım olduğunu hissediyorum... Bilmiyorum. Kendimi yeniden ortaya koyma ihtiyacı." "Sen-"

Yolundan çekildim ama tam olarak başaramadım. Gömleğimin önünü yakaladı. Yerdeki lambayı devirerek kurtuldum. Clay düşmeden önce onu yakaladı.

"Şimdi, sevgilim, Jeremy'nin hasar faturalarından ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"O zaman beni kovalamayı bırakman gerekecek."

"O zaman kaçmayı bırakıp emirlere uymaya başlaman gerekecek."

Buna cevabım gülmek oldu. Üzerime atladı. Yatağın üzerine atladım, koşarak geçtim. Atlamadan önce durdum. Yatağın diğer tarafında, hala yerde duruyordu, yavaşça yatağın ucuna doğru ilerliyordu, etrafımdan dolanıp önümü kesmeye hazırdı. Geri çekildim. O da geri çekildi. Ben ilerlemeye başladım. O da ilerlemeye başladı.

"Bu işe yaramayacak," dedim. "Oda çok küçük." "O zaman koşmayı bırak."

"Pfft."

"Yaşlanıyorum, biliyorsun. Koşmaya devam edersem o kadar da ilgilenmediğime karar verebilirim."

Kasıklarına baktım. "Kesinlikle ilgili görünüyorsun."

"Ama sen değilsin?"

Yatağın üzerinde zıpladım. "İster alırım ister almam."

Şimdi gülme sırası ondaydı. Sonra gömleğini çıkarmaya başladı.

Zıplamayı bıraktım. "Hey, bu hile yapmaktır."

"Eğer ilgilenmiyorsanız, bu sizi rahatsız etmemeli."

Gömleğini başının üzerinden çekerek çıkardı, bu hareketi yaparken biraz daha fazla çaba harcadı ve mükemmel bir şekilde tanımlanmış tüm kaslarının harekete geçtiğinden emin oldu. Tişörtü yatağın üzerine fırlattı ve sırttı.

"Senin göstergelerin benimkiler kadar belirgin olmayabilir sevgilim, ama bu bana kesinlikle ilgileniyormuşsun gibi geliyor."

"Uzun bir iki hafta oldu."

Geri adım attı, yatağa baktı, bir sıçrama yapmayı düşünüyordu. "Eminim baskıyı hafifletmenin bir yolunu bulmuşsunuzdur."

"Aslında, hayır.

Bekledim." "Sen...?"

"Bekledim. Hep böyle demiyor muydun? Şımarırsın ve sadece gerçeğini istersin? İştah açmak daha mı iyi? Şey..." Bakışlarına karşılık verdim. "Sanırım artık ben de şımarık biriyim."

Yatağın üzerine sıçradı, bana doğru o kadar hızlı geliyordu ki, diğer taraftan kurtulmaya çalışırken takılıp düştüm. Düşerken bacağımı yakaladı. Sıçramayı başardım, tekrar yatağın üzerinde durdum, onun kavrayışından sıyrıldım ve sonra küçük masanın üzerine sıçradım. Ağırlığının altında inledi.

"Eğer bunu bozarsan, Jeremy mutlu olmaz."

"Peşimden gelmeyi bırakırsan buna ihtiyacım kalmayacak."

Yavaşça yataktan kayarak aramızdaki mesafeyi ölçtü. "Hep benim hatam, değil mi?"

"Her zaman."

Saldırdı. Geldiğini gördüm ve başının üzerinden tekrar yatağa atladım. Atlarken ayağım masa lambasını duvara çarptı.

"Sanırım benim hatam," dedi

Clay. "Doğal olarak."

Yatağın dibinde daireler çizmeye başladı, sonra döndü, hamle yaptı ve bacaklarımı kırarak beni yatağa yapıştırdı. Bu sefer kaçamadım. Denedim... yani, sayılır. Yine de saniyeler içinde beni altına sıkıştırdı, yüzü benimkinin üzerinde belirdi.

"Peki beni beklemek de neyin nesi?" dedi.

"Dediğim gibi. Ben şımarık biriyim. Sadece iyi şeyler istiyorum." Bu onu sırtıttırdı.

"Uzun bir iki hafta oldu," dedim tekrar. "Neden seni bu kadar özlediğimi düşündün?"

Hırladı, ellerimi başımın üzerinden çekip bir eliyle tuttu. Mücadele ettim... yani, bir nevi.

"Benimle aynı odada olsan bile onu daha çok özlemeni sağlayabilirim," dedi.

"Öyle mi
düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu
biliyorum."

Dikkatlice manevra yaparak gömleğimi ve sütyenimi yukarı kaldırmayı başardı, sonra bileklerimi bırakmadan onları çıkarmak için ellerini değiştirdi. Boştaki eliyle yastığı kavradı, kılıfı dişlerinin arasına aldı ve ucundan bir şerit kopardı.

"Hey, *hasar* faturaları," dedim. "Bunu Jeremy'ye nasıl açıklayacaksın?"

"Zayıf kumaş."

Bileklerimin etrafına bağladı ve onları yatak başlığına bağladı. Birkaç deneysel çekiştirme yaptım.

Alaycı bir şekilde kaşlarını çatı. "Hmm, belki de o kadar zayıf değildir. Benim hatam."

Pantolonumu ve ardından iç çamaşırlarımı çıkardı. Havalandırmadan gelen sıcak havanın fısıltısının tenimi gıdıkladığını hissederek doğruldum. Clay kot pantolonunun düğmelerini açtı. Ben de izledim. Kalçalarının üzerinden kaydır. Ben de izledim. Onları odanın öbür

ucuna fırlattı, sonra

Boksörler. İzledim. Zevk aldım. Sonra elini karnından aşağı kaydırды ve kaçınılmaz bariyere ulaştı. Parmaklarını etrafına doladı ve okşadı. İzledim. Zevk aldım. Kendimi biraz dışlanmış hissetmeye başladığımda yaklaşık bir dakika geçene kadar zevk almaya devam ettim.

Boğazımı temizledim. O da durdu.

"Evet," dedi.

"Ahem."

Kaşlarını kaldırdı.

"Ben..." Dedim ki.

"Peki ya sen?"

Bunun için ona bir tekme attım, altından kalktım, dizim havaya kalktı ve bir *gümbürtüyle* sırtına çarptı. O sıırttı. Ben ters ters baktım.

"Bir şey mi istiyorsun, sevgilim?"

"Evet. Talimatlara ihtiyacınız var mı? Ya da yol tarifi?"

Kendini tekrar okşadı, parmakları sıkıydı, gözleri zevkle kısılmıştı. "Hayır, sanırım gayet iyi gidiyorum."

Sırtına tekrar diz çöktüm. "Sanırım görevin seni arzulamamı sağlamaktı ve bu ne kadar ateşli olursa olsun... bu işi tek başına yapmayacak."

"Hayır, sanırım görevin seksi *özlemeni sağlamaktı*, istemeni değil. Özlemek demek-" Eğildi. "- onu elde edemeyeceğin anlamına gelir."

Kravata karşı mücadele ettim. Sadece bir kumaş şeridiydi, gülünecek kadar inceydi, ama yeterince sert çekecek kaldırıcı bulamadım. Yine de denedim, onun altında dönüp durdum.

Clay iç çekerek, "Pekâlâ," dedi. "Sanırım sana bundan biraz verebilirim..."

Ağzı meme ucuma gitti, ben karşı koymayı bırakıp doğrulana kadar ısırды ve yaladı, gözlerim kapalıydı, kalçalarım onunkini zorluyordu. Diğerine geçti, dilini üzerinde gezdirdi, beni soluk soluğa bıraktı ve kıvrandırdı.

"Ya da belki biraz bundan..."

Dili göğsümden aşağı ve karnımın üzerinde bir yol izledi. Kalçalarımı kaldırdım. Kıkırdadı ve yavaşladı, ben kıpırdadıkça onu yönlendirmeye çalışarak gıdıkladı ve alay etti. Sonunda başardı, dişleri tam olarak doğru yeri sıyırdı, kemirdi ve emdi, benimle oynadığı için onu affedebileceğime karar vermemi sağladı, keşke benimle *bu şekilde oynamaya* biraz daha devam etse, beni o noktaya getirse-

Durdu. Hırladım. Kıkırdadı.

"Üzgünüm sevgilim, belki birazcık buna hazırsındır diye düşündüm..."

İçime kaydı. Minnettarlığımı inledim. Ön sevişme harikaydı, ama her şey bununla ilgiliydi, onun içimde olması, yavaşça daha derine itmesi, kendimizi tutamadığımız o ana, o çılgınca, sert, çaresiz itiş-

Çekip gitti.

"Ve bence bu kadarı yeterli, değil mi?"

Hırladım. Hırladım. Ona gerçekten çok kötü isimler taktım.

"Şimdi, şimdi, sevgilim," dedi. "Ben buradaki işimi bitirirken sen rahatla." Tekrar kendini okşamaya başladı. "Eğer izlemek istersen, çekinme. Uzun sürmez."

Ona daha fazla isim taktım. Çekiştirdim, çektim ve o kadar çok mücadele ettim ki yatak başlığı inledi.

"Hey, hasar faturaları," dedi. "Bunu Jeremy'ye açıklamak istemezsin."

"O zaman başladığın işi bitir, biz de bitirmek zorunda kalmayalım."

Kaşları çatıldı. "Bu bir emir mi? Biliyor musun, bence bu Alfa işi kafanı karıştırıyor. Bu ilişkiyi yürüteceksek dengeye ihtiyacımız olmasının bir başka nedeni. Yatak odasının dışında yetki sende. Ama içinde?" Üzerime eğildi, sırtırken dişleri parlıyordu. "Her şey benimle ilgili."

Başlığın kirişini kırdım ve yukarı sıçrayarak onu geriye doğru devirip üzerine atladım.

"Ya da belki de değil..." dedi.

Kendimi onun üzerine kaydurdım. Sadece bir santim. Sonra bir santim daha. Sırttı, gözlerini devirdi, dişlerinin arasından bir iç çekiş tısladı. Bir santim daha. Onu sıkıca kavradım ve elleri koltuk altlarımdan yukarı kaydı, başparmakları meme uçlarımı okşadı. Yarım santim daha. İnledi, gözleri şimdi kapanıyordu, bir yarık dışında, asla tamamen kapanmıyordu, hep beni izliyordu. Yarım santim daha...

Ayağa fırladım, yatakta geriye doğru dans ettim.

Hırladı ve bacaklarımı tutmaya çalıştı. Geri geri gittim... yatağın kenarına doğru, aşağı inerken yer lambasını yakaladım. Üzerime devrildi. Clay fırladı, dizlerimi ayırıp içime daldı. Lambayı kenara fırlattı. Başka bir şeye çarptığını belli belirsiz duydum. Gerçekten umurumda değildi. Sadece itişlerini karşılamak için doğruldum, morartıcı, harika sert itişler, kolları etrafımda, ağzı benimkine geliyor, beni aynı sertlikte öpüyor, boğazının derinliklerinde hırlıyor, hırıltılar kendi nefesim gibi düzensizleşiyor, bizi daha da yakınlaştırıyor... Mutluluk.

Bir an öylece uzandık, birbirimize sarılmış, nefes nefese. Sonra odaya bakmak için başımı kaldırdım. İki kırık lamba. Bir yırtık yastık kılıfı. Hasarlı bir yatak başı. Fena değil... Oh, kahretsin. O bir resim çerçevesi miydi? *İki* resim çerçevesi. Nasıl oldu da biz...?

İçimi çektim.

Clay, "Jeremy görmeden faturayı kaparız," dedi.

Daha yüksek sesle iç çektim.

"Daha büyük bir oda, sevgilim. Dediğim gibi, daha büyük bir odaya ihtiyacımız var."

KÜÇÜK

YEDİDEN ÖNCE UYANDIK, uzun günümüz ve geç gecemiz göz önüne alındığında oldukça erken görünüyordu ama Jeremy'den iki mesaj gelmişti bile. Mesajları kontrol etmeden önce onu geri aramayı denedim - genellikle Jeremy'den gelen bir mesaj basit bir "fırsat bulduğunda beni ara" mesajıdır. Ama evde kimse cevap vermedi.

Dört saatlik zaman farkını da ekledim ve çocukları her zamanki parkta oyun oynama ve öğle yemeği için dışarı çıkma rutinlerine götürdüğünü düşündüm. Doğamız gereği kendi türümüzle kalmayı tercih ederiz, bu nedenle çocuklar için sosyalleşme zamanı planlamamız gerekir.

Logan sosyalleşme kısmına pek hevesli değil ama dışarı çıkmayı ve dünyayı keşfetmeyi seviyor. Kate, babası gibi, bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyor. Parka gittiğinde sorun yok. Büyük çocukları izlemekten ve takip etmekten hoşlanıyor. Ben buna sosyal etkileşim diyorum. Clay buna sapıklık diyor. Her iki durumda da eğleniyor ve sıkılmaya başladığında öğle yemeği vaadi onu yeniden canlandırıyor.

İlk mesajı aldım.

"Elena, ben Jeremy. Hayır, Dennis'e Wendigo makalesinden bahsettiğimi hatırlamıyorum. Büyük ihtimalle Clay'in-"

"Annem mi o?" Arka plandan Kate'in sesi yükseldi. "Evet, ama uyuyor ve bir mesaj bırakıyorum-"

"Anneciğim! Anne! Anne! Anneciğim!"

"Uyandığında ona bir mesaj bırakmak ister misiniz?" "Hayır. Onu evde istiyorum. Anne?" Sesi yükseldi, bir anda Çok iyi bildiğim zorunlu bir ses tonuydu. "Eve gel."

"Kate, o-"

"Şimdi. Hemen eve gel. Babana söyle. Eve gel. Anne ve Babacığım. *Hemen* eve gel."

"Geri arayacağım."

Mesaj sona erdi. Kahvaltıda ebeveyn suçluluğu. Nefis.

İkinci mesaj.

"Yine ben. Bunun için özür dilerim. Aşağıda olduğunu sanıyordum. Dediğim gibi, Clay muhtemelen haklıydı - Dennis ormanda gördüğünüz şeyi araştırıyordu. Bu her ne kadar ilgi çekici olsa da, ben daha çok bu yeni göçmenlerle ilgileniyorum. Aramaya karar verdim-"

"Annem mi o?" Logan'ın sesi uzaktan duyuldu, ardından çoraplı ayaklar yerde ilerledi.

"Evet, ona bir mesaj bırakıyordum. Bir dakika bekleyebilirsiniz, bir şeyler söyleyebilirsiniz."

"Annemle konuşmak istiyorum. Telesekreteriyle değil."

Çok iyi iletişim kurabilen bir okul öncesi çocuğa sahip olmanın güzel olduğu zamanlar vardır. Bu onlardan biri değildi. Tıpkı bebekken yürümeleri için sabırsızlandığımız zamanlar gibi... Sonra peşlerinden koşarken "*Ne düşünüyordum ben?*" diye düşünmekten kendimizi alamıyorduk.

Jeremy sakince, "Onunla konuşacaksın," dedi. "Daha sonra, o uyandıktan sonra. Şimdi yatağa oturup bekleyebilir misin lütfen? Birazdan çıkacağız." Mesaja geri döndü. "Roman'ı aramaya karar verdim."

Roman Novikov Rus Sürüsü'nün Alfa'sıydı. Geçen yıl ırklar arası konsey aracılığıyla Jeremy ile iletişime geçmiş ve Amerikalı olduğunu düşündükleri yeni bir it hakkında bilgi almak istemişti.

Bu son derece doğal görünebilir. Yirmi birinci yüzyıldayız, bilgisayarlarımız, telefonlarımız, uzak mesafelerden iletişim kurmanın milyonlarca yolu var, öyleyse Alfalar neden bilgi ve kaynak paylaşmasın? Ama böyle bir şey olmuyor, vahşi kurt sürülerinin etkileşime geçmesinden daha fazla değil. Her birimizin kendi bölgesi var ve çoğu diğerleri yokmuş gibi davranmaktan memnun. Roman daha ilerici Alfalardan biri. Biz onun ulaşmaya çalıştığı ilk sürü değildik.

ama Jeremy **b u** teması memnuniyetle karşılayan ilk Alfa oldu ve o zamandan beri birkaç kez konuştular.

"Roma düşündü-"

"Annem eve ne zaman gelecek?" Logan sordu. Sesi, yatağa oturma emrine itaat ettiğini söyleyecek kadar uzaktı. Sessizce beklemesine gelince, Clay'in de dediği gibi, sessizlik kısmı ima edilmişti. Açıkça belirtilmediği için gerçek bir emir değildi.

"Birkaç gün içinde."

"İki gün önce birkaç gün demiştiniz. Bir çift iki eder. Yani şimdi eve geliyor olmalı. Eve geliyor mu?"

"Henüz değil. Şimdi-"

"Eve ne *zaman* geliyor? Babam hâlâ onunla mı? Neden ikisinin de uzakta olması gerekiyor?"

"Onları özlediğinizi biliyorum ama çok meşguller. Eve dönmek istiyorlar ve mümkün olan en kısa sürede dönecekler."

"Kate!" Logan seslendi.

Cevap veren ayak seslerinin uzaktan gelen gümbürtüsü.

"Jeremy yine annemle telefonda konuşuyor Kate."

"Anneciğim! Anneciğim! Anneciğim!

Anneciğim!"

İçimi çektim. Bunu senin yerine kız kardeşine yaptırmak varken neden yaygara koparıp başını belaya sokasın ki? Sinsi küçük dilenci. Bu konuda konuşmamız gerekecekti. Sıkı ve dikkatli bir şekilde ifade edilmiş bir konuşma, böylece bir boşluk bulamazdı.

Kate tarafından kuşatılan Jeremy, Jaime'yi aramaya çalıştı ama görünüşe göre Jaime duymuyordu, bu yüzden mesajını bırakmayı çabucak bitirdi. Kate arka planda çığlık çığlığa bağırırken tek duyabildiğim, muhtemelen daha sonra arayacağı bir telefonla ilgili bir şeydi.

Onu geri aramayı denedim. Hala cevap vermiyordu. Jaime'nin cep telefonu numarasını almıştım ama çocuklar yanlarında olduğu için bu sorunu çözmeyecekti. Eve bir mesaj bıraktım ve daha sonra tekrar deneyeceğimi söyledim.

"Ben de onları özlüyorum. Ama mümkün olan en kısa sürede geri döneceğiz."

Clay'in yatakta dirseğine dayanmış beni izlediğini gördüm. Başımı salladım ve hiçbir şey söylemedim, sadece telefonu yere bıraktım. Uzandı ve kalçamdaki birkaç çürüğü parmakladı.

"İyi misin?" dedi.

"Bu mu?" Gülümsemeyi başardım. "Önemli bir şey değil. Eminim sana daha kötülerini de yapmışımdır."

"Yani iyi misin? Çok hırpalanmadın ve morarmadın mı?" "İyiyim."

"Güzel." Beni kucağına aldı. "Buradaki su basıncı berbat. Bir duşu paylaşıyoruz ve o telefon konuşmasını unutacaksın."

"Bu bir emir mi?"

"Hayır, bu bir meydan okuma. Benim için. Ve memnuniyetle karşılayacağım bir meydan okuma."

Birkaç blok ötedeki Snow City Café'de **KAHVALTI YAPTIK**. Beyaz çikolatalı ve vanilyalı latte, balkabaklı krep ve yanında somon füme ve çiftçi sosisi sipariş ettik. Cennet gibi.

Kafeye giderken ve dönerken Clay canımı sıkan başka ne olduğu konusunu açmaya çalıştı. Yine neredeyse cevap verecektim. Yine korkup vazgeçtim. Eski bir koruyucu aileden gelen mektubun şu anki durumumuzla hiçbir ilgisi yoktu ve beni rahatsız ettiğini kabul etmek bile ona çok fazla güç veriyordu. Bunu daha sonra konuşabilirdik.

Saat sekiz kırkta Joey'nin evinin önünde onun gelmesini bekliyorduk. Yolun karşısında, bir yengeç kulübesinin tentesinin gölgesinde durduk. Clay sokakları tararken yüzü hareketsizdi ama ne hissettiğini biliyordum -Joey'ye vermek zorunda olduğu korkunç haberden korkuyor ama eski dostunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Esintide bir kurt adam kokusu yakaladığımda "Geliyor," dedim.

Clay dönerek aramaya başladı. "Bu o. Kel adam ve yaşlı kadınla birlikte."

Joey Stillwell'i aramasaydık, onu hiç fark etmeyecektim. Sokaktaki diğer herkesle kaynaşmıştı, bu saatte her Amerikan iş merkezini dolduran o sıradan iş adamlarından biriydi.

Ortalama bir boyu vardı. İncecikti ama orta yaşa doğru ilerledikçe kenarları yumuşuyordu. Joey'nin Clay'den sadece birkaç yaş büyük olduğunu biliyordum ama gerçekten de elli yaşında gibi görünüyordu. Gözlüklü ve ciddiydi, kaşlarının çatık olması her zamanki ifadesinin ciddi olduğunu gösteriyordu. Kahverengi saçlarına Jeremy'ninkinden daha fazla ak düşmüştü, bu da gerçek yaşında görünmek için saçlarını boyayıp boyamadığını merak etmeme neden oldu.

Clay'e, "Devam et," dedim.

"Benimle gel. Biz-"

"Git. Artık yetkili benim, unuttun mu?"

Gülümsedi ve koşarak uzaklaştı. Daha önce Clay'in Joey'e yalnız yaklaşması gerektiğine karar vermiştik. Bu doğru görünüyordu, o Clay'in hayatının benden önceki bir bölümünden geliyordu. Dennis Joey'ye benden bahsetmiş olsa bile, yeniden bir araya gelmelerini zorlaştırmak istemedim.

"Joey!" Clay koşarak yolun karşısına geçerken seslendi.

Joey onu duymalıydı ama yaşlı küçüğü tanımamış gibi yürümeye devam etti.

"Joseph!"

Artık arkadaşları bile duymuştu, ikisi de döndü, yaşlı kadın yürümeye devam eden Joey'nin dirseğini yakaladı. Dudakları kıpırdadı, ona selamlandığını söylüyordu.

Joey omzunun üzerinden baktı. Clay'i gördü. Yüzünde hiçbir tanıma belirtisi yoktu. Clay'le Joey Sürü'den ayrıldıktan birkaç yıl sonra tanışmıştım, bu yüzden Clay'in fazla değişmediğini biliyordum. Yaşlanmak dışında, saç modelinden -yakın kesilmiş altın bukleler- moda anlayışına -jean, tişört ve deri ceket- kadar hiç değişmemişti.

Joey yürümeye devam etti. Gerildim. Ama Clay tekrar koşmaya başladı ve Joey'nin kokusunu alabileceği kadar yaklaşıp kadar yavaşlamadı. Bir elini omzuna koydu, hızlıca sıktı.

"Joey," dedi Clay. "Ben Clay. Clayton Danvers."

Yine de Joey'nin ifadesi değişmedi. Yolun karşısından zar zor duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle, "Korkarım yanlış kişiyi yakaladınız," dedi.

Clay sırtıttı. "Özür dilerim. Artık Joseph, değil mi? Joey için biraz yaşlı.

Sen de çocukken bundan pek hoşlanmazdın."

"Beni başka biriyle karıştırdınız."

Clay cevap veremedi. Joey kibarca başını salladı ve iş arkadaşlarının yanına döndü.

Kapıya yaklaştıklarında adam, "Seni tanıyor gibiydi," dedi.

"Bu aksan benim birlikte büyüdüğüm birine benziyor mu?"

Kadın güldü. "Yine de çok seksi." Arkasına baktı, Clay'in uzaklaşırken arkadan görünüşüne hayranlıkla bakıyordu. "Benim hatırım için onu tanıyormuş gibi yapamaz mıydın? Onu kahveye davet edemez miydin? Yaşlı bir kadının gününü güzelleştiremez miydin?"

Diğer adam güldü ve içeri girdiler.

BAŞKA BİR GÜN, BAŞKA BİR Cappuccino. Ve bunun tadını çıkarmak için eşsiz ve harika bir yer daha. Memlekette bunun gibi daha fazla kafeinli yer olsaydı, tam bir kahvehane delisi olurdum.

Bu kafe bir Rus Ortodoks müzesi olarak ikiye katlanmıştı ve Reese'in saldırıya uğradığı müzenin karşısındaydı. O sabah kafenin tek müşterisi bizdik, sessizlik sadece ara sıra tezgâhtar ve bir Rus Ortodoks rahip arasında geçen konuşmalarla bozuluyordu.

Sessiz ortamın ve dini eserlerin Clay'i kendine çekeceğini ummuştum. Ama kahvelerimizi neredeyse bitirmiştik ve o henüz tam bir cümle kurmamıştı.

"Onu bu şekilde oyalamak akıllıca olmayabilirdi," dedim sonunda. "Ona mümkün olduğunca çabuk babasından bahsetmek ve itler hakkında uyarlamak istedim ama onu hazırlıksız yakaladık. Hayatının bu kısmını saklamaya alışkın olduğu için bunu iş arkadaşlarının önünde içgüdüsel olarak yaptı."

Clay hiçbir şey söylemedi.

Bir dakikalık sessizlikten sonra konuştu. "Yıllar önce iletişime geçmeliydim."

"O da aynısını yapabilirdi."

Clay başını salladı. "O gittiğinde çok kızmıştım ve bunu gizlemedim. İlk hamleyi yapmak bana kalmıştı."

"Ki az önce yaptın."

"Çok az çok geç." Kahvesini yudumlarken bakışları fincanın derinliklerinde kayboldu.

"Konuşmak istese de istemesede onunla konuşmak zorundayız. Eğer burada olduklarını zaten bilmiyorsa, itler hakkında uyarılması gerekiyor."

"Öyle değil. Aksi takdirde, her zamanki gibi işine devam etmezdi. Jeremy ile daha sonra konuşacağız. Onun tavsiyesini alırız."

Bunun üstesinden gelebileceğimi söylemek üzereydim - eğer Alfa olacaksam, bunun gibi basit kararlar vermeliydim - ama Clay dün gece geçiş konusunda ne kadar hevesli olsa da, değişim onun için kolay değildi. Doğası gereği Jeremy'ye boyun eğdi ve şu anda onu rahat bölgesinde bırakmak en iyisiydi.

İçkilerimizi yudumlarken tezgahın yanında bir topluluk ilan panosu dikkatimi çekti. Üç genç kadının resimlerinin yer aldığı mini bir poster dikkat çekiyordu.

Tezgâhtar arka odalara kaçmıştı, ben de izin isteyip oraya gittim. Clay fark ettiyse de bir işaret vermedi.

Tahmin ettiğim gibi, poster muhabirin dün bahsettiği üç kayıp kadın içindi. Yaşları on yedi ile yirmi arasında değişiyordu. İkişi yerli, biri beyazdı. Üçü de Cumartesi gecesi Anchorage'da kaybolmuştu.

Afişte en son görüldükleri sokaklar listelenmiş ama tam yerleri belirtilmemiş. Reşit olmamalarına rağmen barlarda olduklarını tahmin ediyorum. Afişi basan kadın grubu bu bilgiyi vermemişti çünkü doğru derecede sempati uyandırmayacağını biliyorlardı. Bunun bir önemi olmamalıydı. O yaşta, Cumartesi gecesini bir bara gitmenin nesi yanlış? Yine de kütüphaneden kaybolduklarını söylemekle aynı tepkiyi uyandırmazdı.

Üç fotoğrafa baktım. Kızların hepsi güzeldi, ama çoğu genç kadının olduğu gibi ortalama bir şekilde. Bir erkeğin dikkatini çekecek kadar şirinlerdi. *Ve birinin dikkatini çekmişlerdi.*

Bardan yanlış adamla mı ayrıldılar? Biri onları eve kadar takip mi etti? Kaybolmalarının itlerle bir ilgisi var mıydı? Milyon dolarlık soru buydu.

Tarihler sözde kurt ölümleriyle örtüşüyordu. Daha önce şehirdeki kayıplar ormandaki ölümlerden çok farklı olduğu için bağlantıyı reddetmeye hazırdım ama şimdi merak ediyordum.

Farklı, evet. Ama iki farklı amaca hizmet eden iki farklı kurban türü: biri avlanmak için, diğeri seks için. İkisinin de sonu ölüm olacaktı. Yine de ormanda cesedi saklamaya gerek yoktu - suç kurtların üzerine kalacaktı.

Yine de insanlar aynı kısmen yenmiş kurbanları şehir sınırları içinde bulsaydı, endişe hemen paniğe kapılır ve silah sahibi her vatandaş gördüğü ilk büyük köpeği vurmaya hazır olurdu. En ukala it bile yatağını bu kadar kirletmez.

"Sence bir bağlantı var mı?" Clay yanıma gelirken şöyle dedi.

"Bunu göz ardı etmiyorum." Ona döndüm. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet. Bugün uğrayacağımız çok yer var. Yola çıksak iyi olur."

"Kolay bir tanesiyle başlayalım." Yan odada stok sayımı yapan tezgâhtarın dikkatini çekmek için tezgâhın üzerine eğildim.

Onun yerine rahip yerinden **k a l k t ı** . "Yardımcı olabilir miyim?" "Kusura bakmayın. Sadece turistlerle ilgili bilgi almayı umuyorduk."

"Mesela..."

"Belki bir doğa tarihi müzesi? Ya da bir çocuk müzesi? Vahşi yaşam sergilerini bulabileceğimiz bir yer." "Federal Bina."

"The..."

Güldü. "Evet, ilk bakacağınız yer değil, değil mi? Gördüğünüz gibi..." Kafeden müzeye doğru eliyle işaret etti. "Biz Alaskalılar eşleştirmelerimizde eklektik zevklere sahibiz. Federal Bina'da mükemmel bir vahşi yaşam koleksiyonu var. Halka ücretsiz ve buradan sadece birkaç blok ötede."

"Mükemmel. Teşekkür ederim."

Alaska'da latte bulabileceğiniz tek yer MÜZELER VE KAMYON DURAKLARI değildi. Aslında, bir şehir yönetmeliğinin tüm işletmelerde espresso makinesi bulundurma zorunluluğu getirip getirmediğini merak etmeye başlamıştım.

"Bakın," dedim yürürken işaret ederek. "Fakslar, fotokopiler, posta hizmetleri... ve espresso."

Clay çenesini yolun karşısındaki pencereye doğru salladı. "Av ruhsatları, ulu bıçaklar..."

"Ve espresso. Büyük avları vururken ve parçalarken tam da ihtiyacınız olan şey. Alaskalıların kahvelerini sert sevdikleri hissine kapılıyor musun?"

"Uzun, karanlık kışlar, sevgilim. Onları ayakta tutacak bir şeye ihtiyaçları var."

Federal Bina'yı otelimizden sadece bir blok ötede bulduk. Merdivenlerin dibinde genç bir adam sosis standı kuruyordu, etler ızgarada cızırdamaya başlamıştı bile, kokusu midemi bulandırıyor. Sonra tabelayı gördüm.

"Ren geyiği sosisi mi?" Dedim.

"Bana uyar." Clay cüzdanını çıkardı. "Sen de ister misin?"

"Elbette. Sadece çocuklara Rudolph'u yediğimizi söylemeyeceğiz."

BACKTRACK

FEDERAL BİNA'da doldurulmuş hayvanlardan oluşan mükemmel bir sergi vardı. Wolverine ve birkaç ayı alt türü bulduk. Tahnit edilmiş bir versiyondan koku almak idealden daha azdır, ancak oradaki yaratıklardan hiçbirinin bana saldıran yaratık olmadığını bilecek kadar koku alabildik.

Bana neyin saldırdığına gelince, ikimiz de en iyi kaynağımızın Dennis'in kulübesinden aldığımız notlar olacağından şüpheleniyorduk. Alfa eğitimindeki yeni güçlerimi kullanarak Clay'i Dennis'in çalışmalarına daha yakından bakması için otel odasına geri gönderdim, ben de malzemeleri aldım
-Enerji barları, meyve, su, brendi, bir kurt adamın bir otel odasını evi olarak görmesi için gereken tüm küçük ekstralar.

Clay tereddüt edince, ona rollerin değişmesini önerenin kendisi olduğunu hatırlattım. "Demek ben de öyle yapıyorum," dedim.

"Ve ben de bunu yapıyorum," dedi. "Jeremy ile tartışabileceğim tek bir alan var. Kişisel güvenlik. İkimiz de eşyaları alabiliriz, sonra ikimiz de otele gideriz."

"Zaman kaybı. Dediğiniz gibi, yapacak çok işimiz var. Ben şu tarafa gidiyorum." Yolun aşağısını işaret ettim. "Bir blok ötede bir dükkan gördüm. Rüzgâr arkamda olacak. Kimse bana sinsice yaklaşamaz."

Homurdandı ama sonunda pes etti. Gösterdiğim yöne doğru ilerledim... ve Joey'nin yerine doğru gitmeye devam ettim. İçeri girip onu sormayı planlamıştım ama köşeyi döndüğümde onu elinde bir tepsi kahve ile ileride gördüm.

Kapıya varmadan önce koşarak arkasından yetiştim.

"Bu sabah yaptığın çok boktan bir şeydi," dedim.

Sıçradı, kahve döktü ve küfretti. Cebinden çıkardığı peçetelerle temizlenirken ben de bekledim. Acele etmedi ve işi bitene kadar bana bakmadı bile. Bir kadın ve kurt adam olduğumu biliyordu - kokum bunu ele veriyordu - ve kim olduğumu bildiğinden oldukça emindim, ama kafasını kaldırdığında hala ürkmüş görünüyordu. Kokumu içine çekerken burun delikleri alevlendi. Sonra sanki kokuyu temizlemek istercesine kolunun tersini burnuna sürttü.

"Normalde kahveni dökmene neden olduğum için özür dilerdim," dedim. "Ama rüzgâra karşı gelmeden sana böyle sinsice yaklaşmamalıydım."

"Ne istiyorsun?"

Kahve tepsisini aldım, mermer kaplı yükseltilmiş çiçek yatağına doğru yürüdüm ve yere bıraktım, sonra da yanına oturdum. Joey ayakta kaldı.

"Ben Elena."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Ve bu sabah yaptığın numaraya rağmen Clay'in kim olduğunu biliyorsun."

Ağzı gerildi. Bir zamanlar bir yabancıyla asla böyle konuşmazdım. Clay'le geçirdiğim onca yılı, onun tavırlarının bana bulaşmasını suçlayabilirdim ama farkına vardığım gerçek şu ki, Clay'le birlikte olmak bana sadece bir bahane veriyor. Yıllar önce Joey ile bu şekilde konuşmayabilirdim ama konuşmak isterdim.

Devam ettim. "Belki sizi hazırlıksız yakaladı ve bunun için üzgünüz. Ama iş arkadaşlarınız gittikten sonra dışarı çıkabilirdiniz."

Joey'nin yüz ifadesinden, Clay önermiş olsa bile bunu yapmayacağı anlaşılıyordu.

"Clay'le konuşman gerek," dedim. "Sadece birkaç dakika için bile olsa. Sana söyleyecek bir şeyi var. Önemli bir şey."

"O zaman bana

anlatabilirsin." "Clay

gerçekten söylemeli."

Kahve tepsisini aldı.

Dirseğini yakaladım. "Lütfen. Bu çok önemli."

"O zaman söyle ve git. Yeniden bir araya gelmekle ilgilenmiyorum."

Onun önüne geçtim. "Clay yirmi beş yıl önce her ne yaptıysa ya da söylediye-"

Sertçe başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. Ne demek istediğimi anlaması bir an sürdü.

"O iş bitti," dedi.

"En iyi şartlarda ayrılmadığınızı biliyorum."

"Şartlar gayet iyiydi. Sinirliydi ama hallettik ve ayrıldık. Buradaki anahtar kelime ayrılmak." Bana baktı. "Clay gönderdiğim tüm o doğum günü kartlarını almadı mı?"

"Hayır, o asla-"

"Çünkü ben hiç göndermedim." Tepsiyi düzeltti, şimdi iki elinde tutuyordu, aramızda bir kalkan gibi. "Clay, Sürü'yle başımı belaya sokmaktan kaçtığımı sanıyordu. Ama kaçmıyordum. Sürüden kaçmıyordum, kafayı taktığı tüm o kurt adam saçmalıklarından.

-Hepsi takıntılı. Babamın hatırı için o kadar uzun süre kaldım. Ayrılma fırsatı bulduğum için mutluydum ve artık geçmişteki bağları yeniden canlandırmak gibi bir niyetim yok. Clay bunca yolu bana her ne söylemek için geldiyse, bunu halledip gidebilirsin."

"Bu bir emir mi?"

Ses tonum karşısında irkilir gibi oldu, sonra omuzlarını dikleştirdi. "Bölgeyi elimde tutamayacağımı biliyorum ama eski bir sürü kardeşime iyilik olsun diye Clay'in isteklerime saygı gösterip Alaska'dan ayrılmasını istiyorum."

"Bunu ona sen söylemeye ne dersin?"

Bu sefer kesin bir irkilme oldu. Gitmek için döndü.

"Peki ya Anchorage'daki diğer kurtadamlar?" Arkasından seslendim. "Onların da senin isteklerine saygı göstermesi mi gerekiyor? O kadar kolay bırakacaklarını sanmıyorum."

Yavaş bir dönüş. "Başka hangi kurtadamlar?"

"Üç it. İzlerini en son öldürülen kurdun yakınlarında bulduk. Dün de genç bir kurt adama saldırmışlar, yaklaşık iki blok ötede.

Burada. Yani son yirmi dört saat içinde bölgenize altı kurt adam izinsiz girdi ve siz bunu fark etmediniz bile öyle mi?"

"Günlük sınır devriyelerimde onları gözden kaçırmış olmalıyım." Kahve tepsisini bir eline aldı. "Anlamıyorsun, değil mi? Hayır, onları fark etmedim çünkü umurumda değiller. Hayatımı böyle yaşamak istemiyorum - sürekli tetikte, sürekli izleyerek, bir sonraki meydan okuyucuyla karşılaşabilmek için çalışarak, her zaman köşede bir tane olacağını bilerek. Alaska'ya tam da bundan kaçmak için geldim."

"Eğer diğer kurtadamları senin isteklerine saygı duymaya ikna edebilirsen, bu gayet iyi olur. Sen ve ben aksini ne kadar istesek de, yaşa ve yaşat bir kurt adam mottosu değildir."

Sonra bana baktı. Ona yaklaştığımdan beri ilk kez bana gerçekten baktı.

"Bu benim dünyam da değil," dedim. "Ben insan olarak doğdum. İnsan olarak yetiştirildim. Kurt adam olmayı seviyorum -bu konuda yalan söylemeyeceğim- ama gerçekten sevmediğim yanları da var. İki günümü, bir çift it tarafından insan yemekle suçlanıp öldürülmek üzere olan yirmi yaşında bir çocuğun peşinde geçirdim. Onu Anchorage'a kadar takip ettim ve ne oldu? Onu önce tamamen farklı itler buldu ve iki parmağını kesti. Onlara meydan okumadı. Hatta burada kalmayacağını bile söyletti. Ama *hemen* gitmesini istediler. İçinde yaşadığımız dünya bu. Bu itler seni bulacak ve bulduklarında da onlardan kibarca seni rahat bırakmalarını isteyemeyeceksin. Zaten ldrdler-" Kısa kestim. "Clay'in seninle konuşması gerek."

Kalkanlar tekrar düştü.

"Hayır." "Babanla ilgili."

Joey kaşlarını çattı. "Oh, lanet olsun. Dur tahmin edeyim. Babam Jeremy'ye benim hakkımda yakınmış ve Clay'i konuşmaya göndermiş. Eski dostum beni yola getirsin diye."

"Hayır, baban Jeremy'ye tek kelime etmedi. Ama dn babanın ev sahibiyle konuştum. Anladığım kadarıyla aranız bozulmuş?"

"Hayır, biz sadece... Birbirimizden uzaklaştık."

Ev sahibinin söylediklerine bakılırsa, Joey sürükleniyormuş. Babası da dahil olmak üzere hayatındaki tüm kurt adamlardan uzaklaşmış.

"Bakın, itler hakkında?" Joey devam etti. "Clay'e uyarın için minnettar olduğumu söyle. Eğer babamı bulmakta zorlanıyorsan, ben yaparım ve mesajı iletirim. Ama Clay'in benim için endişelenmesine gerek yok. Ben artık bir kurt adam değilim. Ne sizin gibi, ne de babam gibi. Ayda iki kez kulübeye girip kurda dönüşmeme neden olan bir engelle mücadele eden sıradan bir adamım. Anchorage'da koşmuyorum. Ormanda koşmuyorum. Şehir dışında yürüyüş bile yapmam. Bu adamların yoluma çıkma ihtimali yok, ç ı k s a l a r da diğer tarafa giderim. Şimdi izin verirsiniz..."

Uzaklaşmaya başladı.

"Joey."

Durdu, omuzları gerildi. "Ben Joseph."

"Özür dilerim." Arkasından yürüdüm. "Joseph. Baban hakkında. Clay'in sana söylemesini çok isterdim ama dün gece kulübesine gittik. Onu bulduk." Durakladım. "Ölmüş."

Başı öne eğildi. Olduğum yerde, onun arkasında, saygılı bir şekilde gözden uzakta kaldım.

"Onlar mıydı?" diye sordu bana doğru dönerek. "Şu kurtadamlar mı?"

Başımı salladım.

Bakışları benimkilere kaydı. "Ve neden bu hayatla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğimi merak ediyorsun? Çünkü seni getirdiği yer burası. Ne kadar iyi olursan ol. Beladan kaçınmak için ne kadar uğraşırsan uğraş. Bu senin sonun. İtler tarafından öldürülmek. Ormana gömülürsün." Durakladı, bakışlarını başka yöne çevirdi. "Anladığım kadarıyla sen de öyle yapmışsın. Sürü protokolü falan." Kelimeler acı bir çarpıklık taşıyordu.

"Evet. Yapmak zorundaydık."

"Tam olarak demek istediğim. Kısa, acımasız bir hayat, isimsiz bir mezarda son buluyor."

Bir an bekledim, sonra dikkatlice, "Baban bir şeyler araştırıyor gibiydi," dedim.

"Ah, babam ve onun lanet araştırmaları. Bir zamanlar aynı fikirdeydik, aynı şeyi istiyorduk - yalnız bırakılmak. Sonra bunun yeterli olmadığına karar verdim. Ama ben tam hayattan çekilirken, o hayatın içine dalıyor. O kulübeyi aldı. İçindeki kurdu yeniden keşfetmeye karar verdi. Lanet olası bir orta yaş krizi."

"Onun ne olduğunu biliyor musun-?"

"Babamın son birkaç yıldaki hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Umursamadım da. Şimdi lütfen Clay'e üzgün olduğumu ama onu görmek istemediğimi söyleyin ve ikiniz de Alaska'yı bir an önce terk ederseniz çok memnun olurum."

Hızla uzaklaşmaya başladı.

"Joseph, lütfen. Biz sadece-"

Binanın içinde kayboldu.

Geri geleceğini umarak bekledim. Gelmediğinde, tanıdık bir his üzerime çökmeden önce köşeye varmışım. Dönmedim, sadece Clay'in yanıma gelmesini bekledim.

"Umduğun kadar iyi gitmedi, ha?" dedi. "Hayır."

Caddenin karşısına geçtik.

"Teşekkürler," dedi. "Beni görmesini sağlamaya çalıştığın için."

"Araştırma nasıl gidiyor?" diye sormadan önce yarım blok yürüdük.

"Gerçekten odama dönüp kitap okuyacağımı mı sanıyorsun? Sen üç katil köpekle ortalıkta dolaşırken?"

"Sanırım bu bir emirdi."

"Tam olarak değil. Daha çok kesin bir öneri. İfadeleriniz üzerinde çalışmanız gerekiyor."

Başımı salladım. "Peki ne kadarını duydun?"

"Çoğunu."

"Sanırım arkadaşın değişti."

"Biraz. Ama hepimiz arasında Joey kurt olaylarına en az ilgi duyanımızdı. Bu yola girmiş olması beni şaşırtmadı. Anlamıyorum ama beni şaşırtmıyor."

Sessizce bir blok daha yürüdük.

"Onu seninle konuşturamadığım için özür dilerim. Ben gerçekten-"

"-denedim, biliyorum. Geri döndün çünkü onu tekrar görmeyi dört gözle beklediğimi biliyordun. Bunu takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım."

"Haberin senden gelmesini istedim ama onu itler ve babası hakkında uyarmadan çekip gidemezdim."

"Yapabileceğimiz tek şey bu. Onu uyarmak. Sonra da onu rahat bırakın."

Otele dönerken iki telefon görüşmesi yaptım, ilki "paranormal meraklısı" Lynn Nygard'ı aradım. Hâlâ evde değildi. Bu akşam tekrar deneyecektim. O röportajı düşününce, onu almanın kolay bir yolu olabileceğini fark ettim. Böylece ikinci aramayı yaptım.

"Hope Adams," diye cevap verdi genç bir kadın sesi. *"Doğru Haber."*

"Selam Hope. Ben Elena. Nasılsın?"

Ben havadan sudan konuşmaya başlayınca Clay gözlerini devirdi. Doğrudan konuya girebilirdi. Hope'a ne üzerinde çalıştığını sordum ve ona ne yaptığımızı anlattım; bunun bir kısmı kibarlık olsa da çoğu gerçek bir ilgiydi.

Hiçbir zaman sosyal bir kelebek olmadım ama Clay beni ısırıdıktan sonra hayatımda hiç kadın arkadaşımın olmadığı bir dönem oldu. Stonehaven'da yaşamadığım zamanlarda bile diğer kadınlarla tanışma aşamasını geçememiştim. Kendimi çok farklı hissediyordum. Kurtadamlar doğaüstü dünyaya yeniden katıldığında, bu boşluğu önce Paige, sonra Jaime ve Hope ile doldurmaya başladım. Hiçbir zaman telefonda saatlerce sohbet edecek ya da New York'ta hafta sonları alışveriş yapacak biri olmasam da, konuşacak başka kadınlara sahip olmak güzeldi.

Hope'u sevdim. Onda kararlılık ve titrek bir özgüvenle zayıflatılmış bir kendine güven ihtiyacı gördüm ve bunu kendimle bağdaştırabildim. Onun yaşındayken ben de öyleydim ve bazı günler o zamandan beri çok yol kat ettiğimi sanmıyorum.

Hope'la Karl Marsten aracılığıyla tanışmıştım. Arkadaşlıkları birkaç yıl önce romantizme dönüştü. Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değilim. Hope'un zarar göreceğinden endişeleniyorum ama Karl yeterince kararlı görünüyor... bir kurt adam mücevher hırsızlığı itten dönüşen isteksiz bir Sürü üyesinin olabileceği kadar kararlı.

"Her neyse," dedim. "Sizi artık asistanınız olduğum konusunda uyarmak için aradım."

"Harika. Editörüme yıllardır bir taneye ihtiyacım olduğunu söylüyordum. Tüm uzaylı kaçırma mektuplarımı sana ne zaman iletmeye başlayabilirim?"

"Logan ve Kate'in cevaplamaya başlamasını istediğiniz zaman."

Güldü. "Aslında bu da bir fikir. Pastel boya ile cevap ver ve E.T.'den gelen şifreli mesajı çözmek için haftalarını harcasınlar... *True News*'un kuşatılmış Weird Tales kızını rahatsız etmeyecekleri haftalar. Peki bu asistanlık işi ne? Bir kılıfa mı ihtiyacın var?"

"Aynen öyle." Lynn Nygard'ı anlattım. "Sizinle çalıştığımı söyleyerek kendime biraz itibar kazandırabileceğimi düşündüm. Tatilde olduğumu, bir haberi takip etmediğimi söyleyeceğim."

"Ama teorisi ilginizi çekti, belki de kutsal sayfalarımıza girebileceğini ima ederek araştırıyorsunuz. Elbette, devam et. Buradaki kimse bunu inkar etmez. İşiniz paranormal olayları araştırmaksa, maaşını ödemek zorunda olmadıkları sürece kimse hayalet asistanı sorgulamaz."

"Paranormalden bahsetmişken..." Ona gizemli yaratıkla karşılaşmamızı anlattım. "Ve hayır, gerçekten Koca Ayak, Yeti ya da Korkunç Kardan Adam olduğunu düşünmüyorum, ama boş bir vaktiniz varsa dosyalarınızı kontrol edip Alaska'daki garip karşılaşmalarla ilgili herhangi bir rapor olup olmadığına bakarsanız memnun olurum."

"Olmuş bilin."

Tanımadığım bir numaradan, yurtdışından geliyormuş gibi görünen bir çağrı aldığım da NEREDEYSE AÇMIŞTIM. Yanlış numara olduğundan emindim ama yine de cevap verdim.

"Elena Michaels?" diye sordu aksanlı bir ses.

"Evet?"

"Ben Roman Novikov. Jeremy arayacağımı söylemişti?"

Kahretsin. Mesajın kaçırdığım kısmı buydu - Jeremy'nin geri arayacağı değil, Roman'ın arayacağı. Clay'e yürümeyi bırakmasını işaret ettim ve bir ara sokağın ağzına dalarak gürültüden uzaklaştım.

"Evet, öyle," dedim. "Teşekkür ederim. Bunun için minnettarız."

"Sorun değil." Kıkırdadı. "Yine de bir kurt adamla konuşmak ve bir kadının sesini duymak farklı. Yine de güzel bir fark. Sen iyi misin?"

"Öyleyim, ya sen?"

Ardından kısa bir hoşbeş faslı geldi. Konuşma boyunca kalbim küt küt attı. Daha önce Roman'la hiç temasım olmamıştı ve şimdi bir Alfa'yla konuşmak, yakında benim de Alfa olacağımı bilmek, bunun herhangi bir uluslararası ilişkiye ani bir son verip vermeyeceğini merak etmek... Sadece iyi bir izlenim bırakmam gerektiğini biliyordum diyelim.

Clay'in ve çocukların nasıl olduğunu, sonra da Alaska'daki hava durumunu sordu.

"Tam sahile göre bir hava!" diye haykırdı. "Sizin Alaska'nın bizim Sibirya gibi olduğunu sanıyordum. Yılın bu zamanı Rusya'nın her yeri daha soğuk olur. Ama sanırım soğuğa aldırmıyorsunuz. Bu senin kanında var. Jeremy annenin Rusya'dan geldiğini söyledi. Bir Antonov. Hangi şehirden gelmiş?"

Bilmediğimi itiraf ettim. Annem ben beş yaşındayken ölmüştü ve Kanada'ya onun mu yoksa ailesinin mi göçmen olarak geldiğinden emin değildim. Çocukluğumun Noellerinde büyükanneler, büyükbabalar, teyzeler ve amcalar hiç olmamış olsa da, böyle insanların var olduğuna dair belli belirsiz bir anım vardı. Aile ağacımı araştırmak için,

Gerçi bu, ailemin ölümü üzerine bana sırt çeviren ve hayatımı giderek daha da kötüleşen koruyucu ailelerde geçirmeme izin veren bir ailem olduğu şüphesini doğrulamak anlamına gelirdi. Bu gerçekle yüzleşmek istemiyorum, bu yüzden tek bildiğim annemin Rus kökenli olduğu. Bunu Roman'a açıkladım.

"Ve seni alacak bir ailen yok muydu? Bu doğru değil."

"Hayatta kaldım." Koruyucu ailelerimi düşündüm. O mektubu düşündüm ve öfkenin kaynadığını hissettim, tekrar yüzeye çıkmak için sadece en küçük bir hatırlatmaya ihtiyaç duyuyordu. Gözlerimi sıktım ve onu geri çekmeye zorladım.

Devam etti. "Bunu soruyorum çünkü Jeremy bahsettikten sonra düşündüm de, ısırılan bir kurt adamın hayatta kalması çok nadirdir. Benim sürümde bir tane var. Bir kurt adamın kızının torunuydu ve hep bu yüzden hayatta kaldığını düşünmüştümdür, çünkü kanı vardı. Sürümde iki Antonov var. Eski bir kurtadam ailesidir." Kıkırdadı. "Ama aynı zamanda yeterince yaygın bir isim, bu yüzden muhtemelen yanılıyorum. Ben sadece ilginç olduğunu düşündüm. Eğer gelmek isterseniz bir gün sizinle tanışmak, bizim Antonov'lara benzeyip benzemediğinizi görmek isterim. Elbette eşiniz ve Jeremy ile birlikte."

"Elbette. Çok isterim." Ama Alfa olacağımı öğrendiğinde bu teklif buharlaşacak mıydı? Jeremy gerçekten ne yaptığını biliyor muydu?

"Bu kadar yaşlı adam saçmalığı yeter. Yaşadığınız bu sorun için arıyorum. Onlara ne dediğinizi bilmiyorum. Sokak köpekleri mi?"

"İtler. Safkan olmayan köpek anlamına gelir."

"Ah, bu bizim onlara verdiğimiz isimle aynı. İlginç. Ama görünüşe göre sizin bu 'itler' gerçekten de bizim *ublyudokii*'lerimiz, kurtulduğumuzu sandığımız bir grup. Liderleri ise sizinkiler. Amerikalılar. Aslen, yani, kendi topraklarına gelmeyeli uzun yıllar olmuş olsa da. Onlar bir çift kardeş. Tesler'lar. Travis ve Edward."

Travis, Reese'in parmaklarını kesen iri adamın adıydı. "Kayıtlarımda bir Tesler var ama sanırım en son ben sürüye katılmadan önce görülmüş."

"Bu bir sürpriz değil. Görünüşe göre bu Tesler genç oğullarını yıllar önce Ukrayna'ya getirmiş. Birkaç yıl öncesine kadar onlardan haber alamıyorduk, ta ki oğulları kendilerine ait bir sürü, bir suçlular sürüsü istediklerine karar verene kadar. Katiller. Tecavüzcüler. Hırsızlar." Rusça bir şeyler tükürdü ve bunun iltifat olmadığından emindim.

"Baş belası bir çete o zaman?"

"Hayır, bununla başa çıkmak daha kolay olurdu. Onlar akıllı, organize suçlular. Onların uzmanlık alanı silahlar; silahları alıp satmak, kullanmak değil."

"Silah kaçakçıları."

"Evet. Eğer Ukrayna'da kalsalardı, belki de biz, nasıl diyorsunuz? Diğer tarafa bakardık. Ama onlar bundan memnun değildi. Etrafta dolaşmaya başladılar. Önce Romanya, sonra Belarus, sonra da Gürcistan."

"Sınırlarınızı çevreleyin."

"Evet, dediğim gibi, akıllılar. İzinsiz girmeye cesaret edemediler ama dikkatimizi çekti l e r . İzledik. Sonra sürümden iki yeni üye aldılar."

"Kenarlardan topluyorlar. Arsızlaőıyorlardı."

Mizahsız bir kıkırdama. "Arsız, evet. Kurtlarımı peşlerinden gönderdim. Kaçtıklarında daha da yüzőüzleőtiler ve iş yapmak için sınırlarımızı geçtiler. İşte o zaman, faaliyetlerini takip ederken, bu kadar sık hareket etmelerinin gerçek nedenini keşfettim. Tecavüzcüleri işe aldığınızda, kolay kolay üstesinden gelemeyecekleri bir alışkanlığı olan adamları işe almış olursunuz."

Aklıma kayıp Alaska'lı kızlar geldi. "Yerlilere tecavüz ediyorlardı." "En azından biri öyleydi. Tecavüz edip öldürüyorlardı. Her ne kadar ben

Onları Rus topraklarından korkutup kaçırdığım için övgüyü hak ediyorum.

Sizin de söyleyeceğiniz gibi, sadece ek bir teşvik. Polis çok yaklaştı. Bu yüzden kaçtılar ve görünüşe göre sizin sorunuz haline geldiler."

"Artık radarımızdalar ve görünüşe göre kaçmaktan yorulmuőlar. Yerel kurtadamları öldürerek bir duruş sergiliyorlar. şansımız varsa,

bu onları ortadan kaldırmamıza yetecek kadar uzun süre hareketsiz kalacakları anlamına geliyor."

"Bu konuda yardıma ihtiyacınız olursa kurtlarımdan birkaçını gönderebilirim."

"Teklifiniz için minnettarım ama şimdilik neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi görelim. Kaç tane oldukları hakkında bir fikriniz var mı? Sadece üç tanesinin izini bulabiliyoruz ama söylediklerinize bakılırsa bundan daha fazlası var."

"Kaynaklarım bana hepsinin Tesler'lerle birlikte gitmediğini söylüyor. Araları bozulmuş olabilir mi? Kardeşler de dahil olmak üzere beş ya da altı kişi gitmiş. Diğerleri geride kaldı. Dört ya da beş kişi daha. Tabii ki bu sonsuza kadar geride kalmaya niyetli oldukları anlamına gelmiyor."

"Tesler'ler ve birkaç kişi daha gelsin, yeni bölgeyi araştırсын ve diğerleri yolculuğa çıkmadan önce temizlesin. Bu durumda, onları tam zamanında bulmuşuz gibi görünüyor. Sürümüz beş ya da altı kişiyi idare edebilir. Yine de yardıma ihtiyacımız olursa..."

"Sadece bir telefon uzağınızdayız."

Ben odamıza çıkarken CLAY kahve standından bir şeyler atıştırmak için lobide **durdu**. O kadar yüksek sesle kavga eden bir çiftin sesine adım attım ki, fuayenin boş olduğunu fark etmeden önce onlara mahremiyet sağlamak için asansöre geri döndüm. Koridor da öyle. Sesler koridorun sonundaki bir odadan geliyordu. Kurt adam kulağım olmasa bile her kelimeyi duyabilirdim. Küçük odalar ve kötü ses yalıtımı. Harika. Dün geceki oda yıkıcı boğuşmamız sırasında kaç misafiri uyandırdığımızı merak ettim.

Koridorda yürürken kavga devam ediyordu, adam kadına flört ettiği için bok atıyordu. Eğer koridoru ıslatan koku onun parfümüyse, endişelendiği için adamı suçlayamazdım. Ya da belki de şişeyi salona kocası atmıştı. Umarım öyle değildir - eğer otel odamızdan kokusunu alabiliyorsak, kesinlikle yer değiştiriyorduk. Koku şimdiden başımı ağrıtmaya başlamıştı.

Kapımızı açtım, içeri girdim ve temiz hava olduğunu umduğum derin bir nefes aldım. Temiz değildi. Ve kokladığım şey parfümün kazara dökülmediğini anlamamı sağladı - birisi bu kapıyı açmamızı engelleyebilecek bir kokuyu gizliyordu.

Açık kapı aralığına doğru geri geri ilerledim, havada bir itin hâlâ odamızda olduğunu düşündürecek herhangi bir koku yakalamaya çalışıyordum. Öyle bir koku almadığımda bile, sırtımı duvara vererek yavaşça içeri girdim. Banyo kapısını tekmeleyerek açtım. Boştu. Hizmetçiler duş perdesini açık bırakmışlardı, bu yüzden küvetin çıplak olduğunu görebiliyordum.

Ana odaya koştum ve diğer tarafı kontrol etmek için yatağın üzerine atladım. Oda boştu. Ama hâlâ kurt adam kokuyordu - Dennis'i öldürenlerden ikisi.

Başka bir şeyin kokusu da vardı. Koku altımdan yukarı doğru yayılıyordu. Özensizce yapılmış yatağa baktım. Sonra eğildim ve yorganı geri çektim. Meni kokusu dışarı fırladı. Küfrettim ve yataktan zıpladım.

Sıçrarken, komodinin üzerinde bıraktığım su şişesinin içinde yüzen bir şey gözüme ilişti. Onu elime aldım. İçinde iki parmak parçası vardı. Reese's.

Clay'in kartının kilitte çıkardığı vızıltı ve tıkırtıyla oraya koştum. Kapıyı tuttum, kendimi iterek dışarı çıktım ve onu koridora geri ittim.

"İtler buradaydı," dedim. "Yeni bir otel bulacağız." Ben kapatamadan kapıyı yakaladı.

"İstemiyorsun-" diye başladım.

Omuzlayarak içeri girdi. Peşinden yürüdüm. Odanın ortasında durdu, sırtı bana dönüktü. Yatağa baktı ve keskin bir nefes aldı. Boynundaki tendonlar nabız gibi atıyordu. Bir kez daha kokladı. Daha önce fark etmediğim açık bir çekmeceyi, kirli kıyafetlerimi koyduğum çekmeceyi tuttu.

Bir çift mavi pamuklu iç çamaşırı kaldırdı. Meninin kokusunu buradan alabiliyordum. Onları yere attı ve yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü. Kolunu yakaladım. Beni silkeledi.

"Clay, yapma-"

Kapı çarparak açıldı ve duvara çarptı.

"Clay-"

O gitmişti. Kendi öfkemi kontrol altına almak için durakladım. Ona bağırarak koridora koşmak işe yaramayacaktı. Aceleyle dışarı çıktığımda koridor boştu. Çiftin kavgasını hâlâ duyabiliyordum, kadın şimdi flört etmediğini, sadece adamın arkadaşının odasını bulmasına yardım etmeye çalıştığını söylüyordu - belli ki iyi İngilizce konuşmıyordu.

Bozuk İngilizce mi? "Arkadaş odası" mı arıyorsunuz? Bu çift hâlâ bu konuda tartışıyorsa, itler buraya geleli çok olmamıştı.

Clay'in peşinden merdiven boşluğuna koştum. Beş kat aşağıdaki kapı çarparak kapandı. Aşağı uçtum ve ona dışarıda yetiştim. Kaldırımında durmuş, kokuyu yakalamaya çalışırken burun deliklerini açmıştı.

Arkasından yürüdüm. "Yapma,"
diye homurdandı, dönmedi.

Öfke ondan akıyordu, profili kaya gibi sertti, boynundaki nabız hızla atıyordu.

"Seni durdurmayacağım," dedim. "Sadece bir tuzağa doğru yürüdüğünüzü bildiğinizden emin olmak istiyorum."

Omuzları sertleşti.

"Gün ortasında odamıza girmişler," dedim. "Reese'in parmaklarını su şişemin içine bıraktılar. Yatağımızda ve kirli iç çamaşırlarımın içinde mastürbasyon yaptılar. Seni korkutmaya çalıştıklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, beni kızdırmaya çalışıyorlar."

"Ellerinden geldiği kadar. Bölgeni işgal edip kirletiyorlar. Eşinize hakaret edin. Size hakaret ederler. Sonra arkanıza yaslanın ve bir tuzağa doğru yürüdüğünüzü göremeyecek kadar öfkeli bir şekilde peşlerinden gelmenizi bekleyin."

Nefes almakta zorlanıyordu, geciktiği her anın bir tereddüt, bir zayıflık belirtisi olduğunu söyleyen içgüdüleriyle savaşırken soğuk havada buğulanıyordu.

Sırtına dokunmak için uzandım, sonra kendimi durdurdum.

Sesimi alçalttım. "Eğer şimdi peşlerinden giderseniz, onları bulmakta hiç zorlanmazsınız. Doğrudan mükemmel pusu noktasına giden açık bir iz bırakmış olacaklar."

Hiçbir şey söylemedi.

"Geri çekilmeliyiz," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bunu görmezden gelemem. İhtiyacım var-"

"-Meydan okumaya devam et yoksa üstünlüğünü kaybettiğini düşünecekler ve peşime düşecekler."

Başını salladı, bakışları hâlâ cadde boyunca ilerliyordu.

"Onlara ulaşmak için elimizdeki en iyi şansı bize veriyorlar," dedim. "Ya da en azından onlara iyice bakmamız için. Bunu geri çevireceğimi mi sanıyorsun?"

Omuzları kıpırdadı, ancak bir seğirmeden daha fazlası değildi, ama bana ne demek istediğimi anlatmaya yetti. Elimi bir süre sırtına koydum. Sonra yola çıktık.

YEM

MUTTS gerçekten de bize açık bir iz bırakmıştı. Ve ben bu yolun nereye çıktığını pek sevmemiştim. Otelimizin penceresi şehrin kuzeybatı köşesine bakıyordu ve uzaktaki manzaraya -dağ, orman ve denizin o heyecan verici üçlüsüne- hayran kalırken, yakınlardaki manzara daha az ilham vericiydi.

Oteli birkaç blok geçtikten sonra şehir, tren raylarının geçtiği ve sanayi binalarının yer aldığı yaralı ve çalılık bir arazide sona eriyor gibiydi. Tren istasyonundan okyanusa kadar düz, açık bir havza uzanıyordu ve itlerin gittiği yer de burasıydı.

Kaldırım bittiğinde, kimsenin olmadığı bir yere girdik. Sert rüzgâr bizi savurdu ve tek duyabildiğimiz onun uğultusu olana kadar kulaklarımızı dondurdu. Hafif buz gibi bir yağmur çiseliyordu. Ayağımızın altındaki zeminin yüzeyi kaygan ve çamurluydu, altı ise hala donmuştu.

"Geldiğimizi bir mil öteden görecekler," dedim.

"Muhtemelen amaç da bu."

"Bir plana

ihtiyacımız var."

"Evet, ihtiyacımız

var."

"Ve bu artık benim departmanım, değil mi?"

Otel odamıza girdiğinden beri ilk kez yüzü yumuşayarak bize baktı.
"Evet, öyle."

"Lanet olsun."

Planımı **CLAY BEĞENMEDİ**. Onu alternatif bir plan önermeye davet ettiğimde ise patronun ben olduğumu söyleyip homurdanmakla yetindi. Başka bir deyişle, plan iyiydi. Sadece hoşuna gitmemiştii.

Tren istasyonunun batısında, gizli seyircilerimiz için bir gösteri yaptık. Clay bana gidip istasyonun içinde beklememi işaret etti. Onunla kalmak istediğimi söyledim. Tartıştık. Beni kaldırdı, istasyonun karşısına oturttu ve git, otur ve kal gibi kesin komutlarla birlikte kıcıma bir tokat attı. İtaatkâr bir eş olarak itaat ettim.

Clay benim için o iğrenç itlerin icabına bakmak üzere uzaklaşırken, istasyonun ön tarafına doğru döndüm ve Alaska Demiryolları tarafından kullanılan ilk tren motorunun sergilendiği yükseltilmiş bir anıtın üzerine oturdum. Orada, açıkta, Clay'in beni göremeyeceği bir yerdeydim; itler için mükemmel bir yem. Clay bir süre izi takip eder, sonra kaybetmiş gibi yapardı. O gözden kaybolunca, izleyen itlerden en az birinin gizlenmeyi bırakıp peşimden geleceğinden emindim.

Clay beni yem olarak kullanma kısmından nefret etti. İtiraf etmeliyim ki ben bile, "*Tanrım, yine mi bu eski numara?*" diye düşünmeden edemiyordum. Ama işe yaradı, tekrar ve tekrar.

Köpeklere Clay'e saldırmakla Clay'in eşine saldırmak arasında bir seçenek sunun, her seferinde beni seçeceklerdir. Bu sadece daha kolay değil, ona daha çok zarar verecek. Bu korkakça cazibenin üstesinden gelebilseler bile, karşı koyamayacakları bir cazibe var - benim inanılmaz seksiliğimin siren cazibesi. Tamam, benim inanılmaz ateşli orospu kokumun siren cazibesi.

Sadece beş dakikadır orada oturuyordum ki bir adam tren istasyonunun etrafından dolaşıp bana doğru geldi. Nefes aldım ama rüzgâr ters yönden esiyordu. Yine de Reese'in tarifine uyuyordu - otuzlu yaşlarının başında, iri ve kaslı, kısa kahverengi saçlı ve kare yüzlü.

İlk düşüncem, "*Kahretsin, Clay bana ulaşmadan onu yakalamalıydı.*" oldu. İkinci düşüncem, "*Sorun değil, onu yakalayabilirim.*" oldu. Üçüncüsü, yaklaştıkça, *muhtemelen...* Ve dördüncüsü, o

koklayabilecek kadar yakındı, o ilk *Oh, kahretsin*'e geri döndü. O bir insandı.

Görünüşe göre, inanılmaz seksiliğim bugünlerde kurt adamlardan daha fazlasını cezbediyordu. Ya da Alaska'da bekar kadın sıkıntısı vardı.

"Merhaba," dedi. "Orada tek başına otururken üşümüş görünüyorsun." Gülümsedim, kibarca, daha fazlası değil.

"Birini bekliyorum."

"İçeri gel ve bekle. Sana bir kahve ısmarlayayım."

Espresso, emindim. "Teşekkürler, ama kocam bir dakika içinde burada olacak."

Bakışları eldivenle kaplı elime kaydı. Sonra beni inceledi. Evli bir kadının sahip olması gereken bakış her neyse, görünüşe göre bende o yoktu, çünkü bir adım daha yaklaştı.

"Öğle yemeğine ne dersiniz? Tepenin hemen yukarısında harika bir lokanta var. Güzel ve sıcak."

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Benim geldiğim yerde bu güzel bir bahar günüdür."

"Peki bu nerede?"

Kahretsin, tam da o sohbet uzatıcısının içine girmiştım.

"Kanada. Her neyse, bekleyeceğim. Bekle. Telefonum titriyor."

Sessizliğe konuşarak cevap verdim. "Tabii, peki o r a s ı neresi?" Durdu.

Gülün. "Tamam o zaman." Durakla. "Evet, hemen geliyorum."

Telefonu kapatırken duvardan kaydım. "Arayan kocamdı. Almak istediği bir şeyi kontrol etmemi istiyor." Gözlerimi devirdim. "Erkekler."

"Nerede o?" diye sordu adam.

"Şurada." Binalar topluluğuna el salladım ve içlerinden birinin mağaza olmasını umdum. Sonra yola çıktım.

"Neden seni bırakmıyorum?"

"Ben iyiyim."

"Uzun bir yürüyüş olacak."

Clay'in keskin ıslığı uğuldayan rüzgârı kesti. Bu, itlerin yemi yuttuğunun ve yerinde desteğe ihtiyacı olduğunun işaretiydi.

"Üzgünüm, gerçekten-" Adamın etrafından dolaşmaya çalıştım ama beni engelledi.

"Seni bırakayım."

"Teşekkürler, ama ben iyiyim."

Bir başka yan adım, bir başka engelleme, bu seferki kişisel alanıma giriyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Geri çekildim.

"Ben iyiyim," dedim, ses tonum sinirli bir hal almıştı. "Küstahlaşmana gerek yok. Sadece arkadaşça davranıyorum." "Ben de sadece 'Teşekkürler ama kalsın' diyorum."

Clay çift ıslık çaldı. BOLO sinyali, tetikte olun... çünkü bu itler ayrıldı ve biri size doğru geliyor olabilir.

"Özür dilerim," dedim.

Gülümsedi. "Özür dilemene gerek yok. Arada sırada hepimiz biraz huysuzlaşırız."

"Hayır, bunu kastetmiştim." Diz kapağına tekme attım. İki büküm olup yere yığılırken ayağımı dizinin arkasına vurdum ve ben kaçarken bana küfrederek yere yığıldı.

Clay yine ıslık çaldı. Bu sefer bir yer belirleme sinyali. Biraz önce işaret ettiğim bina kümesinin arkasında gibi görünüyordu. Orada birkaç yol vardı. Açık a r a z i d e , itlere karşı gözümü dört açabileceğim bir yol seçtim.

Rüzgâr yine hızlanmıştı, koşarken beni savuruyor, çamurda kaymama neden oluyor, zar zor dik durabiliyordum. Rüzgârın uğultusu kulaklarımı doldurdu. Çürümüş balık kokusu burnuma doldu. Gözlerimi fırtınaya karşı kısarak koşmaya devam ettim.

Arkamdan gelen bir kükreme sesiyle döndüm ve açık arazide hızla ilerleyen bir kamyon gördüm. Rüzgârdan gözlerim yaşardı ve kamyonu göremedim.

Sadece kamyon bana doğru geliyordu. Tam gaz koştum. Hızlanmaya devam etti. Son saniyede kenara sıçradım ve kamyon savrularak yanımdan geçti, frenleri gıcırdadı, keskin bir dönüş yaparak savruldu. Tekrar üzerime geldi, lastikler çamur ve taş yağmuru püskürtüyordu. Daldım ve o da hücum eden bir boğa gibi hızla geçti.

Arkama baktığımda sürücü koltuğunda bir adam görebiliyordum ama camlar çamurla kaplanmıştı. Kamyon bana doğru tekrar kükredi. Yoldan çekildiğinde, cam aşağı indi. İçinde tren istasyonundaki adam vardı.

"Bunun komik olduğunu mu sandın, seni çılgın sürtük?" diye bağırdı.

Delirdin mi? 4×4'ümü silah olarak kullanan ben değildim. Kamyonun onun tarafına doğru yürüdüm. Geriye doğru sarsıldı, bunun umduğu "ölümcül dehşet içinde kaçma" tepkisi olmadığı açıktı.

Camı açtı ve gaza bastı. Lastikler döndü, çamur sıçrattı. Kamyon sallandı ama yerinden oynamadı.

Koşarak sıçradım. Yatağa düştüğümde kamyon sarsıldı. Adam gaz pedalına basmaya devam etti, şimdi de beni yerinden oynatabilmek umuduyla direksiyonu bir o yana bir bu yana sallıyordu ama kamyon sadece yerinde döndü.

Yolcu kapısına en yakın olan ön köşeye doğru yürüdüm. Sonra eğildim, kapının kolunu tuttum ve kırdım, sonuna kadar çevirdim, iç kısımlar gıcırdadı ve kırıldı. Kapıyı kapalı tutmak için hamle yaptım ama ben çoktan bırakmışım.

Kamyonu geri vitese taktı. Tökezledim, ellerim kabine çarptı. Yine de dengemi korudum ve tekerlekler tekrar dönmeye başladığında sürücü tarafına geçtim. Kilidi indirdi. Tekrar eğildim. Kolu tekrar çevirdim, sonra yatağa geri çekildim.

Kapıyı açmaya çalıştı.

"Hey..." dedi, şingirdatarak. Sonra "Siktir!"

Arka camdan uzanıp yolcu kapısını açmaya çalışmasını izledim, kapıyı sıkıştırdığımı fark edene kadar kolu çekip salladı.

"Ne oluyor lan?" Bana ters ters bakmak için döndü.

Gülümsedim, parmak salladım ve gitmek için dönüyordum ki sırtıma bir şey çarptı ve beni kamyonetin kasasına doğru uçurdu. Kamyonun kasasından kalkarken burun deliklerim saldırganımın - oteldeki itlerden birinin- kokusuyla doldu.

Kamyon kasasının ortasında duruyordu. Yakasına kadar uzanan kumral saçları ve koyu mavi gözleriyle kocaman bir dikdörtgendi ve her gün spor salonunda sadece bir saat geçirmekle yetinmeyen birinin kalın boynuna sahipti. Cildindeki hafif sarı renk ve gözlerindeki iğrenç parıltı, kurtadam gücünün verdiği ekstra destekle de yetinmediğini gösteriyordu. Steroid pompalanmış bir canavar. Reese'in parmaklarını kesen Travis Tesler... Reese'i kaçtığı için suçlamadım. İlk fırsatta ben de aynısını yapıyordum.

"Eğlenceni mi bozdu?" diye sordu, dudakları gülümsediğini sandığım bir şekilde kıvrılmıştı. "Sürü kurtlarının insan avlamadığını sanıyordum."

İfademî temkinli tuttum, gözlerim tam olarak onunkilerle buluşmuyordu, omuzlarım düşüktü, her türlü itaatkârlık belirtisini taklit ediyordum.

"Onu oldukça iyi hakladın." Adamın hâlâ boş yere kapı kollarını yumruklamasını izlerken kıs kıs güldü. "Eminim kendini zeki sanıyorsundur."

Yanımdaki açık araziye endişeli bir bakış attım.

"Adamın çoktan gitti," dedi Tesler. "Sadece sen ve ben varız." Bir adım daha yaklaştı. İrkilmiş gibi yaptım ve geri çekildim.

Derin bir nefes aldı. "Kahretsin, şahsen daha da güzel kokuyorsun."

Arkamızda bir adam arka cama vurdu. İkimiz de onu görmezden geldik. Kabin boyunca kenara doğru ilerledim. Tesler tekrar bana doğru adım attı. Geri çekildim.

"Kendi türünüze karşı o kadar da sert değilsiniz, değil mi?" dedi. "Bela istemiyorum."

"Bak, bu işe yaramayacak çünkü ben biliyorum."

Başımı salladım, bakışlarım yüzünün alt yarısına sabitlenmişti, böylece gözlerimi göremiyordu. "Lütfen. Ne istersen yapacağım. Sadece yapma-"

Saldırdı ve beni tekrar taksiye doğru itti. Beni orada sabitleyerek burnunu boynuma doğru indirdi ve içine çekti.

"Siktir, bu başka bir şey."

"Lütfen yapma-" diye kekeledim, sonra yumruğumu karnına indirdim.

Geriye doğru tökezledi, iki büküm oldu. Çenesine gelen bir aparkat onu geriye doğru savurdu. Yuvarlak bir tekme onu yan tarafa devirdi ve sırt üstü yere düştü, nefesi ve laneti şiddetli rüzgâr tarafından yutuldu.

Yatağın kenarına atladım, arka köşede dengede durdum, ayağa kalkmasını bekledim, böylece onu geri tekmeleyebilirdim, sonra da kaçabilirdim. Ama o öylece yattı ve bana baktı. Sonra gülümsedi.

"İşte bu daha iyi. *Kahretsin*, bu daha çok benziyor."

Dudaklarındaki kanı yaladı. Gülümsemesi genişledi ve kan fışkırarak yanağından aşağı süzüldü. Gülümsemesi değişti, tüm eğlence kayboldu, yerini mideme vuran, o korkunç mektubun gömduğu her şeyi uyandıran çirkin bir şey aldı. İçimdeki dehşete kapılmış küçük kız kaçmam için çığlık atıyordu, sadece kaçmam için. Ama yapamadım. Artık kaçmıyordum, böyle adamlardan değil.

Kaslarını test ediyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı. Gerildim ve kalçalarını izledim, bükülmelerini bekledim ve sonra-

Ayağa fırladı ve ayak bileklerimi yakaladı ama ben çoktan uçmaya başlamıştım. Arkasından savruldu ve o dönüp üzerime gelmeden önce yıldırım hızında iki darbe indirdim, ben geri dans ederken hâlâ yavaş hareket ediyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Kanı tekrar yaladı. "Eski adrenalini pompala. Birkaç atış yap. Bir adamın kanını akıt." O çirkin gülümsemesiyle gülümsedi. "Eminim senin için bir sürü adamın kanını akıtmışsındır."

Savurdu. Eğildim ama o steroidle pompalanmış insanüstü gücünden hiçbir şey kaybetmeden çenemin yan tarafına bir yumruk indirdi. Toprak beni karşılamak için hızla yükseldi. Donmuş toprağın üzerine uzandım.

yere düştüm, gözümü kırıştırdım, odaklanmaya çalıştım, eğer yapmazsam...

Bilinçli kalın. Bilinçli kal.

Tesler üzerimde belirdi. "Eğer bana vurursan, tatlım, ben de sana vururum. Çok daha sert vururum, değil mi?"

Bilinçli kalın. Kal-

"Bitti mi? Birkaç raunt daha umuyordum." Sırıttı. "Ama sanırım bu iş görür."

Kemerinin tokasına uzandığında, kendinden geçme dürtüsü buharlaştı.

Sonra kamyondaki adam kornaya bastı.

"Ah, lanet olsun."

Tesler şöyle bir baktı. Adam tekrar kornaya bastı. Gözlerimi yarıklara kadar kapattım. Tesler bana tekrar baktığında kaşlarını çatı ve bayılıp bayılmadığımı kontrol etmek için bacağımı dürttü. Adam cama vurdu, bağırışları rüzgâr tarafından susturuldu. İt küfretti, bakışları benimle kamyon arasında gidip geliyordu. Sonra kemerini tokasından çekerken v ı n l a d ı . Gerildim, ayağa fırlayıp ona her şeyimle vurmaya hazırdım. Dövüşmeye, ısırmaya, çığlık atmaya, tekmelemeye...

Korna çaldı.

"Sanırım biraz beklersin," diye mırıldandı. "Belki uyanırsın bile." Kısa bir kahkaha. "Uyanırsan çok daha iyi olur."

Kemerini çözdü, sürücü penceresine doğru yürüdü ve camı tıklattı. Adam birkaç santim indirince gıcırdadı.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Adam bir cep telefonu salladı. "911'i arıyorum."

Eğer gerçekten niyetli olsaydı, yapardı. Bu işe karışmak istemiyordu ama vicdanı bir kadının tecavüze uğramasına seyirci kalamayacağını söylüyordu, bu yüzden en azından tehditte bulunmalı ve bunun yeterli olmasını ummalıydı.

"O kaltağın bana ne yaptığını gördün mü?" Tesler kanlı yüzünü işaret etti. "Peki ya kamyonuna ne yaptı? Bu sana pahalıya patlayacak. Peki ne için? Onunla biraz eğlendiğin için mi?"

"Evet, ama-"

"Bak ne diyeceğim..."

Eğildi, sesini alçalttı. Ben olduğum yerde kaldım. Sırtı bana dönük olabilirdi ama hâlâ dikkatini bana veriyor, beni sınıyor, fırsatını bulduğumda sıçrayıp kaçıp kaçmayacağını görüyordu. İçimdeki her şey tam da bunu yapmam için çılgılık atarken, kendimi sabit tuttum ve bekledim.

"Biraz yardıma ihtiyacım olabilir," dedi Tesler. "O gerçek bir fişek. Uyanırsa başım belaya girer. Bana yardım etmeye ne dersin?" Kıkırdadı. "İkinciye dert etmezsen, yeterince var."

Adamın öfke çılgılığını bekledim. Sadece tereddüt etti, sonra bana baktı.

"Bilinci yerinde olmayacak mı?" dedi.

Tesler güldü. "Bana kalırsa hayır, ama elbette, eğer istediğin buysa onu tekrar bayıltabilirim."

Adamın bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim. Tenim ısındı, kızgın öfke eski dehşeti yakıp geçti.

Seni korkak. Seni lanet olası, aşığılık korkak.

İkisine de uçmak istedim. Onlara neyle uğraştıklarını göstermek istedim. Onlara zayıf olmadığımı, kurban olmadığımı göstermek istedim. Yarı kapalı göz kapaklarımda görüntüler titreşti. O mektup. O lanet mektup. Onu gönderen adamın yüzü. Diğer koruyucu ailelerin, baba ve kardeş demem gereken adamların ve çocukların yüzleri. Her biri korkaktı. Çaresizleri avlıyorlardı. Ama ben artık çaresiz değildim. Ben-

Öfkemi geri ittim, dişlerimi sıktım ve olduğum yerde kaldım. Sadece bir dakika daha. Birkaç saniye daha...

"Seni oradan çıkaralım," dedi Tesler.

Kapıyı çekiştirirken onu dinledim ve kapıyı açtığı anı, telaşın dikkatimi dağıtacağı anı bekledim.

"Kahretsin. O kaltak kapılarınıza gerçekten bir numara yaptı. Camı indir de içeriden bakayım."

"Zaten denedim."

"Kendine gelip kaçmadan önce şu lanet pencereyi indir."

Pencere vınladı. Gerildim, fırlamaya hazırdım...

Tesler adamın gömleğinin önünü yakaladı.

"Ne?"

Tesler avucunu adamın yüzüne çarptı, adamın burnu mide bulandırıcı bir çıtırtıyla düzleşti, başı geriye düştü, boynu kırıldı. Adam gevşedi. Tesler nabzını kontrol etti.

"Gerçekten bir insanla paylaşacağımı mı sandın?" dedi onu taksinin zeminine fırlatırken. "Şimdi bu işi hallettik, sıra eğlence kısmında." Döndü. "Ne-? Nerede-?"

Açık arazide hızla ilerlerken arkamdan bir öfke hırıltısı duyuldu.

LOKOMOTİF

TESLER HIZLA toparlandı ve peşine düştü, ayak sesleri o kadar ağırdı ki yerin sallandığını hissettiğime yemin edebilirdim. Clay'den bir iz bulma umuduyla önümdeki binalar kümesine baktım ama manzara boş ve sessizdi.

Islık

çaldım.

Sessizlik.

Tekrar ıslık çaldım ve sonra geldi, sağımdan gelen en zayıf cevaptı. O tarafa döndüm ve o kadar hızlı koştum ki duyabildiğim tek şey ayaklarımın ve kalbimin çarpıntısıydı. Koştuğum için kendimden nefret ediyordum ama bu dövüşü kaybedersen kaburgalarımın zedelenmesinden ve gururumun incinmesinden daha fazlasıyla karşılaşacağımı biliyordum.

Sağ tarafımdaki binanın arkasından daha yüksek ve daha yakın bir ıslık sesi daha duydum. Clay benim için geliyordu. Omzumun üzerinden baktım. Tesler ortalıkta görünmüyordu.

Kahretsin. Clay'in düdüğüne doğru yöneldim ve onu dikkatli olması konusunda uyarmak için iki kez düdük çaldım.

Bina, içinde makinelerin vızıldadığı bir tür küçük fabrikaydı. Otoparkta sadece bir araba vardı. Pencere varsa da göremiyordum.

Clay'i dinlemek için yavaşladım ve evet, onu hissetmeye çalıştım, yakınlarda olduğuna dair kendimi rahatlattım. O zayıf hissi alamayınca tedirginliğimi üzerimden attım - altıncı hissime güvenmek Jeremy'nin alanıydı; geri kalanımız koku, görüntü ve sesle yetinmek zorundaydı. Ama ben onun kokusunu da alamıyordum.

Binanın arkasına doğru koştum ve iki tarafa da baktım. Arazi boş ve hareketsizdi.

Islık çaldım. Cevap saniyeler içinde geldi. Bir ıslık. *Clay'in* ıslığı değildi. Sonra, *onun* ıslığı daha uzakta, onu ilk duyduğum yöndeydi.

Sırtımı duvara verip dinledim ama sadece içerideki makinelerin sesini duydum. Sonra bir ayakkabının hafif sürtünme sesini yakaladım... tepemde. Bir gölge çatının üzerinden geçerken yukarı baktım.

Tesler sıçradı. Yoldan çekilmeye çalıştım ama omzumu yakaladı ve ayaklarım çakıllara sürtünerek döndüm. Ben uzanmak için hamle yaparken parmakları yeni kayak ceketimin üzerinde fısıldadı.

Koşmaya başladım ama çakıllara basıp kaymaya devam ettim ve hız avantajımı hızla kaybettim. İleride küçük bir bina vardı, fabrika için bir tür depo. Oraya doğru koştum.

Sadece ilerleyin. Bir adım önde. Clay gelene kadar yapmam gereken tek şey buydu. Çok uzakta olamazdı.

Binaya ulaştım ve ön köşeyi döndükten sonra duvar boyunca koştum. Tesler'in ayak sesleri en az yarım düzine adım gerideydi. Saldırıp beni yakalamak için çok uzaktı. Diğer tarafa gizlice geçmek için çok yakındı. Şimdi Clay ortaya çıkana kadar onu binanın etrafında daireler çizmeye devam ettirmeliydim.

Arka köşeden hızla geçtim... ve yolumu kapatan bir çit buldum. Kaydım ve savrulduğum, botlarım kayıyordu. Dalışa geçti ve ceketimin arkasını yakaladı. Çırpındım ama sıkı sıkı tutuyordu. Fermuarımı çekerek ceketimden kurtulmaya çalıştım. Ayağı benimkine takıldı ve yere düştüm.

Mücadele ettim - tekmeledim, pençeledim, kıvrandım - ama saniyeler içinde beni kısırdı. Küçük bir rakibi nasıl sıkıştıracağını çok iyi bilen bir adamdı, böylece kaçamaz, karşılık veremez, çılgılık atmaktan başka bir şey yapamazdı. Ve ben çılgılık atardım. Daha sonra ne kadar utanacağım umurumda değildi, çünkü önemli olan tek şey o yapmak istediği şeyi yapmadan önce kaçmaktı.

Çılgılığımın ilk notasını ancak çıkarabilmişim ki ön kolunu boğazıma dayadı ve neredeyse içgüdüsel bir hareketle önümü kesti. Artık Roman'ın bölgesinde kaybolan kızlardan kimin sorumlu olduğunu biliyordum.

buradakiler. Tesler'in daha önce birçok kez ne yaptığını ve bana ne yapmak üzere olduğunu biliyordum.

Mücadele ederken bile içimdeki ses bana durmamı söyledi. *Mücadele edemezsin. Kıpırdamadan yat ve başka bir yere git. Eski yerini bul, sana dokunamayacağı bir yer. Oraya git ve her şey bitene kadar bekle.*

Eli gömleğimin, sütyenimin altına girdi, parmakları içeri girdi, tırnakları kazındı. Hırladım, kıvrıldım ve vurmaya, pençelemeye çalıştım ama omuzlarımı tuttuğu için ellerimi yerden birkaç santim kaldırmaktan fazlasını yapamadım. O kadar sert sallandım ve kasıldım ki omzumun yerinden çıkacağını sandım ama umurumda değildi. Beni sabit tutmak için ağırlığını kaydırmak zorunda kalana kadar kıpırdandım, bir kolu boğazımda, diğer eli göğsümü sıkıyordu. Yer değiştirdiğinde, kolumu kurtarmak için ihtiyacım olan ivmeyi kazandım.

Bir tutam saçını yakaladım ve çektim. Eli gömleğimin altından fırladı, bileğimi yakaladı ve kırılma noktasına gelene kadar sıktı. Çekmeye devam ettim ama bir avuç saçla kurtuldum, tutuşum kaybolmuştu.

Beni tekrar kısırdı. Eli tekrar gömleğimin altına girdiğinde, göğsümü gözlerimi yaşartacak kadar sert bir şekilde bükte. Sallandım, çırpındım ve çırpındım ama kurtulamadım. Kaç dövüş kazanmış olursam olayım, kaç yıl eğitim almış olursam olayım, ne kadar güçlü olursam olayım ve kendime kaç kez kimsenin, hiç *kimsenin* bana bir daha böyle dokunamayacağını söylemiş olursam olayım kurtulamıyordum. Bu oluyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ben çırpındıkça ön kolu boynuma daha da sert bastırıyordu, sonunda nefes alamaz hale geldim. Mücadele etmeye devam ettim. Nefes alıp verdiğimi duydum. Dünyanın eğildiğini ve karardığını gördüm. Ama tek hissedebildiğim belimdeki eliydi, pençeleriyle kot pantolonumu yırtıyor ve homurdanıyordu.

Sonra üzerimden uçup gitti, Clay'in yüzü arkasındaydı, öfkeden iki büklüm olmuştu. Clay döndü, Tesler'ı ceketinin arkasından tutuyordu, kafatası duvara çarpmak üzereydi ve işin oraya doğru gittiğini biliyordum. Clay onu öldürecekti. Ve umurumda değildi.

Hayır, umurumdaydı. Bundan memnundum. Şansım olsa kendim de yapardım. Bunu tecavüz edip öldürdüğü kızlar için yaptığımı söyleyebilirdim, bir başkası olmasın diye ve bu bir parçası olsa da, aslında kendim için yapıyordum - böylece bir daha asla geri gelip *bana* tecavüz etme şansı bulamayacaktı.

Clay'in Tesler'i kamçılması, benim bundan memnun olduğumu düşünmem, Tesler'in ölmek üzere olduğunu anladığında vücudunun panik içinde kasılması sadece bir saniye sürdü. Ama o anda köşeden ikinci bir it fırladı.

Önünü kesmek için ayağa fırladım ama o çoktan kaçmaya başlamıştı. Clay'in omzuna çarptı ve dengesini bozdu. Clay avını düşürmedi ama o anlık rahatlama Tesler için yeterliydi. Ayakları yere bastı ve yumruğu Clay'in çenesine yöneldi. Clay darbeyi savuşturdu ama bunu yaparken onu serbest bıraktı.

İkinci it daha küçük, sıırım gibi bir sarışındı. Kokusundan tanıdım. Otel odamızda, Dennis'in kulübesinde ve müzede bulunmuştu. Tesler'in arkadaşı, Reese'e kendini "Dan" diye tanıtan. Clay'i ceketinin arkasından yakaladı, ama ben onu ayağından çekerek Clay'i tutuşunu kırdım.

Ve böylece eşleştik. Dan seve seve bana saldırdı ve arkadaşını Clay'e bıraktı. İlk birkaç saldırısı gönülsüzdü; eğer beni çabucak alt ederse, Clay'le birlikte mücadeleye atılmak zorunda kalacaktı.

Onun darbelerinden kaçıp kendi iki darbemi indirdiğimde, Dan ciddi bir şekilde dövüşmeye başladı, ilk başta hala yavaştı, önünde tam bir kart olan bir profesyonel gibi, harcayabileceği en az enerji miktarını bulmaya çalışıyordu. Ama kısa sürede daha düşük bir sıklette olmanın illa ki daha düşük bir dövüşçü anlamına gelmediğini anladı.

Birkaç darbeden sonra Dan bir darbeyi savuşturdu, yana doğru dans etti... ve devam etti, otoparka doğru kaçmaya başladı. Onu iki binanın yanından kovaladım ve sonra Clay'e doğru döndüm.

Clay kendi eşleşmesinde sadece biraz daha fazla sorun yaşıyordu. Tesler kadınları alt etme konusunda uzman olabilirdi ama dövüş becerileri ortalama bir cumartesi gecesi kavgacısınınkinden biraz daha iyiydi. Bir darbe indirdiğinde Clay'i sersemletiyordu ama Clay daha hızlı ve daha güçlüydü.

çevikti ve çoğundan kolayca kaçtı ve kısa sürede adamın rutinini çözdü.

Sağlam bir sağ kroşe Tesler'in başını döndürdüğünde Clay geri çekildi ve bana baktı.

"Devralmak mı istiyorsun, sevgilim? İşini bitirmek mi?" "Siktir git," diye hırladı Tesler, kan tükürerek.

Savurdu. Clay eğildi.

Bir adım öne çıktım. "Ben hallederim."

"Güzel. Sadece kıyafetlerine dikkat et. O bir kanamacı."

Tesler kükreyerek saldırdı. Clay ustalıklıca onun yolundan sıyrıldı... ve ben de sıyrılıp Tesler'in kolunu yakaladım, onu omzumun üzerinden geçirdim. Sırt üstü yere düştü, soluk soluğaydı ve gözlerini kırıştıyordu.

Tekrar bacak kaslarına baktım ve yeterince emin oldum, kasları gerilmişti ve ben ona ulaşır ulaşmaz fırladı. Bacağımı tutup beni yere çekmeye çalıştı ama ben yere düşmeyecektim. Kaçabileceğim bir darbe almak anlamına gelse bile, ona beni tekrar yere yatırma şansı vermeyecektim.

Clay'in beni korumak için orada olması önemli değildi. Onu yenebileceğimi bilmem gerekiyordu.

Başlarda, ayakta kaldığım sürece, eşit bir maçı. Ama öfke benim tarafımdaydı ve denge değişmeye başladı. Birkaç iyi darbe indirdim -kaburgaları kırdım ve bir dişi kırdım. Önemli değildi. Bu sadece bir alıştırmaydı -kendime bir şey kanıtlamam gerekiyordu- çünkü her şey bittiğinde o çekip gitmeyecekti.

Çeneme bir darbe aldım ve dengemi korumaya odaklanarak geri döndüm. Ben silkinirken Clay döndü. Dan arkamızdan sinsice yaklaşarak geri dönmüştü. Sonra tepemizden bir gölge geçti. Yukarı baktığımda çatıda başka bir it gördüm.

"Clay!"

Bu bir anlık dikkat dağınıklığından rakibim yararlandı, üzerime atladı ve beni belimden yakaladı.

beni indirmeye çalıştı. Dizlerimi kilitledim. Olmaması gereken bir şekilde bükülmeye çalışan bacaklarımdan acı fışkırdı. Döndüm ve tökezledim ama dengemi korudum.

Çatıdaki it sıçradı. Clay dans ederek yoldan çekilmeye çalışırken omzuna çarptı, sonra iki it de ona saldırdı. Yeni köpek Tesler'den daha küçüktü, Clay'den biraz daha büyüktü ama aile benzerliği çok açıktı. Dennis'in kulübesinde belli belirsiz kokusunu aldığım akrabasıydı bu, küçük kardeş. Clay'den gelen bir tekme ve sağ kroşe onu yere serdi ve Clay'i daha küçük olan sarışın itle baş başa bıraktı.

Kıdemli Tesler bana saldırdı. Göğsüne sert bir tekme geldi ve geriye sendeledi, sonra kendini tuttu. Toparlanmasını bekledim ama çenesini ovuşturarak öylece durdu. Yine possum oynuyordu. Adamın çok sınırlı bir repertuarı vardı. Hamlesini bekledim. Ama bana doğru koşmadı... Diğer tarafa gitti.

Ancak onu bir kilometre kadar kovaladıktan sonra hatamı anladım. Geriye dönüp baktığımda Clay'in peşimde olduğunu ve avını terk ettiğini gördüm. Başka zaman olsa yardıma ihtiyaım olduğunu söylememi beklerdi ama bu sefer beni yalnız bırakmıyordu.

Açık zeminde bile Tesler avantajını koruyordu ve sol uyluğumdaki bıçak gibi bir ağrı, ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da beni yavaşlattı.

İstasyondan ayrılan trenin gıcirtısını duyduğumda aklıma bir fikir geldi. Planımı Clay'e geri gönderdim. Aslında buna gerek yoktu. Kaçak bir köpek ve yaklaşan bir tren görürse aklımdan geçeni bilecek kadar uzun süredir birlikteyiz.

Yavaşladım. Clay yn değiştirerek Tesler'in etrafında geniş bir daire çizdi. İt, vuran ayaklarımdan yavaşladığını duyunca arkasına baktı ve on metre kadar uzakta olmama rağmen glmsediğine yemin edebilirim. Ona baktım, sonra arkama, Clay'i arar gibi boş ufka baktım.

Islık aldım. Sonra tekrar ıslık çaldım, daha yüksek sesle ve daha tiz bir şekilde, "Hey, neredesin? "den "Kahretsin, *neredesin?* "e geçtim.

Tesler eğilmiş, ellerini kalçalarına dayamış, nefesini tutuyordu. Rüzgâr kesilmişti ve neredeyse yaklaşan trenin sesiyle eş zamanlı olarak nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. Arkasında Clay görünmeden daireler çiziyordu.

Hâlâ eğilmiş olan Tesler beni inceledi. Gerçekten bitirmek istiyordu ama uzun dövüşler ve uzun koşular ona göre değildi ve nefes nefese kalmıştı. Bir kadının ellerinde olası bir yenilginin, Clay yetişirse belki de *son* yenilgisinin ezikliği karşısında üstünlük kurmanın heyecanını tartmak zorundaydı. Hayatta kalma içgüdüsünün galip geldiğini söyleyebilirdim, ama ben bunun ego olduğundan şüpheleniyorum - eğer dövüşmeyi seçmezse, onu yenemezdin. Doğruldu, sonra koşmak için dönmeye başladı.

Clay'i fark etmeden önce ona doğru koştum. Döndü, yumrukları havaya kalktı. Geri dans ettim. Dudağından fışkıran taze kanı sildi ve gülümsedi. Kavga etmek için sabırsızlanıyordum ama korkuyordum da - karşı konulmaz bir kombinasyon. Clay'e arkasını döndü. Bir boksörün iki adımını ileri attım, sonra geri döndüm, ileri adımdan biraz daha geriye gittim, sanki kendimi onunla dövüşmeye hazır olduğuma ikna etmeye çalışırken uzaklaşıyormuşum gibi.

Sonunda Clay, Tesler'in onun kokusunu aldığı noktaya ulaştı. Burnu havaya kalktı ve o kadar hızlı döndü ki neredeyse dengesini kaybediyordu. Sonra güneye doğru yola koyuldu... tam tren geçmeye başlamıştı ki, yavaş hareket eden vagonlardan oluşan sağlam bir duvar kaçış yolunu kapattı.

Neredeyse tam daire döndü ve tuzığa düştüğünü fark etti. En zayıf engele -bana- saldırması için kendimi hazırladım ve saldırmaya başladı, sonra yana doğru çalım attı ve trene doğru koşmaya başladı.

Clay nefesinin altından, "Lanet olsun, hayır," diye homurdandı.

Tesler arabaların arasındaki merdiveni tutarken, "Evet amına koyayım," dedim.

Takip ettik. Filmlerde hep çok kolay görünür. Ama yavaş hareket eden bir trenle ve kurt adam çevikliği ve gücüyle bile, o merdivene çıkmak bir başarıydı... özellikle de tepesinde, sizi kendi aracına binmekten alıkoymaya kararlı 250 kiloluk bir köpek varken.

Clay neredeyse tepeye çıkmıştı ki Tesler'in ayağı çenesini hedef olarak fırladı. Clay onu bileğinden yakaladı ve çekiştirdi. Tesler yere düştü, aşağı çekilmemek için çırpınıyor ve tekmeliyordu.

aşırı şişmiş kollarındaki tüm güçle tutunuyordu. Bu sırada ben de en alt basamaktan sarkıyor, sırtımın raylara sürtünmesini engellemeye çalışıyordum.

Tesler Clay'in elinden kurtulup ayağa kalktı ve arabaların üstünden geçerek kaçmaya başladı. Biz de peşinden gittik.

Her an trenin durmasını, birinin bizi fark edip alarmı çalmasıyla bizi havaya fırlatmasını bekliyordum. Ama tren ilerlemeye devam etti, biz vagonların üzerinden geçerken hızını artırdı, öne doğru eğildi, metal ayaklarımızın altında titreşti, tren bir o yana bir bu yana sallandı, dondurucu yağmurla dolu her çukur bizi paten yapmaya yetti, mazot kokusu burun deliklerimizi doldurdu, metalin uğultusu ve gıcirtısı dişlerimizi kenetledi, Clay'in bana söylediği her kelimeyi bastırdı. Her kelimeyi değil... sadece "orada kal", "geri çekil" ve "bekle" gibi kelimeleri.

Ve tabii ki her araba bitmek zorundaydı... midemi bulandıracak kadar hızlı geçen bir zeminin üzerinden on beş metrelik bir düşüşle. Sarsılan arabalar arasındaki o sıçrama, ne kadar açıklığım olursa olsun, her seferinde midemin düşmesine neden oluyordu. İlk ayağım yere inerdi ve her zaman biraz kayardı, dengemi bulmadan önce dudaklarımdan bir "oh olsun" çıkaracak kadar.

Sonunda Tesler kereste yüklü bir vagona ulaştı, şöyle bir baktı ve o kütüklerin üzerine atlamanın denemek istemediği bir başarı olduğuna karar verdi.

Önce sola, sonra sağa çalım attı, sonra da arabanın yanına doğru koşarak sıçradı. Clay de aynısını yaptı ve atladı... Tesler son anda kendini kontrol edip gemide kalırken. Benimle birlikte.

Yüzünü bana döndü, o çirkin gülümseme dudaklarını büktü ve yumruğumla karşılaştınca kayboldu. Şoku atlatması bir saniyesini aldı, vuruşun değil ama olabildiğince hızlı koşmam gerekirken beni yerimde dururken bulmasının. Ona tekrar vurdum ve yere düşürdüm. Tahmin edilebileceği gibi, bacaklarımı tutup beni de kendisiyle birlikte aşağı indirmeye çalıştı. Elini, ulumasına neden olacak kadar sert bir şekilde ezdim.

Ayağa kalkarken tekme attım. İçgüdüsel olarak bacaklarını kapattı ama oraya nişan almıyordum. İşe yaradığında işe yarıyor, ama bu hareket filmlerde görüldüğü kadar güvenilir olsaydı, hiçbir erkek bir kadını dövüşte a l t edemezdi.

Değerli eşyalarını korumaya konsantre olmuşken kamburlaştı, çenesi ayağımla mükemmel bir hizaya geldi. Ona bir tekme attım ve çatıyı titretecek kadar sert bir şekilde geriye düştü.

Gömleğinin önünü tuttum ve onu yukarı çektim. Clay dört araba ötede tekrar gemiye binmiş, bize doğru geliyordu. Bana köpeği tutmamı ve onu beklememi işaret etti. Fark etmemiş gibi yaptım ve Tesler'i arabanın önüne sürükledim.

Onu kenarda tuttum, yüzüne uzun uzun baktım, koşan bir trenin altına kafa üstü düşmek üzere olduğunu fark ettiğinde yaşadığı korkuyu içime çektim-

Tesler sarsıldı. Kendimi sabitleyerek destek aldım ama tekrar sallandığında cüssesi çok fazlaydı ve dengemi kaybettim. Beni yakaladı ve bir an için aşağıdan akan tren raylarına bakan, Clay'in feryadını ve ayaklarının vuruşunu duyan ben oldum. Sonra dönüp tekme attım ve arabanın tavanına yuvarlandık.

Tesler beni yakaladı ve yan tarafa fırlatmaya çalıştı ama bileğinden tuttum ve omzumun üzerinden aşağıya attım. Son saniyede bacağımı yakalamayı başardı ve düşerken beni kenara doğru sürükledi. Parmaklarım çelik kenarı sıyırdı, bir tutamak buldu ve tutundu. Serbest bacağımla attığım sert bir tekme Tesler'in çenesine isabet etti ve o da kendini bırakarak yere düştü ve trenden uzaklaştı.

Clay bana doğru ilerlerken rüzgâra karşı "Dayan," diye bağırdı.

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum!" Geri aradım.

Ve *denemek* önemli bir kelimeydi. Parmak uçlarımla zar zor tutunuyordum, bacaklarımı trenin yan tarafına çarparak ilerliyordum. Şimdi ayağa kalkmış ve koşmakta olan Tesler'e baktım ve parmaklarımı büktüm.

"Sakın buna cüret etme," dedi Clay, ben düşüp Tesler'in peşinden gidemedi bileklerimi tutarak.

Elbette haklıydı. Asılı kaldığım açığa bakılırsa, bırakırsam trenin altına düşme ihtimalim çok yüksekti. Bu durum Clay beni vagona çekerken Tesler'in gözden kayboluşunu üzüntüyle izlememe engel olmadı.

"Peşinden gitmeliyiz-" diye başladım, merdivene doğru ilerliyordum.

Clay beni yakaladı ve dengemi korumak için çömelme pozisyonuna çekti. "Bir saniye bekle."

"İhtiyacım yok-"

"Evet, biliyorsun ve o zaten çok uzakta. Şimdi de gitsek iki dakika sonra da gitsek izi orada olacak."

Şimdi boş olan tarlaya bakarken, utanç içimi yalayıp geçti. Bu kadar aptalca bir şey yapmayalı ne kadar olmuştu? Clay'in benimle savaşmaya çalışmamasını, ciddi bir tehlike altında olmadığım sürece asla müdahale etmemesini her zaman takdir etmişimdir. Bu yüzden beni geri çekilmem için uyardığında, iyi bir nedeni olduğunu bilmeliydim.

Bu aptalca hareket için özür dilediğimde, "Koşullar" dedi. Başka bir şey demedi ama söylenmesi gereken tek şey buydu.

Koşullar yüzünden olmuştu -Tesler ve o lanet mektup, birbirine çok yaklaşmışlardı, o eski korkular yeniden canlanmıştı. Bir açıklama ama mazeret değil. Eğer Alfa olacaksam, zayıf noktalarım olamazdı. Egomun, korkumun ve öfkemin üstesinden gelmeli ve korumama güvenmeliydim.

Trende sadece nefesimi tutacak kadar kaldım, sonra aşağı indik, geri döndük, Tesler'in izini bulduk ve takip ettik. Gerçek bir savaşçı pusuya yatıp bizi pusuya düşürürdü. Tesler, işaretlere bakılırsa popüler bir balık tutma yeri olan geniş bir dereye doğru koştu ve izini gizlemek için buz gibi suya girdi.

Kıyı boyunca yaklaşık yüz metre yürüdükten sonra, gideceği yeri tahmin etmenin daha akıllıca olacağına karar verdik - kardeşine ve arkadaşına geri dönmek. O tarafa doğru yola çıktık.

SORULAR

CLAY peşimden geldiğinde, diğer iki it onu sadece binanın kenarına kadar kovalamıştı, tıpkı izinsiz giren birini korkutmak için göstermelik bir çaba sarf eden ama aslında geri dönmemesini uman köpekler gibi. Sonra orada kalıp Tesler'i beklediler. Ne yazık ki Tesler geri dönmedi. Tam kardeşini arayıp şehirde bir yerde buluşmalarını söylediği sırada onlara yaklaştık.

"Takip etmek mi?" Clay söyledi.

Başımı salladım. "Buluşma noktasına varmadan önce fark ederler ve güpegündüz şehir merkezinde bir şey yapamayız. Birini yakalayıp bazı cevaplar alalım derim." Binanın köşesinden baktım ve ikisini tarttım. "Elimizde liderin küçük kardeşi ve bir dalkavuk var."

"Kardeşi," dedi Clay. "Sorgulayın, sonra da rehin alın."

"Nerede?"

Clay omuz silkti. "Umurumda değil. Onu domuz bağıyla bağla ve burada bırak. Ya da öldürüp hâlâ elimizdeymiş gibi davranırsınız, umarım ağabeyimiz yemi yutar."

Başımı salladım. "O aileden biri; konuşmayacak ve Tesler küçük kardeşini geri istemediğine karar verirse mahvoluruz."

"Patron sensin."

"Katılmıyor
musun?"

İki adama bakmak için eğildi. "Her iki şekilde de kesin bir bahis olduğunu sanmıyorum."

"O zaman uşağı deneyelim."

İki kişilik bir sürüden birini itlaf etmek, diğerinin sürü arkadaşının alınmasına itiraz etmek istediğini varsayarsak, zor olabilir. Bu itiraz etmedi. Arkadaşının peşine düştüğümüzü görür görmez kardeşini bulmaya gitti.

Sonra ben sorgu odasını bulup güvenliğini sağlarken Clay Dan'i tuttu; bu oda tekne ve balıkçılık malzemeleri kiralayan bir işletmenin deposuydu, sezonluk kiralamalar artık sezon dışıydı.

Clay iti getirdi. Onu bir sandalyeye oturttuğumuzda, Clay ona vurana kadar ciddi bir şekilde kavga etmeye başladı ve onu bağlamak için yeterince sersemletti.

"Bu senaryo tanıdık geliyor mu?" Clay tekerlekli sandalyeyi odanın ortasına doğru çekerken şöyle dedi. "Buraya yakın bir kulübede yaptıklarını hatırlattı mı? Eski bir arkadaşına?"

Dan'in ağzı açıldı, "Ben değildim, sadece emirleri uyguluyordum" gibi bir şeyler söylemeye hazırdı. Ama daha ilk kelimeyi söyleyemeden ağzını kapattı ve yeni bir taktiğe geçti: ana dilinde gevezelik etmek.

"'Dil bilmiyorum' saçmalığını geçebilirsiniz," dedi Clay. "Bu sadece beni kızdırır ve sana hiçbir faydası olmaz. Rus Sürüsü'nün Alfa'sı Roman Novikov'u tanıyor musun? Ben diz kapaklarını kırmadan önce sana tercümanlık yapmayı ve medeni haklarının ihlal edilmediğinden emin olmayı teklif etti."

"Rusça değil," dedim.

Clay bana baktı.

"Rusça konuşmuyor. Jeremy ya da Roman'a bunu teyit ettirebiliriz ama ben bundan oldukça eminim."

Clay'in ya da Reese'inki gibi dil bilmeyen bir kulağa Rusça gibi geldiğine eminim - benimki gibi iki dil bilen birine bile öyle geliyordu. Ama annem bana Rusça şarkı söylerdi ve Jeremy ve benim ikizlerle oynadığımız gibi dil oyunlarında bana bazı kelimeler öğretirdi. Yani yarım düzineden fazla kelime hatırlayamasam da Rusça duyduğumda tanıyordum ve bu öyle değildi.

Clay'e Lehçe ya da Ukraynaca olabileceğini söyledim. Ne Jeremy ne Karl ne de diğer çok dilli kaynaklarımız bu konuda yardımcı olabildiler.

"Bu kadar o zaman," dedim. "Sorularımıza cevap veremiyorsa, bize bir faydası yok demektir."

"Onu öldürmek mi?"

Dan'in kafası, İngilizce bilgisinin yeterli olduğunu gösterecek kadar hızlı kalktı.

"Kardeşini yakalamalıydık," dedi Clay. "Onu rehine olarak tutmalıydık. Sence onu hâlâ yakalayabilir miyiz?"

"O çoktan gitti. Ama bunu bir mesaj göndermek için kullanabiliriz."

Clay başını salladı. "Yine de iyi bir tane yapmalısın. Ödleri boklarına karışsın. Boynunu kırmak işe yaramaz."

Otel anahtar kartımı çıkardım ve itin göremeyeceği bir yere kaldırdım. "Buna ne dersin?"

"Kahretsin." Clay çenesini ovuşturdu. "Bunu en son kullandığımızda..."

"Dağınık, biliyorum. Ama bizim dağınıklığa ihtiyacımız var. Tek sorun çığlıklar."

İt, elimdeki korkunç işkence aletini görebilmek için sandalyeyi oynatarak sarsıldı. Gördüğünde -ve kendini ele v e r d i ğ i n i fark ettiğinde- Anglosakson küfürleri savurmaya başladı.

"Huh," dedi Clay. "Görünüşe göre biraz İngilizce biliyor. Bakalım kelime dağarcığını genişletebilecek miyiz?"

Yumruğunu Dan'in çenesine indirdi. İtin nefesi kesildi ve hırladı, sonra da küfretmeye başladı.

"Hayır," dedi Clay. "Aynı kelimeler. Deneyelim-"

Duvarдан bir kürek kaptı ve Dan'in diz kapaklarına doğru savurdu. Tahta ve kemik çatırdadı. Dan gözlerini devirerek bir çığlık attı. Sonra gözlerini Clay'e kaldırdı.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" dedi mükemmel bir İngilizceyle.

Dil engelini ortadan kaldırmış olabilirdik ama bu ondan işe yarar bir şey alacağımız anlamına gelmiyordu. En önemli konuyla başladık: Dennis'i neden öldürmüşlerdi? Ve buna bağlı sorular: Joey'i biliyorlar mıydı ve biliyorlarsa neden onu yalnız bırakıyorlardı? Dan'e Joey hakkında bilgi vermekten endişe etmiyorduk - bu it arkadaşlarını bir daha görüp onlara söyleyecek gibi değildi. Ama Dan neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri olmadığında ısrar etti. Anchorage'daki diğer kurtadamlar mı? Onlarla hiç karşılaşmadım. Kokusu öldürülen eski bir sürü üyesinin yerinde mi bulundu? Yanılıyor olmalıyız. Belki de koku alma duyumuz düşündüğümüz kadar iyi değildi.

Reese'e geçelim o zaman. Hayır, müzedeki hiçbir genç kurt adamın parmaklarını kesmedi. Müzelerden nefret ederdi. Hayır, o da parmak kesmeye tanık olmamıştı. Kokusunun neden orada olduğuna gelince, hiçbir fikri yoktu. Belki Anchorage'daki başka bir kurt adamın da benzer bir kokusu vardı. Belki Dennis'in kulübesinde kokladığımız da buydu. Bütün kurtadamlar aynı şekilde kokardı, bilirsiniz.

Peki ya odamızın işgali ve yatağımıza bıraktığı "emanet"? Hayır, o değil. Tesler orada olduklarını kabul etti mi? O zaman bu her şeyi açıklıyor. Tesler deliydi. Yaşlı adamı zevk için öldürmek, çocuğun parmaklarını kesmek ve iç çamaşırımın içinde otuzbir çekmek adamın aklından bile geçmezdi.

Ama ölü kurt adamın yaşlı olduğundan bahsetmemiştik. Ya da ikinci depozitoyu nerede bulduğumuzdan. Hayır, bahsetmiş olmalıyız. Başka nasıl bilebilirdi ki?

Dan çok zeki değildi ama inatçıydı. Liderine sırtını dönmekte hızlı davransa da, kendisinin bir şey yaptığını kabul etmesine imkan yoktu. Yine de, işe yararlığını kanıtlamak istercesine, onu da Reese gibi koruyucu gözetim altına alırsak Tesler'lar hakkında bize tam dosya vermeye gönüllü oldu. Cevap olarak bir şey söylemediğimizde, bunu bir anlaşma olarak kabul etmiş görünüyordu.

Roman'ın şüphelendiği gibi, Tesler kardeşler -Travis ve Eddie- hayatlarının çoğunu Ukrayna'da geçirmişlerdi. Babaları, Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmeden ve orada bir iş kurmaya çalışmadan önce oralıydı.

bir çiftçi olarak yaşamış. Bu da başarısız olunca, küçük oğullarını da yanına alarak evine geri dönmüş ve yıllar sonra bu itle, Danya Podrova ile tanışmış.

Podrova'nın anlattığı hikâye Roman'inkine o kadar yakındı ki en azından doğruyu söylemeye çalıştığını anladık. Tesler'ler Doğu Avrupa'da dolaşan ve Rus Sürüsü'nün bölgesinden uzak duran küçük bir çeteyi yönetiyordu. Elbette Podrova'nın versiyonunda Ruslar, tek istedikleri yerleşmek ve ticaret yapmakken onları kaçırmaya zorlayan bir grup zorbaydı. Peki bu ticaretin doğası? Silah kaçakçılığı, diye kolayca itiraf etti; hatta Amerikan Sürüsü'nün kendi girişimini kurmasına yardım etmeyi bile teklif etti.

"Çok iyi para," dedi. "Pek çok yerde silaha ihtiyaçları var. Çok para ödüyorlar."

Böylece Tesler çetesi Doğu Avrupa'da dolaşıp yeni üyeler topladı. Sonra Travis Tesler'in alışkanlığı yüzünden başları derde girdi.

"Kızlardan hoşlanıyor. Kendisinden her zaman hoşlanmayanlardan hoşlanıyor, anlarsınız ya."

Oh, anladım.

Podrova, Tesler'in yasalarla yaşadığı sorunları önemsemedi. Zaten taşınmayı planlıyorlardı, diye açıkladı. Eddie Anchorage'ı araştırıyor, istikrarlı bir operasyon üssü olabileceğini düşünüyordu. Vahşi doğada, Amerikan sürüsünden kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar uzakta bir liman kenti.

Şu anda Anchorage'da sadece Podrova ve kardeşler vardı. Diğer ikisi iş için gitmiş, Aşağı 48'de ticaret yolları kuruyorlardı. Ve Roman'ın şüphelendiği gibi, kardeşlerin buraya yerleşmesini bekleyen daha fazlası da geride kalmıştı. Görünüşe göre bu çabaların bir parçası da diğer tüm kurtadamları temizlemektir.

Bu Dennis'i neden öldürdüklerini açıklıyordu ama ona neden işkence yapıldığını açıklamıyordu. Peki ya Joey? Bu itlerin Reese'e ve şimdi de bize ne kadar çabuk saldırdıklarını düşünürsek, bir aydan fazla bir süredir burada olduklarını ve kasabada hala başka bir kurt adam olduğunu bilmemeleri pek olası görünmüyordu.

Ama Podrova burada sessizliğe gömüldü. Dennis'i tanımıyordu. Peki ya ormanda öldürülen o adamları? Onları da tanımıyordu. Onları kurtların öldürdüğünü duymuştu. Kızlara gelince? Evet, Tesler'in kötü bir alışkanlığı vardı, ama artık bunu yapmıyordu, eve döndüğünde neden olduğu sorunlardan sonra değil.

Yani Dennis kurt adamlar tarafından öldürülmüş, üç insan kurtlar tarafından katledilmiş ve üç kız kaybolmuştu; hepsi de bu mini sürü kasabaya geldiğinden beri. Ama onların bunlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Clay beni kenara çekti.

"Nöbet tutmanı istiyorum," dedi.

"Ne yapman gerektiğini biliyorum Clay." "Evet, ama bunu görmene gerek yok."

"Sanırım öyle, eğer Alfa olacaksam. Jeremy kendi rolünü oynar. Liderliği o üstleniyor ve soruları o soruyor."

"Belki, ama bunca yıldan sonra, gözetime ihtiyacım yok. Ondan ne istediğini biliyorum. Alacağım. Eğer sorularım olursa, gelip sorarım."

"Görmem gerek-"

"Ama bunu görmene ihtiyacım yok."

Bakışlarıyla karşılaştım ve anladım. Bu sadece benimle ilgili değildi. Alfa ya da değil, ben hâlâ Clay'in sevgilisiydim ve bu onun bana göstermek istediği bir yönü değildi. Beta ve Alfa olarak Clay ve ben asla Clay ve Jeremy gibi olamayacaktık. Denememeliydik. Eğer bu işi yürüteceksek, bunu unutmamalıydım.

Ben de nöbet tuttum. Clay'in yaptığı şey zaman alıyordu ve şu anda Travis Tesler'ı ve bana yapmaya çalıştığı şeyi düşünerek, düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde tek başıma geçirmek istemediğim bir zamandı.

Yirmi yıl boyunca, kadınları anne, kız kardeş, kız arkadaş ve eş olarak değil, iki temel güdüyü tatmin eden kaplar olarak gören erkeklerin dünyasındaki tek dişi kurt adam olmuştum: seks ve üreme. Bazıları beni gördü ve yapamadıkları şey için özlem duydular.

Bir eş, bir eş, onları anlayıp kabul edecek ve hayatlarını tamamen paylaşacak bir kadın. Diğerleri ise çok daha farklı bir özlem duyuyordu: Pack yasasını uyguladığı için Clay'den intikam alma ya da hiyerarşi merdiveninde bir basamak üstteki adama zarar vererek yükselme dürtüsü.

Onca yıldan, onca karşılaşmadan sonra tecavüz girişimi olağan karşılanmalıydı. Çocukluğumun şeytanlarını kovana ve o eski yaralar kabuk bağlayana, sert ve aşılmaz olana kadar bununla tekrar tekrar başa çıkmalıydım. Ama öyle olmadı.

Birkaç gönülsüz girişim olmuştu - doğası gereği tecavüzcü olmayan ama bunun Clay'e zarar vermenin kolay bir yolu olduğunu düşünen saldırganlar. Cinsel saldırıdan çok mülke izinsiz girme. Onları caydırmak için fazla mücadele etmek gerekmedi ve kendimi hiçbir zaman ciddi bir tehdit altında hissetmedim.

Geri kalanı için tecavüzü değil seksi, terli göğüs göğüse çarpışmayı, ısırıkların morartıcı öpücüklerle, yumrukların sert ellemelere ve istekli okşamalara dönüşmesini hayal etmişlerdi. Karşılıklı tutkulu seks - egoları daha azını asla kabul etmezdi. Bana Clay'den daha iyi bir eş olabileceklerini göstermek istiyorlardı - daha iyi bir aşık, daha iyi bir partner, kesinlikle daha akli başında bir eş. Baştan çıkarma başarısız olunca, çoğu geri çekildi, geriye benim gelmemin sadece bir an meselesi olduğuna inanan hayalperest birkaç kişi kaldı.

Yirmi yıl boyunca, hayalleri paramparça ettim. İntikam yanılsamaları. Aşk yanılsamaları. Seks yanılsamaları. Ama tecavüz yanılsamalarını değil. Bu adamlar kendilerini hiçbir zaman bir kadından -sadece bir insandan- daha aşağı hissetmemişlerdi, bu yüzden de üstünlüklerini kanıtlama ihtiyacı duymamışlardı. Şimdi bunu yapan bir itle tanışmıştım ve o hala dışarıdaydı, engellenmişti ve tekrar denemek için şansını bekliyordu.

Bunu düşünmem yeterliydi ve içimde bir yerlerde yine on iki yaşındaydım, yorganın altında titriyordum, bu gece gelmemesi için dua ediyordum ve gelirse yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

SUÇLAMA

Deponun kapısı açıldığında sıçradım. Clay kapıyı kapattı ve durakladı, sırtı bana dönüktü, dönüp yüzüne nötr bir ifade yerleştirmeden önce kendini toparlıyordu. Bu bir mücadeleydi ve çok geçmeden pes etti, ağzının etrafında ve gözlerinin arasında çizgiler derinleşti, yüzü solgun ve çizgiliydi. Gömleğinde ve boynunda kan lekeleri vardı. Bir yanağında daha fazla benek vardı. Oraya nasıl geldiğini düşünmemeye çalıştım.

"Bitti mi?" Ben sordum.

"Neredeyse. Kendinden geçmiş. Bitirmeden önce kontrol edeceğim." "Sana bir şey verdi mi?"

"Biraz. Yeterince değil."

Dan, Tesler'in Dennis'i bir toprak anlaşmazlığı yüzünden öldürdüğünü itiraf etmişti. Dennis'in onları bulduğunu ve Alaska'yı terk etmelerini emrettiğini söylemişti. Tesler'e meydan okumuş, kavga etmişler, Dennis ölmüş ve Tesler cesedini kulübeye bağlayarak olaya kötü giden bir hırsızlık süsü vermişti.

Ki bu saçmalıktı. Dennis "içindeki kurt adamla daha fazla temasa geçmiş" olabilirdi ama içindeki kurt adam yine de Tesler'in iri yarı dış kurduna bir kez bakıp diğer tarafa kaçırdı. Dennis'in vücudunda gördüğümüz şey işkence izleriydi, adil bir dövüş değil.

Bu konu kendisine sorulduğunda Podrova gülmüştü. Bilgi almak için ona işkence yapmıyor muyduk? O halde Tesler'in ne istediğini düşünüyorduk? Bu konuda Podrova yine muğlak konuştu ama birkaç tahminde bulundu: Banka hesap bilgileri, Dennis'in kamyonunun anahtarları... Tesler adamı öldürmekle vakit kaybedecekse, kesinlikle kâr elde edeceğinden emin olmalıydı. Ne yazık ki, gördüğümüz her şey ve

Tesler'i duyunca bu mantıklı geldi. İşkencenin boyutunu ölçmek zor olsa da, bir ev sahibini bağlamak ve hesaplarını boşaltabilmeleri için PIN ve şifrelerini vermesini sağlamak haydutların yapacağı türden bir şey gibi görünüyordu.

Podrova, Joey ile temas kurduklarını da itiraf etti. Onu rahat bırakmışlar çünkü onunla bir anlaşmaları varmış. Bu anlaşmanın ne olduğu konusunda ise hiçbir fikri yoktu, bu Eddie Tesler'in alanıydı. Görünüşe göre operasyonun beyni küçük kardeşti, ki bu beni şaşırtmadı-Roman çetenin zeki olduğunu söylemişti ve Travis Tesler bana derin düşünen biri gibi gelmemişti. Podrova'nın tek bildiği Joey'nin şimdilik dokunulmaz olduğuydu.

Podrova kurt ölümlerinden sürülerinin sorumlu olduğunu da itiraf etmişti. En azından ilkinden. Diğer üyelerden biri onu öldürmüştü ve bu yüzden ceza olarak iş için uzaklara gönderilmişti. Eddie insan öldürmeyi hoş görmezdi. Tecavüzler gibi, bu da yerleşik bir yaşam tarzına uygun değildi.

Diğer iki kurban gelince, Podrova onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Evet, sonuncusu değişip kaçtıkları yere yakın bir yerde, Eddie'nin ısrar ettiği kulübelerinden uzak bir noktada bulunmuştu. Ama hiçbiri bir insanın neden aynı noktada, görünüşe göre büyük köpekler tarafından öldürüldüğünü bilmiyordu.

Clay, sahipsiz iki cinayetten Podrova'nın kendisinin sorumlu olduğundan, kendi başına hareket ettiğinden ve yoldaşı gibi gönderilmemek için kışını örttüğünden şüpheleniyordu. Şimdi de örtbas etmeye devam ediyor, insan yiyen biri olarak ortaya çıkmanın bizimle olan kaderini belirleyeceğinden korkuyordu. Ancak tüm sorunlar ve sorular arasında bu en önemsiziydi. Onların sorumlu olduğunu biliyorduk.

Clay'in ne kadar zorlayabileceğinin ve deneği bilinçli ve akli başında tutarken ne kadar acı çektirebileceğinin bir sınırı vardı, bu yüzden benim için bir başka önemli konu olduğunu bildiği şeye geçti: kayıp genç kadınlar. İşte bu noktada, sınırlarını zorlayan Podrova artık ketum davranmaktan rahatsız değildi. Evet, Tesler'in o kızları kaçırdığından emindi. Küçük sürüleri Alaska'ya taşındığında, Eddie ağabeyinin bu alışkanlıktan vazgeçmesi için ısrar etti. Kolluk kuvvetleri

Burada daha katı ve daha gelişmişlerdi ve uzun vadede buraya yerleşeceklerse daha dikkatli olmak zorundaydılar.

Podrova'nın elinde hiçbir kanıt olmasa da, o kızların geldikten sonra tesadüfen ortadan kaybolmadığından emindi. Tıpkı daha fazlası olacağından emin olduğu gibi.

"Ve tüm söylediği bu. Ama asıl bilmek istediğin şey şu: Bu piçi durdurabilmen için o kulübe hangi cehennemde? Nerede olduğunu bilmediğini söylüyor ve kulağa ne kadar aptalca gelse de ona inanıyorum. Tesler'lar tüm sürüşü yapıyor. Bu adam sadece gezintiye çıkıyor. Şehrin güneyinde olduğunu biliyor. Yaklaşık bir saatlik yol olduğunu biliyor. Dönmeden önce o servis merkezinden geçtiklerini biliyor çünkü oradaki pizzayı seviyorlar, bu yüzden dönüş yolunda duruyorlar. Otoyola geri döndükten sonra, bir süre sürdükten sonra dönüyorlar. Ve d ö n ü y o r l a r . Ve dönüyorlar..."

İnledim.

"Evet, Dennis'in evine gitmek gibi, ama ormanın içinde daha da uzak görünüyor. Aynı şekilde kışın da kar arabası dışında oraya ulaşamazsınız."

"Ama kulübeyi satın aldılar, yani doğru zaman dilimindeki emlak işlemlerini araştırırsak..." Yüzündeki ifadeyi gördüm ve durdum. "Satın almadılar, değil mi?"

"Bu adamın hiçbir fikri yok, hayatım. Tek bildiği Anchorage'a geldikleri ve zaten mobilyalı olan büyük bir kulübeye taşındıkları. Tesler'lar satın almış olabilir. Ya da sahiplerini öldürmüş olabilirler. Ya da şehir dışından birinin yazlık kulübesine yerleşmiş olabilirler. Bu it kendisine söyleneni yapıyor ve beynini ayrıntılarla doldurmuyor. Sadece ona ne yapması gerektiğini söyleyen bir Alfa'sı olduğu için mutlu." Yanağındaki kanı temizledi. "Bu konuda ondan daha fazla bilgi alamayacağım ama başka bir şey varsa..."

Almak istediğim daha çok şey vardı ama onun alabileceği bir şey yoktu. İt baygınsa, kırılma noktasını geçmişti. Clay onu ayıltabilse bile, acısız bir unutuluşun tadına varmış olacak ve

Clay'in onu oraya geri götürecekse duymak istediği yalanlar ne olursa olsun.

"Bu kadar yeter," dedim. "Gerisi için yardım edeceğim." "Ben hallederim."

"Gömmeniz gerekecek-"

"Toprak bir zemin ve aletler var. İdare ederim." "Ama ben-"

"Anladım."

Tekrar içeri girmiş. Daha sonra dışarı çıktığında, muhtemelen ölü adamın kimliğini belirleyebilecek herhangi bir eşyanın bulunduğu bir çanta taşıyordu. Sahile doğru yürüdük ve orada kanı temizlemesine yardım ettim. İşimiz bittiğinde morali düzelmişti. Şaka yapmaya hazır değildi ama sessiz bir dengeye dönmüştü.

Eskiden Clay'in itlere işkence etmek zorunda kaldığında hiçbir şey hissetmediğini düşünürdüm. Hissediyor; ama bunu belli etmiyor. Bu, işinin ve olmayı seçtiği adamın bir parçası - itlerin oğullarını korkutmak için kullandıkları sadist psikopat. Böyle bir üne sahipken, kimse Alfa'ya ulaşmak için onu geçmeye cesaret edemez, zaten amaç da bu. Ama bir efsane olmanın sorunu, ona uygun yaşamak zorunda olmanızdır.

Bazen farklı olmasını, kudret ve korku yerine akıl ve adaletle hükmedebilmeyi dileyebilirim. Ama bu olmayacak. Benim hayatım boyunca olmayacak. Jeremy gibi ben de akıl ve adaletle hükmedebilirim ama sopanın sivri ucu olmadan kimse beni dinlemez.

Sonunda ağızımdan kaçırdığımda otele doğru yürümeye başlamıştık.

"Geçen hafta bir mektup aldım. Koruyucu ailelerimden birinden."

"Erkeklerden biri mi?" diye sordu. Onlara "koruyucu baba" demekten hoşlanmadığımı biliyordu.

Başımı salladım, sonra ellerimi ceplerime soktum. "Bunu daha sonra tartışabiliriz. Bunun zamanı olmadığını biliyorum. Sadece bu konuda konuşmalıyım ve

Kaçınmaya devam edin, artık bildiğimize göre... Bilmiyorum. Sadece unut-"

"Bundan şimdi bahsetmenin çok iyi bir nedeni var."

Bakışlarımı yakalayarak bana doğru baktı. Elbette haklıydı. Travis Tesler ile başıma gelenler, çok derine gömülmemiş bir sorunu yeniden canlandırdı.

Clay mektubu kimin gönderdiğini sordu. Bir isim sormadı. Tanıyamazdı. Bir zamanlar, başlangıçta, beni ısırdıktan ve çılgınca kendimi affettirmeye çalıştıktan sonra isim istemişti. İsim vermediğimde şaşırmamıştı.

Yıllar önce Çocuklara Yardım Derneği'ne mektuplar göndermiş ve sorun yaşadığım aileler hakkında onları uyarmıştım. O zamana kadar çoğu artık evlatlık vermiyordu. Ama kalanlar için endişelerimin araştırılacağına dair güvence aldım ve takiplerde kalan birkaçı listeden çıkarıldı. Yani başka hiçbir çocuk tehlikede değildi ve benim için önemli olan tek şey de buydu. Önemli *olması gereken* de bu.

Clay aynı fikirde olmayabilir. Biz çıkarken, beni takip eden eski bir üvey kardeşinin peşine düşmüştü. Onu acımasızca dövmüştü. Ben de oradaydım. Olayı gördüm. Hangisi beni daha çok dehşete düşürdü bilmiyorum; onu izlemek mi yoksa darbeleri indirenin ben olmasını dilemek mi?

Bu bizim için işlerin ters gitmeye başladığı noktanın başlangıcıydı. Clay beni taciz eden adamların isimlerini isterken sadece boşa kürek çekiyordu, sevgisini kanıtlamak için bir yol bulmaya çalışıyordu.

Daha sonra bile, onunla olanlar hakkında konuştuğumda, sanırım bir şeyler yapılması gerektiğini hissetti. Sözlü olmayan bir anlaşmayla, o zamanlar onlardan asla isimleriyle bahsetmiyorduk, bu yüzden şimdi mektubu hangisinin gönderdiğini sorduğunda sadece "Maple Street" diyorum.

Küfür etti. Kolunu belime doladı. Tepeden otele doğru yürürken beni kendine çekti.

"Terapiye gidiyor," dedim.

"Elektroşok mu?"

Bir gülümsemeyi bastıramadım. "Ne yazık ki hayır. Ama bu terapinin bir parçası olarak, kurbanlarıyla iletişime geçmesi ve onlardan-" Kelimede boğuldum. "Af dileycek."

Clay'in buna vereceği tepki tahmin edilebilirdi. Ve yine bu beni gülümsetti ve keşke mektubun geldiği gün ona söyleseydim dedim. Mallory Hirsch'ün bana karşı şirretçe davranmasına verdiği tepki gibiydi - bunu asla yapmayacağımı, suçluluk duygusunun zevkten daha ağır basacağını bilsem bile, bana haksızlık edenlerin üzerine onu salmayı hayal etmekten büyük bir zevk alıyordum.

"Umarım ona nereye tıkacağını söylemişsindir," dedi sonunda. "Onu affetmiyorum," dedim.

"Kahretsin, hayır, bilmiyorsun. Neden yapasın ki? Daha iyi hissetsin diye mi? Hayatına devam etsin diye mi? Peki o senin hayatına devam etmen için ne yaptı?"

Cevap vermedim. Cevap veremedim. Keşke mektubu saklasaydım da Ontario'ya uçup yanına gidebilseydim ve...

Ve ne olduğunu bilmiyorum. Onu incitmemek. Özür dilemesine ihtiyacım olmadığını gösterecektim sanırım. Ona iyi olduğumu göstermek. İyiden de öte. Bana yaptığı her şeye rağmen mutluydum ve hayır, onu affetmedim. Tanrı yardımcım olsun, onu affetmeyecektim.

"Sana o mektubu göndermek yanlıştı," dedi Clay. "Ne kadar kötü hissettiği umurunda değil. Ne tür bir terapist böyle bir mektup göndermesini sağlayarak geçmişî deşer?"

"Eminim bazı kurbanlara yardımcı oluyordur."

"Hepsi değil. Ve bu saçmalığı yapmak sorumsuzluktur."

Başımı salladım. Ve yine, keşke ona daha önce söyleseydim dedim, çünkü bu tam da duymak istediğim şeydi; kızgın olmaya hakkım olduğunun, o eski yaraları yeniden açmak istememeye hakkım olduğunun kanıtıydı.

Belki bir terapist bana bunun iyileşmediğimi kanıtladığını söylerdi. Tesler'e verdiğim tepki de iyileşmediğimi kanıtlıyordu. Clay'e bunu söylediğimde başını salladı.

"Tesler'in seni korkutmasının *nedeni* o mektuptu. Tüm o pislikleri su yüzüne çıkardı ve Tesler'in gelip bu pislikleri ortaya çıkarması sadece kötü bir şanstı. Ama artık bitti. O bir korkak ve bunu artık biliyorsun. Umarım bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmazsın, en azından tek başına, ama eğer karşılaşırsan, ona patronun kim olduğunu göster, o da kaçır gider. Sen ondan daha iyi bir dövüşçüsün. Bunu sakın unutma."

Başımı salladım ama bu sefer aynı fikirde olduğumdan pek emin değildim. Clay devam etmeye hazır görüldüğünde, elindeki çantayı işaret ettim.

"Köpeğin kıyafetlerini mi aldın?" Dedim. "Yakmak için bir yer bulmamız gerekecek."

"Hayır. Hepsi genel şeylerdi. Ben sadece bunu istedim." Çantayı bana uzattı. İçinde Dan'in ceketı vardı, deri süslemeli ve kürk astarlı yıkanmış kot.

"Güzel, ama senin için biraz küçük görünüyor." Gözlerini devirdi.

"Tamam," dedim. "Pes ediyorum. Ceketinden ne istiyordun?"

"Bu onun değil. Dennis'in."

"Dennis?"

"Podrova'nın kimliğini kontrol ederken kokusunu aldım. Ben de aldım. Hiçbir it Dennis'in paltosunun içine gömülmeyecek."

Çantadan çıkardım. "Bu Dennis'in değil. Önce kulübede paltosunu gördüm, düz, Sears katalog parkasıydı. Bütün giysileri büyük mağazalardandı ve bu-" Ceketı gösterdim. "-Bir katalogdan alınmış olabilir, ama eğer öyleyse, şu süslü üniversite mağazalarından birinden alınmış olmalı. Bu genç bir adamın ceketı. Dennis gençliğini değil, kurdunu yeniden yakalamaya çalışıyordu."

"Dennis gibi kokuyor. Sanki o giymiş gibi."

İçini koklamamı işaret etti. Yaptım ve Dennis'in kokusu gerçekten de oradaydı, sanki bir ya da iki kez çekmiş gibi, ama itin daha yeni kokusunun altında, kumaşa gömülü başka, daha derin bir koku vardı. Gerçek sahibi. Ve bunun kokusunu aldığımında, yemin ettim.

Clay'in gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Hatalı olduğunu mu kabul ediyorsun, sevgilim?" "O konuda değil. Daha büyük bir şey.

Dennis'in evinde bir koku aldım.

Başka bir kurt adam. Bir aile üyesi. Joey olduğunu düşünmüştüm ama Joey'i ve bunu kokladıktan sonra yanıldığımı anladım. Bu palto bir kurt adama aitti ve bir Stillwell'e aitti. Ama ne Dennis'e ne de Joey'e."

Küfretme sırası Clay'deydi, ceketini aldı, derin derin içine çekti ve tekrar küfretti.

"Joey'le konuşmamız gerek," dedim.

Onunla zaten konuşmamız gerekiyordu - itlerle yaptığı "anlaşma" ve onlarla karşılaşmadığına dair yalanı hakkında. Ve şimdi de bu: Jeremy'nin hakkında hiçbir şey bilmediği bir Stillwell'in varlığı ya da eskiden varlığı.

Ama bu Joey'nin odasında yapabileceğimiz türden b i r konuşma değildi. İşten çıkarken onu oyalamamız ve çok fazla mesai yapmaya karar vermemesini ummamız gerekirdi.

Saat daha öğleden sonraydı, yani Joey'le birkaç saat daha konuşamazdık. Bu iyiydi, çünkü şu anda ikimiz de bu konuşmayı yapacak havada değildik. Yorgun, aç ve ağrılıydık ve tek istediğimiz otel odamızda yatmaktı... ki bu da bir sorundu.

"Çoktan halledildi," dedi Clay. "İlk ayrıldığımızda Jeremy'yi aradım. Şimdiye kadar bizim için bir şeyler ayarlamıştır."

Ama önce eşyalarımızı almamız gerekiyordu. Lobiye girdiğimizde adımlarım yavaşladı, Travis Tesler'in belli belirsiz kokusunu alabildiğimden emindim, oraya çıkma, onu koklama, yaptıklarını koklama düşüncesi midemi düğümledi.

Clay lobinin ortasındaki koltukları işaret ederek, "Oturun," dedi. "Çocukları çağır."

Tereddüt ettim.

"Etrafta bir sürü insan var," dedi. "Burası güvenli."

"Demek istediğim bu değildi. Yardım etmeliyim-" "Otur."

Uzaklaşmaya başladığında onu geri çağırdım ve fısıldamak için yaklaştım, "Kıyafetlerim. Onun..."

"İçinde ve en yakın Çöp, birlikte ile herhangi bir şey o Yani çok dokunduğu gibi."

"Teşekkürler."

"Hey, eğer birkaç gün çıplak dolaşman gerekiyorsa, şikayetçi değilim."

Gülümsemeyi başardım, sonra da sırtımı kapıya dönerek oturacak bir yer seçtim. Tesler'in burada bana gizlice yaklaşacağını düşünemiyordum ama dikkatli olmak daha iyi hissettiriyordu. Sonra evi aradım.

Önce Kate'le konuştum. Ona en kısa zamanda eve döneceğimize dair güvence vererek başladım ve Jeremy'nin daha önce onunla yaşadığı sorunları savuşturdum. İşe yaradı.

Bana gününü, özellikle de Jeremy New York'a gittikten sonra dün akşam yemeğini anlattı, Jaime onlara krep yapmıştı, güzeldi ama tam olarak doğru yapmamıştı, çünkü kahvaltı değildi, bu yüzden pijamalarını giymemişlerdi ve Jaime yaban mersinlerini unutmuştu, ama hayır, Kate Jaime'ye yaban mersinlerinin nerede olduğunu söylememi istemedi çünkü onları eve dönene kadar saklamak istiyordu, Eve gelir gelmez yaban mersinli ve jambonlu özel krep kahvaltımızı yapmamız, pijamalarımızı giymemiz, babama yetmeyecekmiş gibi davranmamız ve tavadan jambon çalmaya çalıştığında eline vurmamız, sonra beni odadan çıkarıp kapıyı kilitlemesi ve...

Küçük, aptalca bir ritüeldi. Üç yaşındaki çocukların sevdiği türden, sürekli gelişen ve her adımın her seferinde gerçekleştirilmesi gereken ve onuncu seferde de ilki kadar komik olan bir ritüel.

Clay aşağı indiğinde ayağa kalkmaya başladım ama o bizi kontrol edeceğini ve konuşmaya devam etmemi işaret etti. Ben yine de ona

ve o tartışamadan aceleyle gitti. Kızımızın gevezeliğinden faydalanabilecek tek kişi ben değıldim. Uzaklaşırken, "Ve Jaime bize krep yaptı, ama o..." dediğini duydum ve gülümsedim.

PROFESÖR

Yeni otel odamıza girerken Clay, "ŞİMDİ BU daha iyi," dedi.

Bavulumu köşeye fırlattım ve oda servisi menüsüne yöneldim. Önce Clay kaptı.

"Affedersiniz," dedim. "Dennis'in notlarını okumanız gerekiyordu, unuttunuz mu? Sanırım bu bir emirdi."

"Midem veto yetkisini kullanıyor. Önce yemek, sonra iş."

BİR SAAT SONRA, karnı doymuş olan Clay yatağın baş ucuna uzanmış, Dennis'in notlarını yüksek sesle okuyor ve ilerledikçe ders notları ekliyordu. Yanındaki yastıklara kıvrılmış, gözlerim kapalı onu dinliyordum.

Dennis'in notları çoğunlukla Clay'in zaten bildiği diğer şekil değiştirici efsaneleri hakkındaydı. Malezya'dan Bajang vardı, cüce bir insandı ve bir polecat'e dönüşebiliyordu. Ya da Grek Striga, çılgılık atan bir baykuşa dönüşen bir cadı. Ya da Batı Afrikalı leopar adamlar, insan ve leopar tanrılarının yavruları, kedi formuna bürünebiliyorlar. Bali'ye gidin ve geceleri hayvanlara dönüşen kara büyü uygulayıcıları Leyak'ları bulacaksınız. İskoçların Selkie'leri vardır, insana dönüşebilen foklar. Brezilyalıların Encantado'ları var, hayvanlara, özellikle de yunuslara dönüşen insanlar. Ve bu sadece başlangıç.

Yine de en popüler şekil değiştiren form köpek. Belki de bu, insanların bir şekilde bizden haberdar olduklarının kanıtıdır. Ancak köpekler aynı zamanda yoldaş köpekten yırtıcı kurda kadar en aşına oldukları hayvanlardır. Köpekler insanların yanında çalışır, onlarla birlikte yaşar.

ve yüzyıllar boyunca hem yiyecek hem de bölge için onlarla rekabet etmişlerdir. İnsanların rüyalarında ve kabuslarında hayvan şeklini hayal ettiklerinde bunun köpek, tilki, çakal, kurt olması şaşırtıcı mı?

Köpeklerin bulunduğu hemen hemen her kültürde melez ya da şekil değiştiren hayvanlarla ilgili hikâyeler bulabilirsiniz. Flamanlarda korkunç siyah köpek benzeri Kludde, Japonlarda rakun-köpek karışımı Tanuki ve tilki karışımı Kitsune, Etiyopya'da kurt-köpek karışımı Crocotta, Kuzey Amerika yerlilerinde çakal ve kurt karışımı deri değiştiren yürüyüşçüler vardır.

Clay hepsini biliyordu ama okudukça, iyi bilinen efsanelerin her bir parçasına yeni bir keşfin heyecanını ve tutkusunu katıyordu. Bu Clay'in başka bir yanıydı. Baba, aşık, infazcı ve profesör. Basit ama karmaşık, büyüleyici ve çileden çıkarıcı bir bütünün içinde iç içe geçen dört taraf.

Kendimi bir d i r s e ğ i m e dayadım ve ona bakmak için eğildim, saçlarım elindeki notalara sürtünüyordu.

"Seni seviyorum," dedim.

Saçımı çekip aldı. "Dersimi bunun için mi böldün?
Bana bilmediğim bir şey söyle." "Senden
nefret ediyorum."

"Bunu da biliyorum. İşleri ilginç kılıyor. Nerede kalmıştım?"

"Şekil değiştirme ilminin gizemli inceliklerini gösterişli bir şekilde açıklıyor."

"Son bir saattir bunu yapıyorum. Soru şu: Hangi küçük ayrıntı üzerinde duruyordum?"

Notaları burnuna doğru kaldırdım.

"Ah, Tlahuelpuchi. Aslında şekil değiştirenden çok bir vampir efsanesi-"

"Nagual'a benzer," dedim, "ama hem dönüşümün çeşitliliği hem de gücün aktarımı açısından farklılık gösterir. Bir Nagual tanınabilir bir hayvan formuna dönüşür ve zanaatı öğrendiğine inanılır, Tlahuelpuchi laneti ise kalıtsaldır ve lanetlenen varlık genellikle akbaba ya da akbaba gibi bir kuşa benzeyen hayvani bir forma dönüşür.

gözden kaçmış korku Film olasılık- korkunç
Türkiye'ydi." "Bu kadar iyi biliyor musun? Dersi sen
ver."

"Tanrı korusun. Podyum sizindir, Dr. Danvers."

Bir kolunu bana doladı, beni yanına çekti ve devam etti.

JOEY'İN arabasına yönelişini izledik, şehir sınırlarını hiç
geçmediğinden emin olduğum bir bebek Mercedes'i. Başını eğmiş,
kaşlarını çatarak cebinde anahtarlarını arıyordu. Anahtarları çıkardı,
fobu gösterdi ve Clay ile benim yolu kapattığımızı gördü.

Joey aniden durdu, mokasenleri nemli asfaltta gıcırdıyordu.
"İstemediğimi söyledim-"

Clay kot ceketi arabanın kaputuna fırlattı.

Düğmeler boyayı sıyrırken Joey irkildi.

"Tanıdın mı?" Clay söyledi.

"Senin giyeceğin bir şeye benziyor, sanırım-" "Bu bir
Stillwell'e ait."

"Babam mı? Pek onun tarzı değil."

"Bu babanın değil, senin de değil. Ama senin gibi kokuyor. Senin
akraban. Nereden aldığımı bilmek ister misin?" Clay cevap
beklemedi. "Bir itten. Babanı öldüren üç kişiden biri. Bunu neden
taktığını söyleyebilir misin? Ya da kime ait olduğunu?"

"Neden bunu yapan adama sormuyorsun?" Joey kaşlarını çatı.
"Hayır, sanırım bunu yapamazsın, çünkü muhtemelen artık
yaşayanlar arasında değil. İtlere işkence etmenin ve onları
öldürmenin sorunu da bu, değil mi? Cevapları almak için çok
çalışıyorsunuz ve bazen ilk önce onlar ölüyor."

Joey'nin gözleri, Jeremy'nin imkânsız görünen bir hedefi tam on
ikiden vurduğu zamanki gibi parlıyordu. Ama Clay sanki can alıcı
noktayı bekliyormuş gibi öylece duruyordu.

Bir anlık garip bir sessizlikten sonra Joey, "Haklıyım, değil mi?
Ona işkence ettin. Onu öldürdün."

"Evet."

Tekrar, Joey bekledi için a tepki-keder, Utanç, utanç.
Clay yine onun sadede gelmesini bekledi.

"Elektrikli testere mi kullandın?" Joey söyledi. "Testereleri sevdiğini hatırlıyor gibiyim."

"Elektrik prizi yoktu." Clay bana döndü. "Babalar Günü için istediğim şey bu, sevgilim. Gazla çalışan bir motorlu testere."

Joey'nin yüzü kızardı, gözleri sertleşti. "Ne olduğunu biliyor musun Clay?"

"Hiçbir fikrim yok, ama eminim bana anlatmayı çok istersiniz."

"Evet, iti sorguladık," diye araya girdim. "Babana, üç ölü adama ve üç kayıp kadına ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Ve evet, Clay babana işkence edip öldürdüklerini, adamlardan en az birini öldürdüklerini, kızlara tecavüz ettiklerini ve muhtemelen öldürdüklerini itiraf edene kadar ona işkence etti. Peki sen ne yaptın Joseph? "Akılda kalıcı bir reklam müziği mi yazdın?"

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Clay sessizce, "Hayır," dedi. "Sanırım bilmiyorum."

Joey, Clay'in yanından geçmeyi deneyip denemeyeceğine karar verir gibi anahtarlarını salladı. Bir süre sonra anahtarları cebine koydu. "Ne istiyorsun?"

"Daha önce de sordum: Bu ceket kime ait?" "Hiçbir fikrim yok."

"Tahmin edebilir miyim?" Dedim ki. "Babanla aranız bozulmuştu. Bunun nedeni kapısına başka bir oğlunun gelmesi miydi?"

"Babamın ilgisini kıskanmak için biraz yaşıyım."

"Öyle olduğunu söylemedim, ama dikkatsiz davrandığı ve dünyaya başka bir kurt adam getirdiği için ona kızgın olabilirsin, ki bunu onaylayacağını sanmıyorum."

"Babam yaptıysa bile, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Şimdi izninizle."

Clay onun arabaya binmesine izin vermek için kenara çekildi. Joey'nin eli kapıya dayanana kadar bekledi, sonra yine alçak sesle sordu: "Aradın mı?"

"Bu sabah onları aradın

mı, Joey?" "Kimi

arayayım?"

"İtler. Seninle konuştuktan sonra otelimizi ziyaret ettiler."

Joey döndü ve Clay'in gözleriyle karşılaştı. "Bunu bana sorduğuna inanamıyorum."

"Ama numaraları sende var, değil mi?" Dedim. "Bu onlarla yaptığın anlaşmanın bir parçası."

"Anlaştık mı?" Bana döndü. "Ne

anlaşması?" Clay ona Dan Podrova'nın

söylediklerini anlattı.

"O it tam bir yalancı," dedi Joey. "Büyük şok. Birine işkence yapmanın bir başka sorunu da budur; eninde sonunda seni durdurmak için her şeyi söyleyecek noktaya gelirler. Hayır, bir grup haydutla anlaşmam yok ve onları otel odana ben göndermedim. Şimdi karını al Clay ve evine git."

"Seninle konuşmam biter bitmez gideceğiz."

"Yani, *eve* git. Stonehaven'a geri dön. Burada endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Güzel karını al, Alfa babanın ve çok sevimli olduklarından emin olduğum çocuklarının yanına dön. Bu senin hayatın. Bu da benim hayatım. Şimdi beni yalnız bırak."

Onu yalnız bıraktık. Şimdilik. Ama yalan söylediğini biliyorduk. Silah kaçakçılarından oluşan bir çeteye işbirliği yapıyor ve burnumuzu fazla derine sokmadan gitmemizi mi istiyordu? Clay öyle düşünmüyordu ama bu olasılığı göz önünde bulundurmak zorundaydı ve biz de Joey'nin yapmamızı istemediği şeyi yapmaya devam etmeliydik - gerçeği araştırmaya.

FASKINASYON

LYNN NYGARD, Anchorage'ın batısında, dolambaçlı yolları ve sık ağaçları olan, kulübelere geniş McMansion'lara kadar değişen eklektik evlerin seyrek olarak bulunduğu bir mahallede yaşıyordu. Onunki en küçük evlerden biriydi; küçük bir dağ evi. Joey'le yüzleştikten sonra onu tekrar aradım ve hemen gelmemi söyledi. Clay beni götürdü ama kamyonda kaldı.

İtiraf etmeliyim ki, birisi "paranormal meraklısı" dediğinde, gözümün önüne küçük, loş, konserve yahni kokan, duvarları sararmış gazete makaleleriyle kaplı bir daire geliyordu. Bu bir klişe olabilir. Ya da buna uyan çok fazla kişiyle tanıştığım için de olabilir.

Mahalle ve ev beklediğim gibi değildi. Lynn Nygard da öyle. Bir okul öğretmenine benziyordu; ince yapılı, zarif beyaz saçları vardı. Bir telefon konuşmasını tamamlamaya çalışırken beni içeri buyur etti, özür dileyerek gözlerini devirdi.

"Unutmadım. Yaşlanıyorum, bunamadım. Şimdi bir misafirim var..." Bir duraklama. "Evet canım, tüm ayarlamaları yapacağım." Beni oturma odasına doğru el salladı. "Ama şu anda..."

Diğer uçtaki kişi konuşmaya devam etti. Bir erkek sesi. Ses tonuna bakılırsa, bir oğul olduğunu tahmin ediyordum.

"Seni gerçekten bırakmak zorundayım canım. Burada benimle kurt ölümleri hakkında konuşmak isteyen genç bir kadın var." Gözlerini büyüttü. "Şey, hayır, İjiraat hakkındaki teorimden bahsetmeyi planlamamıştım, ama şimdi sen söyleyince..."

Bir duraklama.

"Hayır, bu *mükemmel* bir fikir. Bu konuyu açtığına çok sevindim."

Oğlunun itirazları arttıkça gözleri muziplikle parlıyordu. "Evet

canım, uslu d u r a c a ğ ı m a söz veriyorum. Ama eğer bir şey

olursa

Beni akıl hastanesinde ziyarete geleceksin, değil mi?

Sen mi? Deli gömleğimin bağlarını gevşetir misin? Çenemdeki salyayı siler misin?"

Cevabına güldü, imzasını attı ve sonra bana döndü.

"Çocuğunuz var mı, Bayan Michaels?"

"İki."

"Sonunda öyle bir noktaya geliyorsunuz ki, çocuk mu yoksa ebeveyn mi olduklarından emin olamıyorlar. Oğlum bir an karısının sürpriz partisini düzenlemek için annesine ihtiyaç duyarken, bir an sonra yabancıların önünde kendimi utandırmamam için uğraşıyor." Telsiz telefonu yere bıraktı. "Kahve? Yeşil çay? Kırmızı şarap?"

Arkasındaki mutfak tezgahında neredeyse dolu bir şarap kadehi olduğunu fark ettim ve şarap alacağımı söyledim.

"Demek Hope Adams'la çalışıyorsun?" diye sordu bir bardak indirirken.

"Bana ihtiyacı olduğunda. Onun dışında serbest çalışıyorum. Hope'un işlerini biliyor musun?"

"Bunu yapmazsam zavallı bir paranormal fanatığı olurum. *Weekly World News'un* geçen yıl tabloid üretimini durdurmasıyla, *True News* -ve Bayan Adams'ın köşesi- günlük kıyamet ve kasvetin yanında ara sıra vampir hikayesi seven bizler için şehirdeki tek oyun. *Weekly World News* pek de rakip sayılmazdı. Sadece eğlence amaçlı olduğuna dair bir feragatname eklediklerinde okumayı bıraktım. Herhangi bir gerçeği ortaya çıkarmaya *çalışmaktan* bile vazgeçmek için bir lisans gibi görünüyordu."

Bana bir bardak şarap uzattı. "Şimdi, Bayan Adams? O bir profesyonel. Kendini fazla ciddiye almaz. Her şeyden sonra-" Göz kırptı. "Paranormal olaylardan bahsediyoruz, dünya politikasından değil. Ama gerçekten gerçeği aradığı hissine kapılıyorsunuz. O vurur

kahve içebileceğim genç bir kadın olarak görüyorum." Kadehini bana doğru kaldırdı ve gülümsedi. "Ya da bir kadeh şarap."

Telefon tekrar çaldı. "Makine alabilir," dedi. "Hayır, devam et."

Çalmayı kesti.

"Güzel. Şimdi bilmek istiyordun-"

Telefon tekrar çalmaya başladı. İçini çekti ve hemen geleceğini söyledi.

Şarabımı yudumladım ve etrafımı incelemek için döndüm. Gördüğüm şey beni öfkeliendirdi, gömleğimi püskürtmeden önce elimi ağzıma götürdüm. Orada, neredeyse başımın üzerinde, benim bir fotoğrafım vardı.

"Kurtları sever misin?"

Sıçradım. Lynn kapıda duruyordu.

"Seni korkutmak istememiştim," dedi. "Sadece kurtları sevip sevmediğini sordum."

Tabloyu işaret etti. Bu bendim... Jeremy'nin resimlerinden birinde kurt olarak. *Nightfall*, eğer doğru hatırlıyorsam. Bunu görmeyeli yıllar olmuştu. Halk Jeremy'nin şehir sokaklarındaki kurtların daha atmosferik resimlerini tercih ediyordu. Bu onun daha çok sevdiği daha doğal bir tarzı.

"Bu bir baskı," dedi otururken. "Orijinalini çok isterdim ama asla bir tane alamam. İtiraf etmeliyim ki kurtlar bugünlerde pek çok insanı olduğu gibi beni de büyülüyor."

"Popülerler."

"Şeytanlaştırılmaktan romantikleştirilmeye. Hayır, benim kurtlara bakışım biraz daha gerçekçi, umarım. Doğru, onlar efsanelerdeki büyük kötü canavar değiller. Ama vahşi doğada bir tanesiyle karşılaşsam, çok yavaş bir şekilde geri çekilir ve oradan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırdım."

"Sevmeye çalışmayacak mısın?"

Güldü. "Aynen öyle. Ama diğer hayvanlardan daha çok ilgimi çekiyorlar, bu yüzden bu cinayetler başladığında ilgimi çektiler."

.."

Telefon çaldı.

Lynn iç çekti. "Bu sefer telesekreterin açmasına izin *veriyorum*." Telesekreter açıldı ve arayanın genç bir adam olduğunu, bir tomruk sözleşmesi için şehirde olduğunu ve kiralayacak bir yer aradığını söylediğini duyabildik.

Lynn mesaj sona erdiğinde, "Çok fazla ilgi görüyorum," dedi. "Ama umduğum türden değil."

"Bir oda mı kiraliyorsun?"

"Ya da iki. Kocam birkaç yıl önce öldü ve ben bir arkadaşa hazırım. Bir striptizci düşünüyordum."

Yüz ifademi tahmin edebiliyorum çünkü güldü. "Bu doğru çıkmadı, değil mi? Egzotik dans turundaki kızlara oda kiralamayı umduğumu kastetmiştim. Buraya çok sayıda kız geliyor ve kaldıkları yerler pek de ideal değil. Daha güzel, daha güvenli bir şey sunabileceğimi düşünmüştüm. Bu alanda kalacak güvenli bir yer bulmak zor."

"Son zamanlarda birkaç kızın kaybolduğunu duydum. Striptizci değillerdi ama. En azından ben öyle bir izlenim edinmedim."

"Hayır, değillerdi. A s l ı n d a değillerdi. İlki yarı zamanlı bir fahişeydi, ancak bunu makalelerde göremezsiniz. Ve bence haklı olarak öyle. Bu kızların azizden daha az aziz olduklarına dair bir koku..."

"Ve onlara Seattle'da yeni bir hayat vaat eden ilk adamla kaçan uyuşturulmuş fahişeler olarak kovuldular."

"Kesinlikle. İkinci kız, manşetlere çıkması gereken bir tipti. Joy Sataa. Bir A öğrencisi. Üniversiteye gitmek için uçan bir topluluktan gelmiş. Ama bu 'uçucu topluluk' kısmı onu öncelik listesinde aşağılara çekiyor."

"Yerli, sanırım üçüncü kız da öyleydi."

"Yine doğru. Adine Aariak. On yedi yaşında ve sokaklarda yaşıyor. Belki ara sıra bir numara çevirmiş ama polis teşkilatından kimse onu a l d ı ğ ı n ı hatırlamıyor. Üç A ile büyümüş: alkol,

istismar ve terk edilme. Anchorage'a bir mola umuduyla geldi ama bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

Şarabımı yudumladım ve devam etmesini bekledim. Devam etmeyince, "Ve sence... Uzaylılar hakkında bir şeyler duydum." diyerek onu teşvik ettim.

Sırıttı. "Ah, evet, benim uzaylılar tarafından kaçırılma teorim." Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "Bu saçmalık."

Güldüm.

"Uzaylılara inanmıyorum. Hayır, inanıyorum ama uzaylılar tarafından kaçırılmaya değil. Tanınabilir bir uzaylı ırkının insanları hamile bırakmak için binlerce ışık yılı yol kat ettiğini gerçekten hayal edebiliyor musunuz? Ben sadece insanları heyecanlandırmayı seviyorum. Benden tuhaf teoriler üretmemi bekliyorlar, ben de öyle yapıyorum, sonra da benimle dalga geçip oyun oynuyormuş gibi yaptıklarında gülüp geçiyorum. O kızları bir canavar kaçırdı ama çok insani bir yüzü olan bir canavar. Yine çok sık anlatılan eski bir hikâye." Şarap bardağının yarısını boşalttı. "Bu kadar yeter. Diğer suçlar hakkında konuşmaya geldin. Ormanda olanlar."

"Kurtların sorumlu olduğunu düşünmüyorsunuz."

"Bunun mümkün olduğunu kabul ediyorum ama bundan kesinlikle şüpheliyim. Alanların ve cesetlerin fotoğraflarını çektim ve kurt faaliyetine dair kanıtlar olsa da, bir kurdun gerçekten öldürdüğüne ya da cesetleri yemeye katıldığına dair hiçbir kanıt yok. Kışın bir kurt bir şeyi öldürüp leşçillere bırakmaz. Bunu göze alamazlar. Tahminimce bölgeyi ziyaret ettiler, bir göz attılar ve öylece bıraktılar. Kurtlar insanları öldürmez. Öldürmezler işte."

"Kurt saldırıları nadirdir. Ölümle duyulmayacak kadar nadirdir."

Gülümsedi. "Güzel, araştırmanı yapmışsın, bu da dersi geçip doğrudan iyi şeylere atlayabileceğim anlamına geliyor. İjiraat hakkında bir şey biliyor musun?"

"Sadece Inuit mitolojisindeki şekil değiştiriciler olduklarını."

Lynn, İjiraat'ın Kuzey Kutbu'na ve Inuitlere özgü, daha az bilinen bir şekil değiştirici türü olduğunu açıkladı. Onlara inanılıyordu

kuzgundan kurda ve hatta insana kadar o topraklara özgü herhangi bir yaratığın şekline bürünebilen toprak ruhlarıdır. Bu tür efsanelerin çoğunda olduğu gibi, İjiraat'ın genellikle kötü olduğuna, insanları kandırmaya ve yok etmeye kararlı olduğuna inanılırdı. Ancak efsanenin bir başka kolu, onların doğaları gereği kötü olmadıklarını, sadece tehdit edildiklerinde kendilerini savunacak vahşi yaratıklar olduklarını iddia ediyordu. Hikayelerdeki ortak bir konu da İjiraat'ın hafızayı etkileyebilmesiydi. Eğer bir tanesini görürseniz, hemen bir başkasına anlatmazsanız her şeyi unutuyordunuz ki bu da tesadüfen neden daha sık görülmediklerini açıklıyor.

"Şimdi, çoğu efsanede olduğu gibi, bölgesel farklılıklar var. Inuitler burada yaşayan türün sadece üç form arasında geçiş yapabildiğini söylüyor - insan, ayı ve kurt. Turistlerden hafta sonu savaşçılarına ve sadece mecbur kaldıklarında ormandan ayrılan insanlara kadar, yüz yılı aşkın bir geçmişe dayanan zengin bir görülme tarihi var."

Arkasındaki masaya uzanıp bir dosya aldı ve bana uzattı. Açtığımda daktilo edilmiş kalın bir sayfa demeti buldum.

"Bunlar bulabildiğim tüm anlatılar, hem yazılı hem de sözlü kaynaklar. Hepsini bir veritabanına yazdım. Her hesapta bir renk ve bir numara göreceksiniz. Renk, rapor eden tarafın güvenilirliğini gösterir. Yeşil, hepsi aynı şeyi bildiren bir grup güvenilir yerel halk olabilir. Kırmızı, ormanda içki içtiğini itiraf eden bir çocuk olabilir. Sarı ortadadır ve arada her türlü varyasyon vardır. İlk sayfada bir açıklama var. Rakamlar, anlatıların en yaygın temel hikayeye ne kadar yakın olduğunu nasıl sıraladığımı gösteriyor. On, tam isabet anlamına geliyor. Bir ise o kadar uzak ki, sadece eksiksiz olması için dahil ettim anlamına geliyor."

"Kesinlikle *çok* titizsin."

Güldü. "Ben bir kaçık olabilirim ama etrafımdaki en iyi organize olmuş kaçığım."

"Ödünç alabilir miyim...?"

"Oh, bu almanız için bir kopya."

Birkaç sayfayı çevirirken tanıdık ifadeler yakaladım ve gerçeküstü bir deja vu hissine kapıldım. Ya da belki de deja vu değil de ürkütücü bir tesadüftü. Bu sayfalardan bazılarını sadece birkaç saat önce görmüştüm.

"Çok kopya dağıtıyor musunuz?" Ben sordum.

"Benden istendiği kadar sık değil. Araştırmalarımın reklamını yapmıyorum.

-Çocuklarıma zaten yeterince acı çektiriyorum ama insanlar sizin de yaptığınız gibi ilgi alanlarımı öğreniyor. Çoğuyla fantezilerini teşvik etmemeyi tercih ediyorum. Onlara bunları verirsem kırsalda kanıt aramaya ve hareket eden her şeyi çekmeye başlarlar, üstelik kamerayla değil."

"Yani tek kopya bu mu?" Sayfaları tararken bunu gelişi güzel, hatta dalgınca söylemeye çalıştım.

"Onları yakın zamanda başka birine verdim. Bir arkadaşıma." Kızardı. "Sanırım *arkadaş* biraz umutlu olmak demek. Aslında bir tanıdık. İjiraat efsanesiyle ilgileniyor ve polis teşkilatından birini tanıyor. Ölümleri tartışırken benim adım ve teorim gündeme geldi ve benimle temasa geçti."

"Efsaneyle mi ilgileniyor? Bir akademisyen mi?"

"Hayır, hayır. O bir elektrikçi. Bu sadece bir hobi, ama bu konuda oldukça ciddi. Saplantılı değil, dikkatinizi çekerim. Sadece profesyonel olmayan bir şekilde bilimsel bir ilgi. Benimki gibi. Oldukça iyi anlaşıyoruz."

Şarabını yudumladı. "Bu da bana ondan bir süredir haber alamadığımı ve sorduğu bir kitabı bulduğumu hatırlattı. Onu aramalıyım. Belki de onu akşam yemeğine davet etmeliyim." Bana baktı. "Bu çok mu ileri gitmek olur?"

Yıllar içinde iyi bir poker suratı geliştirmiştım, ama randevunun asla gerçekleşmeyeceğini bile bile bunu yapması gerektiğini söylerken bunu korumak zordu. Dennis ve Lynn'in o akşam yemeğini yemelerinin iyi olacağını düşünmeden edemiyordum.

"Onun ilgisini neyin çektiğini biliyor musun?" diye sordum. "Paranormal olaylara birdenbire ciddi bir ilgi duyan insanlar... Benim deneyimlerime göre, bu 'karşılaşma' diye bağırıyor."

Yüz ifadesinden bu sorudan rahatsız olduğu anlaşılyordu.

Aceleyle devam ettim. "Özür dilerim, makaleyi kastetmemiştim. Hope'un ilk elden anlatılmayan hiçbir şeyi haber yapmama politikası var. Ben sadece meraklı biriydim. Bu işlerle uğraşınca, kanıt aramaktan kendinizi alamıyorsunuz sanırım."

"Tahmin edebiliyorum. Den, bir şey görmüş gibi görünüyordu ama bana bundan hiç bahsetmedi. Zorlamamayı öğrendim. Bazıları hikayelerini herhangi bir sempatik kulağa dökmeye heveslidir ve bazıları da önce kendi içlerinde çözmeleri gerekir. İjiraat bölgesi olarak bilinen bölgede bir kulübesi olduğunu söyledi. Özellikle İjiraat'ın formlarını sordu. Ayıya mı yoksa kurda mı dönüştüklerini ya da tanığa bağılı olarak her ikisine de benzeyen bir şeye dönüşüp dönüşmediklerini sordu."

"Şehrin bir sokağında bir hayvan gören iki kişiden birinin kedi, diğlerinin fare olduğunu söylemesi gibi."

"Aynen öyle. Bu daha önce düşünmediğim büyüleyici bir fikir. Eğer bir insan bir hayvana dönüşecekse, tam anlamıyla bir ayıya ya da kurda dönüşmesi pek olası görünmüyor. Ayı ya da kurt benzeri bir şeye dönüşmek daha mantıklı olurdu. İki ayaklı bir canavara."

"Şu eski Hollywood kurt adamları gibi."

"Evet, aynen."

CLAY ACIKMIŞTI. Arabaya servis yapan bir yerden hamburger alırken ona öğrendiklerimi anlattım.

"Belki de bu yaratıklar vardır," dedi kese kâğıdını alıp para üstünü beklemeden uzaklaşırken. "Ama şekil değiştirdiklerine dair hiçbir kanıt göremiyorum. Siz içerideyken o kayıtları incelemeyi bitirdim ve şekil değiştiren bir insanın olağan belirtilerinden bir tane bile bahsedilmiyor -bir çalığa ayak izleriyle girip pençe izleriyle çıkmak, bir hayvanı vurmak ve daha sonra yaralı bir adam görmek. En azından inandırıcı bir şekilde bahsedilmiyor. Bence Kocaayak gibi tek biçimli bir insansı olma ihtimali daha yüksek."

"İyi bir nokta."

"Dennis'in gördüğü her neyse, bu Ijiraat ya insansı bir yaratık ya da bir şekil değiştiren olabilir. Ve dün gece size saldıran şey kesinlikle ayı değildi. Inuitler bu Ijiraat'ın nesillerdir burada olduğunu ve insanların yüz yıldır görüldüğünü rapor ettiğini söylüyor. Ama sadece şimdi mi insanları öldürmeye başladı? Bir grup it sürüsü kasabaya girdiğinde mi?"

"Sanırım Lynn bu bilgiyi kaçıırıyordu."

"Dennis bir şeyler görmüş olmalı ve ben de orada gerçekten bir şeyler olabileceğine katılıyorum. Benim inanmadığım şey ise -Bu yaratık ve cinayetler birbiriyle bağlantılı. Ancak böyle bir yaratık varsa ve burası onun geleneksel bölgesiyse, kurtadamların burayı bir ölüm alanına çevirmesinden pek de memnun olmayacaktır."

"Doğru. Bu, dün gece kendi bölgesinde olmamızdan neden hoşlanmadığını da açıklayabilir." Hamburgerimi açtım ve ona baktım. "Geri dönmemiz gerek."

MERAKLILIK

Tehlikeli bir şey yapmaya hemen karar vermiş olmamız, tehlikenin farkında olmadığımız anlamına gelmiyordu. Canavarı cezbetmek umuduyla o ormana girmek, Afrika'daki bir su birikintisine biftek sallandırıp "Gel kedicik, gel kedicik" diye seslenmeye benzerdi.

Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamıştık. Bizden daha büyük, bizden daha güçlü ve hatta belki de bizden daha iyi bir avcıydı. Azı dişleri ve pençeleri olan bir rakiple savaşmanın en iyi yolu kendi dişlerinize sahip olmaktır. Ya bu, ya da gerçekten büyük bir silah getirmek.

Dürüst olmak gerekirse, bir silahın nasıl bu kadar avantajlı olacağını anlayamadım. Isırmak ya da kaydırmak dövüşmenin doğal bir uzantısıdır. Bir silah büyük ve hantaldır ve zamanında kaldıramazsanız veya doğru nişan alamazsanız ya da tutukluk yaparsa, mahvolursunuz. Bu yüzden bildiğim şeylere sadık kalıyordum.

Ama yolda giderken Pittsburgh'da karısı için kart dağıtan adamı hatırladım ve kurt formunda olmadığımız zamanlarda bir şok tabancasının destek için mükemmel olabileceğine karar verdim.

Bir silah satın alırken tamamen rahat mıydım? Hayır, ama bunun inanç sistemimden çok gururla ilgisi vardı. Ben bir kurt adamdım, lanet olsun. Silah kullanmazdım. Ama bugünlerde her şey benimle ilgili değildi. Çocuklarımın büyüdüğünü görecektik kadar yaşamak istiyordum. Bu yüzden şok tabancası aldım. Süreç hakkında yorum yapmaktan kaçınacağım, ancak içimdeki solcu insancılın dehşete düştüğünü, savaşa giden içimdeki savaşçının ise evrak doldurmak ve ruhsat için altı hafta beklemek zorunda kalmadığı için mutlu olduğunu söyleyeceğim.

Eğer dün geceki canavar tarafından saldırıya uğrarsak, şok tabancası onu durduramayabilir, ama ihtimalleri eşitleyecek kadar yavaşlatabilir.

Anlaşıldığı üzere, silaha ihtiyacımız yoktu. Değiştiğimiz süre boyunca orman gece senfonisine devam etti, etrafımızda sadece her zamanki sessizlik yastığı vardı, yani duyma mesafesinde olan tek yırtıcı bizdik.

İtiraf etmeliyim ki bu ormana geri dönme bahanesine aldırmadım ve bu sadece yeni kuş ve hayvan türleri ya da ufka doğru uzanan yeni arazi genişlikleri değildi. Bu orman farklı *hissettiriyordu*. *Rahatlamaya* başladığım anda ensemde bir karıncalanma oluyor ve beni fazla rahatlamamam konusunda uyarıyordu. Buradaki şeyler alışık olduğum şeyler değildi ve gardımı düşüremiyordum.

Farklıydı. Ve farklı olmak iyidir.

Bir gece önce park ettiğimiz yolun yanında yer değiştirdik. Sonra Dennis'in kulübesine doğru patikayı takip ettik.

Yolda, saldırıya uğradığım yeri bulduk. Kurt formundayken, daha iyi burnumla, bizi tam olarak neyin pusuya düşürdüğüne dair daha fazla ipucu elde edebileceğimi umuyordum. Ama hâlâ kokusunu alabilsem de, misk kokusu o kadar baskındı ki, ucuz bir kolonyanın bileşenlerini ayırmaya çalışmak gibiydi. Burnum ve beynim tiksindi ve sadece genel kokuyu algılayabildi... ve onunla hiçbir şey yapmak istemedi.

Canavarın izini neredeyse bir mil boyunca takip etmeyi başardık. Sonra sanki yaratık onu takip etmeye çalışacağımızı biliyormuş gibi sığ, hızlı akan bir dereye daldı. Yarım mil daha dere kenarında koştuk ama nereden çıktığına dair hiçbir iz bulamadık ve pes ettik. Bu gizem ne kadar ilginç olsa da, bu gece daha acil bir gündemimiz vardı.

Dennis'in kulübesinde Clay nöbet tutarken ben yer değiştirdim. Beni fazladan değişimden kurtarmak için onun yerine aramayı teklif etmişti. Onun için daha az acı verici olduğunu söyleyemem - bunu yargılamamanın bir yolu yok - ama çoğu çocuğun bisiklete binmeyi öğrendiği yaştan beri bunları yapıyor. Bir fırsatı atladığını hiç görmedim çünkü bunu yaşamamayı tercih ediyor.

Ama benim daha fazla arama deneyimim, onun da daha fazla koruma deneyimi vardı, bu yüzden rollerimize sadık kaldık. Yaptığım ilk şey, Dennis'in canavarla karşılaştığına dair herhangi bir kanıt aramak oldu - bir fotoğraf, bir günlük, herhangi bir şey. Ama hiçbir şey bulamadım ve çok geçmeden gecenin asıl işine başladım: Dan'in Dennis'in ölümüyle ilgili anlattığı hikâyenin gerçeğe ne kadar yakın olduğunu anlamaya çalışırken, bir yandan da bu gizemli genç Stillwell hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrendim.

Artık hem Tesler kardeşlerle hem de Dan'le karşılaştığıma göre, onların kokularını tek tek seçebilir ve kulübedeki o geceyi yeniden yaratabilirdim. Üçü de buradaydı. Travis Tesler ve Podrova'nın kokuları Dennis'i bulduğumuz yeri kaplamıştı, yani ikisi de ona işkence edilmesine aktif olarak katılmışlardı.

Seyirci Eddie Tesler'dı ve kulübenin karşısındaki bir sandalyeye oturmuş ve orada kalmıştı. Bu, işkenceye katılmadığı anlamına gelebilirdi ama sandalyenin yanında, ikisi de Eddie'nin kokusunu taşıyan bir bulmaca kitabı ve bir kalem vardı. Bunun yerine zamanı birkaç kelime arama bulmacası çözmek için kullanmıştı.

Başka bir görgü tanığına ait kanıt buldum. Eddie'nin sandalyesinin yanındaki sandalye de kurt adam kokuyordu ve Dan'in ceketini giydiği genç Stillwell'in kan damlalarıyla kaplıydı.

Dışarıdaki izleri takip ettim. Üç kurtadam gelmişti: Tesler kardeşler ve Dan. Genç Stillwell de dahil olmak üzere dördü gitmişti. Yani Eddie işkence sırasında sadece dinlenmiyordu, bir rehineyi koruyordu. Belki de Joey'nin bu genç akrabasının kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmasının ve itleri yalnız bırakıp eve dönmemiz için bu kadar endişelenmesinin nedeni buydu.

Genç adamdan daha fazla iz bulmak için kulübeyi aradım. Onları Dennis'in şifonyerinde buldum. En üst çekmece ona ait olmayan giysilerle doluydu. Çoğu yıkanmış, ama birkaçı hâlâ genç adamın kokusunu taşıyordu. Biraz daha araştırınca bir diş fırçası, bir yığın çizgi roman ve bir el oyunu buldum, hepsine de onun kokusu sinmişti. Oyuncanın üzerine bir isim kazınmıştı: Noah Albright. Çizgi romanlardan birkaçı da aynı baş harfleri taşıyordu.

Avlanırken, bir hikaye oluştu. Noah, Dennis'in ergenlik çağına gelene kadar annesiyle bıraktığı, hayatının son dönemindeki oğluydu. Sonra Dennis onunla temasa geçmiş, genç adama durumu açıklamış ve kokusundan anladığı kadarıyla bir yıldan fazla sürmeyen ilk değişimlerinde ona rehberlik etmişti. Çocuk annesiyle kalıyordu ama yine de babasıyla burada, kulübede vakit geçiriyordu. Sonra, bu ziyaretlerden birinde, itler ortaya çıktı.

Dennis bu yüzden mi öldürüldü? Yeni sürü geldi, genç oğlu buradaydı ve normalde pasif olan Dennis onu savunmak için mi savaştı?

Peki çocuk neredeydi? Hâlâ hayatta mıydı? Öyle umuyordum ve Joey'nin de buna inandığından ya da inandırıldığından emindim. Ama dürüst olmak gerekirse? Bundan şüpheliydim.

Dönüş yolculuğu için yer değiştirdim. Akşam hâlâ sessizdi ama doğal olarak öyle değildi. Canavardan hiçbir iz yoktu. Kurt adamlardan iz yoktu. Kurtlardan da iz yoktu.

İki günde üç değişimden sonra enerjim düşüyor ve midem gurulduyordu. Daha sonra bir şeyler almak için bekleyebilirdim ama açık bir araziden geçerken Clay beni durdurdu ve kulaklarını çevirerek dinlememi söyledi.

Kar burada daha derindi ve altında tırmalama sesleri duyabiliyordum. Clay çömeldi, arka ayaklarını salladı. Karın içine daldı, sonra geri döndü, başı ve tüyleri beyaz şeylerle doluydu ve çenesinde ciyaklayan bir fare vardı.

Fareyi bana geri fırlattı. Ben de yakaladım. Ben onu yediğimde, Clay'de bir tane daha vardı. Onu da tuttu, yutmak için başını geriye attı.

Hızla ilerledim ve ben de katıldım. Açıklığı yara yara ilerledik, takip etmeye ve avlanmaya çalışmadık, sadece karı sürdük, fareleri yakaladık, hayatlarını sona erdiren bir çıtırtı verdik ve sonra onları bütün olarak yuttuk.

Fareler saklanmak için kaçabilirdi, ama çoğu panik içinde donakaldı, tıpkı aniden öfkeli çılgına dönen gizli keskin nişancılara alışkın köylüler gibi. Bu da kolay avlanmayı sağladı ve kimin en çok avlayabileceğini görerek çok eğlendik.

Karnımı doyurduktan sonra olduğum yere yığıldım, midem mutlu bir şekilde gurulduyordu. Clay yanıma geldi ve üstüme çöktü. Onu tersledim ve boğuşmaya başladık ama gönülsüzce, çok dolu ve çok yorgundum.

Ona doğru kıvrıldım. Donmuş burnumu kuyruğumun altına sokarken, rüzgârda bir kurt adam kokusu yakaladım. Kaskatı kesildim. Travis Tesler'in görüntüsü zihnimde parladı ve hemen ardından beynim kokuyu işlemeden önce kalbimi sıkıştıran bir panik anı geldi. Bu Tesler'in sürüsünden biri değildi.

Clay homurdandı ve ağzını sola doğru salladı. Ağaçların arasında karanlık bir kurdun belli belirsiz dış hatlarını görebiliyordum. Ayağa kalkmaya başladım ama Clay ön bacağıma vurarak geri yatmamı söyledi. Belli ki kurt adamın kokusunu almış ya da onu çoktan fark etmiş ve tehdit olmadığına karar vermişti.

İt olduğu yerde kaldı, sadece bizi izliyordu ve ona baktığımda, koyu kırmızı kürkünü ve yeşil gözlerini gördüğümde, bunun bir gece önce kurtlarla birlikte olan kişi olduğunu anladım. Clay yine homurdanarak rahatlamamı söyledi. Ona doğru bir top gibi kıvrıldım. Kısa süre sonra vücudunun sıcaklığı ve kalbinin düzenli atışı beni rüyalar âlemine götürdü.

Clay gerildiğinde dalıp gitmişim. Gözlerimi açamadan ayağa fırladı, ayağa fırlarken kazara çürük kaburgalarımın tekme attı.

Döndüğümde itin bize doğru hızla geldiğini, dudaklarını hırlayarak geriye çektiğini gördüm. O saldırırken Clay yerinde durdu, kürkü kabarmış, kulakları geride, hırıltısı açıklıkta dalgalanıyordu. İt gelmeye devam etti. Son saniyede Clay'in etrafından dolandı ve bana doğru koştu.

Kendimi hazırladım ve hırladım ama o bunu duymadı. Clay ona doğru hamle yaptı, kürkü ve şaklayan dişleriyle bir kasırgaya dönüştü. Köpek, Clay'in elinden kurtuldu.

Clay'in yolunu tuttu ve havalandı, açıklık boyunca ilerleyip geniş bir daire çizdikten sonra hemen geri dönerken arkasında karlar uçuşuyordu.

İt bana doğru koşarken, vurmak için hazırlandım. Clay'de olduğu gibi o da son anda kendini kontrol etti ve keskin bir ısırlıkla ön bacağımı yakalayarak kaçtı. Ona doğru atıldım ama çoktan kopup gitmişti.

Yine o geniş daireyi çizmeye başladı, tam gaz ve yere yakın koşuyordu. Clay'e baktım. Bu adam dövüşmek mi istiyordu? Yoksa kovalamaca mı?

Clay başını eğdi ve homurdandı. Oyun, kurtlar için kurallara bağlı bir davranıştı. Bir sürüde, "Sana gardımı indirecek kadar güveniyorum" anlamına gelir. Belki de bu it bizi oynarken görmüştü ve oyun parkındaki yalnız çocuk gibi bize katılmak istiyordu. Clay'in böyle bir niyeti yoktu. Oyun sürüdeki kardeşleri içindi, yabancılar için değil.

Clay hırlayarak adama onu kızdırdığını söyledi. Arka ayaklarını tekrar yere indirdiğinde, it saldırdı. Clay hamle yaptı. İt eğildi ve zumlayarak yoldan çekildi, sonra tekrar üzerine geldi.

Clay bir kükremeye fırladı. İt geri çekildiğinde Clay gelmeye devam etti, ona iyi bir dayak atmaya ve yanlış anlamaları ortadan kaldırmaya hazırdı. Clay'in peşinden uçtum, onu tüylerinden yakaladım ve geri çektim. Beni üzerinden atmak için şaha kalktı, hırladı ve tepindi ama ben tuttum ve hırladım.

Clay ciddi olduğumu anlayınca durdu. İt önümüzde bir ileri bir geri giderken Clay'i bıraktım ve ormanı gözden geçirdim. Mesajı almıştı - bu adam onu kovalamamız için çok uğraşıyordu.

Bu kurt adamın Travis'in sürüsünün bir parçası olma ihtimalini düşünmemiştim. Kendini kurt sanan, onlarla birlikte koşmayı ve zor işleri arkadaşlarına bırakmayı tercih eden "aklı pek yerinde olmayan" bir it. Ama şimdi kendi payına düşeni yapması istenmişti.

Gece rüzgârının tadına bakmak için adımlarken, itin dikkatimizi dağıtmasını, böylece pusuda bekleyen arkadaşlarının kokusunu almamamızı bekliyordum. Onun yerine,

Sanki tatmin olmuş gibi homurdandı.

Burnum hafif bir misk kokusu aldı ve anladım. Clay'i dürttüm ve pandomim yaparak kuzeye gitmesini söyledim. Biraz zaman aldı ama kokuyu aldı ve içgüdüsel olarak tüyleri diken diken oldu. Canavar.

Köpeğin yanından geçtiğimde, "*Nihayet*" dercesine bir iç geçirdi. Yanımda adım atmaya çalıştı ama Clay onu omuzlayıp geri çekti.

Köpek peşimizdeyken, çalılıkların derinliklerine doğru ilerledik ve canavardan uzaklaşarak güneye doğru ilerledik. Sonra onun yönünde daireler çizmeye başladım.

İt ne yaptığımı anlayınca arka bacağımı ısırdı. Döndüm ve tersledim. Hırladı ve ağzını diğer yöne doğru salladı. Homurdandım, başımı salladım ve kuzeye doğru devam ettim.

Clay beni iterek, "Daha yakından bakmak istediğini biliyorum ama dikkatli ol, tamam mı?" dedi. Onu rahatlatmak için yavaşladım.

Yine de bu başka birini rahatlatmadı. İt önümde koştu ve yolumda dönerek hırlamaya başladı. Durdum ve başımı eğdim, kulaklarım geride, kuyruğum dışarıda, hırlamaya hırlamayla karşılık verirken tüylerim diken diken oldu.

Clay havayı incelemek ve karanlığa bakmak için kenara çekildi. Sonra bana doğru hamle yaptı ve beni bir ağaca çarptı; homurdanarak dilediği özür, boynumdaki gevşek bağı yakalayıp beni diğer tarafa çekerken kısa kesildi.

Sadece ayağımı yere basacak kadar duraksadım... ve çalılıklardan gelen sesleri duydum.

Koşmaya başladık. Arkamızdaki gürültü kesilip de yavaşlamaya çalıştığımda, köpek topuklarıma yapıştı. Clay geride kaldı. İt, hücumlarından birini kaybettiğini anlayınca, dönmeye başladı.

Ay, ormanı bir önceki gece olduğu gibi kapkara bırakarak bulut örtüsünün altına girmişti, bu yüzden itin Clay'in solgun halini görmesi, durması, burnunu kaldırması, kulaklarını dikmesi bir an almış gibiydi. Sonra Clay'in gözleri irileşti ve öne doğru fırlayarak

yandan. Kocaman bir şekil durduğum noktaya doğru savrulurken ben yere düştüm, Clay de üzerimdeydi.

Clay üzerimden atladı ve canavara hırlayarak döndü. Ayağa fırladım ama tek görebildiğim o karanlık formdu, bulutlar hala ayı kapatıyordu ve Clay görüş alanımı kapatıyordu.

Canavar bu kez dört ayak üzerindeydi. Clay'den en az iki kat daha genişti, sırtı bir ayı gibi kamburdu ve arka tarafı daha küçüktü.

Canavar hırladı, tüylerimi diken diken eden, gırtlaktan gelen, pek de doğal olmayan bir sestti bu. Dişleri parladı ve nefesinin kokusunu aldım, midem pis kokuyla çalkalandı.

Clay hırlayarak yerinde durdu. Sonra, hiç uyarmadan saldırdı. Canavar bir ayı gibi şaha kalktı, devasa ön pençesi Clay'e doğru savruldu ama sadece havayı yakaladı. Clay son saniyede saldırısını kontrol etmiş, onun yerine canavarın etrafından dolanmıştı. Canavar dönmeye çalıştı ama Clay sırtına atladığında artık çok geçti.

Canavar havayı tırmalıyor, boş yere Clay'e ulaşmaya çalışıyordu. Kendimi karnına doğru fırlattım. Çenelerim önce seyrek, kaba kıllara, sonra da neredeyse kelleşmiş ete kenetlendi. Dişlerim kaburgaları sıyrıyor, ağızımdan kan fışkırıyordu.

Gözümün ucuyla itin karanlık formunun koşarak geldiğini gördüm. Sıçradı... ve arka bacağını ısırdı, o kadar sert çekti ki canavarın derisinin bir parçası dişlerimin arasında kalarak geriye düştüm, yüzüme kan sıçradı.

Ayağa fırladım ve itin üzerinde döndüm ama o gitmişti, Clay'i canavarın sırtından indirme ye çalışıyordu. Peşinden uçtum.

Clay canavarın boynunu kesmeye devam etti, boğazına doğru ilerliyordu. Hayvan kükredi ve debelendi. Sonra, ormanın derinliklerinden cevap niteliğinde bir kükreme geldi.

Havladım, bir kurt için garip bir sestti ama Clay'in dikkatini çekmek için elimden geleni yaptım. Ama ikinci canavarı duymuştu ve beyni henüz bizim ne yaptığımızı anlayamayacak kadar kanla dolmamıştı.

ikisiyle birden başa çıkamazdı. Hırladı, bana hareket etmemi söyledi, sonra yere düştü ve koşmaya başladı.

Biraz hızlanabileceğimiz açık araziye yöneldim ama it önden giderek bizi ormanın derinliklerine götürdü. Biz ağaçların etrafından dolanırken, canavar bizi kovalamaya çalıştı ama orman onun için çok sıkı ve hayal kırıklığı içinde kükreyerek hızla geride **k a l d ı** . Onu duyamayana kadar koşmaya devam ettik, sonra kıyafetlerimize yöneldik.

UYKUSUZ

Clay üstünü değiştirene kadar bekledim. İşini bitirip giyindikten sonra, itin patikanın yanında yattığı yere doğru yürüdüm. Hırladım ve başımı sallayarak ona geri dönmesini, onunla konuşmam gerektiğini söylemeye çalıştım. Bana sadece anlamsızca baktı.

Yaklaştığında gölgelerin arasından bir kurt fırladı. Bir gece önce itin yanında gördüğüm küçük gri kurttu bu. Onun yolundan geri çekildim. Bana kötücül bir bakış fırlattı, sonra da onu endişeyle süzdü. Homurdandı ve sanki "*Bu kadar yeter*" dercesine onu itti.

Sonra ağzı yukarı kalktı. Omzumun üzerinden baktı ve ben de Clay'in geldiğini görmek için döndüm. İt homurdandı ve uzaklaşmaya başladı, sanki işi bitmiş ve gitmek için sabırsızlanıyordu.

Peşinden gittim. Gri kurt bana doğru saldırdı. Geri çekildim. Adam geri dönüp böğrünü dürtünceye kadar hırlamaya devam etti, kürkü kabardı. Onunla birlikte gitmeye başladı ama bana doğru son bir bakış fırlatıp hırlamaktan kendini alamadı.

"Sanırım seni uyarıyor." Clay yanıma geldi. Kurda, "Merak etme, o çoktan kapıldı," dedi.

Kurt keyiflendi ama yine de bana ters ters bakıp arkasını döndü.

Boşalttığı çalığa doğru koştum, itin peşinden gidip onu konuşturabilmek için hızlı bir değişim yapmaya çalıştım. Yine de süreci aceleye getirmek olmazdı ve ben bitirdiğimde o çoktan gitmişti.

"Onu geri aramaya çalıştım," dedi Clay. "Ama anladığını sanmıyorum ve seni yalnız bırakarak onun peşinden gitmiyordum. Her neyse, onu tekrar göreceğimizden eminim. Umarım tek başına olur. Arkadaşının senden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Gerçekten onun eşı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Bir kurt adamın seçtiğı form buysa, bir başkasının insan bir eş edinmesinden farkı yoktur."

"Evet, öyle. Profesör yerine hayvanat bahçesi çalışanı olsaydınız, benim yerime bir kurt eş seçer miydiniz?"

"Ne kadar sevimli olduğuna bağlı."

Ona baktığımda güldü. "Şaka yapıyorum, sevgilim. Cevabım hayır çünkü kurt olmayı ne kadar sevsem de seçtiğim form bu değil. Çok sınırlayıcı. Konuşamazsın. Okuyamazsın. Yazamazsınız. Entelektüel olarak uyarıcı fikirlerin iletişimi neredeyse imkansız." Bana sırtıttı. "Diğer türden uyarımlara gelince? Orada da ciddi kısıtlamalar var. Ellerim yok." Elini gömleğimin altına kaydırđı. "Parmak yok." Yan taraflarımı gıdıkladı ve göğüslerimi okşadı. "Dudak yok." Dudaklarını boynuma indirdi.

"Sınırlayıcı."

"Çok."

Ağzı benimkine doğru hareket etti ve beni sertçe öptü.

"Belki Bu zaman Biz gerekir tamamlandı bizim kaçış önce?" Mırıldandım.

Alçak bir hırıltı, tam olarak anlaşmazlık değil, sadece konuyu açtığım için kızgınlık. Omzunun üzerinden kamyona baktım.

"Katlanabilir arka koltuğı olan büyük bir metal kutu yeterince güvenli olmalı, sence de ö y l e d e ğ i l m i ?"

Sanki mesafeyi ölçüyormuş gibi kamyona baktı. Sonra beni kucağına aldı ve kamyona taşıdı.

Otele döndüğümde yaptığım ilk şey Joey'nin evini aramak oldu. Tabii ki evde olmayacaktı ama önemli olan da buydu, telefonu yüzüme kapatmadan mesaj bırakabilirdim.

Telesekreterinin dinlenmesi ihtimaline karşı, uygun bir şekilde şifreli ifadeler kullanarak ona neler olduğunu anladığımızı söyledim. İtler Noah'ı kaçırmışlardı ve şimdi onu ellerinde tutuyorlardı.

Rehine, serbest bırakılması için Joey'den bir şey talep ediyordu. Joey bununla başa çıkmaya çalışıyor ve son derece dikkatli davranıyordu... yani kasabada iki Sürü infazcısının ağırlığını koymasını ve üvey kardeşinin hayatını tehlikeye atmasını istemiyordu.

Artık durumu anladığımıza göre, ona aynı derecede aşırı dikkatle hareket edeceğimizi ve durumu çözmeye yardımcı olabileceğimizi söyledim. Teklifimizi kabul etmesini beklemiyordum. Aslında olabildiğince kibar bir şekilde, "Neden şehri terk etmemizi istediğinizi biliyoruz ve gitmiyoruz" diyordum.

Sonra yaralarımızla ilgilendik. İkimizin de kemiği kırılmamıştı ve önemli olan da buydu. Kurt adam olmak ömür boyu dövüşmek demekti ve hayatını boks ringinde geçirenler gibi biz de darbeleri, çürükleri ve kesikleri görmezden gelmeyi öğrendik. Kırık kemik olup olmadığını kontrol eder, kesikleri temizler, biraz dinlenir ve yarına hazır olurduk. Olmak zorundaydık - profesyonel boksörlerin aksine, maça hazır olmadığımız için maçı iptal edemezdik. Kurtadam iyileşmesi bu konuda yardımcı oldu. Yirmi dört saat sonra, canavarla karşılaşmamdan geriye kalan tek iz başımın arkasındaki hassas bir nokta ve kaburgalarımındaki bir tanesiydi.

Ondan sonra yattık. Başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım. Ama öyle kalmadım. Clay yanımda kıpırdamadan dursa da uyanık olduğumu hissedebiliyordum ve hızlı, rüyasız bir uykudan sonra baktığımda onu tavana bakarken gördüm.

Yan tarafıma doğru kalktım. Beni fark edemeyecek kadar derin düşüncelere dalmıştı, bakmaya devam etti. Sağ elinin yanında ritmik bir şekilde kenetlendiğini, çukurlaşmış yara dokusunun altında kol kaslarının titreştiğini görmek için ona baktım.

"Seni rahatsız mı ediyor?" diye sordum.

"Hmm?" Bakışlarımı koluna doğru takip etti ve son bir yumruk yaptı, sonra esnemeyi bıraktı. "Hayır, artık hissetmiyorum."

"Yani seni *rahatsız* ediyor mu?"

Bir dakika sessiz kaldı, sonra saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru taradı.

"Bu gece kaçtım," dedi bir süre sonra. "O şeyin kokusunu ilk aldığımda kaçtım."

Dudaklarımdan protestolar ve güvenceler döküldü ama onun bunu istemediğini biliyordum.

Devam etti. "Bir gece önce sana ne yaptığını hatırladım ve tek düşünebildiğim seni oradan çıkarmaktı."

"Bu şartlar altında yapılacak en akıllıca şey de buydu."

"Evet. Ama savaşmak yerine kaçmamın sebebi ne?" Kolunu kaldırdı ve esnetti. "Kurt formundayken dövüşmemi etkilemiyor. Sadece bacaklarımdan birinde hafif bir zayıflık var, kolayca telafi edilebilir. Yine de ilk içgüdüm kendimi ikinci plana atıp kaçmak oldu. Bu iyi bir şey değil."

"Ama-"

"Bu koşullar altında doğru seçim buydu ve bilinçli bir karar verdiğimi söyleyebilseydim bu iyi olurdu."

"Üç yüz kiloluk bir canavar üzerinize doğru gelirken bunu yapmak zordur." Bakışını yakaladım. "Evet, bahane istemediğini biliyorum. Mesele şu ki, dört yıl önceki özgüvene sahip değilsin. Şahsen ben bunun o kadar da kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Hâlâ azgın canavarların sırtına atlıyorsan, benim zevkime göre fazlasıyla özgüvenin var demektir."

Sessizleşti, bakışları tavana döndü.

"Seni rahatsız eden o canavardan kaçmak değil. Bunu bir itle yapma ihtimalin. Eğer yeterince kişi bizimle yüzleşirse, ilk içgüdü beni oradan çıkarmak olacaktır. Eğer sadece senin eşinsem, bu sorun değil. Beni tehlikeden uzak tutuyorsun. Ama eğer Alfa isem, oradan uzaklaştırılmam gerekmez ve eğer bunu yapıyor gibi görünüyorsanız, o zaman ortada bir sorun var demektir."

"Evet."

Tekrar sessizleşti. Yeterince dürtüklediğimi bilerek bekledim.

"Kolumla ilgili... devam ediyor," dedi. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum. üzerinden. Sen Alfa için sıradayken, bu başka bir şeyi vurguluyor."

Kaçındığım bir konu."

Devam etmediğinde onu uyardım ama sadece kolunu altıma soktu ve beni kendine çekti.

"Önemli değil. Yorgunum ve saçmalıyorum." "Eğer seni rahatsız eden bir şey varsa..."

"Ben hallederim."

Durakladım. "Ve ben yardım edemez miyim?"

Hiçbir şey söylemediğinde, odadaki sıcaklık düşer gibi oldu. Titredim. Sırtımı ovdu ama faydası olmadı.

Clay ne zamandan beri sorunlarını benimle paylaşmıyor? Elbette, küçük sorunları birbirimizden saklamakla ve kendi başımıza çözmeye çalışmakla ünlüydük. Ama şimdi belli ki Clay'in *canını sıkan* bir şey *vardı* ve bunu paylaşmak istemiyordu ve bu da benim gerçek endişemi körüklemekten başka bir işe yaramıyordu - Alfa olmak böyle bir şeydi işte.

Clay'in Jeremy ile paylaşmadığı çok şey vardı. Alfa'yı ve sürüyü korumanın Jeremy'yi rahatsız eden yönleri vardı. Benim gibi o da bunların gerekli olmamasını diliyordu. Bu yüzden Clay bunları detayları paylaşmadan yaptı ve Jeremy hiç sormadı.

Benim Alfalığım Jeremy'ninkinden radikal bir değişiklik olmayacaktı. Onun başlattığı her reforma inandım ve çalışmalarını sürdüreceğim. Liderlik tarzının çoğuna hayrandım ve taklit edecektim. Ama daha fazla dahil olmak istedim. Şu anda olduğu gibi ön saflarda olmak istiyordum, arkadan emir vermek değil. Olan biten her şeyi bilmek istiyordum, beni rahatsız eden kısımları bile.

"Eğer Sürü ile ilgiliyse, o zaman sorunun ne olduğunu ve nasıl çözülmesi gerektiğini düşündüğünüzü bilmem gerekiyor."

Şöyle bir baktı. "Peki ya katılmazsam?" "Korumam olarak mı? Yoksa eşim olarak mı?" "İkisi de."

Ters dönme ya da uzaklaşma dürtüsüne direnerek on saniye bekledim. Clay'in alanına saygı duyduğumu ve onu paylaşmaya zorlayarak suçluluk duygusuna sürüklemek istemediğimi

söyleyebilirdim. Ama gerçek şu ki gurur beni

incindiğimi gösteriyordu. Ben de çoktan unutmuşum gibi davrandım, ki eminim neredeyse yirmi yılını ruh halimi okumayı öğrenerek geçirmemiş olsaydı bu onu tamamen kandırırdı.

"Balayımızda seni takip eden iti hatırlıyor musun?" diye sordu bir dakika sonra.

"Cain denen çocuk mu? Ne kadar uğraşırsam uğraşayım unutmak zor."

"Onu ilk uyardığımda neden kaçmadığını biliyor musun?"

"O bir Kabil olduğu için mi? Beyin hücrelerinin bir bölümünü paylaşan büyük bir aile mi?"

"Çünkü itibarıma inanmadı. Fotoğrafları görmüştü. Photoshoplu olduklarında ısrar etti."

"Otuz yıldan fazla bir süre önce mi? Beyin hücreleri hakkında söylediklerimi kanıtlıyor, öyle değil mi?"

"Ama tek kişi o değil. İşler değişiyor. Sen ve ben birlikte çalışmaya başladığımızda, itler kim olduğumu anladıkları anda bizden kaçtılar. Sonra biraz daha uzun süre kalmaya, belki bir iki yumruk atmaya, itibarımı test etmeye başladılar. Bugünlerde ülkedeki itlerin yarısından fazlası o fotoğraflardan daha genç. Ben onların değil, babalarının öcüsüyüm. Cain gibi çocuklar, ben onlara bir tane verene kadar kaçmak için bir neden görmüyorlar. Ve bu iyiydi... ta ki buna kadar." Kolunu kaldırdı.

"Yani? Kolunla bile, böyle adamlarla başa çıkabilirsin - senin yarı yaşında, iki katın büyüklüğünde - ve sonuç asla söz konusu değil."

"Ama on yıl önce onlarla uğraşmak *zorunda* kalmazdım. Cain'in seni takip etmesi konusunda endişelenmem gerekmezdi. Seninle birlikte olduğumu fark ettiği anda ilk otobüse atlayıp şehri terk ederdi. Şimdi sen Alfa oldun, çocuklar büyüdü... Hâlâ itibarımı hak ettiğimi kanıtlamak istemiyorum. Ama ç da buydu..."

Sözünü kesti. Neyin anlamı? Tam soracaktım ki anladım. Clay'in on yedi yaşında yaptığı şeyin amacı buydu, bir iti henüz hayattayken parçalara ayırmak ve sonra da fotoğraflarını çekmek. I

kulağa geldiği kadar korkunç olmadığını biliyordu - köpek o sırada uyuşturulmuş ve baygındı, ne olduğunu anlayamadan ölmüştü. Önemli olan bu ite işkence etmek değil, diğer itleri Clay'in kendisine işkence ettiğine ve Jeremy'nin arazisine izinsiz girerlerse onlara da aynısını yapacağına ikna etmektir.

Clay'in ne demek istediğini anladığımda, *gerçekten* ne demek istediğini anladım.

"Düşünüyorsun... tekrar yapmayı düşünüyorsun."

Ses tonumu düzgün bir şekilde ayarlayana kadar ağzımı kapalı tutmalıydım. Clay bunun üstesinden gelebileceğim bir şey olmadığını ima ettiği için surat asmayı yeni bitirmiştım ve şimdi o sözleri fısıltıyla dehşet içinde söyleyerek bunu doğruluyordum. Tekrar denemek istedim, daha güçlü ve kesin bir şekilde, onun yanıldığını kanıtlayarak. Ama o haksız değildi.

Mantıklı olarak, Clay'in bir iti korkunç bir şekilde öldürerek Jeremy'yi otuz yıldan fazla bir süre koruduğunu ve aksi takdirde ona meydan okumak için Stonehaven'a gelecek olan her itin hayatını kurtardığını biliyordum.

Duygusal olarak ise küçük bir çocuk gibi tepki verdim, yüzünü buruşturdu ve parmaklarını kulaklarına soktu. Bunu görmek istemiyordum, duymak istemiyordum, düşünmek istemiyordum. Clay'in bunu tekrar yapacağını düşünmek istemediğimden de emindim.

"Önemli değil," dedi bir dakika sonra. "Şimdi değil. Bu konuyu açmamalıydım."

"Ama bu seni rahatsız ediyor."

"Beni rahatsız ediyor, delirtmiyor. Yarın yapacak çok işimiz var. Biraz uyumamız gerek."

Tekrar uzandı. Ben yatmayınca beni yanına çekti, sonra yerleşti, bir eli belimdeydi, diğerini aramıza soktu, başparmağıyla köprücük kemiğimi okşadı.

"Sen... yaptığında," dedim. "Jeremy önceden bilmiyordu, değil mi?"

"Hayır. Ona söylemem için bir neden yok ve söylemesem daha iyi."

Daha mı iyi? Yoksa sadece daha mı kolay? Bir süre sessizlik içinde yattık, gözlerimiz hâlâ açıktı.

"I-"

"Bilmek istiyorum" diyecektim ama dedim mi? Gerçekten, istedim mi? Ne demiş olacaktım? Tüm detayları önceden bilmek istediğimi mi? Planlamasına yardım etmek istediğimi mi? Gerçekleştirmesine yardım etmek istediğimi mi? Midem bulandı.

Clay de bunu istemezdi.

Bilmemenin daha iyi olduğunu kabul etmem beni korkak mı yapıyordu? Daha da kötüsü, bu beni ikiyüzlü mü yapıyordu? Clay'in sürüyü korumak için korkunç şeyler yapabileceğini kabul edebilirdim ve nihai sonuca katılmıyordum... ama bunun hakkında çok fazla düşünmek istemiyor muydum?

"Git uyu," diye mırıldandı. "Hiçbir şeye karar vermedim. Bir süre de vermeyi düşünmüyorum."

"Ama... bunu yaptığında. Sakın-" Başımı kaldırdım, eli göğsümden düştü. "Arkamdan bir şey yapma, tamam mı?"

Dudakları gerildi.

"Yanlış söyledim. Sadece bilmek istiyorum demek istedim. Olaydan sonra öğrenmek istemiyorum. Ben Jeremy değilim."

Başını salladı, omzumu öptü ve beni tekrar aşağı çekti. İkimiz de uyuma numarası yapma zahmetine katlanmadan, gözlerimiz fal taşı gibi açılmış bir şekilde bir dakika daha yattıktan sonra, "İyi misin? Bugün olanlardan sonra?"

Tecavüz girişiminde bulunan Tesler'i kastediyordu. "Ben... şimdilik iyiyim."

Bunun gerçekten iyi olmadığımı, sadece geçici olarak iyi olduğum anlamına geldiğini biliyordu, ben başka şeylerle ilgilenirken kanamayı durdurmak için yaraya bir bandaj yapıştırmıştı.

Bu gece itin kokusunu aldığımda, Tesler olduğunu düşünerek bir an paniğe kapılmıştım. Bir Alfa bir tehditten kaçamazdı. Bir Alfa, bir itin istismar edebileceği zayıf noktalara sahip olamazdı. Olmadığını sanıyordum. Şimdi yanıldığımı anladım. Ciddi bir tecavüz tehdidiyle karşı karşıyaydım,

Savaşma tepkimin kapandığı, kaçma içgüdüsünün devreye girdiği bir an olmuştu. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

Şimdilik iyi olduğumu söylediğimde Clay bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi sormadı. Cevabı yüzümde aradı, sonra da "Sonra o zaman?" dedi.

Başımı salladım, ona doğru kıvrıldım ve gözlerimi kapattım.

KONTROL

Alarm saat yedide çaldı. İlk telefonumuz Jeremy'ye gitti, onu durum hakkında bilgilendirdik, kararlarım hakkında fikrini aldık ve sonra çocuklarla konuştuk. Bizi rahatlatacak birkaç şey yedikten sonra endişelerimizle en iyi bildiğimiz şekilde başa çıktık. Alt kattaki spor salonuna indik.

Otel spor salonlarının en iyi yanı nedir? Neredeyse her zaman boşurlar. Eminim pek çok iş seyahati yapan kişi, spor salonu olan bir yerde rezervasyon yaptırmakta ısrar ediyordur, böylece orada yirmi dakika geçirebilir, ardından kokteyl partileri ve oda servisi alemleri arasında rutinlerine sadık kaldıkları için kendilerini tebrik edebilirler.

Oraya vardığımızda, havuzdaki soyunma odasından çıkan ve ağırlıklara doğru giden bir adam vardı. Ben eşofmanlarımı giydiğimde, o hiç terlemeden geri dönüyordu.

Kum torbasıyla başladık. Clay sağ kolunu çalıştırırken ben de onu tuttum. Bundan sıkılması ve daha aktif bir partner istemesi uzun sürmedi. Yavaş başladık, Clay yumruklar atıyor ve ben onları engelliyordum, birileri gelirse diye fazla karışmak istemiyordum.

Kimsenin kapının önünden bile geçmediği yaklaşık yirmi dakikanın ardından, tam antrenman moduna geçtik. Artık Clay'in refleksleri üzerinde çalışıyordum, çalımlar atıyor, ciğerlerini sıkıyor ve onu soluyla öne geçmesi için kandırmaya çalışıyordum. Dört yıl boyunca bunu yaptıktan sonra, onu planlı bir ortamda hazırlıksız yakalamak zordu. Sonunda bileğimden tutup beni mindere çevirdi ve rehabilitasyon süresinin bittiğini işaret etti.

Ben döndüğümde, sırtarak dans etti.

"Uh-uh," dedim. "Biri içeri girer ve biz güreşirsek, ne kadar masumca olursa olsun, dikkatleri üzerimize çekeriz ve bunu asla göze alamayız-"

Bacaklarını altından çekmeye çalışarak döndüm, ama yolumdan döndü. Karşı karşıya geldik. Saldırdım, sonra çalım attım, kolunu tutmayı başardım ve onu omzumun üzerinden fırlattım.

Bir h ı ş ı m l a mindere çarptı ve orada soluk soluğa yatarak başını salladı. "Ve bu dikkatleri üzerimize çekmez miydi, sevgilim?"

"Sen başlattın."

Bacaklarıma atladı. Zıplayarak geri çekildim ve tekmeledim. Bacağımı yakaladı ve aşağı indim.

"Dünden beri hâlâ yorgun musun?" dedi. "Sana daha yumuşak davranabilirim."

Ayağa fırladım ve yumruklar ve tekmeler atarak birkaç raunt yaptık. Sadece birkaçı tuttu ama denemediğimiz için değil. Birbirimize "kolay" davranmadık, sadece ciddi hasar verecek darbelerden kaçındık. Yine de çürüklerimiz olacaktı. Umurumda değildi. Anchorage'da şort ve atletle dolaşacak değildim ya.

Sonunda onu kolları başının üzerinde, dizim bir kalçasının üzerinde, onu aşağıda tutacak şekilde sıkıştırdım.

"Vazgeçmek mi?" Ben sordum.

Sırıttı. "Hükmen mağlubiyete bağlı."

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

Boğazının dibine kadar eğildim ve tadına baktım, sıcak ve terden kaygan. Titriyordu. Dişlerimi teninde gezdirdim.

"Seni yendiğimi kabul ediyorsun," diye mırıldandım ısırıklar arasında. "Ve duşlara gidiyoruz."

"*Beni yenmek* biraz ağır oldu. Kısa süreliğine üstünlüğü ele geçirdin. Bunu kabul ediyorum."

"Nuh-uh. Seni *yendim*."

"Geçici olarak yenildim." Ellerini serbest bıraktı.

Onları yakaladım ve tekrar kısıturdım. "Defol." Dilimi kulağına doğru gıdıklayarak tekrar titremesini sağladım. "Eğer itiraz etmek istersen, birkaç raunt daha yapabiliriz." Ona doğru eğildim, ona sürtündüm. "Duşları ertele. Umarım bu arada başka kimse gelmez."

Gözlerini kapattı, kalçaları benimkilere sürtünmek için kalktı. Geri çektiğimde boğazının derinliklerinde hırladı ve tek gözünü açtı.

"Yani seks yapmak için yenilgiyi kabul etmem mi gerekiyor?" dedi.

"Evet. İğrenç ve tamamen adaletsiz, biliyorum. Ama..." Elimi karnına doğru kaydurdım, gömleğinin altını gıdıkладım. "Kontrol bende gibi görüldüğüne göre..."

"Geçici olarak."

Elim bel kemerinin altına kaydı. "Kavgadan vazgeçmek zordur, biliyorum." Parmaklarımı onun etrafına doladım ve sert bir vuruş yaptım. Göz kapakları titredi ve tekrar hırladı, sonra şaha kalkarak beni savurdu. Ulaşamayacağım bir yere kaçmaya çalıştım ama bacağımdan tutup beni yüzüstü mindere çekti, sonra da sırtüstü çevirip sabitledi.

"Bu daha iyi," dedi. "Her ikisine de sahip olabilecekken seçim yapmama gerek yok."

Mücadele ettim ama ağırlık ve güç avantajı ondaydı. Sırıttı.

"Öyle mi?" Ben de öyle dedim. "Planınızda bir kusur var. Beni zorla soyunma odasına sokamazsan, duşa giremeyeceğim."

"Gitmene hiç gerek yok, değil mi?" Kapıya baktı, sonra gömleğimi karnımın üzerinden yukarı itti ve bel kemerimi sıktı. "Neredeyse bir saattir kimseyi görmedim. Ve ben hızlı değilsem hiçbir şey değilim."

"Buna cesaret edemezsin."

Dişleri parlayan bir gülümseme. "Bu bir meydan okuma mı, sevgilim?"

"Hayır, kesinlikle *değil*." Kıpırdandım ama tek eliyle bileklerimi tutarken bile beni iki eliyle tuttuğundan daha iyi kısıtırmıştı.

Tişörtümü göğüs kafesimden yukarı itti, göğüslerimin hemen altında durdu, sonra elini aşağı kaydırды, meme uçlarımı nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde cımbızladı... ve bir anlığına bu fikre karşı olduğumu unuttum.

İtiraz etmeyi hatırladığımda, beni bir öpücükle kesti. Koridorda ayak sesleri duyulduğunda hızlıca ayrıldık. Diğer tarafa doğru gidiyorlardı.

"İş merkezine gidiyorum," diye mırıldandı Clay. "Buraya kimse gelmiyor, o yüzden sadece..." Eşofman altımı bir kalçamın üzerinden aşağı kaydırды ve bir parmağını külotumun içine sokarak çekiştirdi.

Kıvrınmaya çalıştım. "Sakın cüret etme."

"Soyunma odasını mı tercih edersiniz? Bu hâlâ bir seçenek." Dizlerimi birbirinden ayırdı. "Sadece söyle. Sen çekil ve bunu daha iyi bir yere taşıyalım-"

Sıçradım. Ellerime asıldı... ta ki ellerim yukarı doğru savrulup çenesine çarpına kadar. Altından sıyrıldım. Bacaklarıma doğru hamle yaptı ama ben geri çekildim ve ayağa kalktım. O yükselirken, bacaklarına tekme attım. Yere düştü, sertçe mindere indi. Göğsüne sarıldım.

İç çekti.

Zaferle havayı yumrukladım. Ayağa fırladı, beni kollarımın altından yakaladı ve gıdıkladı. Bir çığlık atıp ellerini yakaladım ve tam onu sıkıştırmak üzereydim ki kapıda bir figürün durduğunu fark ettim.

Joey'di, bizi izliyordu.

"Benimle konuşmak mı istedin?" dedi.

Clay'in üzerinden sıyrıldım ve tişörtümü çekiştirerek ayağa kalktım. Zaten beni gayet iyi örtüyordu ama yine de çekiştirdim, yanaklarım ısınmıştı.

"Evet, yaptık," dedi Clay. "Kahvaltı yaptınız mı?"

"Evet, ama sanırım yapmadın." Bir gülümseme Joey'nin soğukkanlılığını kırdı. "Ve eğer doğru hatırlıyorsam, önce bunu halletsek iyi olur yoksa senden mantıklı bir cümle duymayı bekleyemem."

"Siz ikiniz gidin," dedim. "Ben duş alıp arayı kapatacağım."

KANIMIN çarpması durduğunda soğuk duşu ılık duşa çevirdim, yüzümü suya doğru eğdim ve Joey gelmeseydi bu düşün ne kadar daha eğlenceli olacağını düşünmemeye çalıştım. Adrenalinin damarlarımda dolaştığını hâlâ hissedebiliyordum, kalıcı coşku herhangi bir kimyasal vızıltıdan daha iyiydi. Ve bu adrenalinden daha fazlasıydı. Kendime güveniyordum, Travis Tesler'la tekrar karşılaşacağım için duyduğum endişe azalıyordu.

Geçmişim göz önüne alındığında, Clay'le olan baskınlık oyunum tuhaf görünebilir. Hatta rahatsız edici. Bir gün beni yere yatırıp tecavüzle tehdit eden bir it tarafından dehşet içinde bırakılıyorum. Yirmi dört saatten kısa bir süre sonra, partnerimin beni sıkıştırmasına izin veriyorum ve halka açık seksle tehdit ediyorum.

Bir psikiyatristin bu konuda ne diyeceğini duymak istemediğime eminim. Ama benim için işe yarıyor. Mantıklı geliyor. Clay'le durum farklıydı. İlk tanıştığımızda, acele etmemiştii. Önce arkadaştık, sonra yavaş yavaş sevgililiğe geçtik. Clay'leyken kontrol hep bende idi. Hâlâ da öyleyim.

Baskınlık oyunu kontrolle ilgilidir. Bazıları için heyecan bundan vazgeçmektir. Benim içinse geri almakla ilgili. Clay ile "serbest bırakma sözcüklerine" ihtiyacım yok. Eğer biraz bile gerilirsem, durur. Liderliği almayı ya da ona vermeyi seçiyorum. Benim seçimim. Her zaman. Bu beni yıllarca süren terapinin iyileştirebileceğinden çok daha fazla iyileştirdi.

Şu anda kendimi ne kadar güçlü hissetsem de, Tesler'i tekrar gördüğümde içimin dehşetle dolacağını biliyordum. Ama şimdilik bununla başa çıkmaya hazır hissediyordum.

NOAH

Ben içeri girdiğimde CLAY VE JOEY otelin restoranında derin bir sohbeta dalmışlardı. Ya da en azından Clay derin bir sohbeta dalmış bir şeyler anlatıyordu, elleri sallanıyordu, birinde bir dilim tost vardı, kırıntılar uçuşuyordu. Açık büfeye yöneldim ama iş adamlarından oluşan büyük bir masa benden önce davrandı. Clay gözüme çarptı ve bana el salladı. Yaklaştığımda benim için bir sandalye çekti, sonra tabağını aramıza koydu.

"Clayton yemeğini paylaşıyor mu?" Joey gergin bir gülümsemeyle konuştu. "Aşk olmalı."

"Hayır, sadece iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyor. Normalde benimkini çalardı."

Clay tabağı kendi tarafına doğru kaydırmaya başladı ama ben yakaladım ve aramızda tuttum.

"Clay de bana Nick'ten bahsediyordu," dedi Joey. "Babasının şirketi için grafik tasarım yaptığını söyledi. Hâlâ şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyorum."

"O değil. Nick bunu seviyor gibi görünüyor. Tasarım konusunda iyi bir gözü var."

"Şimdi görebiliyorum. Adamın bir gömlek almasının ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyorum. Bahse girerim grafik tasarım alanında çalışan pek çok güzel genç kadın da vardır."

Güldük. Beş yıl önce Nick'in ilgisinin nedeninin gerçekten de bu olduğunu tahmin ederdim. Ama son zamanlarda hayatında değişiklikler yapmaya başlamıştı; sevdiği bir iş bulmuş, o iş gerçekten gitmeye başlamış ve aile şirketine daha aktif bir rol üstlenmişti.

Hamile kaldığım sıralarda Nick huzursuzlanmaya başlamıştı. Hatta kısa bir süre kendi çocuğuna sahip olma fikriyle flört etmişti,

Bu durum ikizler doğana kadar sürdü ve bebeklerin gerçekten de evcimenlik denizine atılmak istediğinden daha büyük bir adım olduğuna karar verdi.

Nick'i düşününce dün gece cep telefonuma bir mesaj bıraktığını hatırladım. Acil bir şey değildi. Sadece son durumu soruyor ve Reese hakkında konuşmak istiyordu.

Clay ve Joey bir süre daha sohbet edip hasret giderdiler. Çok rahat bir sohbet değildi ama Joey belli ki çaba sarf ediyordu, bu yüzden Clay onun tüm sorularını yanıtladı.

Büfe sırası kaybolduğunda, bir tabak almak için yukarı çıktım. Sessiz bir masaya geri döndüm, sanki Clay güncellemeleri bitirdiği anda duvara toslamışlardı, artık ne kadar az ortak noktaları olduğunu fark ettiklerinde dostane hava dağılıyordu.

"Demek mesajımı aldın," dedim otururken.

Joey başını salladı ve omletini karıştırıp mantar parçalarını kenara çekti. Clay'e baktım. Omuz silkti ve yemeye devam etti.

Sonunda Joey dedi ki, "Noah benim kardeşim değil. O benim oğlum."

Şaşırmış gibi görünmemeye çalıştım. Şaşırmamalıydim. Noah'nın Joey'nin gençliğindeki patavatsızlığı olması, Dennis'in orta yaşlı patavatsızlığından daha mantıklıydı. Gerçi Joey'nin patavatsızlık yapacak kadar genç olduğunu hayal etmek zordu.

"Onu tanıyor muydun?" Devam etmeyince ben söyledim.

Joey başını salladı. "Birkaç ay annesiyle birlikte oldum ama prezervatif kullanma konusunda çok iyiydim. Ya da ben öyle sanıyordum. Annesi... içmeyi severdi. Bazen ona katılırdım, bu yüzden bir ya da iki kez unutmuş olmam şaşırtıcı değil sanırım. Bir sorunu olduğunu kabul etmediği için ilişkimizi bitirdim, bu yüzden Noah'ı benden saklamasına da şaşırmadım. Onu bulan babamdı, hem de bir alışveriş merkezinde. Noah sinemaya gidiyordu. On beş yaşındaydı ve ilk değişimine giren bir kurt adam gibi kokmaya başlamıştı. Babam onu takip etti ve kim olduğunu anladık. Noah artık annesiyle birlikte değildi. Ayılmış ve biriyle evlenmişti.

'Komşunu sev' sözünün 'yeni karının oğlunu sev' sözünü kapsamadığını düşünen yeniden doğmuş bir Hristiyan."

"Peki Nuh nerede yaşıyordu?"

Joey bir süre cevap vermedi, sonra "Noah'nın sorunları var" dedi.

"Fetal alkol sendromu mu?"

"Daha çok FAE-fetal alkol etkileri gibi." Silik bir gülümseme. "Evet, araştırmamı yaptım. Noah'ta hafif belirtiler var. Yaşına göre küçük. Bazı öğrenme güçlükleri ve davranış sorunları var. Belki alkolden, belki de sadece evdeki durumundan ve tüm o-" Etraftaki masalara bir bakış. "Kurt adam içgüdülerinin devreye girmesi ve bu konudaki kafa karışıklığı. Onu bulduğumuzda bir çocuk ıslahevindeydi. Koruyucu aile yanında yaşıyordu ve benzin istasyonlarını soymak gibi yanlış işlere bulaşmıştı. Babamın onu alışveriş merkezinde gördüğü gün bir okul gezisiydi. Bir yıl daha yatacağı, sonra bir yıl da rehabilitasyon merkezinde kalacaktı."

Joey elini ağzına götürdü. "Zor zamanlardı. Noah güçlerini kazanmaya başlamıştı, hormonlar çıldırmıştı ve ona ne olduğunu bilmiyordu. Merkezde birkaç kez yaramazlık yapmıştı. Bazı kavgalara karıştı. Gücüne ve geçmişinde şiddet içeren bir davranışının olmamasına bakarak uyuşturucu olduğunu düşündüler ve testlerden geçmesi gerekti... Cehennem gibiydi."

"Onunla konuşabildiniz mi?"

"Sonunda. Annesi babası olduğumu kabul etti - sanırım o noktada onu başka birine bıraktığı için mutluydu. Onu gerçeğe alıştırdık, ki buna gerek olmadığı ortaya çıktı. Bu açıklamaya atladı. Hatta çok heyecanlandı. Bir an bile inançsızlığa kapılmadı."

"O yaşta 'sen bir kurt adamsın' lafını duymak, 'ruhsal çöküntü yaşıyorsun' lafını duymaktan çok daha havalı sanırım," dedim.

Joey başını salladı. "Aynen öyleydi ve ben... ben anlamadım, sorun da burada başladı." Servis görevlisi kahvelerimizi yeniden doldururken durakladı. "Daha önce de söylediğim gibi, babam ve ben durumumuzla başa çıkmanın en iyi yolu konusunda giderek daha farklı görüşlere sahip olduk. Bu bir sorun değildi.

hep böyleydi. Evet, yıllarca merkezin zıt taraflarında yer almıştık ve bu çok da fazla değildi. Ancak yaşımla ilerledikçe kısıtlamalara daha fazla karşı çıkmaya başladım. Normal bir hayatım vardı; kariyerim, arkadaşlarım, kız arkadaşlarım. İş seyahatlerinde değişim konusunda endişelenmek ya da raketbolda arkadaşlarıma gücümü saklamak ya da ısırılmamak için sevgililerime karşı nazik olmak..." Bakışları bana doğru kaydı ve sanki az önce ayağını ağzına sokmuş gibi rengi değişti.

"Eğer insan gibi yaşamaya çalışıyorsanız, kurt adam olmanın avantajlarından çok dezavantajları var," dedim. "Ben de denedim."

"O zaman ne demek istediğimi anlıyorsun. Babam her zaman bu yönünü daha çok benimsedi. Dünyayla benim kadar içli dışlı değildi. Serbest meslek, arkadaşları ziyade poker arkadaşları, sadece kısa süreli kız arkadaşlar... Yaşlandıkça, kurt kısmına daha fazla girmeye başladı. Bir kulübe satın aldı, doğa yürüyüşleri yapmaya başladı, birkaç vahşi doğa takdir grubuna katıldı, kökenlerimiz ve mitolojimizle ilgilenmeye başladı. Babam... sanırım öyleydi demeliyim..."

Joey'nin gözleri odaklanamadı, keder ağzının etrafındaki çatlakları aşındırdı. Sonra boğazını temizledi ve doğruldu. "Biz farklıydık. Ama Noah ortaya çıkana kadar bu büyük bir sorun değildi."

"Ona hangisini öğretmeliyim?" diye sordum. "Üstesinden gelmeyi mi, kucaklamayı mı?"

"Babası olarak ona kendi yöntemimi öğretmenin doğal olduğunu düşündüm. Babam bundan memnun değildi ama mantığıma karşı çıkamazdı. Noah düzelecekse - liseyi bitirecekse, belki üniversiteye gidecekse - o zaman 'normal' yol seçilmeliydi. Sadece Noah..."

Sözlerini yarıda kesti, bakışları tekrar uzaklaştı.

"Özel biri olduğunu yeni keşfetmişti," dedim, "ve normal olmakla ilgilenmiyordu."

"Senin bir anne olduğunu söyleyebilirim. Çocukları benden çok daha iyi anlıyorsun."

"Hayır, ama bakış açısını anlıyorum." Clay'e bir başparmağımı salladım.

Gülümsemeye çalıştı. "Sanırım öyle. Clay olsaydım eminim Noah'nın bakış açısını daha iyi anlardım. Ben sadece onun için işleri kolaylaştırmak istedim. Bunun yerine onu babama götürdüm ve bu da işleri kolaylaştırmadı."

Joey kahvesini yudumladı, bakışlarını yere indirdi. "Bunu kişisel olarak algıladım. Oğlum babamı seçiyordu ve babam da onun yanında olmasından memnundu. Kendimi dışlanmış hissettim. Benim yaşımdaki bir adam için aptalca ama durum böyleydi. Herkes ait olmak ister ve bu Noah için herkesten daha fazla geçerli. Ait olacağı bir yer istiyordu. Babam ona bunu verdi. Geri çekilmeliydim. Bunun yerine, bir ergen gibi somurttum. Son birkaç aydır ikisini de neredeyse hiç görmedim."

"Noah, Dennis ile mi yaşıyordu?"

Joey başını salladı. "Tam olarak serbest bırakıldıktan sonra yapacaktı. Şartlı tahliye m e m u r u n u n , on yedi yaşındaki sorunlu bir çocuğu daha yeni ortaya çıkmış bir büyükbabaya teslim etmesine imkan yoktu."

On yedi... Onu bu kadar genç hayal etmemiştim ama Joey'nin söylediklerine bakılırsa bu mantıklı geliyordu.

Joey devam etti. "Son altı aydır Noah hafta sonlarını babamla geçiriyordu. İlk değişimini yeni geçirmişti ve babam bu süreçte ona yardımcı olmaya çalışıyordu." Clay'e baktı. "Jeremy'nin biz o yaşlardayken Nick ve benimle yaptığı tüm dersleri kullandı. Geri kalan zamanda Noah bir grup evindeydi. Pazartesi günü Noah'ın şartlı tahliye memuru beni aradı ve Pazar gecesi gelmediğini söyledi. Babamı aramaya çalıştım. Cevap vermedi, bunun hala kulübede olduğu anlamına geldiğini düşündüm. Pazartesi gecesi oraya gitmeye çalıştım ama arabam bunu başaramadı. Henüz endişelenmemiştim. Sadece kızgındım. Babamın Noah'ı taşraya götürdüğünü ve zamanında gelmeye zahmet e t m e d i ğ i n i düşündüm."

"Bunu o mu yaptı?"

Joey kaşlarını çatarak başını salladı. "Babam asla sorumsuz değildi. Ben sadece... İçinde bulunduğum zihniyette, onun sorumsuz olmasını *istiyordum* - Noah'ya benim bakmam gerektiğinin kanıtı. Ne zaman

Salı günü geldi, endişelenmeye başladım. Sonra telefon geldi. Tesler'den. Noah ellerindeydi ve taleplerde bulunmaya başladılar."

"Baban hakkında ne dediler?" Clay sordu.

"Onu da yakaladıklarını söylediler. Sadece Noah ile konuşmama izin verdiler ama... Babam konusunda onlara inandım. Onlara inanmak istedim. Sonra sen ortaya çıktın, kulübeye gittin ve onu buldun."

Hikâyenin devamı da vardı ama Joey'nin çok yorulduğu belliydi. Gerisi için bekleyebilirdik. Yine de ortaya atılması gereken bir olasılık vardı. Bir di tarikatı. Nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışırken bocaladım.

Sonra Clay araya girdi ve benim yerime sordu. "Noah'ın bu itlerle kendi başına takılma ihtimali var mı?"

"Ne?" Joey'nin gözleri lensleri gibi yuvarlaklaştı.

Aceleyle araya girdim. "Dennis'e zarar verdiğinden ya da vereceklerini bildiğinden değil ama Noah'nın ait olmak için yanıp tutuştuğunu söylemiştin ve bunun gibi itler sürü içgüdüsünü avlar."

"Ve eğer o zaten bir suçluysa-" diye başladı Clay.

Ayak parmaklarına vurdum. "Eğer zaten kanunla başı derde girmişse, o zaman Değişim'in yarattığı çalkantı, ne kadar kurtulmak istese de, o hayata geri dönmeye karşı savunmasını zayıflatabilir."

Joey'nin çenesi çalıştı.

Devam ettim. "Böyle olduğunu ya da böyle bir ihtimalin olduğunu söylemiyorum. Ama onun durumunda başka bir genç olsaydı, ilk olarak bunu gündeme getirirdik."

"Haklısın," dedi bir süre sonra. "Ama cevabım hayır. Eğer Noah hâlâ benimle olsaydı ve babam bu işin içinde olmasaydı, o zaman evet, bunu anlayabilirdim. Babam o bağlantıyı, o bağlantıyı arıyor olurdu ve eğer o itler ortaya çıkarsa, çok istekli bir eleman bulmuş olabilirlerdi. Ama Noah babam için deli oluyor. Daha da önemlisi, onunla mutluydu. Her ne kadar kızgın olsa da, aslında istediği şey aile ve güvenlik." Ellerine baktı. "O kadar kolay ki

Ama o zaman her şeyi berbat etmiştim. Onun seçimlerini desteklemiş olsaydım, geçen hafta sonu orada olabilirdim."

"Ve sen de baban gibi öldürülebilirdin," dedi Clay. "Bu adamlar acımasız. Onlarla savaşmanın tek yolu, onlar kadar acımasız biriyle savaşmaktır."

"Sen."

"*Biz,*" dedim. "*Acımasız* kimsenin beni tanımlamak için kullandığı ilk kelime olmayabilir ama deneyimim var ve dövüşebilirim. Şimdi size yardım edebilir miyiz?"

Durakladı. Uzun bir duraklama, bakışları katlanmış ellerinde. "Bunun doğru yol olduğuna hâlâ ikna olmadım ama başka seçeneğim olduğunu da sanmıyorum. Evet, yardımınıza ihtiyacım var."

ODAK

Ve böylece, kahvaltı sırasında, Alaska'daki görevimizin amacı bir kez daha değişti. Buraya genç bir kurtadamı bir çift katil itten kurtarmak için gelmiştik. Başka bir katili araştırmak için kaldık. Ve şimdi, bu ölümler hala bir sorunken, odak noktamız başka bir genç kurt adamı başka bir çift katil itten kurtarmak için tam bir daire çizdi.

Ve bu da... "Aile" demektedir tereddüt ediyorum, çünkü kulağa çok saçma geliyor. Sanırım ne kadar zayıf olursa olsun kişisel bağları anonimliğe tercih etmek insan doğasında var. Ama bu kurt doğasıyla ilgiliydi. Benim için Nuh'u kurtarmak, daha fazla insanın ölmemesini sağlamaktan daha önemliydi. Sanırım bu gelecekteki bir Alfa için gerekli bir içgüdü, ama bu beni suçlu hissetmekten alıkoymadı.

Sabahın geri kalanını Joey ile daha açık konuşabileceğimiz ve hikayelerimizi bir araya getirebileceğimiz odamızda geçirdik. Bizi, hem Noah hem de Dennis'in elinde olduğunu iddia eden Tesler'den gelen telefona kadar götürmüştü. Bu, Joey'in yakalandığından beri oğluyla konuştuğu tek zamandı ve Joey'in kelimesi kelimesine ezberleyebildiği kısa bir görüşmeydi.

Joey: İyi misin? Evet.

Sana zarar verdiler mi? Sen-? Ben

iyiyim, tamam mı?

Joey: Seni oradan çıkaracağım. Öyle mi

düşünüyorsun?

Yapacağım. Söz veriyorum. Dennis nasıl? O iyi mi?

Joey, Noah'nın bir şey söylemeye mi çalıştığından yoksa sadece ses mi çıkardığından emin değildi ama tekrar soramadan Tesler telefonu geri aldı.

Sonra Tesler taleplerini sıraladı. Fazla bir şey istemiyordu, sadece Joey'nin sahip olduğu her şeyi. İyi niyet göstergesi olarak elli bin doları kabul ederek işe başlayacaktı. Sonra Joey yerel itibarını ve bağlantılarını kullanarak belirtilmemiş bazı "sorunları" çözecekti. Bunlar halledildikten sonra Joey babasını ve oğlunu alıp Alaska'dan ayrılacaktı... arabasını, evini ve babasının kulübesini Tesler'lara devrettikten sonra.

Joey elli binlik peşinatı bir araya getirmişti. Geri kalanını emeklilik fonlarını nakde çevirerek elde edecekti. Dün sabah Tesler'le buluşması gerekiyordu. Onu işte o zaman yakalamıştık. Tesler'lerle buluşması öğle yemeğine kalmıştı ama Joey onları izlediklerinden korktuğu için Clay'i başından savmıştı. İçgüdüleri doğru çıktı ve çete izimizi takip ederek otelimize geri döndü ve biz dışarıdayken orada eğlendi.

Tesler'larla karşılaşmamızdan ve Dan'in muhtemelen ölmesinden sonra Eddie Joey'i yeni bir taleple geri çağırmıştı. Ya bizden kurtulacak ya da tüm pazarlıklar bitecekti.

Joey'den alabileceğimiz her şeyi aldık. Biraz zaman aldı ve sonunda sürekli sorulardan yorulmuştu. O dinlenirken Clay dışarı çıkıp itlerden bir iz aramaya başladı, ben de alt katta sessiz bir yere geçip telefon görüşmeleri yaptım.

Jeremy ile başladım, onu bilgilendirdim ve fikrini aldım. Sonra çocuklarla konuştum. Gezip tozan ebeveynlerine karşı sabırları giderek azalıyordu. Bizi evde istiyorlardı. Onlarla konuşurken ben de evde *olmak* istiyordum. Bu yüzden kısa tuttum ve yatmadan önce hem babanın hem de benim onları tekrar arayacağımıza ve onlarla daha fazla konuşacağımıza dair söz verdim.

Sonra Nick'i aradım. Yine bir güncelleme ile başladım.

"Görünüşe göre ikinizin biraz yardıma ihtiyacı olabilir," dedi sözümü bitirdiğimde.

"Bunu düşünüyoruz," dedim. "Jaime, Jeremy'nin havalanması gerekebilir diye Stone- haven'de daha uzun kalacak ve Jeremy de Karl'a uçmaya hazır olmasını söyledi. Yine de şimdilik programını boş tut. Bütün sürünün Anchorage'a inmesini sağlayarak bu adamları ürkütmek istemeyiz."

"Ya da rehineleriyle birlikte kayıplarını azaltmaya karar verebilirler." "Aynen öyle."

"Yani hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyorsun? Joey'nin oğlu mu?"

"Joey iki gündür ondan haber almadı. Umarım fidyeyi onu öldürmeyi göze alamayacak kadar çok istiyorlardır."

"Joey'nin genç bir oğlu olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyorum. Yeterince yaşlı - Joey'i orta yaşlı bir adam olarak hayal etmek çok zor. Yirmi beş yıl önce evimizi terk eden çocuğu hayal ediyorum. Yine de değişmişe benziyor, sadece yaşı da değil."

"Clay öyle diyor."

Bir dakikalık saygı duruşu.

"Genç kurtadamlardan bahsetmişken," dedim. "Reese nasıl alışıyor?"

"Şimdiye kadar iyi. Ona ev işleri verme konusunda haklıydın. Elinden dolayı bunu yapmak istemedim ama Antonio haklı olduğunu düşündü ve ona arazide bahar temizliği gibi bazı işler verdi. Bu gerçekten yardımcı oldu. Reese kapıya bakmayı bıraktı, kaçmaya hazır."

"Aidatını ödüyor. Bununla daha mutlu olacak. Peki başka nasıl gidiyor? Onun orada olması konusunda gergin görünüyordun."

"Dikkatli davranıyoruz. Bir yabancıya evin tamamını verecek değiliz, hele ki birkaç dolara ihtiyacı varken. Evden çalışıyorum, bu yüzden yanında hep biri var ama endişelenmemiz için bir sebep vermedi. Hatta bu gece onu dışarı çıkarmayı bile düşündüm. Bir parti var. Hoşuna gidebilir. Kafasını dağıtır."

"Sonra bir bakmışsın, çifte randevu için sıraya girmişsin."

"Cumartesi için zaten bir randevum var. Ona randevularımdan birini mi vereyim? Çocuktan o kadar da hoşlanmıyorum. Ama partinin onu neşelendireceğini umuyorum."

"Eli için üzülüyor mu?"

"Bu konuda pek heyecanlı değil ama dahası da var. Onun hakkında bir dosyanız var mı?"

"Çok zayıf biri. Liam ve Ramon'la yaşadığı sorunlardan sonra radarımıza girdi. Tek bildiğim Avustralyalı olduğu. Ya da Yeni Zelandalı. Asla tam olarak belirleyemedim. Neden?"

"Çocuğu anlamaya çalışıyorum. Bana ve Antonio'ya itler için kuralları sorup duruyor; nerede yaşayabileceklerini, iş bulup bulamayacaklarını, bir şehirde ne kadar kalabileceklerini. Eve dönme ihtimalinden bahsettiğimizde ise susuyor."

"Bir şeyler oldu. Bunu biliyorum ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Birini öldürmüş ya da çok yaklaşmış olabilir. Yine de daha kişisel görünüyor."

"Hayır, katılıyorum. Ailesinden, ebeveynlerinden bahsediyor." "Babasından mı bahsediyorsun?"

"Hayır, her iki ebeveynin de resmin içinde olduğundan eminim."

Reese ısırılmış bir kurt adam değildi, bu yüzden her iki ebeveyniyle birlikte büyümüş olabileceğini duymak sürpriz oldu. Amerika Birleşik Devletleri'nde sadece bir vaka duymuştum - karısı ve çocukları olan bir it - ama radarımızın o kadar uzağında kaldı ki hikayeyi asla doğrulayamadım.

"Sence bunun ailesiyle bir ilgisi var mı?" diye sordum. "İçimden bir ses öyle diyor. Balık tutmaya devam edeceğim."

"Dikkatli olun. Yeterince ürkek. İt ve-"

"Kaçacak. Biliyorum. Ağırdan alacağım ama bence bu önemli. Çocuk açılmak istiyor. En azından sen bana ihtiyaç duyana kadar bunun üzerinde çalışacağım."

- - -

JOEY uyandıktan sonra, öğleden sonramızı otel yatağımızın üzerine yaydığımız haritalarla Dennis'in kulübesinin ve avlanma alanlarının yerlerini işaretleyerek Tesler'leri nerede bulabileceğimizi bulmaya çalışarak geçirdik.

En iyi umudumuz buydu: Onları inlerinde köşeye sıkıştırmak. Bize gelmelerine izin verebilirdik ve eminim gelirlerdi, ama şimdilik yeraltına inmiş görünüyordardı, belki de Joey'nin bizden kurtulup kurtulmayacağını görmek için bekliyordardı. Kurtulmazsa, kurtulacaklarını kanıtlamak için Noah'ya zarar vereceklerdi. Önce onları bulmamız gerekiyordu.

JOEY bize katılma konusunda kararsız görünüyordu, ancak ona geride kalma seçeneğini sunduğumuzda, savaşta pek yardımcı olamayacak olsa da gelmesi gerektiğini söyledi.

"Fazladan bir çift göz ve kulak," dedi Clay. "Hâlâ işe yarar."

Joey akşam yemeğini aldı. Bütün gün içeride tıklıp kaldığımız için dışarı çıkmamızı önermiştim. Ama Joey, Clay'in odasında yemekten daha mutlu olacağını biliyordu. Malezya yemeği getirmişti. Aşına olmadığım bir etnik yemekti ve benim damak tadıma pek uymuyordu. Baharatlı severim, ama bu tadını çıkaramayacağım kadar baharatlıydı. Clay için yemek yakıt demekti ve önündeki gece için deposunun dolu olduğundan emin oldu.

"Yani Karl Marsten artık bir sürü üyesi mi?" Joey söyledi. "Yeni kan bulmakta ne kadar zorlanıyorsunuz?"

Clay gözlerini devirdi ve köri sosuna bulanmış bir haşlanmış yumurtayı ağzına tıktı.

"Adamı tanıdığımdan değil," dedi Joey. "Ama Sürü'den ayrıldığımızda bile bir üne vardı ve benden birkaç yaş büyük değildi. Bir hırsızdı, değil mi? Ve doğru hatırlıyorsam acımasız bir serseriydi. Kendi bölgesine gelen itleri öldürürdü, Sürüden olmayan kurtadamların bölge *sahibi* olamayacağı gerçeğini görmezden gelirdi."

"Bu da nihayetinde bir sorun haline geldi," dedim. "Bölge istiyordu ve bunu elde etmek için Sürü'ye katılmak zorundaydı."

"Ve sen de onu içeri aldın?"

Omuz silktim. "Senin tarafındaysa acımasızlık iyidir. En sadık sürü üyesi değil ama Jeremy çağırırsa burada olacaktır. Ve eğer yeterince hızlı atlamazsa, kız arkadaşı onu itecektir. Sürünün onun için iyi olduğunu düşünüyor ve onu memnun etmek i ç i n bize yüzde yüz destek veriyor."

"Kız arkadaşı onun kurt adam olduğunu biliyor mu?" "O bir yarı iblis."

"Yarım... Kahretsin." Başını iki yana salladı. "Babam Sürü'nün diğer doğaüstü varlıklarla ilişkiye girdiğini söyledi ama..." Başını bir kez daha salladı. "Babam bu konuda her şeyi bilmek istedi. Büyülendim. Ben dünyamı kurtadamlara bırakmayı tercih ederdim. Bu da anlaşılamadığımız başka bir konuydu." Bir dakika sessiz kaldı, sonra silkindi. "Demek Karl Marsten, ha? Malcolm babasını öldürmemiş miydi?"

Clay'e baktım.

"Beni şaşırtmazdı," dedi. "Ama bunu hiç duymamıştım."

"Sürü ile birlikteyken yaptım. Sen ve Nick bir yere gitmiştiniz, ben de Santos'ların çocuklarıyla takılmak zorunda kalmıştım. Malcolm, babaları ve amcalarıyla birlikte ora d a y d ı v e Malcolm'un Josef Marsten'ı nasıl öldürdüğünü konuşuyorlardı. Raymond Malcolm'la dalga geçiyordu çünkü çocuk onun elinden kaçmıştı."

"Karl?"

"Sanırım öyle."

Bunu daha önce hiç duymamıştım, özellikle de Karl'dan. Babası kendi babasını öldürmüş bir adamdan emir alarak kendini Sürü'ye adama konusundaki isteksizliğinin bir kısmını açıklayabilirdi. Bu konuyu onunla konuşmalıyım.

"İki çocuğunuz var, değil mi?" Joey söyledi. "İkiz mi?" Başımı salladım. "Bir oğlan ve bir kız. Üç buçuk." "Daha fazlasını yapmayı planlıyor musun?"

"Şu anda iki kişi yeterli."

Clay dev bir karidesten bir ısırık koparıırken başını salladı. "Yapacak çok işim var. İki kişi iyidir. Hepsine at-att- enshun verebiliriz..." Clay kelimenin üzerinde tökezledi, geveledi.

Sertçe ona baktım. Gözlerini açık tutmak için mücadele ediyormuş gibi sertçe kırıştırdı.

"Sanırım bu öğleden sonra kestirmesi gereken tek kişi ben değilim," dedi Joey.

Clay sanki Joey'yi duymamış gibi gözlerini kırıştırmaya devam etti. Kaşlarını çatı, sinirlendi ve elini yüzüne götürdü.

Koluna dokundum. "İyi misin?"

"Çökmeye hazır görünüyor," dedi Joey gülerek. "Çok az uyku ve çok fazla yemek. Sanırım kola yerine espresso almalıydım. Neden gidip yatmıyorsun-?"

"Sen, sen bas-" Sözcükler bulamaç gibi birbirine karıştı. Clay masayı kavradı ve kendini yukarı itti.

"Clay?" Dedim. "Ne-?"

Öne doğru düştü. Ona doğru hamle yaptım ama son anda kendini yakaladı, masayı tutuyordu, sallanıyordu, hâlâ odaklanmaya çalışıyordu. Joey tökezleyerek geri çekildi.

"Seni evlat..." Clay gerisini geveledi. Baş sallanıyor, gözleri Joey'yi bulmaya çalışıyordu. "Eğer ona zarar verirsen, yemin ederim seni yakalarım ve-"

Kollarıma yığıldı. Onu yere indirdim, çılgınca nabzını kontrol ettim, güçlü buldum, sonra Joey'nin üzerinde döndüm.

"Ne yaptın-?"

Joey sandalyesinde değildi. Döndüğümde kolumun arkasında bir iğne hissettim.

Döndüm, yumruklarım havaya kalktı ve Joey'nin uzanmış eline çarptı. Yere bir şırınga düştü. Ona baktım, beynim yüzüyor, dizlerim bükülüyordu.

"Özür dilerim," dedi

Joey. Yere düştüm.

BARTER

Yüzüme çarpan buz gibi havayla uyandım. Yorganın altına girmeye çalıştım ama bulamadım. Clay arkama geçti. Ona doğru geri çekildim, sokulmak, ısınmak için, kolunun bana dolanmasını, beni kendisine doğru kaşıklamasını, boynumda sıcak nefesini, üzerime sinen tanıdık kokusunu bekliyordum. Ama o uzaklaştı ve omzumu salladı.

"Elena, uyan." Sesi uzak ve çarpıktı. Beni sarsmaya devam etti.

Elini omzumdan ittim. "Yorgunum. Soğuk," diye mırıldandım. "Pencere açık. Kapat..."

Durdum. Yatakta değildim. Uzanmamıştım bile. Gözlerimi açtım, kapaklar yapış yapıştı. Acı bir rüzgâr beni soluk soluğa bıraktı, soğuk hava ciğerlerime doldu ve uykumu kaçırdı.

Kısmen açılmış bir araba camına bakıyordum. Ötede orman vardı. Derin, karanlık orman, ağaçlar o kadar yakındı ki uzanıp...

Ellerim arkamdan bağlıydı.

Döndüm, Clay'i arıyordum. Joey sürücü koltuğunda oturuyordu. Ben yolcu tarafındaydım. Arka koltuk boştu.

"Nerede o?" Hırladım, kurtulmak için çabaladım, elim kolum bağlı olduğunu fark ettim. "Nerede o?"

"Otele geri döndü. Onu istemediler."

Anlamam biraz zaman aldı ama anladığımda çılgınca çırpındım.

Joey kapıya doğru geri çekildi ve ben kurtulamayacağımı anlayana kadar bekledi.

"Beni Noah ile takas ediyorsun."

"Yapmak zorundayım. D n de bunu istediler. Seni getirmek için bu geceye kadar vaktim vardı yoksa onu öldüreceklerdi. Bu yüzden gitmeni sağlamaya çalıştım. Eğer gitmiş olsaydın, bunu yapmamı bekleyemezlerdi." Sanki bütün bunlar benim su ummuş gibi sesine bir sızlanma karıştı. "Seni uyarmaya çalıştım. "

"Hayır, istemedin. şehri terk etmemiz için gönülsüz bir öneride bulundun ama gerçekten gitmemizi istemedin. Sadece kendinize denediğinizi söyleyebilmek istediniz ve-"

Durdum ve ormanı taradım. Tesler her an karanlığın içinden çıkabilirdi ve ben de kaçmak için elime geçen tüm şansı didişerek harcıyordum.

"Clay'in sana söylediği son şeyi duydun mu?" diye sordum. Joey cevap vermedi.

"Bunun boş bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun? Clay'i tanırırsam, bunun gerçekten boş bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermedi ama birkaç ton daha solgunlaştığına, bakışlarını k a   ı r d ı ė ı n a , dudaklarını sıktığına yemin edebilirim.

"Clay'in otuz yıl önce o ite ne yaptığını hatırlıyor musun? Sen de oradaydın."

"Ben-"

"Olay yerinde değil ama o sırada etrafta. O zamanki *arkadaşı*." *Arkadaş* kelimesini vurguladığımda dudakları daha da gerildi. "Ne yaptığını ve neden yaptığını biliyorsun. Ama o zamandan beri koca bir it nesli yetişti, bunu eski bir tarih olarak gören ve artık korkmayan bir nesil. Clay'in bunu kabul etmeyeceğini biliyorsun. Kabul edemez. Eğer unuttularsa, o zaman onlara hatırlatmalı. İtibarını hâlâ hak ettiğini kanıtlamalı. Bunu tekrarlamaktan daha iyi bir yol olabilir mi, ama bu sefer bir iti değil... ona ihanet eden eski bir dostunu kullanarak."

Joey beyaza döndü. Sonra yeşile. Sonra kıpkırmızı oldu, bana doğru dönerken çenesi sertleşti. "Beni tehdit etmene gerek yok, Elena."

"Hayır mı?"

Gözleri benimkilerle buluştu, artık sertti. "Hayır. Neden burada öylece oturduğumuzu sanıyorsun?"

"Çünkü Travis Tesler'i bekliyorsun-"

"Buluşma yeri yarım mil ötede, buluşma saati de yarım saat sonra. Burada durdum çünkü fikrimi değiştirdim. Bunu yapamam."

Bakışlarım onunki kadar sertleşti. "Saçmalık."

"Saçmalık mı? Tesler'i görüyor musun? Neden-?"

"Buluşma yerinden yarım mil uzakta durdun. Sonra beni uyandırdın. Fikrini değiştirmiş olsaydın, arabayı geri vitese takar ve beni mümkün olduğunca uzun süre uykuda bırakarak buradan defolup giderdin. Bunun yerine..."

Anladığım kadarıyla sözümü yarıda kestim.

"Oğlumu geri istiyorum," dedi Joey. "Ona ihtiyacım var. Sen de bir annesin. Anlamalısın."

Eğer ellerim boş olsaydı, bunun için gözlerini oyardım. *Oğlu mu?* Babasının üzerine atarak reddettiği bir çocuk *mu?* Joey'nin kendi dünya görüşüyle çeliştiği için sağlamayı reddettiği bir şeye ihtiyacı olan bir çocuk mu?

Çocuklarım olduğu için duygularının derinliğini anlamamı mı bekliyordu? Ebeveyn olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir fikri yoktu.

Sesimi bulduğumda, "Oğlunuz için kendimi gönüllü olarak takas etmemi istiyorsunuz," dedim.

"Sen güçlüsün. Bir savaşçısın. Clay'in *seçilmiş* eşisin." Bunu sanki gladyatör ringinde kazandığım bir onurmuş gibi söyledi. "Bu sabah seni ve onu dövüşürken gördüm. Kazanmana *izin vermiyordu*. Sen benim olduğumdan ya da olmayı umduğumdan daha iyi bir dövüşçüsün."

"Yani esarete girip savaşarak çıkmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Sen akıllısın." Sesinde şimdi çaresizlik vardı. "Clay seni dinliyor ve eskiden Jeremy'den başka kimseyi dinlemezdi. Babam dedi ki

Jeremy hep senden bahsediyordu, Jeremy'nin halefi olarak seni seçeceğini düşünüyordu. Alfa olarak dışı bir kurtadam mı? Jeremy'nin bunu düşünmesi için bile, senin-"

"İnanılmaz. Bir kurt adam Wonder Woman. Bu oyunu böyle mi oynayacaksın? Evet, ben zekiyim... Tesler'den kaçıp kaçamayacağımın umurunda olmadığını bilecek kadar zekiyim. Sadece gönüllü olmamı istiyorsun, böylece bu konuda kendini iyi hissedeceksin. Eğer beni teslim edersen, dövüşmeye fırsat bulamadan beni öldürür."

Joey başını salladı. "O senin ölmeni istemiyor. Bu statü ya da itibarla ilgili değil. Öyle olsaydı Clay'i isterdi, seni değil."

"Peki bu size ne anlatıyor?"

Sanki soruyu anlamamış gibi bana baktı.

"Tesler beni istiyor. Dışiyi. Sence bana güller ve mum ışığında kur yapmayı mı planlıyor?"

"Şey, hayır. Sanırım o..."

"Bil bakalım *ne oldu?*"

Bakışları tekrar yana kaydı, "Bu benim oğlumun *hayatı*, Elena. Ve eğer Tesler seni istiyorsa, bu seni öldürmeyeceği anlamına gelir. Kaçmak için bir şansın olacak. Clay'in buraya gelmesi için zaman olacak."

Sadece bakabildim, kan kulaklarıma hücum ediyordu. "Beyaz atlı prensim gelene kadar zaman öldüreceği için bana mümkün olduğunca uzun süre tecavüz etmesine izin vermem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Tecavüz olması gerekmezdi," diye mırıldandı.

Çarpan kan başımı doldurdu. "Sen... sen benden baştan çıkarmamı mı istiyorsun...?"

"İstesen de istemesen de Clay seni anlayacaktır. Yapman gerekeni yaptın ve o seni affedecektir."

"Beni affetmek için mi? Tecavüze uğrasaydım beni

affeder miydi?" "Hayır, sorun olmaz demek istedim.

Yine de-"

"Beni ister misin? Bana dokunmak mı?" Sesim öfke ve kızgınlık arasında bir nota almıştı. "Bunun için mi endişelendiğimi sanıyorsun? Tecavüze uğrarsam beni hâlâ isteyip istemeyeceği mi?"

Bağlarımı o kadar sert çektim ki kollarımdan kan damladığını hissettim ama çekmeye devam ettim, ona ulaşmak için mücadele ettim, saçlarından tutup o bencil-

Ormandaki bir hareket beni durdurdu, öfkem dehşete dönüştü. Hâlâ bağlı ve çaresizdim, zamanımı beni kurtarabilecek tek kişiyi tehdit ederek ve onunla savaşarak geçirmiştım. Şimdi Joey beni kapıdan dışarı itecek ve arkasına bile bakmadan hızla uzaklaşacaktı ve ben-

Bir kirpi ağaçların arasından başını uzattı ve şaşkınlıkla arabaya baktı. Etrafındaki orman hareketsiz kaldı.

Hala zamanım vardı. *Şimdi oyalanmayı bırak ve kullan!*

Joey'e döndüğümde korku ve öfke donmuştu, artık soğuk ve sertti, beynim ve yolum artık açıktı.

"Gerçekten Tesler'in Noah'ı sana vereceğini düşünüyor musun? Hiç mi? Neden versin ki? Onu geri almak gibi zayıf bir umut uğruna istediği her şeyi yapacağını kanıtladın."

"Bu da onu hayatta tutacak." Bakışları benimkilere kaydı. "Belki bugün ya da yarın gitmesine izin vermeyecekler ama bu onların yararına olduğu sürece yaşayacak."

"Yani onu hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsınız? Eski dostunun karısını tecavüze uğraması, işkence görmesi ve muhtemelen öldürülmesi için onlara atmak da dahil mi? Sırf oğlun bir gün daha yaşayabilsin diye mi?"

Kendi çocuklarımı korumak için, düşünmek bile istemediğim kadar ileri giderdim. Ama bunu asla yapmazdım - onları esir alanlara, kullanmaya niyetim olmayan zamanı kazanmak için bir kurban daha verirdim.

Joey bir kaçak gibiydi, saklanmıştı ve polis tarafından kuşatılmıştı, sadece daha fazla zaman kazanmak, polisleri uzak tutmak için rastgele yoldan geçenlere ateş ediyor, bir yandan da Yüce Tanrı'nın elinin göklerden uzanıp onu kurtarması için dua ediyordu, çünkü bunu kendi başına yapmayı kesinlikle planlamıyordu.

"Sonra ne olacak?" diye
sordum. Bana boş boş
baktı.

"Sonra ne olacak?" Tekrarladım. "Ben bu fedakarlığı yapacağım ve onların dikkatini dağıtacağım, sen de bu zamanı..."

"Bir yolunu bulacağım."

"Elbette yapacaksın. Onlardan daha güçlü olmayabilirsin ama kesinlikle daha zekisin. Onları alt edeceksin."

Başını salladı, anladığımı için rahatlamıştı.

"Saçmalık. Eğer onlardan daha zeki olsaydın, burada oturuyor olmazdık. O buluşma noktasında olurduk ve ben de bu koltuğa yığılmış, uyuşturulmuş ve baygınmışım gibi davranıyor olurum. Clay ormanın aşağısında gizleniyor olurdu. Travis Tesler gelirdi. Takası sen yapardın. Noah'ı alırdın. Tesler beni yakalayacaktı ve Clay kardeşini öldürürken ben de onu öldürecektim. Son."

Joey bana baktı. Gözlerini kırıştırdı. Yutkundu. Dudaklarından bir "oh" sesi çıktı ama sadece belli belirsiz bir acı sesi. Ve bununla birlikte nefretim buharlaştı, geriye sadece ince bir tiksinti tabakası kaldı, o bile bir suçluluk duygusu yarattı.

Joey bir sürü kurdu olalı yirmi beş yıl olmuştu ve o zaman bile bu işin içinde hiç bulunmamıştı. Oğlunun kaçırılmasıyla nasıl başa çıkacağını bilmesini beklemek, sokaktan rastgele bir insanı alıp çocuğunu kaçırmak ve ondan doğru seçimleri yapmasını beklemek gibiydi. Yaptığı şey için ondan nefret edemezdim ama yine de içimdeki o iğrenme duygusu yok olmayı reddediyor, kelimelerimi kırılganlaştırıyordu.

"Oğlunuzu nasıl serbest bırakacağınızı bulamayacaksınız. Senden alabilecekleri her şeyi alacaklar ve sonra da seni öldürecekler. Onu kurtarmanın tek yolu bize güvenmek. Beni çözmekle başlayın, böylece ortaya çıkarlarsa tamamen çaresiz kalmam."

Mağlup bir şekilde başını sallayıp işi bitirmeden önce sadece bir an tereddüt etti.

"Tüm bu 'uyuşturma ve kaçırma' senaryosunu atlamış olsaydık daha kolay olurdu ama bunun için artık çok geç, bu yüzden yapman gereken ilk şey onlar bizi bulmadan önce buradan çıkmak."

Farları kapattı, ben konuşmaya devam ederken arabayı yeniden çalıştırdı.

"Otoyola ulaştığımızda Tesler'i arayacaksın. Planının başarısız olduğunu söyleyeceksin. Uyuşturucuyu baharatlı ve yabancı bir şeyin içine saklamayı umarak Malezya yemeği aldın ama Clay sade Amerikan yemeği istedi. Daha sonra bir şeyler içmeye gittiğimizde tekrar deneyeceksin. İş bitince onu arayacaksın."

Ben konuşurken, Joey sürekli başını sallıyor, önce endişeyle söylediklerime katılıyor, neden bahsettiğime dair bir ipucum olması için dua ediyor, sonra bildiğimi anlayınca daha hızlı başını sallıyordu.

"Arabayı geri vitese tak... ve buradan gidelim." O yaptı. Ve biz yapmadık.

Lastikler döndü, küçük araba karla kaplı şeridin derinliklerine gömüldü. Motorun vızılıtsı sessizliği yararken karanlık ormanı endişeyle taradım. Arabayı önce vitese, sonra geri vitese taktı ama araba sadece ileri geri sallanıyor, daha da gömülüyordu.

"Geri viteste tut," dedim kapıyı açarken.

Dışarı ıktım. Ayağımı buzlu su dolu bir kovaya sokmak gibiydi. Anlaşılan beni havaya uygun giydirmek Joey'nin kaygılarından biri değildi. Hâlâ kot pantolon, uzun kollu bir forma ve spor ayakkabı giyiyordum.

"İşte," dedi. "Değiştir. Ben dışarı çıkacağım ve-" "Hayır."

Bunun için zaman yoktu, kaçış girişimimizin sesi ormanda yankılanırken olmazdı. Arabanın önüne doğru yürüdüm, Joey'e bu kez berbat ulaşım aracı seçimi için nefesimin altında kfrettim. Alaska'da böyle süslü küçük bir araba satmak yasadışı olmalıydı. Kar lastiği bile var mıydı?

Arabanın önüne geçtim, ittim... ve geri itildiğini hissettim.

"Rev-!" Motorun uğultusu arasında bağırmaya başladım, sonra kendimi tuttum ve pandomim yaparak "geri" dedim.

Joey telaşla başını salladı, vites koluna uzandı ve-

Travis Tesler'ı görmeden önce kokusunu almıştım ve beynim işlemeden önce bedenim kokuyu tanımıştı. Ağaçların arasından ilerlediğini görmek için başımı çevirdim.

"Yardıma ihtiyacın var mı, tatlım?" diye seslendi.

Çapraz rüzgârla bir koku daha geçti ve Eddie arkamdan gelirken döndüm. Solumda uzaktaki üçüncü bir figür yaklaşıyordu, üçü birden etrafımı sarmış ve kaçış yollarımı kesmişti.

Arabaya döndüm. Joey itleri henüz fark etmemişti. Elleri hâlâ direksiyonu kavırıyor, başını sallayarak bana arabayı geri vites taktığını söylüyordu.

Tesler'e baktım. Panik balonu yükseldi, sonra patladı, kaslarım gerilirken buharlaştı, savaş ya da kaç tepkisi devreye girdi, beynim ikisi arasında çılgınca gidip geldi.

Savaş ya da kaç. Savaşmak kolay olmayacaktı, tek müttefikim pitbull maçındaki bir Pomeranian kadar işe yaramazdı.

Hayır, savaşmak bir seçenek değildi. Uçmak vardı - arabaya atlamak, tepeden yarışmak ve ormana giden tek korumasız yoldan gitmek. Kaçmak ve Joey'i kaderine terk etmek, umarım bu onların dikkatini dağıtırdı. Neden yapmayayım ki? Benim için planladığından daha azı değildi.

Ellerimi kaputun üzerine koydum, kendimi destekledim... ve muazzam bir hamle yaptım. Araba zıplayıp çukurdan çıktı ve Joey frene basmadan önce bir düzine metre geriye doğru hızlandı.

İşte o zaman Eddie'nin arkamdan geldiğini gördü ve Tesler, şoför kapısının hemen ötesindeydi. Joey arabaya binmem için çılgınca el salladı ama başaramayacağımı biliyordum, o itiş yaptığım da biliyordum.

Ben de Joey gibi çılgınca el salladım, "Clay'i yakala!" diye bağırdım, sonra döndüm ve henüz gölgelerden çıkmamış olan tek kişiye doğru koştum. Kardeşlerin peşimden geldiğini duydum... sonra Joey'nin arabasının kükremesini duydum.

CAPRICIOUS

Ağaçların arasından hızla ilerlerken önümdeki üçüncü kurtadamı gördüm. Figür bir kadın kadar zayıftı ve en fazla 1.80 boyundaydı. Yine de yürüyüşü erkeksiydi. Karda ilerlerken başı öne eğikti, açıklığa varmak ve orada neyin beklediğini görmek için acelesi yoktu.

Bizi duyunca başını kaldırdı. Onun kim olduğunu biliyordum - uzakta suretini gördüğüm andan beri biliyordum.

Yüzü genç ve pürüzsüzdü, açık kahverengi saçları koyu renk gözlerine dökülüyordu. Elini uzatıp sabırsızca saçlarını geriye atarken gözlerini kısarak bana baktı, gece görüşü hâlâ zayıftı, ilk Değişim'i ancak arkasında kalmıştı.

Noah Stillwell. Joey'nin tutsak oğlu... Elleri bağlı ve silah zoruyla değil, kendi başına, sürü arkadaşlarının avlarını yakalamalarına yardım etmeye hazır.

Kimin kendisine doğru koştuğunu fark ettiğinde, sanki beni durdurmaya mı, bana saldırmaya mı yoksa beni savuşturmaya mı karar verememiş gibi elleri garip bir şekilde havaya kalktı.

Adımlarımda neredeyse hiç tereddüt etmeden ceketinin önünü tuttum, onu ayağından çekip kenara fırlattım. İki kardeşin de düşen çocuğa yardım etmek için durduğunu hayal edemiyordum ve durmadılar da, ama yol dardı ve Noah yukarı tırmanırken yollarına çıktı, homurtular ve küfürler korosu arkamda yankılandı. Eğildim, karın en ince olduğu yerden bir patika seçtim ve sonuna kadar koştum.

Koşmak her zaman güçlü yanımdır. Özellikle bir şeylerden kaçma konusunda çok yetenekliyim. Bunu tüm hayatım boyunca yaptım ve

sadece mecazi olarak değil.

Son on yılımı sağlam durmayı ve sorunlarımla yüzleşmeyi öğrenerek geçirdim... ya da en azından onları tanınmaz hale gelene kadar hırpaladım. şimdi Tesler'lerden kaçarken canım yanıyordu; öyle şiddetli bir zihinsel acı ki, sanki bir çivi yatağında koşuyormuşum gibi, her adımda çiviler tabanlarıma saplanıyordu.

Kendime ka madığımı, bunun sadece bir planın parçası olduğunu ve sonunda bir açmaz, bir meydan okuma ve tabii ki zaferle sonuçlanacağını söyledim. Eksik olan tek kısım? Gerçek plan.

Solgun gömleğimi ve sa larımlı gizlemek için ağaçların en kalın kısımlarına yöneldim. Yavaş yavaş takip sesleri azaldı, sonra da tamamen kesildi.

Kendimi kandırmadım. Onları kaybetmemiştim, koku izlerimi kolayca takip edebilirlerdi. Sadece beni kovalamayı bırakmışlardı. Herhangi bir yerleşim yerinden kilometrelerce uzaktaydım, donmuş Alaska vahşı doğasında bir tişört ve spor ayakkabılarla koşuyordum. Yeniden toplanıp beni takip etmek ve yakalamak için bir plan yapacaklardı. Ben de bu zamanı daha sıcak bir şeyler giymek için kullanacaktım.

Onlardan biraz daha uzaklaşmam gerekiyordu, böylece Değişim için yeterince rahatlayabilecektim. Yaklaşık yirmi metre daha gitmiştim ki önümde sallanan ışıklar beni çalılıkların arasına daldırdı. Saklandıktan sonra dışarı baktım.

Bel hizasında sallanan    uzak ışık kümesi görebiliyordum. El fenerleri mi? Dördüncüsü gruba katıldı, sonra beşincisi ve gözlerimi kısıtığımda motorların belli belirsiz gürültüsünü duydum. Kar motosikletleri.

Dan'ın söylediklerini hatırladım: Teslerler'in grubunda iki it daha vardı ve şu anda Aşağı 48'de ticaret yolları kuruyorlardı. Dan'i  ld rd ğ m zde Teslerlar onları geri çağırmış olabilir mi? Mümkün, ama hatırlamış olsaydı, takas sırasında Noah ve kardeşlere eşlik ederlerdi. Çok daha büyük ihtimalle, bu bir grup insandı. Ve eğer  yleyse, yardım için onlara koşardım. Gururum bu onursuzluğa, Tesler'lar beni yakalarsa başıma geleceklerden daha iyi dayanabilirdi.

Yine de itler olma ihtimali çok düşük olduğu için çalıların arasından dikkatlice kaydım. Farlar dev ateşböcekleri gibi sekerek ilerliyor, motorlar alçak ve sabit bir gümbürtü çıkarıyordu.

Ben yürüdükçe ışıklar uzaklaştı. Kar motosikletlerinin arka farları var mıydı? Hiçbir fikrim yoktu ama açıkça ters yöne doğru gidiyorlardı. Yavaş bir koşuya başladım.

Işıklar ilerlemeye devam etti, benden daha hızlı değillerdi. Yine de motor gürültüsü daha da artıyor gibiydi, sanki yetişiyormuşum gibi.

Durdum. Etrafıma bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Orman ayın altında parılıyor, her dalda yeni kar tozları parılıyordu. Sessizlik  km şt  - canavarın ortaya çıkmasından önceki doğal olmayan sessizlik değil, sadece garip bir sessizlik, sanki gece hayvanları bile çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ediyormuş gibi.

Durduğumda ışıklar tam olarak oldukları yerde kaldılar. Sanki beni bekliyorlardı.

Dışarıda her kim varsa beni buradan göremezdi. Eminim tesadüfen durmuşlardır.

Bir adım  ne ıktım. Işıklar hareket etmedi. Bir adım daha attım. Hâlâ oldukları yerde sallanıyorlardı. Motorların sesini duyabiliyordum, ne daha yakın ne de daha uzak görünüyorlardı ama gürültüsü garip bir şekilde azalmıştı.

Yine de herhangi bir takip sesi duymadım ve önemli olan da buydu. Ormanda bir mola gibi görünen yere doğru dikkatlice ilerledim. Ağaçların son perdesinin arasından titreyen ışıkları görebiliyordum.

Kenara doğru adım attım. Diğer taraftan bir kahkaha geldi. Döndüm. Orada kimse yoktu. Açıklık görebildiğim kadar uzanıyordu; ağaçlarla çevrili beyaz bir şerit. Açıklık değil, bir yol. M kemmeldi. Sırıttım. Ani hareketle yanaklarımdaki deri sertçe çekildi, sanki yüzümün donmasına saniyeler kalmış gibiydi.

Farlara doğru geri döndüm... ve kendimi hiçbir işaretin olmadığı, aynı uzunlukta virajlı boş bir yola bakarken buldum.

ışıkların.

Motorların gürültüsü devam ediyordu. Yolu takip etmeye başladım, kar motosikletlerinin dönmüş olabileceği bir yer arıyordum. Sonra ışıkları tekrar gördüm, diğer taraftaki ormanın derinliklerine doğru ilerliyorlardı.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için sağa sola bakındım, sonra karşıya geçmeye başladım. Bir çatırtı geceyi yırttı, silah sesi kadar gürültülüydü ve yolun ortasında olduğumu fark ederek döndüm, iki tarafa da siper almak için çok uzaktaydım.

Sağ tarafımda uzun, fokurdayan bir kahkaha duyuldu, motorların donuk uğultusundan zar zor duyuluyordu. Gecenin içine baktım.

Bir çatlak daha geldi. Sağımdan ya da solumdan değil.

Aşağıya baktım. Yine bir kahkaha duyuldu, kayaların üzerinden akan suyun fokurdayan şırıltısı. Üçüncü bir çatırtıyla, ayaklarımın dibindeki "kar "ın içinden örümcek ağı gibi bir yarık fırladı.

Bu bir yol değildi. Bir nehirdi. Ve ben tam ortasında duruyordum.

Etrafıma bakındım, geri kalan kısmımı tamamen hareketsiz tutuyordum. "Motorlar" güremeye devam ediyordu, su, önümde bir yerlerde hızla ve serbestçe akıyordu. Ormanda dans eden ışıkları görebiliyordum ve suyun şırıltısı hâlâ kahkaha gibi geliyordu - şimdi de kahkahalar.

Kendime Tesler ve arkadaşlarının el fenerleri olduğunu söyledim ama sırtımdaki ürpertici his aksini söylüyordu, iki gece önce ormanda bize yol gösteren ışıkları hatırladım. Burada hiç insan yoktu. Kurt adam yoktu. Gizemli yaratıklar da yoktu. Sadece bir şey... başka bir şey. İlkel, kaprisli ve acımasız bir şey. Ormanın derinliklerinde, hayatta kalmamı pek umursamayan bir büyü.

Işıklar bir an dans etti, sonra söndü.

Ayaklarımın altındaki buz inledi. Dikkatli bir adım attım. Sonra diğer ayağımı olabildiğince yavaş ve dikkatli bir şekilde ileri kaydardım, ağırlığımı değiştirdim-

Muazzam bir çatırtıyla altımdaki buz kırıldı ve bacaklarım suya gömüldü, soğuk o kadar inanılmazdı ki beynim

kısa devre yaptı, nefesim kulaklarımda çınladı. Sonra parmaklarımla ve yanağımın altında buz hissettim ve kendime geldim. Yarısı buzun üzerinde yatıyordum, kutsanmış bir şekilde katı-

Bir uyarı çatlağı bile olmadan, parça koptu ve nehre düştü, ben hala ona tutunuyordum. Suyun üzerime geldiğini hissettim, o kadar soğuktu ki beynime bir buz kıracağı gibi saplanmıştı. Ve sonra, hiçbir şey.

Akıntıya kapılmış bir şekilde suyun altında savrulmaya başladım. Mücadele ettim, kıvrandım, kıvrandım ama sanki boşlukta yuvarlanıyordum. Hangi yönün yukarı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Soğuğun acısı tarif edilemezdi ve zar zor işleyen beynim sadece yarım yamalak hatırladığım istatistikleri kekeleyerek söyleyebiliyordu.

Buzlu suda ölmek yirmi dakika sürer. Yoksa iki dakika mıydı? Hayır, on dakika olmalıydı. En az on. Lütfen on olsun.

Sonunda gözlerimi yukarıya giden yolu görecektim kadar açabildim - diğer yönlerden biraz daha hafifti. Kendimi oraya doğru ittim. Yukarı, yukarı-

Yumruklarım katı buza çarptı.

Özgürlüğe o kadar yakındım ki, istatistikler akbabalar gibi başımın etrafında dönüyordu. Ama bu bir tüyle cam kırmaya çalışmak gibiydi. Süper gücümün bir önemi yoktu. Su, buzı kırmak için yeterli ivmeyi kazanmamı engelliyordu.

Kapana kısılmıştım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tüm gücüm, tüm kuvvetlerim, tüm hayatta kalma içgüdülerim, hepsi işe yaramazdı.

Öldüğümüzde, sevdiklerimizin yüzlerinin gözlerimizin önünden geçtiğini görmemiz gerekir. Ben bunu istedim. Bunu çok çaresizce istedim. Değer verdiğim herkesi, Clay'i, çocuklarımı, Jeremy'yi, sürümü, arkadaşlarımı.

Ama beynim onları hayal etmeme izin vermiyordu. Sürekli öleceğimi ve bir şeyler yapmam gerektiğini haykırıyordu.

Gözlerimi bir aralık daha açtım ve tepemde diğerlerinden daha hafif bir buz parçası gördüm, sanki içinden karı görebiliyordum. Akıntıyla savaşıyor ona doğru yüzdüm, zar zor hareket ediyordum ama

santim santim. O yamanın muhtemelen bir yanılsama olduğunu biliyordum - kalın buzun içinden bir yıldızın yansıması. Muhtemelen o kadar uzağa bile gidemeyeceğimi biliyordum.

Ve sonra ailemin yüzlerini gördüm, sevdiklerimin sakin, gülümseyen son portresini değil, Kate'in panikle açılmış mavi gözlerini, Logan'ın endişeyle kararmış gözlerini, Clay'in alev alev yanan öfkeli gözlerini gördüm, başaramayacağımı düşünmeyi bırakmamı, bunun bir delik olmayacağını düşünmeyi bırakmamı, sadece yüzmemi, lanet olsun, yüzmemi söylüyordu!

Yukarı uzandım. Ellerim suyun yüzeyini kırdı, sonra çelik bir bıçak kadar keskin bir kenarın üzerine indi. Onu kavradım ama buz parmaklarımın altında paramparça oldu.

Başımı suyun dışına doğru ittim, nefes nefese kalmıştım. Hava, boğazıma kızgın demirler sokulmuş gibi geldi, acı neredeyse bayılmama neden oluyordu. Ama nefesimi tutana kadar başımı suyun üzerine kaldırdım, sonra buzlu deliğin kenarını yokladım. En kalın noktayı buldum ve göğsümü buzun üzerine çıkarmayı başardım, ancak daha uzağa itmeye çalıştığımda buz inledi ve çatladı.

"Kıpırdama!" diye bağırdı bir ses.

Başımı çevirdiğimde nehrin kenarında koşan bir figür gördüm. Bu Noah'tı, koşarken ceketini çıkarıyordu. Buzun üzerinde biraz daha ilerlemeye çalıştım.

"Kıpırdama!" diye bağırdı. "Eğer kırılırsa, batarsın ve bir daha çıkamazsın."

Bana paralel olarak durdu, sonra güvenli olduğunu düşündüğü yere kadar buzun üzerinde kayarak ilerledi. İleri geri sallanarak test etti, sonra çömeldi. Ceketinin bir kolunu tutarak bana doğru fırlattı. Diğer kol bir cankurtaran halatı gibi havalandı... ve elimin on santim uzağına düştü.

Kıpırdandım, ona ulaşmaya çalıştım, ama o kızgın bir "Kıpırdama" ile ceketini geri çekti.

Karnının üzerinde hareket ederek biraz daha uzaklaştı, sonra tekrar fırlattı. Bu sefer parmaklarıma değdi. Manşetin kenarını yakaladım,

Sadece gözlerimle görebildiğim bir şeydi, parmaklarım aralarındaki kumaşı hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

Kendimi yaklaştıracak kadar kavramayı başardım, sonra bileğime doladım. Noah çekti. Tekmeledim, buzun üzerinde kıpırdandım, arkamda çatırdadığını duydum. Noah çekmeye devam etti, dikkatlice, sonra havaya kaldırdı. Ben ona doğru fırlarken buz kırıldı ve düştü.

Noah geri çekildi, hala çekiyordu, hala hareket etmememi söylüyordu, yüzü konsantrasyonla gerilmişti, beni nehir kıyısına sürüklerken tendonları şişmişti.

"Tamam," dedi ben kenarda büzüşüp dinlenirken. "Yapmamız gereken-"

"Nehirden ne çıkardın oğlum?" diye bir ses yankılandı ormandan. "Bu benim kızım mı?"

Tesler ormandan çıktı, kardeşi de peşindeydi. Noah doğruldu. Benden yana döndü ve işte kaçma şansım doğmuştu. Sıçrayacak, Noah'yı yere serecek ve kaçacaktım... ama bunu elim ayağım bağlıyken yapabileceğimden daha fazla yapabilecek durumda değildim.

Orada büzüldüm, şiddetle titriyordum. Konsantre olmaya çalıştım ama bu sanki unutulmaya doğru giden bir uçuşumun kenarında durmak gibiydi; bilincimi korumak ve nefes almak için her şeyimi harcadım.

"İçine düştü," diye seslendi Noah. Sesi değişmişti, endişesi azalmış, tınısı derinleşmişti, tıpkı arkadaşlarıyla birlikte olan bir genç gibi. "Aptal şehir kaltağı. Nehre doğru koştu ve suya düştü. Eğer onu canlı istiyorsan, hemen kulübeye geri götürmen gerekecek. O ıslak kıyafetlerden kurtulması gerek."

Tesler üzerime eğildi, dişleri ve gözleri parlıyordu. "O zaman öyle yapmamız gerekecek. Zaten onu uzun süre içlerinde tutmayı planlamıyordum."

ÖDÜL

Keşke her adımda mücadele ettiğimi söyleyebilseydim. Ama o ilkel yanım korku ve panikle çılgına dönse bile, mantıklı yanım devreye girdi.

Vücudumun kapandığını hissedebiliyordum, hipotermi bir sakinleştirici gibi damarlarımda dolaşüyor, uyumam için fısıldıyordu, sadece uyumam için. Şu anda yapabileceğim tek mücadele hayatta kalmak için mücadele etmektir. Ve şu anda hayatta kalmak, Tesler'in beni omzuna alıp kamaralarına taşımasına izin vermek anlamına geliyordu.

"KABİNLERİ" büyük bir tatil eviydi. Bibloların üzerindeki kalın toz tabakası pek kullanılmadığını gösteriyordu, bu yüzden sahibinin ortaya çıkma tehlikesinin az olduğunu bilerek buraya yerleştiklerini tahmin ettim. Güvenlik sistemi duvardan sökülmüştü. Pizza kutuları kapının yanına yığılmıştı. Lekeler halıları kaplamıştı. Burası bir öğrenci evi gibi kokuyordu; dökülen buralar ve terli vücutlar.

"Onu soyman gerek," dedi Noah, oturma odasına girerken Tesler'in topuklarına basarak.

"Oh, inan bana, ona ulaşıyorum."

"Şimdi, Travis. Şaka yapmıyorum."

Noah'ya bakmaya çalıştım ama yüzünü çevirmişti. Tesler beni için için yanan şöminenin önündeki ayı postundan halının üzerine bıraktı.

"Soyun."

"Ona bir şeyler getireyim-" diye başladı Noah.

Tesler ona doğru döndü. "Ona hiçbir şey vermeyeceksin, evlat." Bana dedi ki, "Soyun. Tabii bunu senin için yapmamı tercih

etmezszen."

Gömleğimi çıkardım. Birkaç kez denemem gerekti; parmaklarım kumaşa kenetlenmeyi reddetti. Sonunda ellerimi altına soktum ve başımın üzerine ittim.

Kulübe zaten sıcaktı, şömine hâlâ yanıyor ve odun sobası odanın içinde güröl güröl yanıyordu. Tesler ateşe bir kütük daha attı, ardından şöminenin yanına yığılmış kitaplardan koparılmış sayfaları çıraya ekledi. Noah elinde bir havluyla oturma odasında yeniden belirince sertçe başını çevirdi.

"Sana söylemedim mi-?"

"Sadece bir havlu. Kurulanması gerekiyor." Bana doğru yürüdü ve sesini alçalttı. "Çok sert ovma. Sadece cildini okşa. Yavaş yavaş ısınmalısın. Ateşe yaklaşma."

"Sen sıradan bir izcisin, değil mi?" Tesler söyledi.

Noah, Tesler'e doğru bir bakış fırlattı. "Onu el ve ayak *parmaklarıyla* mı yoksa *parmaksız* mı istiyorsun?"

Noah yaklaştığında kot pantolonumun düğmesiyle uğraşıyordum. Havluyu omzuna attı ve "Al" diye homurdandı. Elinden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde benim için düğmeyi açtı. Parmak eklemleri göbeğime değdi ama ben hissetmedim. Fermuarı indirdi, sonra tereddüt etti.

"Anladım," dedim ellerimi bel kemerimin altına sıkıştırırken.

Kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden aşağı ittim. Hareket etmedi, o kadar yakınımnda duruyordu ki nefesinin hızlandığını duyabiliyordum.

"Oh, o tam bir izci," dedi Eddie. "Daha önce hiç çıplak bir kadın görmedin mi, Noah?"

"Sadece bilgisayar ekranında," dedi Tesler.

Noah "Siktir git" diye mırıldanıp havluyu bana uzatırken güldüler ve bakışları hâlâ üzerimde, geri geri gitmeye başladılar.

"O sutyeni de alsan iyi olur evlat," dedi Tesler. "*Onları* istemiyorum donuyor ve düşüyor."

"İdare edebilirim." Ellerimi kayışların altından geçirdim. Kollarımın üzerinden geçirdim ama daha ileri gidemedim, göğüs bandı hâlâ sıkıydı.

bağlanmıştı, fincanlar sarkıyordu, parmakları ön tokayı açamayacak kadar uyuşmuştu. "Haydi, Noah," dedi Eddie. "Bir centilmen ol. Bayana yardım et."

Noah öne doğru kaydı ve tokaya bakarak önümde durdu. Elleri titreyerek kopçayı açtı, Tesler'lar ona gülerken parmakları göğüslerimin altını sıyırıyordu.

On yedi yaşındaki çocuğun ilk kez sütyenini açtığından şüpheliydim ama nefesini hızlandıran bundan daha fazlasıydı. Kokumu içine çekerken burun delikleri alevlendi.

Sütyeni çıkardı, ellerine doladı ve orada durup külotumun içinde bana baktı, kendi pantolonu öfkeyle inip kalkıyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, sütyenimi ondan alırken bakışlarımı kaçırdım.

Yavaşça geri çekildi, hâlâ bakıyordu. Havluyu etrafıma sarmaya çalıştım ama sadece bir el havlusuydu, daha fazlasını kaplasaydı eminim Tesler onu benden alırdı. Şimdi üçünün de bana baktığını hissedebiliyordum. Kendimi örtme ya da arkamı dönme dürtüsüne direndim. Travis utanç içinde sinmemi istiyorsa, ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Bir şey unutmuşsun." Külotumu işaret etti. "Noah, bayana yardım et."

Onları ayak bileklerime kadar indirdim ve bir kenara attım.

"Bana yirmi dolar borçlusun, kardeşim," dedi Eddie. "Sana onun doğal bir sarışın olduğunu söylemiştim."

Ateşe biraz daha yaklaştım. Çok yaklaşmadım, Noah'nın çok hızlı ısınma konusundaki uyarısına kulak v e r d i m ve bunun doğru olduğunu biliyordum, daha önce donma vakası yaşamıştım.

Ateşten birkaç metre uzakta eğilip bağdaş kurdum ve saçlarımı kurutmaya başladım. Sanki *hiçbiri* daha önce çıplak bir kadın görmemiş gibi bakmaya devam ettiler.

"Biliyor musun, kıyafetlerin olmadan daha da iyi görünüyorsun," dedi Tesler. "Ve sen onların içinde çok iyi görünüyordun."

Onu görmezden geldim ve saçımdaki suyu sıktım.

Devam etti. "Birkaç çocuğunuz olduğunu duydum. Bilemiyorum. Formunu kaybetmediğin kesin."

Aslında, bugünlerde sahip olduğum herhangi bir "figür" çocuklarımın izniyle geldi. Her zaman zayıf, atletik ve çocuksuydum. Ama şimdi kalçalarımnda biraz şişlik vardı ve B cup'a terfi etmişim. Clay'in umurunda değildi, fark ettiyse bile. Böyle şeyler onun için önemli değildi.

Yine de o anda eski bedenimi tercih ederdim. Belki bu Tesler'in fikrini değiştirirdi. Hayalci bir düşünce, biliyorum. Nasıl görüldüğüm umurunda değildi. Onun ilgisinin seks ve çekicilikle hiçbir ilgisi yoktu. Her şey hakimiyet ve kontrole ilgiliydi.

"Onu istiyorum," dedi Noah ve başımı döndürdü. Yüzünü görememem için döndü ve tekrar "Onu istiyorum" dedi.

"Eminim öyledir," diye kıkırdadı Tesler. "Ve eğer çok uslu bir çocuk olursan, ben karnımı doyurur doyurmaz senin de binmene izin veririm."

"İlk ben gitmek istiyorum."

Tesler kekeledi. "Affedersiniz?"

Noah ona doğru döndü, yüzü hâlâ bana dönüktü. "Ben olmasaydım, donmuş bir cesedi beceriyor olurdun. Onu ben kurtardım. Bunu yapmak için kendi hayatımı riske attım. İlk vuruşu hak ediyorum."

"Ve saniyelerimi almam mı gerekiyor?" Tesler'in sesine bir gerginlik karıştı.

"Sadece bir kez. Ondan sonra, tamamen senindir."

"Öyle mi?" Tesler çocuğun üzerine yürüdü. "Ne kadar cömertsiniz."

Eddie aralarına girdi. "Hadi ama. Çocuğun dişi bir kurtadamlar kızlığını kaybetmesine izin ver. Kaç erkeğin böyle bir şansı olur ki?"

"Ben bir-" Noah durdu, bakire olmadığını söylemenin davasına yardımcı olmayacağını fark etti.

Yine de bana doğru bakmadı. Bakamazdı. Ona baktıkça öfkem arttı. Bana iyi davranmıştı. Aval aval bakarken bile utanmış görünüyordu. Üç düşmanla karşı karşıya kaldığımda, dost bir yüz aramış ve onu görmek için fazla hevesli davranmışım, bilinçsizce Noah'yı potansiyel müttefik rolüne kaydırmışım.

Onun gerçekte ne olduğunu unutmuştum; büyükbabasının yeni arkadaşları tarafından öldürülmesine izin veren bir serseri. Bir parçam bunun bir açıklaması olduğunu ummuştum. Şimdi ise olmadığını fark ettim. Dennis Noah'ı yanına almış ve ona yeniden başlaması için bir şans vermişti. Noah da ona borcunu bu katil piçlerle takılarak ödemişti. Kulübede Noah'ın kanını bulmuştum. Dennis'le kavga ederken olmuş olabilir, onu savunurken değil.

Noah bakışlarımdan özenle kaçınıyordu; tecavüzcü bir kalbe sahip olmayabilirdi ama beni hâlâ bir nesne olarak görüyordu. Beni istiyordu ve benim bu konuda ne düşündüğüm önemli değildi. Fikri önemli olan tek kişi Tesler'di.

"Peki," dedi Tesler. "Ben işimi bitirir bitirmez ilk kez bir kurt adam olacak."

"Kadınlara karşı biraz sert davranıyorsun, kardeşim," dedi Eddie. "Önce çocuğun gitmesine izin ver. O iyi davrandı. Bir ödülü hak ediyor."

Tesler kardeşine baktı ve Noah'nın irkilmesine neden olan bir bakış attı. Eddie gözünü bile kırpmadı.

"Sadece bir kız, Travis," dedi, sesi alçaktı. "Önemli bir şey değil."

"O sadece-"

"Sadece bir kız." Eddie kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı.

"Büyütülecek bir şey değil, değil mi?"

Dan'in söylediklerini, Tesler'in kardeşine kızlara tecavüz etmeyi bırakacağına dair nasıl söz verdiğini hatırladım. İki bir dakika boyunca birbirlerine baktılar, sonra Tesler bakışlarını Noah'a çevirdi, sanki çocuğun geri adım atmasını umuyormuş gibi. Noah gözlerini kırptırdı ama başka bir şey demedi.

"Pekâlâ," dedi Tesler bir dakika sonra. "İşte anlaşma. Sarışın gerçekten de uygun bir ödül, o yüzden bunu düzgün bir şekilde yapalım. Eğer onu istiyorsan, bana meydan okuyarak onu kazanmalısın."

"Tanrı aşkına Travis. Çocuk yapamaz-"

"Hayır, sorun değil." Noah'nın çenesi kalktı. "Kabul ediyorum."

"Harika." Tesler mutfağa yöneldi ve geçerken Noah'nın sırtına vurdu. "Bir bira almam için bana bir dakika ver, sonra başlayalım."

"Bu arada," dedi Eddie Noah'ya. "Ön tarafa bir göz at, istenmeyen misafirleri ağırlamak üzere olmadığımızdan emin ol."

Bunun Noah ve Eddie dışarı çıkarken beni yalnız bırakacakları anlamına geldiğini umuyordum ama daha iyisini biliyordum. Noah giysilerini giydi ve gitti. Eddie dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdü. Muhtemelen onu yakalayabilirdim ama kardeşine haber vermeden olmazd ı .

Noah'ın Tesler'i yenme umudu yoktu. Denemeyi neden kabul ettiğini bile bilmiyorum, sanırım ergenlik egosu. Ama düşündükçe Noah'ın o maçı kazanmasını daha çok istiyordum. Noah'ı tercih ettiğimden değil. Tecavüz söz konusu olduğunda, "tercih" diye bir şey yoktur.

Ama Noah kazanırsa, benimle yalnız kalacaktı, Tesler'in sesler, hatta mücadele sesleri duymayı bekleyebileceği bir zaman. Bu da bana kaçmak için mükemmel bir fırsat verecekti. Noah gibi bir çocukla kolayca başa çıkabilecek tek kişi Tesler değildi.

Ama bir sorun vardı: Tesler çocuğu yenebilirdi, buna şüphe yoktu, yani Noah'ın mücadeleyi kazanma şansı yoktu. Tabii...

Tesler birasını yudumlayarak oturma odasına geri döndü. "Peki handikap nedir?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı, kutuyu indirmede.

"Adil bir dövüş olması için bunlardan çok daha fazlası gerekecek," dedim. Bira tükürdü. "Adil dövüş mü?"

"Yabancı konsept mi?"

Eddie kıkırdadı. Tesler sadece homurdandı ve içmeye devam etti.

Ona doğru yürüdüm. "Neden çocuğa kazanma umudu yokken benim için dövüşebileceğini söylüyorsun? Ya ona hayır de ya da kendini sakatlayarak adil bir dövüş yap."

"Nasıl? İki elimi arkadan bağlayarak mı?"

"Neden endişeleniyorsun?"

Sırtışı dondu, gözleri buz kesti. "Endişeli misin?"

Noah içeri girdi, koridorda soğuk hava esiyordu.

"Sanırım onun kazanmasını istemene imkân yok," dedim. "Eğer ilk hakkı o alırsa, sana gününü gösterebilir."

Bana o kadar hızlı vurdu ki geldiğini görmedim.

Ben yerde yatarken Eddie başını salladı, sanki "*Ne bekliyordun ki?*" der gibiydi.

Noah paltosunu çıkarmıştı, botları hâlâ ayağındaydı, saçları karla tuzlanmıştı. "Neler oluyor?"

Kimse cevap vermedi. Ayağa kalktım, dirseğimdeki sıyrıktan sızan kanı temizledim, atılmış havlumu aldım ve parmaklarımı temizledim. Sonra Tesler'e doğru yürüdüm.

"Acı bir noktaya değindim, değil mi?" Dedim.

Bana tekrar vurmak için elini kaldırdığında irkilmedim. Boş kutuyu bir kenara fırlatıp mutfağa geri dönmeden önce gözlerinde dehşet parladı.

Takip etmeye başladım.

Noah dirseğimi yakaladı. "Yem atma-"

Onu silkeledim ve mutfağa girdim. Tesler buzdolabını karıştırıyordu.

"Neden endişelendiğinizi anlayabiliyorum," dedim. "O daha on yedi yaşında. İncelikten yoksun olduğu şeyi, canlılıkla telafi edecektir. Cinsel açıdan olgunluk çağında... Peki sen kaç yaşındasın?"

Bir bira açtı.

"Yaklaşık kırk beş, sanırım. Biraz daha zorlaşıyor, eminim daha da zorlaşıyordur."

O tutuldu onun bakışlar sabit üzerinde ve
Büyüleyici İçindekiler. Buzdolabı. Sinirlenmek bunu doğrulamak olur.

"Kocanla hemen hemen aynı yaşta, değil mi?" dedi. "Küçük mavi haplarla ilgili deneyimin var mı?"

Güldüm. "Kesinlikle hayır. Clay'in kalkmak için haplara ya da tecavüze ihtiyacı yok."

Bana bakışı saf nefretti. Ve az önce kaderimi mühürlediğimi biliyordum. Bunu patlatırsam, sadece tecavüze uğramakla kalmayacaktım.

Tecavüze uğradım, dövüldüm ve öldürüldüm, üstelik acısız ve hızlı bir ölüm de değildi. Midemde soğuk bir panik yumağı oluştu, küçük kızın sesi bana bağıyor, ne halt ettiğimi bilmek istiyordu. Onu bastırdım.

Öldürülmemenin anahtarı bu şansı kaçırmamaktı. İsteddiğimi elde edene kadar zorladım, zorladım ve zorladım, sonuçlarına katlandım.

"Alınma ama," dedim, "çocuğu tercih ederim."

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Eminim tercih edersin."

Birayı höpürdeterek içti. Çıplaklığımı örtmeye çalışmadan yaklaştım ve ondan bir adım ötede durdum.

"Onun yerine benimle dövüşmeye ne dersin?" Dedim.

Teneke kutuyu dudaklarına götürerek durdu, sonra indirdi. "Ne?"

"Çocuğun yerine dövüşmeme izin verin. Bu adil olur. Aynı anlaşma geçerli. Ben kazanırsam, o da beni alır. Sen kazanırsan..." Gözlerinin içine baktım. "Tamamen seninim."

Bana baktı ve tanıştığımızdan beri ilk kez korkmuyordum. Clay haklıydı, ben yerimde duruyordum ama Tesler durmuyordu. Yüzü öfkeyle karardı ve düşünebileceği tek bir şey olduğunu biliyordum, istediği tek bir şey vardı: kontrolü yeniden ele geçirmek.

İsteğimi yerine getirmek için mantıklı bir neden yoktu. Noah'ın ona meydan okumasına izin vermek, çocuğun ağzını burnunu kırmak ve ona bir ders vermek daha iyiydi. Benimle karşılaşırca, bir kadına yenilmenin dayanılmaz aşağılanmasına kendini açabilirdi.

Ama kazanırsa, gerçekten kazanacaktı ve gözlerimdeki meydan okuma kıvılcımı sonsuza dek sönecekti. Kontrolü yeniden ele geçirebilir, beni eşek sudan gelinceye kadar dövebilir ve Eddie bile bundan şikâyet edemezdi. Beni adil bir dövüşe sokar, sonra da ödülünü en tatlı olduğu anda alırdı.

Tesler dudaklarını açtığında, ağzından ne çıkacağını biliyordum. İki kelime.

"Sıra sende."

SAVAŞ

Başarının ılık heyecanı geçtikten sonra boka battığımı fark ettim. Buzlu suya daldığım için dışarıdan herhangi bir yara almamış olabilirdim ama kendimi Manş Denizi'ni yüzerek geçmiş gibi hissediyordum. Her kasım ağrıyordu ve çok yorgundum.

Yine de savaşmasaydım, bu klişenin "yorgun" kısmını atlayabilirdim. Sadece yaşlı bir ölü olurdum. Unutmamam gereken şey de buydu. Fiziksel yaralanmalar bir şeydi, ama irade eksikliği yüzünden bir dövüşü kaybetmezdim. Sadece bunu aşmak için çalışmalıyım. Daha sonra istediğim kadar dinlenebilirdim.

Tesler'i yenme ihtimalim yaklaşık yarı yarıyaydı. Onu daha önce dövüşürken gördüğüm için şansımı biraz daha artırabilirdim ama ukalalık etmek istemedim.

Kaybedersem tecavüze uğrayacak, dövülecek ve öldürülecektim... bu sırayla olması gerekmiyordu. Joey ve Clay'in beni zamanında bulma ihtimali hâlâ vardı ama bu konudaki iyimserliğim Joey'i gönderdiğim anda azalmıştı. Onu, ihaneti yüzünden Clay'in kendisini korkunç bir şekilde öldüreceğine inandırmıştım. Ve şimdi geri dönüp Clay'e düşmanın elinde olduğumu söylemesini bekliyordum... ve beni oraya onun koyduğunu mu?

Otoyola çıkıp yoluna devam etseydi şaşırmazdım. Aslında, devam etmeseydi şok olurdum.

Bu yüzden sadece hayatım için savaşmanın bana ihtiyacım o l a n tüm ekstra adrenalini vermesi için dua edebilirdim.

- - -

TESLER beni çıplak dövüştürmekten son derece mutlu görünüyordu. Tartışanlar Eddie ve Noah'tı -Noah itiraz ediyor, Eddie ise kardeşi açıkça şaka yapıyormuş gibi davranıyordu- ve sonunda Tesler'i de oyuna dahil olmaya zorladı ve tabii ki şaka yaptığını ve kendi kıyafetlerimi giydiğim sürece elbette giyinebileceğimi söyledi. Fark etmediği şey, onları şöminenin yanına serdiğim, böylece sıcak ve kısmen kuru olduklarıydı.

Noah ve Eddie oturma odasını temizleyip mobilyaları duvarlara ittiler. Sonra Tesler ve ben odanın ortasına geçtik ve boksörler gibi karşı karşıya geldik. İyi bir etki için ayak parmaklarının üzerinde bile zıpladı.

"Fikrini değiştirmek için son şansın," dedi. "Sırf kadın olduğun için benden bir şey saklamamı bekleme."

"Bilmiyorum."

"Bu işten şu anda hissettiğinden çok daha kötü hissederek çıkacaksın."

"Bekliyorum. Bana bu seçeneği sunduğunuz için teşekkür ederim ama böyle iyiyim. Yine de geri çekilmek istersen sana da aynı nezaketi göstereceğim."

İfadesi içimi ürpertti ve derinlerde bir yerde, o çocuk sesi bana dövüşmememi, asla dövüşmememi, kazanamayacağımı, sadece incineceğimi haykırmaya başladı.

Ama artık on iki yaşında değildim. Bu orospu çocuğunu yenebilirdim.

"Kendini sert sanıyorsun, değil mi?" Tesler söyledi. "Hayır, özellikle değil-"

Avuçlarını omuzlarıma vurarak fırladı. Zemin ayaklarımda kayboldu ve başım, bilincimin bir anlık tatile çıkmasına neden olan bir çatırtıyla zemine çarptı. Kendime geldiğimde Tesler üzerimde yükseliyordu ve eli gömleğimin ön kısmına sarılmıştı. Ne olduğunu anlayamadan tekrar havada süzölmeye başladım. Bu sefer duvara çarptım.

Ayaklarıma doğru sallanırken, içimdeki küçük kız sesi çığlık attı ve hıçkırdı.

Neden onunla dövüşmek zorundaydın ki? Nasıl olduğunu bilirsin. Asla ama asla kavga etme. Sadece canın yanar ve ne yaparsan yap her şey aynı şekilde sonuçlanır. Onlarla savaşılamazsın. Savaşılamazsın.

Tesler yaklaştı. "Fikrini değiştirmek ister misin? Teklifim hâlâ geçerli."

Evet, Tanrım evet! Çok geç değil. Ona iyi olacağını söyle. O zaman bırak istediğini yapsın. Sadece sana zarar veremeyeceği bir yere git ve her şey yoluna girsin.

Ama bu iyi olmayacaktı. Çocukluğumda birçok canavarla karşılaşmıştım ama hiçbirisi böylesine değildi. Tesler için kontrolü yeniden kazanmak yeterli olmayacaktı. Tehdidin tamamen yok edilmesi gerekiyordu. Beni bundan kurtaracak gizli bir yer yoktu.

Yarıya kadar ayağa kalktım, sonra yüzümü buruşturarak yere yığılır gibi yaptım. Üzerime eğildi. "Pes mi ediyorsun? Güzel, çünkü-"

Ayaklarım göğsüne çarptı ve onu yere serdi. Zıpladım ve ona iki kez vurdum, sonra tekme attım ve yere düştü. Taş şömineyi hedef almıştım ve kafası çok tatmin edici bir çıtırtıyla yere çarptı.

Başını sallayarak yerde yatarken yanına gittim.

"Bırakmak istiyorsan söylemen yeterli," dedim.

Bir hırıltıyla ayağa fırladı. Çalım atarak yolundan çekildim. Ben bir darbe indirmediğim önce bir süre dans ettik, sonra ikincisini engelledi ve sert bir yumruk attı... ve böyle devam etti.

Bu olasılıkları yeniden değerlendirmem ve Tesler'in lehine çevirmem uzun sürmedi. Eşit deneyime sahiptik. Ama o o kadar güçlüydü ki her darbesi beni uçuruyordu. Ayrıca çok kızgındı ve bu sürtüğe haddini bildirmeye kararlıydı. Bunu yapmasına izin vermemeye ben de aynı derecede kararlıydım. Ama onun öfkesi yumruklarını körüklerken, benimki en iyi dövüş aracım olan beynimi bulandırıyor.

Ne zaman bir darbe indirse, eski korkularım su yüzüne çıkıyor, zihnimin onun hareketlerini analiz etmesi gereken kısmını işgal ediyor ve

benimkini stratejileştiriyordu. Kendimi tekrar rayına oturtmaya çalıştım, onun tarzına odaklandım ve ondan bir şeyler öğrendim. Ama işe yaramadı. Kaybediyordum ve Tesler bunu biliyordu. Yumruğunu indirdiğinde ve ben yere düştüğümde bunu gözlerinde gördüm. Beni sabitlediğinde, ereksiyonu kalçama sürtündüğünde de hissettim.

Bunu hissettiğimde içimdeki küçük kız çılgına döndü, korkudan bağırmaya başladı. Onu susturmak için gözlerimi sıkarak kapattım. Ve sonra... ve sonra onları açtım ve onu serbest bıraktım. O temel dehşetin parlamasına izin verdim.

Gözlerini şehvet bürümüştü ve bu çok hoşuna gitmişti. Beni daha sert kıstırdı, kasıkları benimkilerin üzerinde hareket ediyor, canımı acıtana kadar sürtünüyordu. Dudaklarından benimkine kan damlıyordu. Gözlerim ter içinde kaldı. Nefret dolu kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Geri çekildim. "Eğer teslim olursam..."

Yutkundum. "Evet?"

Dudağımı yaladım, kanının tadını aldım. "Eğer istediğini yaparsam..." "Evet?"

"Daha sonra gitmeme izin verecek misin?"

"Ne istersem yapacak mısın? İstedğim her şeyi?" Başımı salladım.

"Peki sen uslu duracak mısın? İyi bir kız olacak mısın?" Başımı salladım.

Dudaklarını kulağıma indirdi ve fısıldadı. "O zaman gitmene izin vermemi *istemeyeceksin*. Ama evet, ikimiz de doyduğumuzda gidebilirsin."

Dudaklarını tekrar benimkilerin üzerinde gezdirdi ve orada durdu. Başımı yerden kaldırdım ve onu öptüm; tam da hayal ettiğim gibi mide bulandırıcıydı. Kanının tadına odaklandım, dudağını ısırdım ve daha fazlasını çektim. Isırmamı tutku sandı ve beni daha sert öptü.

Tiksintimi görmemesi için gözlerimi kapattım ama zaten fark edeceğini sanmıyorum. Öpüşmeyi kestiğinde, onun

Gözleri odaklanmamıştı, şehvetle kararmıştı, vücudu benimkine karşı gevşiyordu.

Dudakları tekrar kulağıma gitti. "Gördün mü, o kadar da kötü değil, değil mi-?"

Dirseğimi boğazına öyle bir geçirdim ki, gargara yaparak geriye düştü. Yuvarlandım ve avucumu burnuna vurdum. Kan fışkırdı. Boğuk bir çığlık attı ama çabuk toparlandı. Çoktan ayağa kalkmışım ve ayağım çenesine çarpıp onu geriye doğru devirmeden önce çölmeyi bile başaramadı. İkinci bir tekmeye döndü ve düşerken alnı şömineye çarptı.

Orada yüzüstü yatışını, kan gölünü izlerken, ayrıntılı bir kaçış planına ihtiyacım olmadığını fark ettim. Sadece o piçi öldür. Öldür onu ve-

Bir el at kuyruğumu yakaladı ve beni geriye çekti. Ayaklarım yerden kesildi ama dönerek ayağımı buldum ve sallanarak yukarı çıktım. Ama Eddie hâlâ atkuyruğumu eline dolamıştı ve beni tasmalı bir köpek gibi çekerek ona vurmamı engelledi.

"Yeter," dedi. "O düştü. Sen kazandın."

"Cehenneme kadar yolu var." Göz ucuyla Tesler'in sendeleyerek ayağa kalktığını gördüm.

"O kazandı," dedi Eddie.

Kardeşler sessizlik içinde karşı karşıya geldiler. Tesler'in tartışmasını bekliyordum. Tartışması için dua ettim. Gözlerinden kan akıyordu ve zar zor ayakta durabiliyordu. Bana birkaç dakika daha verin, bir daha asla Travis Tesler için endişelenmek zorunda kalmayayım. Kazanma şansı yoktu, şimdi değil, zaferi tattıktan sonra - hala tadını alabiliyordum, kanı dudaklarımdaydı.

Ama görünüşe göre kendine güveni de zedelenmişti, hayatta kalma içgüdüsünün ağırlığı altında ezilecek kadar. "Peki," dedi. Sonra Noah'ya döndü ve sertçe, "Onu gözümün önünden uzaklaştır. Yirmi dakikan var. Sonra o benim."

KAÇIŞ

NOAH beni, yerdeki ve her mobilyanın üzerindeki giysilere bakılırsa, açıkça "kendi" odası olan yere götürdü. Beni içeri soktu, sonra da kapıyı kapattı. Bu noktada, ideal strateji baştan çıkarmak o l u r d u . Tesler'e yaptığım gibi savunmasını düşürmek, sonra onu dışarı çıkarmak ve kaçmak.

Ama Tesler'i öpme düşüncesi ne kadar iğrenç olsa da, genç bir oğlana karşı sahte bir çekim hissetmek söz konusu bile olamazdı.

Yatağın kenarına tahta gibi oturmayı başardım, sonra gömleğimi çıkarmak için kendimi çelikleştirdim, bunun iyi, etkisiz hale getirici bir darbe almak için gereken tüm dikkat dağıtıcı olması için dua ettim. Ama gergin olan tek kişi ben değildim. Noah kapıyı kilitleyip iki kez kontrol ettikten sonra pencereye doğru ilerledi. Dışarı baktı, perdeyi çekmedi, sanki Tesler ya da Eddie'nin düğün gecesindeki sarhoş misafirler gibi ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi gözlerini kısarak karanlığa baktı.

O manzaraya dalmış, sırtı bana dönükken arkasından yaklaştım. Pencere camındaki yansımamı çok geç fark ettim. Döndü, elleri ormanda olduğu gibi havaya kalktı, karşı koyup koymayacağından ya da beni savuşturup savuşturmayacağından emin değildi.

Son saniyede üçüncü seçeneği seçti: Yoldan çekilmek. Yanımdan geçerken gömleğinin yakasını yakalamayı başardım. Onu tekrar ayağa kaldırdım. Ormandakinin aksine, onu bir kenara atamazdım - Tesler kardeşler çarpışmayı duyacak ve bunun sadece kaba bir seks olmadığını anlayacaklardı... en azından yatak odasında sadece iki dakika geçirdikten sonra.

Ben de Noah'ı yüzüstü yatağa attım. Yüzünü yastığa bastırduğımda tekmeledi ve çırpındı. Dişlerimi sıktım.

Darbeler, atılmış bir gömlek kaptı ve kollarını başının arkasına bağlayarak bir tıkaç yaptı.

O zaman rahatladı, onu susturmaya çalıştığını fark etti... ama kalıcı olarak değil. Yine de bir kemer kapıp ellerini arkasına doğru çektiğimde, sertçe çekiştirdi ve ani hareket bir elini serbest bıraktı. Boğazıma iyi yerleştirilmiş bir yumruk diğerini serbest bıraktı.

Peşinden atıldım ama o geri çekildi, kapıya değil pencereye doğru ilerledi. Hâlâ ağzı tıkalıydı, ısrarla pencereyi işaret etti.

Dışarıda biri mi vardı? Daha önce dikkatini çeken şey bu muydu? Tesler bizi mi gözetliyordu? Ya da -kalbim küt küt atıyor- Clay?

Noah'yı hâlâ yakasından tutuyordum ama sadece ne gördüğünü anlamak için dışarı bakarken onu tutmak için. Ağzını kapattı ama hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı, onun vahşi hareketlerini anlayamayan yoğun kadına gözlerini devirdi.

Önce pencereyi, sonra beni işaret etti. Pencereyi. Bana.

Bana kaçmamı mı söylüyor?

Konuşma riskini göze alamazdım - Tesler'lar duyabilirdi, bu yüzden pencereyi açıp dışarı tırmanma pandomimi yaptım ve o da başını salladı. Sonra kendini ve pencereyi göstererek bunun iki kişilik bir kaçış planı olduğunu işaret etti.

Yani hiç de seks peşinde değildi. Görünüşe göre Noah'ın istediği de benimle aynı şeydi, kaçmak için bir şans. Ama bu bir soruyu akla getiriyordu. Neden? Ormanda da kaçabilirdi.

Bu bir tuzaktı. Öyle olmak zorundaydı.

Ama ne amaçla? Tesler'i etkilemek için kaçışımı engellemek mi? Neredeyse kaçmama izin verdiği için Noah'yla sadece alay eder ve onu cezalandırırdı. Bir nedeni olmalıydı ama ben anlamıyordum ve düşündükçe şansım daha da hızlı elimden kayıp gidiyordu. Dışarı çık ve onunla sonra ilgilen.

Pencereyi yavaşça açtım. Perde çoktan kapanmıştı. Sürünerek dışarı çıktım, çoraplı ayaklarım kara değdiğinde nefesim kesildi. Görmezden gelmek

en yakın alıllıkların arkasına kaçtım. Sonra Noah'ın dışarı çıkışını izledim. O bana doğru koşarken, ilk yumruğu atmaya hazır bir şekilde gerildim.

"Paltolar ve botlar yan tarafta," diye fısıldadı. "Eddie beni devriyeye gönderdiğinde onları gizlice çıkardım."

İşaret etti. O yöne doğru bir adım attığımda kolumu yakaladı ve ben de yumruklarımı havaya kaldırarak döndüm. Beni bırakarak geri çekildi.

"Hayır, sadece beni de yanında götüreceksin, değil mi? Seni kurtardım, şimdi beni de yanında götüreceksin."

Bir hile belirtisi görmek için gözlerinin içine baktım ama sadece panik gördüm. "Lütfen," dedi. "Benim bununla hiçbir ilgim yok-" Sesi kesildi.

"Dennis ile. Onların olduğunu bile bilmiyordum." yutkundu. "Onu koruduğumu sanıyordum ama-" Yutkundu. "Onu öldürdükten sonra, eğer yapmazsam sıranın Yusuf'a geleceğini söylediler- Ama Yusuf'a da aynı şeyi söylüyorlardı."

"Kaarsan babanı öldüreceklerini söylediler, *bir* yandan da *seni* öldüreceklerini söylediler." Onu gerçekten rehin tutmaktan daha kolaydı, özellikle de ellerinde az adam varken. Noah'ın sorunlarına sahip bir ocuk dolandırıcılığı ya da iyi bir çözümü bulmakta gecikmezdi.

Başını salladı. "Seni nehirde bulduğumda, birlikte kaabileceğimizi düşünmüştüm. Sadece-"

"Sadece onlar geldi, bu yüzden yedek plan buydu. P e k â l â . Buradan çıkacağız ve seni babana götüreceğim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Beni Sürü'ye geri götürmeni istiyorum. Bu onun-" Keder gözlerini doldurdu. Gözlerini kırpıştırdı. "Dennis'in istediği buydu. Beni ikna etmeye çalışıp durdu ama dinlemedim, size sormasına bile izin vermedim. Eğer onu benimle gelmeye zorlasaydım..."

"Seni sürüye geri götüreceğim. şimdi, hadi-"

"Bunları mı arıyorsun?"

Tesler elinde iki palto ve bir çift botla ay ışığına ıktı. Onları karın içine fırlattı.

"Dışarıda yapmak istedim," dedi Noah.

"Çoraplı ayaklarla mı?"

"Değişiriz ve bilirsin, kurtlar gibi yaparız diye düşünmüştüm."

"Öndeyken bırak, evlat. Ne oldu peki? Dur tahmin edeyim, ilk dürtüşte aşık oldunuz ve birlikte kaçmaya mı karar verdiniz? Hayır, bunun için yetişkin olman gerekir. Sen bir kız arkadaş istemiyorsun. Bir anne istiyorsun, seni büyük, kötü kurtlardan kurtaracak ve Sürü'ye geri götürececek birini. Yaklaştım mı?"

"Sadece bizi duyduğun için," dedim.

Beni görmezden geldi, bakışları hâlâ Noah'ın üzerindeydi. "Seni alacaklarını mı sanıyorsun evlat? Elbette, buradaki sarışın senin için üzülebilir. Ama kocasının seni gördüğü an, herhangi bir şeyi gördüğün son an olacak... eğer şanslıysan. Clayton Danvers'in itlere ne yaptığını biliyor musun?" Elektrikli testere çekişini taklit etti. "Güle güle vücut parçaları."

O konuşurken ben de etrafımı gözden geçirdim. Kafasına atacak uygun bir taş yoktu. Onu atacak uygun bir uçurum yoktu. Onu kazığa oturtacak uygun bir ağaç kütüğü de yoktu. Lanet olsun. Bunu zor yoldan yapmam gerekecekti.

O havlarken ben daha da yaklaştım. Fark etmemiş gibiydi - Noah'ya zorbalık etmek çok daha eğlenceliydi.

Tam bir adım daha atacaktım ki Eddie evin yanından geldi. Tesler *bunu* fark etti.

"Ben hallederim," dedi Tesler. "İçeri geri dön."

"Çocuğu yakalamama izin ver," dedi Eddie. "Sen halledebilirsin-" "Ben hallederim, dedim." Tesler'ın sesi hırıltıya dönüştü.

Egosu daha önce bir darbe almıştı. Şimdi kardeşinin yardımı olmadan bir kadın ve bir çocukla başa çıkabileceğini kanıtlayarak bunu telafi edecekti. Ve eğer istediği buysa, tartışacak değildim. Eddie tereddüt etti, sonra geri çekildi. Kapıyı dinledim ama duymadım. İçeri geri dönmemişti. Lanet olsun.

"Peki çocuk sana hangi acıklı hikâyeyi anlattı?" Tesler bana sadece göz ucuyla bakarak sordu. "Büyükbabasını nasıl öldürdüğümüzü ve onun bununla hiçbir ilgisi olmadığını mı?"

"Ben yapmadım," dedi Noah, dudakları hırıltıyla kıvrılmış bir halde.

"Tabii ki yaptın. Bizi doğruca kulübeye götürdün." "Beni takip ettin!"

"Hayır, sanırım bizi ilk siz takip ettiniz." Tesler yine bana doğru baktı, ama sanki henüz tam olarak göz teması kuramamış gibi kısa bir süre. "Bunu sana o mu söyledi? Bizi Anchorage'da bulmuş. Çocuğun hakkını vermek lazım, çok cesur. Beyninin olmaması çok kötü. Büyükbabasına çekmiş."

Noah Tesler'e doğru koştu. Gömleğinden tutup onu geri çektim ve "İstediği bu," diye mırıldandım.

"Oh, hadi ama. Bize neden geldiğini söylemeden önce beni susturmak istiyor. Neden bize yerel vahşi yaşam hakkında her türlü bilgiyi verdi?"

-Uyuşturucu satıcıları, silah kaçakçıları, kaçakçılar. Ne kadar tatlı görünürse görünsün, o bir koro çocuğu değil."

Noah'dan uzaklaştım ve bakışlarını hedefinden ayırmayan Tesler'in etrafında döndüm.

Noah'nın çenesi kalktı. "Para istedim, bu yüzden onlara bilgi sattım, ama sadece bu konuda. Onları asla Dennis'e yönlendirmezdim. Beni takip ettiler ve savaşmaya çalıştım-"

"Sen küçük bir haydutsun," dedi Tesler. "Dişleri ve pençeleri büyüdüğü için kendini havalı sanan taşralı bir beyaz pislik. Ama işler çirkinleştğinde annesini istiyor... ya da onun yerine geçecek en yakın kişiyi."

Tesler'e saldırdım. Bir darbe için hazırlandı ama onun yerine kendimi ona doğru fırlattım, sertçe vurarak ayaklarını yerden kestim. Yere düşmeden önce onu yüzüstü çevirip yüzünü karlı zemine bastırdım ve kardeşini koşturacak çığlıkları bastırdım.

Tesler debelenirken, Noah'ya gitmesi için el salladım. Gitmeyince, sessiz bir "Koş!" diye bağırdım. Hâlâ tereddüt ediyordu. Tesler'i yere yapıştırdım, sonra gizlice dizimle onu sıkıştırdım ve serbest bıraktım.

Sanki onu bayıltmışım gibi görünüyordu. Noah'ya gitmesini, hemen arkasında olduğumu işaret ettim. Kendisi giderken bana da fazladan palto ve botları almamı işaret ederek gitti.

Tesler beni atmadan önce Noah görüş alanımdan çıkmıştı bile. Dövüştük. Eddie duymasa ve köşeyi dönüp gelmese bir şansım olabilirdi. O zaman dövüşün bir kısmı benden gitti.

Eddie'yi ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, kardeşi ciddi bir tehlikeye girdiği anda devreye gireceğini ve ikisine birden katlanamayacağımı biliyordum. Bunu fark etmek beni ayakta tutan adrenalin pompasını kesmek gibiydi. Daha önceki kavgamızdan kalan her çürük alevlendi, her eklemim çığlık attı, başım zonkladı ve hipotermiden kurtulmak için verdiğim mücadelenin yorgunluğu vücudumun her kasına sızdı.

Sonunda Tesler beni boğazımdan yakaladı. Gücümü yeniden buldum, eli nefes borumu ezerken çılgınca mücadele ettim. Nefes alıp verdim, sonra da bayıldım. Kendime geldiğimde hafiflemişti ama tepemde dikiliyordu, yüz ifadesi sadece kıpırdamam gerektiğini ve beni tekrar boğacağını söylüyordu.

Gözünü oymaya çalışarak saldırdım, ulaşamadım, elleri tekrar boğazımı sıktı, gülümsüyordu, bahane bulduğu için sevinmişti. Ben mücadele ederken, o küçük kız sesi durmam için çığlık atıyordu. Duramadım. Tekrar bayılmışım. Kendime geldiğimde ailemin görüntülerini gördüm; huzurlu son portrelerini değil, öfkelerini ve kafa karışıklıklarını.

Tecavüze uğramamak için ölecek miydim? Bunun bir şekilde asilce, meydan okuyucu olduğunu mu düşünüyordum? Hayır, bu Tesler'in çok daha kötü bir şekilde kazanmasına izin vermek anlamına gelirdi - beni diğerlerinden daha çok korkutan şeyi bulduğunu kanıtlamak.

Mücadele etmeyi bıraktım. Ama o ses ne kadar bağırırsa bağırsın, güvenli yerime çekilmeyecektim. Başka tarafa bakmadım. Travis Tesler fiziksel hâkimiyet savaşını kazanmış olabilirdi ama elde ettiği tek şey buydu. Önümüzdeki birkaç dakikadan elde edeceği her türlü tatminin kısa ömürlü olacağına dair kendime söz verdim. Bunun için ölecekti. Ve onu öldürecek kişi de ben olacaktım.

Göğüslerimi avuçladı. Tuttu, ovdu, acıyana kadar sıktı. Başka tarafa bakmadım. Kalçalarını benimkilere dayadığında... orada

öğütecek bir şey yoktu. Gevşekti. Elimi zorla aşağı indirdi ve onu ovمامı istedi. Hiçbir şey olmadı.

"Hava çok soğuk," dedi Eddie. "Onu içeri götürün."

Tesler onu görmezden geldi. Bana sürtündü, beni mıncıkladı, canımı acıttı. Ona bakmaya devam ettim ve hepsi bu kadardı.

Yüzümü tokatladı. Bir, iki kez. Burnum karda kanadı ama yine de ona döndüm ve bakışlarını karşıladım.

"Haydi Travis," dedi Eddie. "Dışarısı buz gibi. Onu içeri götür ve sen de-"

"Kapa çeneni."

Bana tekrar vurdu. Bilincim bir kez daha tatil tehdidi altındaydı ama gözümü kırıştırdım ve bakmaya devam ettim.

Eddie bize doğru bir adım attı, kardeşini üzerimden çekmek istercesine ellerini uzattı. Tesler ona doğru savurdu, kalçasından yakaladı ve bacağına bükülmesine neden oldu.

"Geri çekil dedim," diye hırladı Tesler.

"Yoksa ne olur? Beni de mi boğacaksın? Tanrım, Travis. O bir kız. Sadece lanet bir kız. Buna değmez."

Tesler durakladı, sonra yavaşça başını salladı. "Haklısın. O değil." Bana döndü, dudakları kıvrılmıştı, dişlerini gösteriyordu. "Benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun, kaltak? Başına gelebilecek en kötü şey olduğumu mu düşünüyorsun? Kardeşim haklı. Şimdiden çok fazla zamanımı aldın. Eddie? Bana biraz ip getir."

STAKED

TEKRAR DÖNDÜM, ama artık çok geçti. Önümde sallanan linç hayaletine rağmen, kaçmak için gerekenlere sahip değildim. Zayıflığıma lanet ettim. Gizli bir güç kaynağı bulamadığım için kendimden nefret ettim. Ama elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Çabucak keşfettiğim gibi, aklındaki şey linç değildi. Ayak bileklerimi bağladı, sonra Eddie beni sabit tutarken bileklerimi arkamdan bağladı. Beni bağladıktan sonra Tesler, Eddie'ye içeri girmesini emretti. Eddie gitti, artık kardeşi için bir tehlike değildim ve önemli olan da buydu.

Tesler beni ipin uzun ucundan çekmeye başladı. Beni her gömülü dalın ve kayanın üzerinden, her çalının arasından sürükledi. Eminim çok tatmin ediciydi ama kendisi de pek iyi durumda değildi ve görünüşe göre benim boğuk çığlıklarım beni engellerin üzerinden ve içinden sürükleme çabasına değmiyordu. Bu yüzden beni omzuna attı ve sözlü zorbalığa razı oldu.

"Burada ne olduğunu biliyor musun?" dedi. "Benden çok daha kötü bir şey. Sen ve kocan bu ormanda koşturup duruyorsunuz. Canavarımızı gördünüz mü? Eminim görmüşsünüzdür. Meraklıdır, her zaman etrafta dolaşır. Yine de bize sorun çıkarmıyor. Neden biliyor musun? Çünkü neyi sevdiğini buldum. Benimle aynı şeyi."

"Kayıp kızlar," diye fısıldadım kendimi durduramadan.

"Posterleri gördün mü? Eminim sorumlunun ben olduğumu düşünmüşsündür, değil mi?"

"Öyleydin."

"Sadece tekliflerini kabul ettiğim için. Kimse onları benimle içki içmeye zorlamadı. Kimse onları kamyonetime binmeye zorlamadı. Onlar benimle birlikte geldiler.

isteyerek. Ama tahmin edebileceğiniz gibi, ben istekli kadınlardan pek hoşlanmam."

"Neredeler?"

"Burada ve orada. En azından bir kısmını. İşim bittiğinde onları canavar dostumuz için bıraktım. Bazı kurtadamların seviştikten sonra yemek yemeleriyle nasıl ünlendiklerini bilirsiniz. Onların bu piçle bir alakası yok. Yemin ederim işini bitirmeden yemeye başlamıştı. O kızların çığlıklarını duymalıydın."

Dişlerimi sıktım ve sözlerini engellemeye, başka bir şey hayal etmeye çalıştım. Bir sonraki söylediği şeyi kaçırmayı başardım, sonra beni yere attı ve beni şimdiki zamana geri döndürdü.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama sadece kıvranıp durabiliyordum. Ellerimden sarkan ipi yakaladı ve beni bir ağaca doğru sürükledi. O zaman daha çok mücadele ettim ama işe yaramadı. Bir uzvumu **k u r t a r m a y ı** başarsam bile, beni tekrar bağlayacaktı. O yüzden ipi ağaca bağlarken bekledim.

Sonra geri çekildi ve gülümsedi. "Şimdi korktun mu?"

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey yapmadım. Sadece orada durdum ve ona baktım. Beni kelepçelemek için elini kaldırdı, sonra geri çekti ve yine o gülümsemeyi takındı.

"Oh, korkuyorsun. Ve başına gelecekleri gördüğünde çok daha fazla korkacaksın." Beni inceledi. "Gerçekten neye ihtiyacımız var biliyor musun? Bir video kamera. İşte o zaman, kıtadaki her ite kocanın işiyle ilgili o soluk fotoğrafları unutturacak bir ev filmi olur. Belki onları bir paket halinde gönderirim. Clayton Danvers'ı kızdırırsan ne olur gördün mü? İşte Travis Tesler'ı kızdırırsan olacaklar." Yanıma yaklaştı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı - ısırma menziline uzak durabileceği kadar yaklaştı. "Benimki çok daha popüler bir seyirlik olurdu, sence de öyle değil mi? Sürü Beta'sının eşinin vahşi bir canavar tarafından tecavüze uğraması ve yenmesi. En iyi kurt adam enfiyesi. İtibarımı sağlamlaştırmayı unut. Kopyalarını satıp bir servet kazanacağım."

Tepki vermeyince bakışlarını çekti ve geri çekildi, sonra düşünür gibi başını eğdi. "Biliyor musun, bir video gördüğüme eminim

Kabinde kamera var. Gidip onu alacağım. Bensiz başlama, tamam mı?"

Onun uzaklaşmasını izledim. Ve ben yalnız kaldım... Alaska'nın vahşi doğasında, üzerimde sadece bir tişört, kot pantolon ve çorapla, bir ağaca bağlanmış ve kan kokuyordum. İşte o zaman panik sızmaya başladı.

Onu geri ittim ve kurtulmaya odaklandım. İpi ya da ağacı koparmak gibi bir umudum yoktu; ikisi de kurt adam gücüne göre bile çok sağlamdı. Düğümü çözmeye gelince, akıllı bir esirci -Bu konuda biraz tecrübesi olan biri, kurbanının ellerini çözemeyeceği şekilde nasıl bağlayacağını bilir. Tesler bileklerimi ellerimin arkası birbirine gelecek şekilde bağlamıştı, yani düğümlere ulaşamıyordum. Ulaşabilsem bile parmaklarım düzgün çalışamayacak kadar uyuşmuştu.

Gecenin içine baktım. Her zamanki gibi karanlık ve hareketsizdi. Panik tekrar alevlendiğinde, bunun için kendimi azarladım. Tesler kızlara her ne yaptıysa, bunu yapmamıştı. O kadarını biliyordum. Hayvanların cinsel bağlantıları bizden farklıdır ve bazı insanlar onlara sağlıksız bir ilgi duysa da onlar buna karşılık vermez.

Evet, eğer burada ölürsem, cesedimi yiyip parçalarımı etrafa saçacak pek çok şey vardı ve o kızlara olanın da tam olarak bu olduğundan şüpheleniyordum. Tesler onları öldürmüş, sonra da gerisini bir şeyin -belki de gizemli canavarımızın- yapmasına izin vermişti.

Eğer beni gerçekten tecavüze uğrayıp canlı canlı yenmem için tuzağa düşürmüş olsaydı, izlemek için kalırdı. Hayır, yarım saat sonra geri dönüp beni ağaca yaslanmış, dehşet içinde bağırırken ve beni kurtarması için yalvarırken bulmayı umuyordu. Bunun yerine, geri döndüğünde boş ipler bulacaktı.

İpi ağaca sürtmeyi denedim ama ağaç kabuğu çok yumuşaktı. Ben de Noah'ın yakınlarda olduğunu umarak olabildiğince yüksek sesle ıslık çaldım. Tabii ki değildi. Çoktan gitmişti, emindim.

Bir gecede ikinci kez, bir Stillwell'in kaçmasına izin vermek için kendimi feda etmişim ve bunu Noah için yaptığım için kendimi daha iyi hissetsem de, hâlâ kendime kızıyordum. Şu anda ne kadar aptalca görünse de, Alfa olmanın anlamı buydu - Jeremy'nin olduğu ve benim de olmayı beklediğim türden. Bu, önce sizin için aynı şeyi

yapmak için atlayacak olan sürü kardeşleriniz için kendinizi feda etmeye istekli olmak anlamına geliyordu.

Ne yazık ki bu son kısım Joey ve Noah için geçerli değildi. Yani tek başımaydım.

Hâlâ elimde bir numara vardı - en büyük ve en iyi numaram.

Ormanın etrafına uzun uzun baktım ve gerçekten yalnız olduğuma emin oldum. Sonra ipi gevşeterek ağaca yaklaştım. Gözlerimi kapattım ve Değişmeye konsantre oldum. Ancak bunu yapmak için odağımı bedenime kaydırmam gerekiyordu. İşte o zaman ne kadar üşüdüğümü fark ettim. Ellerimi hissedemiyordum, ayaklarımı, kulaklarımı, burnumu, çenemi hissedemiyordum. Rüzgâr ince tişörtümün ve pantolonumun içinden ısılık çalarak geçiyordu ve titremekten *başka bir şey* yapamaz hale gelene kadar titredim, dişlerim takırdıyor, tıkırtıları sessizliği dolduruyordu.

İçimden kısık bir inilti yükseldi. Hava çok soğuktu, çok lanet bir soğuk. Donma tehlikesi baş gösteriyordu ve yakında ısınmazsam, en azından koltuk altlarımdaki parmaklarımı eritemezsem ...

O zaman değiş, lanet olsun. Sızlanmayı bırak ve değiş.

Bağlı ve çoraplı ayaklarımın üzerinde tökezleyerek ağacın arkasına geçip rüzgârdan **k o r u n m a y a** çalıştım ama ipte yeterince gevşeklik yoktu ve sekiz inç genişliğindeki bir gövde rüzgârdan korunmak için çok yetersizdi.

Değişmeye odaklandım ama bir türlü gelmiyordu. Rahatlayamadım bile. Çok soğuktu, lanet olası çok soğuk.

Peki ya değişirsem ve kurtulamazsam? Bileklerim ön ayaklarımdan daha mı büyüktü? Ya kan dolaşımım kesilirse, ipler kürkümü ve derimi delip geçerse?

Düşünmeyi bırakın ve Değişin. Eğer ip çok sıkıysa, onu kemirebilirsiniz.

Konsantre oldum ama ne kadar çabalasam da başlayamadım. Hırpalanmış, yaralanmış ve bitkin düşmüştüm. Umutsuzca Değişmem gerekiyordu ve bu baskı süreci başlatacak kadar rahatlamamı imkânsız hale getiriyordu.

Zihinsel bir sığınağa çekilmeyi denedim ve bunu başardığımı düşünürken, uzaktaki bir dalın çatırdaması beni çırpınmaya itti, dışarıda bir şeyler olduğunu, kışa aç şeyler olduğunu ve savunmasız ve kan koktuğumu çok iyi biliyordum.

Ama bakmak ve dinlemek için ne kadar zorlansam da hiçbir şey algılayamadım. Tekrar içimdeki yere yerleştim. Sonra ağaç sırtında titreşti ve gözlerim açıldı.

Ağaç tekrar titredi. Yerinde de titrediğinden eminim, sadece uyuşmuş ayaklarımla hissedemiyordum.

Ormanda bir şey yürüyordu. Büyük bir şey.

Nefesimi tutarken Tesler'in sözlerini hatırladım: *Meraklı, sürekli etrafı kokluyor*. Bunu zaten biliyordum - bu ormanda her ne varsa, meraklı ve tehlikeliydi ve eğer başka bir yırtıcı bulursa -daha önce ona saldırmış olan- bir ağaca bağlı ve çaresiz... Nefes

aldığımda, vahşi bir hayvanın hafif kokusunu aldım. Sonra bir devasa formu uzakta şaha kalktı. Devasa kafası sallanıyordu. Islak bir snuming kesilmiş aracılığıyla ve Sessizlik olarak o örneklenmiş ve hava Donmuş ayaklarımdan bile hissedebileceği bir titremeye dört ayak üstüne düşmeden önce.

Canavar çalılardan oluşan bir bariyerin arkasında kayboldu. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlemeye devam ederken titreşimler yeniden başladı.

Değişim, lanet olsun! Değişin!

Ama bunun için zaman yoktu. Canavar Değişim'in ortasında üzerime gelirse, şu an olduğumdan daha savunmasız olurum.

O zaman bir şeyler yap. Sadece-

Yaratık şaha kalktı, artık o kadar yakındı ki kahverengi kürkünü, yuvarlak kulaklarını, minik gözlerini ve kalkık burnunu görebiliyordum.

Bir ayının yüzüne bakıyordum. Sıradan, kış uykusundan uyuşmuş bir ayı.

Beynim geri vitese takmadan önce ilk rahatlama sesi dudaklarımdan bile geçmedi.

Sadece bir ayı mı? Sadece bir metre boyunda, bin kiloluk bir ayı mı?

Ayı homurdandı, domuz gözleri beni daha iyi görebilmek için süzülüyordu. Yeryüzünü titreten bir başka *homurtuyla* dört ayak üzerine düştü. Sonra iri cüssesiyle sallanarak bana doğru geldi.

"Git!" Bağırdım. "Kışt! Scat!"

Scat?

Islık çaldım ve bu onun dikkatini çekti. Şaha kalktı ve homurdandı, nefesi soğuk gece havasına karıştı. Yirmi adım ö t e d e n bile midemi bulandıracak kadar kötü kokuyordu.

"Git! Defol! Kışt!"

Bağırdım ve ıslık çaldım, ama bana sadece yarı kapalı gözlerle baktı, yarı uykulu bir merak, yarı küçümseme, sanki bu cılız şeyin bu kadar gürültü çıkarmasından eğlenmiş gibiydi. Bir ayıyla karşılaştığınızda mümkün olduğunca çok gürültü yapmanız gerektiğini hep duymuştum. Kuzey Ontario'da karşılaştığım küçük siyah aylarda işe yaramıştı. Ama bu adamın bana güldüğünden emindim. Kuyruğunu kısıtırıp kaçmadığı kesindi.

Ayı hantalca ilerledi, dalgalı sudaki bir tekne gibi sallanıyordu, burnu öfkeyle çalışıyordu. Her birkaç adımda bir duraksıyor, sanki kokumun gizemini çözmeye çalışıyormuş gibi başını eğiyordu.

Hırladığımda, şaşkınlıkla homurdandı. Hırladım ve dişlerimi gösterdim. Bu onu duraklattı ama sadece bir anlığına, pis nefesiyle yüzümü ısıtacak kadar yaklaşıp kadar gelmeye devam etti. Sonra şaha kalktı, sekiz ayak boyunca üzerimde yükseldi ve dizlerim kaskatı kesilmeseydi, eminim yol verirlerdi.

Ayı bana yakından baktı, sanki daha iyi bir açı ona ne olduğumu gösterecekmiş gibi başı sallanıyordu. Yüzü bana doğru eğildi, nefesinin kokusu ağzımdan nefes almama neden oldu.

Bakışlarını karşılamaya çalışıyordum ki omzuma inen bir balyoz darbesiyle ayaklarım yerden kesildi. İpin ucuna çarptım, kollarım sertçe sarsılıyor, ayaklarım birbirine dolanıyor, tutunmaya çalışıyordum. Bir başka darbe beni tekrar yere düşürdü. Dizlerimin üzerine düştüm, bağlı kollarım havada, eklemlerim çığlık atıyordu.

Ayı şaha kalktı, kükremesi kafamın içinde gürledi. Bana tekrar vurmak için pençesini kaldırdı, ben de kaçmaya çalıştım ama kaçacak yer yoktu ve pençelerini gömleğime geçirerek yan tarafıma vurdu.

Düştüğümde, kollarım tekrar başımın üzerinde sallanırken, kafa derim karıncalanmaya başladı. Omuzlarımin arasındaki bir deri parçası kaşınıyordu. Yukarı baktım

bağlı ellerimde saçların filizlendiğini gördüm.

Oh, hayır. Oh, Tanrım, hayır. Şimdi olmaz.

Ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ölümcül bir tehlike içindeydim ve bedenim bu tehdidi en iyi savunmasıyla karşılamaya kararlıydı.

Ayı bana vurmaya devam etti, tepkimi test etti, zayıf olduğumu fark etti ve çok ama çok açtı.

Kanım ağaca sıçradı ve karı benekledi ve tek yapabildiğim inlemek ve kıvranmaktı, yolundan çekilmeye, dönüşüm için kendimi daha iyi bir konuma getirmeye çalışıyordum, Değişim'in her seğirmesi acı veriyordu. Dizlerimin üzerindeydim, ellerim arkadan birbirine bağlıydı ve eğer bu bir insan olarak rahatsız ediciyse, bir kurt olarak imkansızdı, ama bu Değişim'i durdurmadı. İçimi parçalamaya, giysilerimi bükmeye, beni bağlamaya devam etti.

İnlemelerim çığlıklara dönüştü, sonra da ayıyı daha da çileden çıkaran doğaüstü ulumalara. Değişim yeterince ilerlediği anda iplerden kurtulup kaçmak zorunda kaldım. Ama bunu gerçekleştirme düşüncesi -Değişim ve ayı bedenimi hırpalarken bedenim üzerinde bu derece kontrol sahibi olmak- gülünçtü. Bir vinçten sarkan deli gömleği içinde de olabilirdim.

Sonra, Değişimim bitmeye yaklaştığında, ayı geri çekildi ve beni uçuran bir darbe indirdi... ve arka bacaklarımdan birini ipten kurtardı. İhtiyacım olan tek teşvik buydu. Sırt üstü yere düştüm, ön ayaklarım havadaydı ve bükülmeye, kıvranmaya ve kıvranmaya başladım. Omuzlarım pençelerimin sırt sırta bağlı olmasının acısıyla çığlık atıyordu ama biri çıkana kadar debelenmeye devam ettim. Diğerini çektim ama ip çiğneme pençemin üzerine takıldı ve kıpırdamadı.

Tehlikeli bir dayanak buldum, iki pençem yere sağlam basıyor, üçüncüsü sıyrıyor, dördüncüsü havada sallanıyordu. Ayının üzerine atıldım, dişlerim böğrüne battı. Bana çarptı ve çenemde bir parça ayı etiyle geriye doğru uçtum.

Ayı kükredi ve dört ayak üzerine düştü. Saldırdı. Hâlâ yarı yarıya ağaca bağlı olmak, yolundan çekilmek için fazla alan bırakmıyordu,

Ama elimden gelenin en iyisini yaptım ve dengemi kaybedip karda kaymadan önce bana sadece hafif bir darbe vurdu.

Ayı toparlandı ve bana döndü. Hırladım ve üzerine atladım, muhtemelen umduğum kadar tehditkâr olmayan garip bir yan sıçrayışla dans ettim. Yine de ayıyı duraklattı. Çok fazla duraklattı. Başı yukarı kalktı, vücudu gerildi. Arka ayakları üzerinde yükselirken, uzaktaki bir şeyi -benden daha tehlikeli bir şeyi- görmek için baktığını görmek beni şaşırtmadı.

Ayı homurdandı, yere düştü ve homurdandı. Benden boş gibi görünen ormana bakarken huzursuzca kıpırdandı.

Tesler miydi? Beni hıçkırı hıçkırı ağlarken ve özgürlüğüm için yalvarırken bulmayı mı umuyordu? Eğer öyleyse, korkak ayıyı gördüğü anda kaçacaktı. Şansım yaver giderse, ayı peşime düşerdi... O kadar lezzetli bir hayaldi ki, bir an için tadını çıkarmak zorunda kaldım.

Ama ayı kulübeden uzağa bakıyordu, yani kokusunu aldığı şey kesinlikle Tesler değildi. Noah mı? Tanrım, umarım değildir. Yaklaşan figürün bir görüntüsünü ya da kokusunu yakalamak için gerildim, ayının dikkatini dağıtmaya ve Nuh'un bir ağaca çıkması için hırlamaya hazırdım.

Patilerimin altındaki zemin titredi. Ağzım yukarı fırladı ve delice koklamaya başladı. O anda ne kokusu alacağımı biliyordum ve kokuyu almam sadece bir dakika sürdü. Canavar.

Ayı unutulmuştu, ipi çektim. Ön ayağım çiğneme pençesine takılı kaldı. Arka ayağım garip bir şekilde bükülmüştü, bu da yeterince sert çekmemi imkânsız kılıyordu. İpin üzerine düştüm, ısırdım ve çektim.

Ayı kanadıma hafifçe, neredeyse geçici bir dokunuşla vurduğunda döndüm ve ipin ucuna çarparak koptum. Ayı tökezleyerek geri çekildi. Bana baktı - uçuşan tüyler ve yanıp sönen dişlerden oluşan bir derviş

-Ötedeki ormana, titreşen adımlara şimdi çalılıkların çıtırtısı eşlik ediyordu. Ayı bir homurtu ve homurdanmayla uzaklaştı, sanki kaçmıyordu ama zamanını harcamaya değmeyeceğine karar vermişti.

Çılgınca kemirerek ipte çalışmaya devam ettim. Tam arkamda bir homurtu duyduğumda hırlayarak döndüm. Sonra durdum ve bakakaldım.

IJIRAAT

Önümde duran şey ne kurt ne de ayıydı, ama ikisinin tuhaf bir karışımıydı. Ayıdan bir karış daha kısa olmasına rağmen aynı geniş kafatasına, kahverengi kürke ve iri gövdeye sahipti. Ancak sivri kulakları ve uzun burnu tamamen kurttu ve kürkü - benimkinden daha uzun ve tüylü olmasına rağmen - kalın, kaba bir paltosu olan kurt kürküydü.

Hollywood'un Kurt Adam sonrası dönemdeki kurt adam versiyonuna benziyordu; devasa bir canavara benziyordu. Ama saldırımı durduran şey bu değildi. Gözleriydi. Değiştiğimizde bizimkiler kadar insan olan mavi gözler. Onlara baktığımda Lynn Nygard'ın Ijiraat hakkındaki hikâyelerinin doğru olduğunu anladım. Sadece bu adam kurda ya da ayıya dönüşen bir adam değildi, üçünün birden karışımıydı.

Canavar benden birkaç adım ötede durdu ve dudağını deneysel bir hırıltıyla geriye kıvırdı. Ayı gibi o da meraklı ama temkinliydi. Bakışlarını karşıladım, ne geri çekildim ne de hırlamaya karşılık verdim, ama Tesler'e yaptığımın aynısını yaptım - yerimde durdum ve göz temasını korudum.

Canavar bir o yana, bir bu yana adımlıyordu, bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmişti. Bir ayı gibi hantaldı ama hareketleri daha hızlıydı. Tüylü kürkü onu olduğundan daha ağır gösteriyordu. Gerçi benden hâlâ iki yüz kilo fazlaydı ve bunun çok azı kıştan kalma yağlardı. Kokusundan Clay'in saldırdığı canavar olduğunu anlayabilsem de, tek yaralanma belirtisi birkaç parça eksik kürk ve zaten iyileşmekte olan yaralarıydı.

Bana daha iyi bakabilmek için durdu. Yollarımız o kadar sık kesişmişti ki, parçalanmış giysilerle örtülü ve insan kokusu yayan iri bir kurt görünce kafası karışmamıştı.

Öne eğildi ve beni kokladı. Ben saldırmayınca biraz daha öne eğildi. Kıkırdadım ve geri çekildi, ama ben sadece yan döndüm ve beni koklamasına izin verdim, tıpkı bir kurt adama yaptığım gibi. Çünkü bu şekilde davranmam gerekiyordu. Kalbim ne kadar sert çarparsa çarpsın, korkumun ortaya çıkmasına izin veremezdim.

O koklarken ben de ön bacağımı havada tutan ipi mümkün olduğunca rahat bir şekilde kemirdim.

Böğrümü kokladı. Sonra arka tarafımı kokladı. Orada biraz fazla zaman geçirdiğinde -ve burnu fırçalanmak istemediğim bir yerime değdiğinde- ipe o kadar odaklanmışım ki, bir kurt adam o tarafımla biraz fazla ilgilendiğinde verdiğim tepkinin aynısını verdim. Döndüm, hırladım ve kırıldım.

Canavar geri çekildi, "*Ne yaptım ben?*" der gibi homurdandı. Ben de homurdandım... sonra oturdum. Arka ayaklarımı dürttü. Oturmaya devam ettim. Daha sert dürttüğünde hırladım.

Kıkırdadı, gözleri kısıldı, başı önce bir yana, sonra diğer yana eğildi, düşünüyordu. Bir kez daha kıkırdadı ve bana sırtını dönüp, ilgisizliğimden iyice rahatsız olmuş gibi homurdanarak uzaklaşmaya başladı.

İple kemirmeye geri döndüm ve bunu yaptığım anda koşan pençelerin gürültüsünü duydum. Dönmememe fırsat kalmadan hayvan sırtıma atladı, arka pençeleri hâlâ yerdeydi, ön pençeleri etrafımda kenetlenmişti. Erkek biniş pozisyonu.

Paniklemedim. Bu Tesler'in tecavüz girişimleriyle aynı şey değildi. Bir kurt için bu sadece cinsel bir teklifti ve istenmeyen herhangi bir ilgiyle aynı şekilde yanıtlanması gerekiyordu - çok hızlı ve kesin bir "ilgilenmiyorum" ile.

Öne doğru eğildim, altından çıktım ve ipin izin verdiği kadar döndüm, sonra iyi bir önlem için birkaç ciddi hırıltı attım. Gözleri, dövülmüş ve bunun oyun oynamaya davet olduğunu düşünen bir köpek yavrusu gibi parladı.

Üzerime atladı ve ön bacağımı ısırды, sonra geri sıçradı, çenesi köpek sırtışıyla açıldı. Tepki vermeyince hayal kırıklığı içinde kıkırdadı... ve tekrar üzerime çıkmaya çalıştı.

Onu uyarmıştım. Bunun ön sevişme olduğunu düşündü. Onu görmezden geldim. Üzerime çıkmaya çalıştı. Onu uyardım... ve bu döngü böyle devam etti. Sanırım bu senaryo hakkında çok daha endişeli olmalıydım, ama oyundan yorulduğuna ya da kendini bana zorladığına dair hiçbir işaret vermedi. Ben de oynamaya devam ettim... bir yandan da ön ayağımdaki ipi sinsice ısırtıyor, tel tel yıpratıyordum.

Sonunda bir çekişle kurtuldum. Canavar geri çekildi ama sadece daha iyi görebilmek için. Sonra bu yeni gelişmeden memnun olmuş gibi böğürdü. Bacak ipini çektiğimde atladı ve tek bir ısırıkla ipi kopardı. Ben de nankör bir kaltak olarak kaçtım.

Bu onu zerre kadar rahatsız etmedi. Bunu köpekleri baştan çıkarma oyununun ikinci adımı olarak yorumladı. Önce, seni reddediyor. Sonra, kaçır. Sonunda, onu yakalarsın. Ya sonra? İşte asıl eğlence o zaman başlar.

O da beni kovaladı. Endişelenmedim. Kas gücü onda olabilirdi ama hız bende idi. Sadece bir şeyi hesaba katmamıştım. Tamam, iki şey olsun.

Birincisi, bu kovalamacayı kazanmaya önceki geceden biraz daha fazla yatırım yapmıştı. İki, hırpalanmış ve bitkin düşmüştüm. Yakalayıp sırtıma atlamadan önce fazla uzağa gidemedim. Bacaklarımı bıraktım, düştüm ve yuvarlandım, hırladım ve kestim. Dişlerim boynundaki iyileşmekte olan bir yaraya battığında inledi. Sonra gecenin içinde bir kükreme yankılandı ve başka bir canavar görmek için başımı çevirdim

-Daha büyüğü bana doğru geliyor.

Ayağa fırladım, tökezleyerek yoldan çekildim, bacaklarım bir günlük geyik yavrusu gibi kayıyordu. Ama yeni canavar bana doğru koşmuyordu. Küçük olana yandan vurdu ve onu uçurdu.

Doğal olarak ilk içgüdüm, bu ikisi kapışırken yoldan çekilmektir. Ancak yana doğru hamle yaptığımda, zaten hassas olan ve eskiden bağlı olan ön bacağımı burktum. Bu yüzden gün batımına doğru zarif bir şekilde ilerlemeye çalıştığımda, yol verdi ve karın içine yayıldım.

Yukarı doğru ittiğimde bir inilti duydum ve arkama baktığımda canavarların savaştığını değil, küçük olanın büyük olanın karşısında sinmiş olduğunu gördüm

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" dercesine hırlayarak kafasına kelepçeledi. Yaramazlık yapan çocuğuna vuran bir baba gibi.

Bir an daha aval aval baktım. Sonra büyük olan bana doğru baktı ve deli gibi koşmam gerekirken baktığımı fark ettim. Ben de kaçtım.

Yine sadece birkaç adım atabilmişim ki arkamdan karda patilerin çıkırtısı duyuldu, şimdi ikisi de peşime düşmüştü. Ancak bu sefer iki şey beni öne geçirdi. Birincisi, Junior babası etraftayken herhangi bir "ödül" alamayacağını biliyordu, bu yüzden kalbi artık bu işte değildi. İkincisi, peşimde iki kat kas gücü varken, son bir güç rezervi bulmuş gibiydim.

Yarım mil gittiğimizde ve ne hızlandığımızda ne de yavaşladığımızda, sabit nefes alışverişleri bana ellerinden geleni yapmadıklarını söyledi ve benim öne geçmeme *izin verdiklerini* fark ettim.

Tıpkı geyiklere yaptığımız gibi beni de yıpratıyorlardı, o ilk panik enerji patlamasının onları tüketmesine izin veriyorlardı. Arkamda, büyük canavar homurdandı ve pençesi bir köke takılmış gibi biraz tökezlediğini görmek için arkama baktım. Bu onu tökezletmedi ya da yavaşlatmadı ama sol kanadımdaki konumunu hatırlattı. Genç olan da sağ tarafımdaydı. Avını yere düşürme numarasını kullanmıyorlardı. Eski "avını sür" numarasını kullanıyorlardı.

Oh, kahretsin.

Frene bastım ve sert bir sağ yaptım. Genç olanı hazırlıksız yakaladım ve o hala kendi savrulma ve bükülme manevrasını uygularken onu geçtim. Ama büyük olan daha hazırlıklıydı ve hemen arkamda kaldı. Arkamızdaki çalıların çarpışmasından tam da beklediğim tuzaktan kıl payı kurtulduğumu anladım; ileride pusuya yatmış üçüncü bir canavar.

Orada kaç kişi vardı? Bir sürü müydü? Geniş bir aile mi? Nerede yaşıyorlardı? Burada, medeniyete tehlikeli derecede yakın bir yerde mi? Nasıl-?

Beynimi kapattım ve enerjimi bacaklarıma akıttım. Koşarken, dördüncü bir canavarın kokusunu aldım, kokusu doğrudan bana doğru esiyordu.

ve beni de bir arka korumayla sıkıştırdıklarını fark ettim.

Yön değiştirmeye çalıştım, bu sefer ormana daldım, bu şekilde kaçmayı umuyordum, ama büyük olan arkamda çok yakındı ve dönmek için yavaşladığım anda arka bacağımı yakaladı ve çekti.

Mücadele ettim, üç bacağım da karda debeleniyor, toprağı kazıyarak umutsuzca çekiş gücü bulmaya çalışıyordu. Ama beni sıkıca yakalamıştı ve dişlerinin baskısından kaçamayacağımı biliyordum... bacağımın alt yarısı sağlamken kaçamayacağımı.

Çırpınmayı bıraktığımda bir çekiş yaptı ve ön ayaklarım dışarı çıktı. Önce karnım yere çarptı. Beni açıklığa döğru sürükledi. Sonra bıraktı.

Ayağa kalktığımda her pusula noktasında kaçışımı engelleyen bir canavar buldum. Orada öylece durmuş beni izliyorlardı, aynı mavi gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Sadece en gençleri kıpırdadı, gençliğin verdiği sabırsızlıkla bir büyüğünden diğerine bakıyor, işlerine devam etmelerini bekliyordu. Bir süre sonra, yaşlılardan ikisi aynı bakışları üçüncüye yöneltmeye başladı. Koyu renkli kürkünü süsleyen griye bakılırsa en büyükleri ve aynı zamanda en yaşlılarıydı. Alfa.

Alfa beni inceledikten sonra homurdandı. Sonra ön ayaklarını uzattı, arka ayakları da onu takip etti ve başı kürek kemiklerinin arasına düştü. Bu iyi bildiğim bir pozisyondu ve onu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

Canavar değişimine başladı. Bunu beklemeliydim. Ama beklemiyordum. Asıl şoku neye dönüştüğünü gördüğümde yaşadım.

Birinci sınıf antropoloji dersimde Neandertal insanını tartıştığımızı hatırladım. Profesör, popüler algıdaki insanlık dışı ilkelliğe rağmen, Wall Street'te kafaları çevirmeden yürüyebileceğini kanıtlamak için bir robot resmini çizmiş ve ona bir takım elbise giydirmişti. Elbette, yaşamı boyunca birkaç mağara adamı şakası almış olabilir, ancak onu gören hiç kimse "Aman Tanrım, bu bir Neandertal" diye bağırmazdı, tıpkı bizi kurt formunda gören insanların "Aman Tanrım, bu bir kurt adam" diye bağıldıkları gibi. Normale yeterince yakın görünüyorduk.

Bu adam değişimini tamamladığında bana o çizimi hatırlattı. Takım elbise hariç. Elbette çıplaktı, ama onun durumunda... diyelim ki erkeklerin normalde saçlarının olduğu yerde *çok* fazla saç vardı, bu yüzden çıplaklık gerçekten bir sorun değildi.

Canavar formundayken olduğundan biraz daha kısa görünüyordu, yedi fitten birkaç santim uzundu. Kalın bir sakalı ve dağınık saçları vardı, her yerdeki taşralılar arasında popüler bir görünümdü bu. Biri ona ormanda rastlasa -normalde çıplak dolaşmadığını varsayarsak- hayatının çoğunu bu ormanda geçiren ve kasabaya sadece ihtiyaçlar için gelen bir adam gibi görünürdü.

Klasik Neandertal yüz hatlarına sahipti; kalın kaşları, eğimli alnı, büyük burnu ve muhtemelen çenesi vardı ama bu sonuncusu sakalının altında gizliydi. Saçları genel olarak daha az zarif yüz hatlarını maskelemekte iyi bir iş ç ı k a r ı y o r d u . Boyuna rağmen neredeyse bodur bir görünümü vardı, kısa bacakları ve ön kollarıyla güçlü bir yapıya sahipti. Neandertallerin soğuğa adaptasyonu ile ilgili bir şeyler beynimde uçtu - o kadar çok çalıştığınız halde asla tam olarak terk etmediğiniz akademik parçalardan biri.

"Sen de bizimle gel," dedi.

Sesi hırçındı, neredeyse bir hırıltı gibiydi ve ana dili İngilizce olmayan birinin hafif duraksamalı tonlamasıyla konuşuyordu. Tekrar konuştuğunda, bunun ana dilinde bir kelime olduğunu düşündüm - diğerlerine havlayarak verdiği bir emir. Sonra bunun gerçekten bir havlama olduğunu fark ettim, konuşma gibi bir tonlamayla iki hızlı gırtlak sesi.

Diğer iki yaşlı homurdanarak ve başlarını sallayarak açıkça anladılar. Genç olan hiç aldırış etmedi. Alfa bakışlarını ona çevirdi ve kulağa "Eli" gibi gelen bir şey söyledi. Genç homurdanarak onayladı.

Alfa çömeldi, sonra beni kıskançlıktan çatlatan bir hız ve kolaylıkla tekrar hayvana dönüştü. Sanırım uzun ve eziyetli bir dönüşüm, insan ve kurt formu arasında daha eksiksiz bir değişim için ödediğimiz bedel.

Alfa sözlerini bitirdiğinde, ona yeni gözlerle baktım v e ayıya benzeyen yüz hatlarının aslında

Cüssesi, daha uzun kürkü, yuvarlak kafası, iki ayağı üzerinde rahatça durması ve yürümesi. Bir kurt-ayı melezine değil, bir kurt-insan melezine dönüştüler.

Yaşlılardan biri böğrümü sertçe dürterek hareket etmemi söyledi. Alfa'nın arkasından yola çıktım.

SAYGI

Dört bir yandan kuşatılmış bir halde yavaş yavaş ilerlerken, ormanın durgunluğu dikkatimi çekti. Bir kurt olarak koşarken, özellikle de sessizce koşmaya çalışmıyorsa m , daha küçük yaratıkların yol vermesine alışkındım. Yine de o boş alanın ötesinde, ormanın derinliklerindeki yaşamı her zaman duyabiliyor, koklayabiliyor ve bazen de görebiliyordum. Canavarlar söz konusu olduğunda, ölü bölge koku ya da sesin nüfuz edebildiği yere kadar uzanıyor gibiydi. Sanki her yaratık o gürleyen pençeleri duymuş, "Oh, kahretsin!" diye bağırmış ve daha yüksek bir yere tırmanmış gibiydi.

Bir kurt olarak Afrika savanalarındaki çakallar gibiydim; avlar benden kaçır, yırtıcılar da bana dikkat ederdi. Bu hayvanlar aslanlardı.

-Koşarak geldiklerinde büyük küçük her şey temizlendi.

Alfa bizi vahşi doğayı süsleyen küçük dağlardan birine doğru götürdü. İlk başta kesintisiz karda bir patika açtı, ancak ormanın derinliklerine doğru, dalların altına eğilmek zorunda kaldığımız sık ağaçların arasından geçen iyi gezilmiş bir patikaya döndük. Karla kaplı çorak kayalara ulaştık ve tırmanmaya başladık. Sonunda, Alfa sağlam bir taş duvar gibi görünen bir şeyin arkasında kayboldu. Takip ettim ve bir mağaranın gizli girişini buldum.

İçeriye neredeyse hiç ışık girmiyordu. İyi gece görüşüm bile işe yaramıyordu. Yine de d u r a k l a d ı ğ ı m d a , arkamdaki canavar beni dürttü ve beceriksizliğime sinirlenmiş gibi homurdandı.

Duvarı birkaç metre takip ettim, sonra kalçalarımın üzerine oturdum. Gözlerim henüz alışmaya başlamıştı ki, çakılan bir kibritin sesi beni sıçrattı. Bir gaz lambası tısladı. Işık parladı. Gözlerimi kırptım ve feneri tutan Alfa'nın suretini gördüm. Giyinikti.

Şimdi kot pantolon ve flanel gömlek giyyordu. Kalın saçlı ayakları çıplaktı, mağaranın zemini kurumuş saman benzeri kamışlarla kaplıydı.

Alfa'nın arkasında yaşlılardan biri vardı, o da değışmiş ve giyinmişti, ateş yakıyordu. Üçüncüyü göremiyordum ama en genç olanı solumda gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Noah'dan daha yaşlı değildi, sanırım bu da az önceki hormonlu tepkisini açıklıyordu. Diğerlerinden daha inceydi, açık kahverengi saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, yanakları hâlâ pürüzsüzdü.

Genç olan homurdandı ve bana doğru el salladı. Alfa da homurdanarak karşılık verdi. İletişimlerinde açıkça ilkel bir şey yoktu; konuşmayı pek sevmeyen, bunun yerine el kol hareketleri ve seslerle idare eden iki adam gibiydiler; genç olan açıkça hâlâ kurt formunda olduğumu işaret ederken, yaşlı olan da "Evet, biliyorum" dedi.

Alfa ikinci bir fener yaktı, sonra bana döndü. "İnsana geç."

Bu kesinlikle iletişime yardımcı olacak olsa da, şu anda sıcak kürkümü ve keskin dişlerimi korumaktan mutluydum.

Değişimimi başlatmak için hiçbir hamle yapmadığımda, "İnsana geçmenizi istiyoruz" dedi.

Böyle eksiksiz ve resmi bir iletişime alışık olmayan, ancak bu tür şeylere değer veren bir kültürden gelen bir misafiri ağırlamak isteyen biri gibi dikkatli bir şekilde telaffuz etti. Ve sanırım bana böyle davranmaya çalışıyorlardı - bir misafir olarak. Elbette tutsak bir misafir, ama tehditkâr bir hareket yapmamışlardı. Çıkışı bile engellemiyorlardı, gerçi dışarı fırlarsam üçüncü ihtiyarın nereye gittiğini öğreneceğimden şüpheleniyordum. Yine de kibarlık görüntüsünü korumak için endişeli görünüyorlardı ve şimdilik buna uymak akıllıca görünüyordu.

"İşte orada." Alfa köşeyi işaret etti. "Yeterince karanlık."

Genç olan -Eli- beni takip etmeye çalıştı. Alfa'dan gelen bir hırıltı onu durdurdu.

"Ben sadece gidiyor üzerinde Burada." o dedi, onun konuşma şaşırtıcı derecede normal, ikinci nesil bir göçmeninki gibi. "Onu izlemek için."

Ateşe bakan ihtiyar kıkırdadı ve Eli kızardı. "Onu korumak için yani," dedi.

"Otur," diye hırladı Alfa. "Kıyafet mi?" dedi diğer yaşlı.

Alfa homurdandı ve başını salladı, sonra Eli'yi kaba yontulmuş bir sandığa doğru salladı. Eli kıyafetlerini yanıma bırakırken bekledim. O geri çekilince ben de üzerimi değiştirmeye başladım. İşim bittiğinde gömleği giydim ve düğmelerini ilikledim, pantolona uzandım... ama bulamadım. Yine de gömlek dizlerime kadar indi ve kamış kaplı zemin soğuğu ayaklarımdan uzak tuttu.

Bir adım öne çıktığımda, Alfa bana şöyle bir baktı ve hırladı. "Eli..."

Çocuk sadece başını çevirip baktı, yüzü geniş gözlü bir masumiyet çalışmasıydı.

"Pantolon," dedi Alfa. "Ona çok büyükler." "Eli!"

Bana bir kot pantolon buldu. Getirirken gizlice bana baktı.

"Eli..." Alfa'nın sesi artık alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Saygı."

Eli'nin *ona* saygı duymasını istediğini sanmıştım ama Eli bakmaya devam edince, babası olduğundan şüphelendiğim yaşlı adam onu ormanda olduğu gibi kelepçeledi ve hırladı, "Saygı duy Eli. O bir kurtadam."

Çocuğun bana bakışı, bunun ona göre saygı duyulacak bir şey olmadığını gösteriyordu. Ama ben bunu zaten biliyordum. Clay ve benim ormanda karşılaştığımız kişi oydu ve kurtlarla koşan o itin davranışlarına bakılırsa Eli'nin dehşet saçtığı tek kurtadam biz değildik.

Alfa, bağlı dallardan yapılmış ve bir hayvan derisiyle örtülmüş bir sandalye çıkardı - kokuya bakılırsa ayı - ve eliyle işaret etti

Oturmam için. Otururken etrafıma bakındım. Mağara ilkel ve modernin sarsıcı bir karışımıydı; kürkler ve dal mobilyalar parkalar, kışlık botlar ve ateş çukurunun yanında çelik bir su kovasıyla karışıyordu. Sanırım ilkel değildi, sadece modernin gerekli olmadığı her yerde eski modaydı, topraktan yaşamaya karar vermiş insanlardan farklı değildi.

Alfa bakışlarımı takip edince hızlıca, "Burası sadece bir av kampı. Biz biraz uzakta yaşıyoruz. Evlerde," diye ekledi, onları mağarada yaşayan vahşilerle karıştırmayayım diye.

"Kadınlar orada mı?" Kadınların *olup* olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu adamların Anchorage'da gezinip yerel barlarda kız tavlamadıklarına dair içimde bir şüphe vardı.

Başını salladı. "Bazen gelirler. Ama bu sefer değil."

"Ve onlar da sizin gibi mi? Sizin yaptığınız şeye dönüşebiliyorlar mı?"

Kafası karışmış görünüyordu. Onu suçlamıyorum - sorum tam olarak açık değildi, ama kendilerine ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kadınlar," dedim. "Onlar da senin gibi mi? Form mu değiştiriyorlar?"

"Elbette." Kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Evet, kurtadamlar arasında kadın yoktur. Ya da ben öyle duymuştum ama belli ki siz..." Bunu bir dakika düşündü ve sonra, "O zaman sen ısırılmış birisin," dedi.

Başımı salladım. "Kadınlarınız böyle mi? Isırılmış mı?"

"Hayır, aynı şey değil. Biz bunu yapamayız. Bizler doğuştan Şekil Değiştirenleriz. Kadınlarımız da öyle. Ama nadirdirler."

Arkasında Eli homurdandı. Pek hoşuna giden bir durum değildi sanırım.

Alfa'ya geri döndüm. Beni buraya türlerimiz hakkında bilgi alışverişinde bulunmak için davet etmemişlerdi, bu yüzden bilmek istediğim bir şey varsa hemen sorsam iyi olacaktı.

"Ve ormanın derinliklerinde mi yaşıyorsunuz? Bir topluluk içinde mi? Sizden çok var mı?"

Tipik sorulardı, özellikle de antropolog bir kocası olan ve ondan ayrıntılar isteyen biri için. Ama Alfa'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu ayrıntıları vermek umurunda değildi. Tedirginliğini gizlemek için hızla bir kenara baktı ve "Önemli değil" diye mırıldandı.

"Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim. Sadece daha önce hiç... Şekil Değiştirenlerle tanışmamıştım."

"Bizden çok var," dedi Eli. "Siz kurtadamlardan daha fazlayız ve hepimiz en iyilerinizden daha büyük ve daha güçlüyüz. Eğer gelerseniz, savaşırız." Bakışlarıyla buluştu. "Ve biz kazanacağız."

"Saygı göster!" diye hırladı Alfa, üzerine çark ederek.

"Neden? Ona baksana. Bir insandan daha büyük değil. Ve normal bir kurda dönüşüyor. Neden korkalım ki-?"

Babası onu kelepçeledi. "Saygılı ol!"

"Sorun değil." Alaycı bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Sorularımın nasıl yanlış anlaşıldığını görebiliyorum ama sadece meraktan sordum. Sizin bölgeniz sizindir. Bizim kendi bölgemiz var ve bundan memnunuz."

"Kurtadamlar şehirleri sever," dedi Alfa, tercihimize acıdığını ima eden bir tonda ama bu konuda kibarca tarafsız kalmaya çalışarak. "Bize hiç sorun çıkarmadılar. Şimdiye kadar. Vadideki şu kurtadamlar. Kulübedekiler..."

"Eğer iki kardeşi ve arkadaşlarını kastediyorsanız, onlar benim Sürümün bir parçası değil. Aslında onlardan daha yeni kaçtım."

"Bunu biliyoruz. Onları izliyorduk. Onlar... bela."

Bu en hafif deyiimiyle.

"Sürünüzdeki diğerleri de sizinle geldi mi?" diye sordu Alfa. "Yalnız değilsin, değil mi?"

Eli beni Clay'le görmüştü ama bana fırlattığı gergin bakışlardan diğerlerinin bu karşılaşmalardan haberi olmadığı anlaşılıyordu. Şu anki kibar davranışlarına bakılırsa, bizi "kendi" bölgesinden kaçırmaya çalıştığını duyduklarında pek de mutlu olmayacaklarından şüpheleniyordum.

"Arkadaşımla birlikteyim."

"Güzel. Onu getireceksin. Sonra da bu kurt adamlardan kurtulacaksınız."

"Yani onları öldürecek misin?"

Alfa, Jeremy'den sık sık gördüğüm gibi, bakışlarımı esrarengiz bir ifadeyle karşıladı. Acaba alfalıkla birlikte otomatik olarak mı geliyordu? Umarım öyledir, çünkü aksi takdirde bunu geliştirebileceğimden şüpheliydim.

"Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan," dedi, sanki son kararı bana bırakıyormuş gibi. Tesler'i öldürmekle ilgili bir sorunum olduğundan değil. Hatta öldürene kadar Alaska'dan uçağa binmeyi bile düşünmüyordum. Ama bunu yapmamın emredilmesi hafife aldığım bir şey değildi.

Bir açıklama talep ettim, yani nispeten kibarca bir açıklama istedim. Bir açıklama almak kolay olmadı. Alfa doğru kelimeleri ararken konuşma yavaş ilerledi. Eli iç çekmeye ve kıpırdanmaya devam ediyordu, açıkça kontrolü ele almak istiyordu. Ama bu konuda Şekil Değiştirenler bir kurtadam sürüsü gibiydi. Gençliğine biraz müsamaha göstermiş olsalar da, Alfa adına konuşamazdı. Alfa oradayken, sürüsü adına konuşmak zorundaydı.

Söylediği gibi, burası topluluğun ana av kamplarından biriydi ve aynı zamanda şehirle arasında erzak almak için gittikleri bir ara istasyondur. Dennis'in kulübesi yıllardır burada olmasına rağmen hiçbir soruna yol açmamıştı, bu yüzden Şekil Değiştirenler ona yırtıcı bir hayvan muamelesi yaparak onu rahat bıraktılar. Tesler ve adamları başka bir meseleydi.

Dennis saygıdeğer bir avcı dostuysa, Tesler'lar sırf sarhoş olup bir şeyler vurmak için bir haftalığına kulübe kiralayan cahiller gibiydiler. Görülüp görülmediklerini umursamadan kurt kılığında koşuyor, av hayvanlarını kilometrelerce korkutup insanları avlıyor, sonra da -daha da kötüsü- avlarını açıkta bırakıyorlardı.

Dan'in inkârlarına rağmen cinayetlerle ilgili olarak itlerden zaten şüpheleniyordum. Yine de en ufak bir kuşkumu dile getirdiğimde, sadece nazikçe "Onlar olduğuna emin misin?" dediğimde Alfa ayağa kalktı.

"Evet, eminim. Miles" -Eli'nin babasını işaret etti- "ilk adam öldükten sonra kulübedeydi. Kavga ettiklerini duymuş. Biri

bir insan tarafından görülmüş, o da onu öldürmüş ve liderler ceset bulunmadan önce saklamadığı için ona kızmışlar. Onu uzaklara gönderdiler."

Bu Dan'ın hikayesine uyuyor. Ama Tesler kardeşler uşaklarını cesedi bıraktığı için azarladılarsa ve bu yüzden kışına tekme bastılarsa, neden daha sonra iki ceset daha bulundu?

Ve burada, konu entrika ve kurnazlık olduğunda, Şekil Değiştirenlerin belli bir karmaşıklıktan yoksun olduğunu keşfettim. Bu onların aptal olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece Sürü'nün her gün uğraştığı türden politik entrikalara alışık değillerdi. Alfa'nın mantığının yanlışlığına işaret ettiğimde telaşlandı.

"O adamı öldürdüler. Ve bu en kötüsü değil. Kızları öldürdüler. İki tanesini. Belki daha fazla. Sadece ikisini bulduk. Onları gömdüler ama saygı göstermediler. Onları atmışlar. Sanki..." Elini salladı, kelime arıyordu. "Çöp gibi. Onlar canavar."

Anlaştık. Kızların akıbetini öğrenince Tesler'i öldürme kararlılığım daha da arttı. Ama dikkatimi "kurtlar tarafından öldürülen" diğer iki adama çevirdiğini fark ettim. Onları Tesler çetesi öldürmemişti ve Alfa bunu biliyordu. Başka, daha az rahat bir açıklama zihnimin arkasına gizlendi.

"Bu sürü liderlerinin cesedin dışarıda bırakılmasına ve bulunmasına üzüldüğünü söylüyorsunuz," dedim yavaşça. "Çok üzgünlermiş. Belki de böyle devam ederse gidecek kadar üzürlüler ve sinirlenirlerdi."

"Evet, ama yapmadılar."

"Çünkü sorumlu olmadıklarını biliyorlardı ve normal kurt davranışları konusunda bilgisiz oldukları için kurtlar olduğunu varsayıp görmezden geldiler. Yani planınız başarısız oldu."

Alfa başını salladı... sonra neyi itiraf ettiğini anlayınca durdu. Sonra da inkar etmemekle birlikte, öldürdükleri iki adamın kaçak avcı ve tuzakçı olduğunu, beslenmek için hayvanları çalıp sadece derilerini aldıklarını söyledi.

"Ve öldürdükleri tek şey hayvanlar değil," diye mırıldandı Eli.

Babası onu susturmaya çalıştı ama gönülsüzce, bakışlarını kaçırdı, gözleri kederle doluydu.

"Kaçak avcılar sizden birini öldürdü," dedim. "Değişmiş formdayken. Seni yanlış anladılar-"

"Onu bir hiç sandılar," diye hırladı Eli, tükürükler havada uçuşuyordu. "O Dönüşmüş değildi. Adam onu vurdu ve mevsiminde olmayan bir geyiği öldürmüş gibi cesedini saklamaya çalıştı."

"Diğer oğlum," dedi Miles. "Eli'nin yavru arkadaşı."

Eli'in ikiz kardeşi, yanlışlıkla insan formunda vurulmuş. Bu bize olan düşmanlığını açıklıyor -muhtemelen kurtadamlara, kurtlara ve insanlara olan düşmanlığını, kederli bir gencin tek düşünen öfkesiyle onları bölgesinden kovmasını. Elbette, kısa bir süre önce koruda başka bir şey deniyordu ama bu tamamen içgüdüsel. Benim kokum onun ergenlik hormonlarını harekete geçirmişti. Şimdi bile, bakışlarını bana doğru kaydırıp beni kontrol ettiğinde, küçümseme çekicilikle savaşıyordu.

Alfa, "Ama yaptığımız şey intikam değildi," dedi.

Bilinçli olarak değil, eminim. Ama bilinçaltında bir rol oynayacaktı. Eli kederini her yırtıcıyı bölgesinden kovarak dışa vururken, büyükleri de aynı şeyi artık tehdit olarak gördükleri kaçak avcılara ve tuzakçılara yapmak için bir bahane buldular. Onlara göre, bu iki insanın öldürülmesi üzücü olsa da, eylemleri ve daha büyük bir tehdidi durdurma gerekliliği ile haklı gösterilebilirdi: Tesler'in itleri. Ben bunun mantığını şiddetle tartışabilirdim ama onlar için son derece mantıklıydı ve ben de buna itiraz edemezdim.

Ama tüm bunlar yine de bir soruya yanıt vermiyordu. Sorunlarını çözenin başka bir yolu vardı. Onları cinayetle suçlamaktan çok daha güvenilir ve etik olarak haklı bir yol.

"Tesler ve çetesinin ölmesini istiyorsunuz," dedim. "Öyleyse neden bunu kendiniz yapmıyorsunuz?"

"Bu yasak."

"Belki, ama-"

"Hayır. Kurt adam öldürmek *yasaktır*."

Ses tonu bunun çiğnenemez ve sorgulanamaz bir yasa olduğunu söylüyordu. Yani insanları öldürebiliyorlar ama kurtadamları öldüremiyorlar mıydı? Bu hiç mantıklı değil.

Ya da belki onlar için öyleydi. Bana saygısızlık ettiği için Eli'ı azarlamışlardı. Bizden korktuklarını ima etmişti. Korku ve saygı. İnsanın doğaüstü bir varlığa değil, üstün bir varlığa karşı hissedebileceği duygular. Eli bile bizi korkutmak için acele etse de, bu emri çiğnemenen bizi korkutmaya çalışarak bize vurmaktan fazlasını yapmamıştı.

"Bunu bizim için yapacaksın," dedi Alfa. "Onları öldüreceksin."

Ben cevap veremedenden ıslık çaldı. Mağaranın girişinde ayak sesleri ve mırıldanılan yeminler duyuldu. Kayıp dördüncü Şekil Değiştiren içeri girdi ve kolları arkadan bağlı, büyük boy bir parka giymiş zayıf bir figürü önüne itti. Figür debelendi ve kapüşon geri düştü. Bu Noah'tı, ağzı deri bir şeritle kapatılmıştı, gözleri öfke ve aşağılanmayla parlıyordu.

"O senin mi?" dedi Alfa.

"Evet," dedim. "O bizim."

"O zaman bunu bizim için yap ve o tekrar senin olsun."

İLETİŞİM

OTUZ DAKİKA SONRA, bir kar motosikleti için ruhumu satmaya hazır bir şekilde karda ilerliyordum. Ne tür bir Alaska ormancısının -hatta şekil değiştiren kurt canavarlarının- kar motosikleti olmazdı ki?

Şikâyet etmemem gerektiğini biliyordum. En azından beni hemen dışarı itmemişlerdi, üşümüş, bitkin ve hırpalanmış bir halde medeniyete dönüş yolunu bulmam için. İyi olduğumu iddia ettiğimde bile dinlenmem ve yemek yemem için ısrar etmişlerdi. Bana geyik eti ve kök sebzelerden oluşan şaşırtıcı derecede iyi bir güveç ve neredeyse o kadar lezzetli olmayan kalın tuğla gibi bir ekmek ikram etmişlerdi ama yine de yemiştim.

Demledikleri çayı da içtim, ağrılarımı hafifletmek için bitkisel bir karışım. Söğüt kabuğu olduğunu söylemişlerdi ama ben çok daha güçlü bir şey içerdiğinden şüphelenmiştim. Bana Jeremy'nin kötü dövüşlerden sonra içirdiği Tylenol 3'ü hatırlattı. Acı hissetmiyordum ve biraz başım dönüyordu.

Kesin olan bir şey vardı ki, bu unutamayacağım bir geceydi. Bir kurt adam olarak hayat çok fazla kavga ve kovalamaca demekti ve son birkaç saat içinde her ikisinden de payıma düşenden fazlasını yapmışım, ama yeni kıvrımlarla. Buzun içinden düşmek. Sekiz metrelik bir boz ayıyı savuşturmak. Kurt adam öncüsü bir ırk tarafından esir alınmak. Bir gün sallanan sandalyemde oturup torunlarıma bu geceyi anlatacaktım. Şu anda sadece bunu atlatmak istiyordum.

Vardiyacılar bana parkadan botlara ve iki kat iş çorabına kadar ihtiyacım olan tüm giysileri vermişti. Ama dokuz numara ayağıma bir milyon numara bot giysem, kar ayakkabısı da giymiş olabilirdim. Aslında, kar ayakkabısı giysem daha iyi olurdu. Daha da kötüsü, giyebilirdim. Bana bir çift önermişlerdi ama birkaç garip adımdan ve yüzüstü düştükten sonra botların yeterli olduğunu söylemiştim.

Bana bir yola kadar eşlik ettiler. En azından yol olduğunu söylediler. Ama çizme derinliğindeki karda yirmi dakika yürüdükten sonra, ağaçların arasından dolanarak ileride sadece ince bir beyaz parça görünce, rahatsız edici bir şekilde, gittiğim son gezilmemiş "yolu" hatırladım... bir nehir olduğu ortaya çıkan yolu.

Şekil Değiştirenler otoyolun sadece üç mil uzakta olduğuna yemin ediyorlardı. Eli'nin bana eşlik etmesini bile teklif etmişlerdi ama hayır dediğimde şaşkınlıkla baktılar. Bir süre yetecek kadar gençlik şehveti yaşamıştım.

Sanırım gurur duymalıyım - yarı yaşımdaki erkeklerden gelen tüm bu ilgi - ve gurur duyardım... eğer eşsiz kokum olmadan ikinci bir bakış bile alamayacağımı bilmeseydim. Ve gerçekten, bu beni çok daha mutlu ederdi. Clay'in yirmi yaşındaki kızlar tarafından kontrol edilmenin nasıl bir his olduğunu şimdi anlıyordum. Iyy.

Durumdan yakınırken bile sıcak, dinlenmiş ve özgür olduğum için çok mutlu olmam gerektiğini biliyordum. Bu gece kaç kez sabahı hiç göremeyeceğimi düşünmüştüm? Ve işte oradaydı; arkamdaki iki dağın arasındaki vadide beliren kırmızının en zayıf çizgileri. Öldürülmemiştim, tecavüze uğramamıştım, ciddi bir yara bile almamıştım. Ay ışığının aydınlatığı yolda dans ediyor, yıldızlara şarkı söylüyor olmalıydım. Ama öyle olsaydım, o çayın içindeki şeyin bir ağrı kesiciden fazlası olduğunu bilirdim.

Ben de süründüm. Ve sızlandım. Ve rahat bir yatak, sıcak yemek ve Travis Tesler'in kellesini hayal ettim... bu sırayla olması gerekmiyor.

Sonsuz gibi görünen o yolu takip ediyordum ki bir botun altında karın belli belirsiz gıcırtısını duydum. Durdum. Etrafımdaki her şey hareketsizdi. Sonra bir figür yola adım attı. Gerildim ama o sadece selamlamak için elini kaldırdı ve bana doğru gelmeye başladı. Uzun boylu ve inceydi, uzun, boru gibi kapüşonlu parkalardan birini giymişti, yüzü gölgeler içinde kaybolmuştu. Yaklaştıkça kokusu beni çarptı. Ve buna inanamadım. Buz gibi havayı o kadar hızlı içime çektim ki beynim şoktan sersemledi. Koku aynı kalmıştı. Ama bu olamazdı. Olamazdı.

Adam kapüşonunu indirdi ve dalgalı siyah saçlarını, iri kahverengi gözlerini, zeytin tenli yüzünü, bayıltıcı sırtışını gördüm... ve hala inanamıyordum.

"Gördün mü?" dedi. "Clay seni burada asla bulamayacağımızdan endişeleniyordu ama tek yapmam gereken sızlanmaları ve inlemeleri takip etmektir ve işte buradasın."

"Nick..." Dedim ki.

"Adımı hatırladığına göre çok üşümüş olamazsın. Yemin ederim, burada bir saat daha kalsam unuturdum. Kıyafetlere bayıldım. Görünüşe göre aynı tasarımcıdan alışveriş yapmışsınız." Parkasına öyle bir tiksintiyle baktı ki, başka bir zaman olsa gülerdim.

"Burada ne yapıyorsun?" Kekeledim. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Bana doğru adım attığımda geri çekildim.

Durakladı, kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Kar körlüğünü mü suçluyorsun? Bu garip ormandan gelen tuhaf bir büyü mü? Merak etme, ben gerçeğim. Ve bunu kanıtlamak için..."

Ben geri çekilmeme fırsat vermeden öne fırladı, beni yakaladı ve öptü. Her zamanki gibi, en iyi arkadaşınızın karısına vermeniz gereken türden bir öpücük değildi. Nefes nefese kaldığımda, "Nick," dedim ve o da sırtıttı.

"Bunun işe yarayacağını biliyordum."

Gözlerim diken diken oldu, boğazım düğümlendi. Çok iyi dayanıyordum, ama şimdi Nick'i görmek, güvende olduğumu bilmek, beni ayakta tutan yastıklama balonunu patlatmak gibiydi.

Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti, sadece iyi olduğumu ve beni yere bırakmasını mırıldandığımda tutuşu güçlendi. Bir süre sonra vazgeçtim ve bana sarılmasına izin verdim. Bir ya da iki damla gözyaşı parkasını lekelemiş olabilirdi ama ikimiz de görmemiş gibi davrandık. Kolları gevşediğinde geri çekildim.

"Buraya nasıl geldin?" Ben sordum.

"Bekle, açıklarken Clay'i tekrar deneyeyim." Cebini karıştırdı. "Dün gece Joey Clay'e ilaç verdiğinde - inanamıyorum"

- "Başını salladı. "Her neyse, Jeremy bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Jeremy'yi bilirsin."

El yordamını bıraktı, eldivenini çıkardı ve cebinden cep telefonunu çıkarıp konuşurken kontrol etti. "Jeremy aradı. Odanızda ya da telefonlarınızda kimse cevap vermedi. O da otel görevlilerini kapıyı açıp kontrol etmeleri için ikna etti. Bir yabancıнын odasına girmesi Clay'i herhangi bir telefon görüşmesinden daha iyi uyandırdı." Telefonunu sallayıp küfretti. "Hâlâ çekmiyor. Eminim radyo da çalışmıyordur."

Cep telefonunu bir telsizle değiştirdi, hâlâ konuşuyordu. "Acil yardıma ihtiyacınız olabileceğini biliyorduk, bu yüzden Clay uyandığında Antonio çoktan bir arkadaşının şirket jetini beklemeye almıştı. Reese'le birlikte uçaktaydık."

Telsizi denedi. Küfretti. Tekrar cebine soktu ve konuşmaya devam etti. "Jeremy yolda, ama onu beklememizi istemedi. Normal bir uçağa binecek ve çocukları Jaime'ye bırakacak. Karl'ın da gelmesi gerekiyordu ama onu gördüğümde inanacağım. Yine de biraz zaman alacak. Biz de yeni geldik. Clay'e ulaşmayı başardık, o da zaten burada arıyordu. Onu bulduk ve ayrıldık. Ben Clay'le, Antonio da Reese'le."

"Clay nerede?"

"Çekip gitti. Yetişemiyordum. Sonra bir baktım, o gitmiş ve ben dizlerime kadar kara bata çıka ilerliyor, bir patika, bir yol, herhangi bir şey arıyorum. Sonra seni duydum."

"Başka bir deyişle, ormanda kayboldun. Yine."

Bana alaycı bir kaş çattı. "Hayır, Clay beni ormanda *kaybetti*. Yine. Ve muhtemelen şimdiye kadar kendini de kaybetmiştir, bu şekilde gidiyordu. Onu aramak ister misin? Yoksa yola devam edip telefonun çekmesini mi umarsın?"

Clay'i bulmak istiyordum. Onun burada olduğunu düşünmek bile gözlerimin yeniden diken diken olmasına yetiyordu. Nick iyi bir yedekti ama Clay'e ihtiyacım vardı; onu görmeli, güvende olduğunu bilmeli, ona güvende olduğumu göstermeli, ona her şeyi anlatmalı ve sonra işe koyulmalıydım.

Ve sarılmak istedim. Uzun bir sarılma, kokusunu içime çekmek, her şeyin gerçekten yolunda olduğunu kendime kanıtlamak. Bir zamanlar bunu kabul etmezdim, hatta bu dürtüyle hareket etmeyi bile planlamazdım. Bugün yapardım.

Yine de yapmam gereken ikinci seçenektir: Clay'in iyi olduğuna güvenmek ve telsiz bağlantısı kurana kadar yola devam etmek. Eğer hem Clay hem de Antonio menzil dışındaysa, Jeremy ya da Karl'la - hatta belki Hope'la- temasa geçecek ve biz onları aramak için ormana geri dönerken birinin benim için Antonio ve Clay'i aramasını sağlayacaktım. Mantıklı plan buydu, ben de Nick'e bunu söyledim. İtiraz etmedi, hiç etmedi.

Biz de yürüdük. Telsizi ben aldım, cep telefonu onda kaldı ve ben son yirmi dört saat içinde olan her şeyi anlatırken servis olup olmadığını kontrol etmeye devam ettik.

Nick, Şekil Değiştirenlerin varlığını pek yorum yapmadan kabul etmişti. Bu konu onu doğaüstü dünyanın en küçük ayrıntılarından daha fazla ilgilendirmiyordu. Dikkatini çeken şey Travis Tesler'den her bahsettiğimde sesimin titremesiydi.

"Bu Tesler denen adam ne yaptı-?" Nick kendini durdurdu. "Hayır, sanırım ne yaptığını biliyorum. Ya da ne yapmaya *çalıştığını*, çünkü başarılı olsaydı..."

"Duygusal bir enkaz mı olurum?"

"Hayır, ben daha çok 'kanla ve piçin parçalarıyla kaplı' diye düşünüyordum. Ama evet, o olaydan sonra zor durumda kalırdın. Bunu atlatırdın ama atlatmak zorunda olmadığına sevindim."

Eldivenini cebine soktu ve çıplak elini benimkinin üzerindeki büyük eldivenin içine kaydırды, elimi içine aldı, parmaklarım onun sıcak parmaklarına dolanırken o son soğukluk da kayboldu. Sessizlik içinde, el ele yürüdük. Nick'in bu özelliğini hep sevmişimdir; Clay dışında kimseyle kuramadığım fiziksel bir yakınlık. Bu bir parçamın arzuladığı güvenli bir yakınlık.

Aseksüel değil - Nick'le hiçbir şey aseksüel değildir - ama tamamen tehditkâr değil. Ben onun arkadaşı ve en iyi arkadaşının karısıyım ve bu beni öpmesine ya da yatağımıza girmesine ve bir arkadaşın olması gerekenden daha arkadaşça davranmasına engel olmasa da, bununla hiçbir şey kastetmiyor,

asla sınırları zorlamayacağını biliyordum. Eğer Clay tehdit edilmiyorsa, benim de tehdit edilmeme gerek olmadığını biliyorum, çünkü bu görüldüğünden daha fazlası değil; Pack'in bağlarını güçlendiren fiziksel oyun ve yakınlığın bir başka seviyesi.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" dedi birkaç dakika sonra. "Clay'le konuşacağını biliyorum ama... belki benimle konuşmayı tercih edeceğin şeyler vardır?"

Başımı salladım. "Olabilir. Ve muhtemelen yapacağım. Daha sonra. Şimdilik dayanıyorum. Sadece... Beni çok..."

"Kızgın."

"Elbette. Beni kızdırdı. Sanırım bu kadın olmanın bir parçası. Eğer bir orospu çocuğu bize zarar vermek istiyorsa, bunu nasıl yapacağını biliyor ve karşılığında yapabileceğimiz hiçbir şey yok, bu ölçekte hiçbir şey."

"Ona kızgın olduğunu kastetmiyorum. Elbette kızgınsın, ama bunun seni etkilemesine izin verdiğin için daha çok kendine kızgınsın. Mükemmel olmadığın için."

Cevap vermedim. Cevap vermeme gerek yoktu. Sürü Nick'le zihinsel ayakları üzerinde çok hızlı duramadığı için dalga geçebilirdi ama birden fazla zekâ türü vardı ve konu insanların içini görmeye geldiğinde kimse Nick'ten daha iyi değildi. Sadece benim üzerimde denemesini istediğim bir yetenek değildi...

"İyi olacağım,"

dedim. "İyi

olacağını

biliyorum."

Cihazlarımızı kontrol ettikten sonra yürümeye devam ettik, önümüzdeki karanlık gökyüzü artık griyle kaplanmıştı.

"Herkesin bir düğmesi vardır, Elena. Bu adam seninkini buldu."

"Ve görünüşe göre bunu gören tek kişi o değil, yani bunu saklamakla çok kötü bir iş yapıyorum."

Bana bir bakış attı. "Seni yirmi yıldır tanıyorum. Eğer anlamamış olsaydım, bende bir sorun olurdu, özellikle de o düğmeye birkaç kez benim de bastığımı düşünürsek."

"Aynı şey değil."

Eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Biliyorum."

Biraz daha yürüdük. Tekrar kontrol ettik. Hâlâ bir şey yoktu. "Yumuşak bir noktan olmasına izin var, Elena."

"Yapmamayı
tercih ederim."

"Biliyorum."

Daha sessiz yürüyüş. Daha fazla nafîle kontrol.

"Sinyali kaybetmeden önce ne kadar yol aldınız?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Clay kiralık kamyonuyla gidebildiği yere kadar gitmişti ve onunla orada buluştuk. O sırada telsizimiz vardı ama cep telefonumuz yoktu. Ayrıldıktan sonra birbirimizi aramak için bir neden kalmadı, bu yüzden kontrol etmeyi düşünmedik."

"Doğru yönde ilerleyip ilerlemediğimize dair bir fikrin var mı?" Bakışını yakaladım. "Tamam, aptalca bir soru. Ama otoyolun batıda olduğunu biliyorum ve güneş arkamızdan doğuyor, yani en azından bir cep telefonu bölgesine gidiyoruz. Umarım. Şimdi umalım da-"

Bir kurdun uluması beni kendime getirdi. Sesi takip ettim, sonra başımı salladım. Clay ya da Antonio değildi.

"Reese olabilir," dedi Nick. "Belki de ormanda kaybolan tek kurt adam ben değilimdir."

Bir uluma korosu soruyu yanıtladı. "Vahşi
kurtlar mı?" dedi.

Başımı salladım. "Ama eminim onlar bile ara sıra kayboluyorlardır... kafalarına sert bir darbe aldıklarında."

Beni itip kaktı, o sert darbelerden birini bana yollamakla tehdit etti. Birkaç adım boyunca birbirimizi itip kakarak ve çelme takmaya çalışarak aptallık ettik, sonra kurtlar tam bir şarkıya başlarken dinlemek için yavaşladık.

"Bir şey onları harekete geçirdi,"
dedim. "Şu şekil değiştiren şeyler mi?"

"Olabilir. I-"

Elimdeki radyo cıvıldadı, ses o kadar yüksek ve beklenmedikti ki neredeyse düşürecektim.

"Lanet olsun Nick," diye tısladı Clay'in sesi. "Hangi cehennemdesin sen? Alaska'nın vahşi doğasında seni kovalayacak vaktim yok. Eğer donarak ölürsen-"

Düğmeye bastım. "Nick benimle. Biz iyiyiz."

Sessizlik, sonra, "Kim-? Orada biri mi var?"

"Bu iki yönlü bir telsiz," dedi Nick. "Eğer sözünü kesersen, seni duyamaz."

"Nick benimle," diye tekrarlardım. "Ve biz iyiyiz."

Biraz daha sessizlik oldu ve ben yine yayını bozduğumu düşündüm, sonra belli belirsiz bir ses, "Elena?"

"Evet, tabii Nick ormanda bir kadın bulmadıysa, ki sanırım bu çok da şaşırtıcı olmaz."

"Neredesin? Orada kal. İyi olduğunu mu söylemiştin? Ne kadar iyiyim?"

Yaralandın mı? Ne giyiyorsun? Nick'e söyle sana onun-"

"Biraz hırpalandım ama iyiyim," dedim. "Paltoya ihtiyacım olsaydı, Nick çoktan bana kendisinininkini verirdi."

"Ne?"

"Onun sözünü kesemezsin," diye mırıldandı Nick. "Ne kadar cazip olursa olsun. Ona burada olduğumuzu söyle..."

Başka bir el cihazını kullandığını görmek için ona baktım.

"En azından bunun sinyali var," dedi. "Ekranın yüz kat aşağıya göre yapılmamış olması çok kötü. Yoğuşmayı temizlemem için bana bir saniye verin, koordinatlarımızı bulacağım."

"Kayboldun... GPS ile mi?"

"Elena?" Clay'in sesi telsizden cızırdadı. "Orada mısınız? Neler oluyor? Konuş-"

Çağrı düğmesine bastım, *bunun* onun sesini keseceğini umdum, sonra da "Hâlâ buradayım. Nick sana koordinatlarımızı veriyor. Okumakta zorlanıyor, bekle."

Nick ünitenin üzerinden geçti. Gözlerimi kısarak sisli ekrana baktım, sonra rakamları okudum.

"Bu sana ne kadar yakın?" diye sordum.

Sessizlik.

Tekrar sordum. Hâlâ bir şey yok. Arama düğmesini denedik ama cevap yoktu.

"Onu kaybettim," diye mırıldandım. "Ve asıl soru şu: Bu olay koordinatları almadan önce mi yoksa aldıktan sonra mı oldu?"

Kurtlar yine uludu. Artık daha yakındaydılar, hareket halindeydiler. Uzaktakilerden biri cevap verdi.

"İşte *bu* kusursuz bir iletişim," dedi Nick. "Belki değişir ve ulursak..."

"Mümkün. Gerçi Tesler'ları da uyarabiliriz. Ama bu bana bir fikir verdi."

Islık çaldım. Sonra tekrar ıslık çaldım.

"Clay'in bunu duyacak kadar yakın olacağından emin değilim," dedi Nick. "Hayır, ama kurtların duyacağını umuyorum. Biriyle konuşmak istiyorum."

"Tamam." Nick yüzümde hipotermik bunama belirtileri olup olmadığını inceledi. "Islık çaldığında kurtların geldiğini sanmıyorum."

"Bu olabilir."

Beklemek için patikadan çıktık, bir rüzgârlığın arkasına geçip çömeldik. Elbette, koyu kırmızı köpek ortaya çıktı. Karların üzerinden koşarak gelmedi. Yaklaştı, sonra daire çizdi, sanki cevap vermeden önce ben olduğumdan emin olmak ister gibiydi... ya da belki de rahatsız etmek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu.

Esintide onun kokusunu alınca, yoluna çıktım.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedim.

Sanki korktuğu şey buymuş gibi içini çekti ve bakışları yana kayarak kaçış yollarını ölçmeye başladı.

"Evet, biliyorum, bize yardım etmek muhtemelen öncelik listenizin en başında yer almıyor ama düdüğüme cevap verdiğinizde göre en azından ne istediğimi merak ediyorsunuz demektir. Endişelenme, senin için de bir şeyler var... bizi bu ormandan ve senin bölgeden çıkarmak da dahil."

Bu onun bana doğru bakmasını sağladı. Nick yaklaştı, onu ölçüp biçti.

Kurt adam da aynısını yaptı.

"Sizin ve sürünüzün gitmesini istediğiniz tek davetsiz misafirler biz değiliz," dedim. "Aslında, şu anda endişelerinizin en küçüğünün biz olduğumuzdan şüpheleniyorum. Listenin başında, bu 'sahipsiz vahşi doğanın' yasadışı operasyonlar düzenlemek ve yerel halkı öldürmek için mükemmel bir yer olduğunu düşünen bir grup haydut var."

Yeşil gözleri yine yana kaydı, sadece bana bir şey anlatmaya yetecek kadar.

"Ah, yani o adamları öldürenlerin onlar olmadığını biliyorsun."

Hırıltılı bir homurtu.

"İlki hariç, evet. Sanırım bunu biliyorsunuz. Ve diğerlerinden kimin sorumlu olduğunu da biliyorsun - yakın zamana kadar sana ya da kurtlara pek sorun çıkarmadığını varsayacağım Şekil Değiştirenler. Bu da sizin için çözebileceğim başka bir sorun."

Bir homurtu daha, bu seferki "Evet, evet, şimdi devam et." diyordu. Yaptım. Ona Tesler'ları öldürmeyi planladığımızı ve bunun Şekil Değiştirenleri sakinleştirip cinayetleri sona erdireceğini söyledim. Ayrıca Şekil Değiştiren Alfa'ya Eli'nin kendisiyle ve sürüyle "kurtları kışkırtma" oyunu oynadığını da bildirdim.

"Bu onun maskaralıklarına bir son verecektir," dedim. "Ama Tesler'ların peşinden gitmeden önce desteğe ihtiyacım olacak. Merak etme, seni kastetmiyorum. Eşim burada, sürümden iki kurtadamlı birlikte beni arıyor. Ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz, sürünüzü tedirgin eden ve ıslık çaldığımda koşarak gelmenize neden olan şey de bu."

Yumuşak bir onaylama sesi.

"Onları bulun ve bize getirin. Bir süre daha buradayız ama sonra yola devam edeceğiz. Onları izimize kadar getirebilirsiniz."

Oradan. Anlaştık mı?"

Bir homurtu daha ve topallayarak
uzaklaştı. Nick, "Bu ilginçti," dedi.

"Burada, bu sadece 'ilginç'in başlangıcıdır."

Beş dakikadır bekliyorduk ki bir motor sesi başımı kaldırmama neden oldu.

"Kar motosikletleri," dedim.

"Clay'in bir kulübeden bir tane kurtardığını mı düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Gürültü ve koku arasında, iz sürmek için işe
yaramaz." Vızıltı giderek yükseliyordu. "Ve eğer onlar değilse..."

"Yoldan uzaklaştık iyi olur."

Sık bir çalılığın arkasına saklandık. İlk kar arabası yaklaşırken
dışarı baktım. Sadece bir şekil ve gölgeli bir yüz gördüm ama
kalbimin çarpmaya başlaması için yeterliydi.

"Bu o, değil mi?" Nick fısıldadı. "Tesler Senior."

Başımı salladım ve geçerken geri çekildim. Sonra ikinci bir far
yoldaki bir çukuru aştı.

"Ve Tesler Junior, sanırım."

Başımı salladım.

"O it Clay ve babamı bulana kadar bekleyelim mi?"

Başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

GÜÇLENDİRMELER

Evet, beklemeliyiz. Ama bekleyemezdik, çünkü beklersek Tesler'ların kulübesini tekrar bulmak için günlerce bu ormanı taramak zorunda kalırdık. Ve onlar benim güvenli bir yere gittiğimi anlayıp intikam için geri dönmekten önce kaçmaları sadece birkaç saat sürerdi... hem de sürümü de yanlarına alarak.

O kulübeyi bulmalı, güvenli bir yere saklanmalı ve itin Clay'i bana getirmesini ummalıydım. Şekil Değiştirenler bana kulübeyi nerede bulacağımı söylemişti. Zihnime notlar almıştım ama o zaman bile bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Tarif ettikleri yol şöyleydi: Nehri geçen yoldan git, sonra gündoğumuna doğru giden yola sap, düşen meşenin yanından geç, şehre doğru dön, terk edilmiş kulübenin olduğu tepeyi aş...

Burayı kendi başıma bulabileceğimi düşünmüştüm ama bu, birinin size daha önce ziyaret ettiğiniz bir evin yolunu tarif etmesi gibiydi. Yolunuzu hatırlayacağınızı düşünürsünüz. Ama şimdi fark ettim ki, kilometrelerce uzanan vahşi doğada belirli bir kulübeyi bulmayı ummak, yüzlerce evin olduğu bir mahallede tek bir evi bulmayı ummak gibiydi.

Sözümü yerine getirmek ve Noah'ı geri almak için en iyi şans Tesler'ları takip etmektir. Daha yola yeni çıkmıştık ki yoldan çıktılar ve yavaşlamak zorunda kaldık. Tempolu bir koşu bizi onları izleyebilecek kadar yakın tuttu.

Kızakları kulübeye kadar takip ettik, düşündüğüm kadar uzakta değilmiş, bu da ne kadar berbat durumda olduğumuzu kanıtlıyordu.

Kulübeye yaklaştığımızda, bölgeyi son ağaca kadar hatırladım. Kar arabası kulübesi kulübenin diğer tarafındaydı. Ormanın içinden geçtik, rüzgarın altında kaldık ve

Orada, alıların arasına saklanmış, kokumuzu alamayacakları kadar uzakta.

Motorlar durur durmaz kardeşler konuşmaya başladı. Konuşmanın sadece bir kısmını alabildik, beni aradıklarını bilmemize yetecek kadarını, ki bunu tahmin edebilirdim. Tesler gözetleme noktasına geri döndüğünde kopmuş ipler, pençe izleri ve kanlı kar bulmuştu.

"Ah, hadi ama," dedi Eddie kulübeden çıktıklarında. "Kabul etmelisin ki bu biraz komik. Onu gözetliyorsun, o canavar şeyle ilgili hikâyelerle korkutmaya çalışıyorsun... ve gerçekten de onu alıp götürüyor. Sence onunla ne yapıyor?"

Tesler bir şeyler homurdandı.

"Hey, bana öyle bakma," dedi Eddie. "Sakin olsaydın onu kaybetmezdin. Sana onu içeri geri getirmeni söylemiştim. Ama onu zorlamak zorundaydın. Teselli ödülüne odaklanmanın zamanı geldi, kabul etmelisin ki bu harika bir skor. Bundan altı ay sonra Elena Michaels'ın neye benzediğini hatırlamayacaksın. Önemli olan tek şey onu öldürdüğün ve Clayton Danvers'ı öldürdüğün için övgü alacak olman."

Tesler'in daha sonra ne dediğini duymadım. Bildiğim bir sonraki şey, karda yüzüstü yattığımdı, öfke ve panik içime pompalanıyordu, Nick'in dizi sırtımı kazıyordu, sesi kulağımdaydı ve bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu, Clay iyiydi, onu bulamamışlardı, sadece kıpırdamadan yat ve dinle.

"... A planı işe yarasaydı daha kolay olurdu," diyordu Eddie botları karda ilerlerken. "Stillwell Elena'yı teslim etti ve bize kocasının nerede saklandığını söyledi. Şimdi Danvers'ın ortaya çıkmasını beklemek zorundayız. Ama gelecek. Bundan hiç şüphem yok, geçen gün senin peşine düştükten sonra olmaz. Onun için gelecek ve biz de bekliyor olacağız."

Botları kulübenin merdivenlerini tırmanıyordu. Eddie konuşmaya devam ederek kardeşinin moralini düzeltmeye çalışıyordu.

"O ikisini öldürürsek, artık bu Tanrı'nın unuttuğu vahşi doğada saklanmak zorunda kalmayız. Ticaretimizi istediğimiz yerde yapabiliriz.

Çünkü endişelenecek bir paket olmayacak."

Tesler, "Geldikleri yerde hâlâ dört tane daha var," diye homurdandı. "Kim? İki yaşlı adam ve bir mücevher hırsızı mı?"

Nick'in yakışıklı yüzü kaşlarını çatı.

"Ah, bekle," dedi Eddie. "Nick Sorrentino'yu unutamayız." Nick başını salladı.

"Hayır, aslında bence yapabiliriz," diye devam etti Eddie. "Tabii en iyi giyinen ibne kıcı için yarışmıyorsak. Saçını karıştırırsak çığlık çığlığa stilistine koşar."

Bu Tesler'in kıkırdamasına neden oldu... ve sonra Nick'i tutma sırası bana geldi.

"Danvers ortaya çıktığında ona ne yapacağımıza karar vermeliyiz," dedi Eddie kapı vınlayarak açılırken. "İyi bir şey olmalı. Ve fotoğraf çekmeliyiz. Bu bizim temsilcilerimizi güçlendirecek. Ülkedeki bütün itler iş için bize yalvaracak."

İçeri girdiklerinde Tesler, "Lafı açılmışken," dedi. "Diğerlerini aramalıyız. Kızlarını kaldırıp buraya gelmelerini söyle..."

Kapı kapanana ve içeride ışıklar yanana kadar bekledim, kulübeden geçişlerini izledim. Sonra Nick'i yukarı çıkardım.

"Pansy-ass," diye mırıldandı kapüşonundaki kırı temizlerken. "Bu bir paravan. Bunu öğrenmek üzere."

"Aynen öyle."

Nick'in dudakları hafif alaycı bir gülümsemeye seğirdi. Sürünün en iyi dövüşçüsü olmadığını biliyordu. Babası ve Clay onun böyle olmasına asla izin vermemişti.

-Jeremy'ye yaptıkları gibi, her zaman araya girip tehditleri savuşturmakta hızlı davranmışlardı. Ama Jeremy gibi Nick de kendi başının çaresine bakabilirdi ve Jeremy'nin aksine, bunu kanıtlama şansından hoşlanıyordu.

Ayağa kalkıp gerinirken, "Junior benim," dedi.

"Güzel, çünkü Senior'un sahibi benim. Ve kimse yoluma çıkmasa iyi olur."

Kendimizi fırçaladık, sonra yerel kurtadamımızın Clay ya da Antonio'yu bulduğuna dair bir işaret var mı diye etrafa bakındım. Hiçbir şey yoktu.

"Bekleyecek miyiz?" Nick sordu. "Sadece iki kişiler ve yakında daha fazlası olacak gibi görünüyor."

"Çok yakında değil. İş için Aşağı 48'de bulunan yoldaşları hakkında konuşuyorlar." Evden gri ormana doğru baktım. "Teslerler yerlerinde kaldıkları sürece beklemeliyiz."

TEKRAR doğru olanı yapmaya ve destek beklemeye **ÇALIŞTIM**. Yine, bir kesinti bunun bilgeliğini tekrar düşünmeme neden oldu. Bu sefer bir ses değil, bir kokuydu.

Tekrar yakalamak için yüzümü kaldırdığımda Nick de nefes aldı. "İt," dedi. "Joey'nin oğlu mu o? Belki de kaçmıştır."

Bir an tereddüt ettim. Neden bilmiyorum -koku kesinlikle Noah'ın değildi- ama içindeki bir şey başımı sallamadan önce duraksamama neden oldu.

"Şu şekil değiştiren şeyler mi?"

"Hayır, farklı kokuyorlar. Ve çok farklı. Mağaraları iyi döşenmişti ama sıcak duş içerdiğini sanmıyorum."

Nick yüzünü buruşturdu, sonra tekrar kokladı. "Yani Şekil Değiştirenler değil. Joey ya da onun oğlu değil. Reese değil, Tesler'lar değil, kurt-adam değil.

... Burada tam olarak kaç tane kurt adam ve kurt adam benzeri yaratık dolaşıyor?"

"Çok fazla." Ayağa kalktım ve kulübeye baktım. Işıklar hâlâ yanıyordu ve sanki kahvaltı hazırlıyorlarmış gibi hafif tabak tıkırtılarını duyabiliyordum. "Bakalım etrafta kimler varmış."

MİSYON

BULDUĞUMUZ şey, botlarından eldivenlerine ve yüzlerini örten parkalarına kadar tüm kış yürüyüş kıyafetlerini giymiş iki kurt adamdı. Bir koku bana bu itlerle daha önce hiç karşılaşmadığımı söyledi. Ancak bu gece daha önce kulübede onların kokusunu ya da izlerini almıştım.

Tesler Eddie'ye adamlarını çağırmaları gerektiğini söylediğinde, onları Alaska'ya geri getirmeyi kastetmemiştir. Onlar zaten buradaydı.

Yorgunluğumun bir kanıtı olarak, iki iti rüzgâr yönünde takip ederken bile, bunların Tesler'in çetesinin geri kalanı olmadığına dair umudumu korudum. Kalın Doğu Avrupa aksanlarıyla İngilizce konuştuklarını duyacak kadar yaklaştığımızda bile, Roman'ın yardım ihtiyacımız olmadığına dair güvencelerimi dikkate almadığını ve yardım için "Rus kurtlarından" bazılarını gönderdiğini ve daha önce kulübenin etrafında dolaştıklarını düşündüm. Ama neden İngilizce konuşuyor olsunlar ki? Bu ancak liderleri İngilizce konuşuyor ve ortak dil olarak bunda ısrar ediyorsa mantıklı olabilirdi. Sonraki sözleri bu şüpheyi doğruladı.

"Siktiğimin Eddie'si kendini bir şey sanıyor. Bu takımı yönettiğini sanıyor."

"İşte bu noktada hep başın derde giriyor, Marko. Hâlâ Travis'in lider olduğunu düşünüyorsun. Eddie... kardeşinin lider olduğunu düşünmesine izin veriyor."

"Travis bir kar motosikleti çalmamıza izin verirdi."

"İşte bu yüzden o yetkili değil. Eddie dikkatli. İki çalıntı kar motosikleti yeterli."

"Çünkü bu ikisi için yeterli. Lanet olası karda yürümek zorundayız, lanet olası bir kurt adam kızı arıyoruz."

kaçmasına izin verdiler."

"Onun kaçmasına izin verenin Eddie olmadığından emin olabilirsin. Sadece onu bulamadığımız için kızgınsın, ki bu iyi bir şey, yoksa o yürüyüşçüyü öldürdüğünde olduğundan daha fazla başın belaya girerdi."

"Sadece dürtmek istedim."

"Travis'in fark etmeyeceğini mi sanıyorsun? Onun üzerinde kokunu almaz mı?"

"Prezervatifim var."

Aksanından Ukraynalı olduğu anlaşılan diğer adam homurdandı. "Bunun tüm kokuyu örteceğini mi düşünüyorsun?"

Çalıların arkasına çömelmiş, mesafemizi koruyorduk.

"Eğer kulübeye ulaşırlarsa..." Nick fısıldadı.

"Bu onların lehine olan olasılıkları ikiye katlar. Onları dışarı çıkarmalıyız."

Birinci sınıf formda değildim ama yine de acı hissetmiyordum ve Nick zinde ve gitmeye hazırdı. Sürpriz unsuruyla onları alt edebilirdik. Nick arkalarından geçip sollarından yaklaşmak için geriye kaydı.

Marko hala şikayet ediyordu.

"Neden şehirden geri dönmek zorunda kaldık bilmiyorum. Oteli bulabilirdik, Danvers'ı yakalayabilirdik, onu geri getirebilirdik..."

"Eğer Eddie haklıysa, ki genelde öyledir, Danvers zaten burada. Sen sadece şehirde kalmak istedin. Her zaman şehirde kalmak istersin."

"Neden olmasın? Burası sıcak. Yataklar sıcak. Kızlar sıcak. Bu-" Etrafındaki ormanı işaret etti ve Rusça küfür etti.

"Bu kadar şikayet yeter. Eğer beğenmediyseniz-"

"Parayı seviyorum. Eddie'yi sevmiyorum. Hep bize emir veriyor. Alaska'ya gel. Hayır, geri dön. Hayır, tekrar gel. Bir ileri, bir geri, bir ileri, bir geri."

Ukraynalı, biri duymadan önce Marko'ya çenesini kapatmasını söyledi.

"Bu yüzden bu kadar çok konuşuyorum," dedi Marko. "Eğer bu kız buradaysa, yalnızdır ve korkuyordur. Eğer bir ses duyarsa, koşarak gelecektir."

Nick'e işaret ettim, o da onların yoluna çıktı. Ukraynalı yolundan sıçradı, bunu yaparken ıslık çaldı, ama Marko, lafın ortasında yakalandı, orada öylece durdu, Nick bir üst kesikle ağzını kapatana kadar ağzı açık kaldı.

Marko'yu yakalayıp yere yapıştırdım ve Nick'i kontrol etmek için uzunca bir süre arkama baktım. Ukraynalı'yı henüz yakalayamamıştı ama onu sık çalılıkların arasına sıkıştırmıştı. Ukraynalı yine ıslık çaldı.

"Bu kimseyi koşturmaz," dedim. "Arkadaşların daha yeni kahvaltıya oturdu."

Altımda, Marko bükülmeye ve ısırmaya çalıştı. Ben de kolunu kırdım. Tehdit edecek havada değildim. Onu çoktan öldürmüştüm ama eğer bilgiye ihtiyacım varsa, bunu verme olasılığı arkadaşından daha yüksekti. Yine de acı çığlıkları olmadan da yapabilirdim, bu yüzden onları bastırmak için yüzünü karın içine ittim.

Sustuğunda başını geriye doğru çektim ve kulağına tısladım, "İnsan öldürmeyi sevdiğini duydum Marko. Amerikan Sürüsü topraklarındasın ve burada insan yiyenlere nasıl davrandığınızı biliyor musun?"

Bana Rusça küfretti. Yüzünü tekrar kara gömdüm.

Nick Ukraynalı'yı ölçüp biçiyordu, itin kaçamayacağını ama Nick kırırdadığı anda dövüleceğini biliyordu. Ve köşeye sıkışmış bir kurt sert dövüşür.

"Tesler belanın kokusunu alır almaz sizi geri çağırdı, değil mi? Kendisinin ve kardeşinin iki kurtadam sürüsüyle başa çıkmak için yeterli olmadığını mı düşündü? Bana sorarsanız, sert adamlar için kötü bir bahane. Aşağı 48'deyken hiç insan yediniz mi?"

"Orada mıydık?" Marko başını çevirdi ve burnundan akan kanın arasından bana gülümsedi.

"I Yapma. gerçekten Bakım nerede sen
vardı. Ben sadecekonuşma yapmak."

"Oh, umursayacaksın. Yakında çok umursayacaksın."

Nick sola doğru alım atarak nişan almaya ve indirmeye
hazırlandı. Sonra kısa bir süre durdu, bakışları arkama kaydı,
dudakları aralandı.

"Elena!"

Döndü ve bana doğru hamle yaptı. Ukraynalı onu yakaladı.
Marko'nun üzerinden fırladığımda üzerimden bir gölge geçti ve bir
kurt adam kokusu aldım. Arkasında iki tane daha olan garip bir iti
görmek için döndüm.

"Şimdi ne yaptığımızı bilmek ister misin?" Marko söyledi.
"Sürümüzün geri kalanına sahte pasaportlar getiriyor ve onlara
burada eşlik ediyorduk."

Kısa bir dövüş oldu.

DRAMA

MARKO kabinin kapısını tekmeleyerek açtı ve sağlam eliyle beni içeri itti.

"Evde kimse var mı?" diye seslendi. "Sana bir hediye getirdik, Travis." "İki hediye," dedi Ukraynalı, Nick'i içeri iterek. Diğer iki itler takip etti. "Bunu canlı mı istedin bilmiyorum ama tahmin ettim."

"Siz almazsanız, ben alırım," dedi yeni gelenlerden biri, sadece aksanından izler taşıyan, göbekli, kırılmış bir kaba adam. Sırtışı eksik dişlerden oluşan bir çit gibiydi. "O çok güzel."

Nick onu görmezden geliyor, her şeyi olduğu gibi kabul ediyordu. Cesur bir gösteri yaptığını söyleyebilirdim ama o kadar da endişeli değildi. Ben yanıdaydım, bu yüzden tek yapması gereken dikkatini vermek ve emirleri beklemektir. Bazen sorumlu olmak gerçekten berbat bir şey.

Kuşkusuz ben de olmam gerektiği kadar endişeli değildim. Diğerleri yoldaydı ve Tesler'ların bizi öldüreceğini sanmıyordum. Onların son oyunu Clay'i öldürmektir. Eşi ve en iyi arkadaşından daha iyi bir yem olabilir miydi?

Tesler'in zaman geçirirken benimle ne yapacağına gelince, bu konuda da şaşırtıcı derecede umursamazdım. Uyuşturucuyu suçladım. Etkileri geçtiğinde, tüm bu "yeniden yakalanma" karmaşası için onları suçlayacağımdan emindim. Benim için bir Alfa eğitim dersi - ağır kesicilerin etkisi altındayken asla saha kararları vermeyin.

Tesler başka bir odadan içeri girip beni gördüğünde ve sırtıttığında bile nabzım neredeyse hiç atmadı. Yanıma yaklaştı, iki elimi tuttu ve görücü usulü evlenen gelinini kontrol eden bir damat gibi beni kol mesafesinden tutarak bir kez daha süzdü.

"Tüm bunlara rağmen hâlâ iyi görünüyor. İyi dayanıyorsun, tatlım. Seninle işim bittiğinde o kadar iyi görünmeyecek olman çok kötü."

Beni daha yakına çekti ve elini parkanın altına sokarak kıcımlı sıktı. Arkamdan bir ses duydum ve arkama dönüp baktığımda Nick'in kendisini yakalayan kişiye karşı mücadele ettiğini ve Tesler'e ters ters baktığını gördüm. Ona bir bakış attığımda durdu. Duyarlılığını takdir ediyordum ama iyi bir rehine rolü oynamazsa ikimize de ihtiyaçları olmadığına karar verebilirlerdi.

Ukraynalı, "Andrej'i öldürdüler," dedi.

Tesler kaşlarını çatınca Eddie ona doğru eğilip fısıldadı, "Büyük Romanyalı. Biz ayrılmadan hemen önce katıldı."

Tesler'in ifadesi değişmedi. Adamı hatırlayabilirdi. Hatırlamayabilirdi de. Her iki durumda da, gerçekten umurunda değildi.

Ukraynalı haklıydı. Eddie, kardeşi yetkiliymiş gibi davrandı ama Clay'le benim Alfa olduğumda yapmayı planladığımız şey buydu. -Eğer itler büyük ve korkunç bir adamın yönetimde olduğunu düşünmek istiyorlarsa, bırakalım düşünsünler. Yine de bir sürü, bir insan organizasyonundan gerçekten farklı değildir. En güçlü olan kısa vadede en iyi lider olsa da, uzun vadeli başarı için bundan daha fazlası gerekir. Ancak bu durumda, sürü üyeleri bile kimin Alfa olduğu konusunda anlaşılamıyordu, yani kimi koruyacakları konusunda anlaşılamıyorlardı. Bunu kullanabilirdim. Sadece nasıl yapacağımdan emin değildim.

"Paul? Stefan? Bağlayın onu," dedi Eddie. "Marko, şu kolu hazırlayalım. Gavril-"

"Yemek yiyebilir miyim lütfen?" Gavril -dişleri çürük olan tombul adam- mızmızlandı. "Uçaktan beri bir şey yemedim."

Eddie ona mutfağa gitmesini işaret etti. "Bir şeyler al ve geri gel. Danvers her an ortaya çıkabilir ve ben hazır olmak istiyorum. Bu bizim büyük anımız, çocuklar."

Tesler, "Kuzey Amerika sürüsünü yok edeceğiz," dedi.

"Hayır, onları değiştireceğiz. Ve *siz de* başlangıçta yer alacaksınız." Diğerleri, şirketlerinin halka açılmasını izlemek üzere olan zemin kat yatırımcıları gibi parladılar. "Çok çalıştınız ve şimdi bunun karşılığını alacaksınız. Yaza kadar bu Allah'ın belası

Kaliforniya'da, Teksas'ta, Florida'da yaşamak... Seçebileceğimiz koca bir ülke olacak."

Başlarını salladılar, yeniden canlanmanın gerçek inananlarıydılar, Vaat Edilmiş Topraklar önlerinde parılıyordu.

"Bize karşı çıkan herkes aşağı iner. Bize katılmak isteyen herkese kapımız açık, yeter ki elini taşın altına koymaya istekli olsun ve sizin en tepede olduğunuzu anlasın. Buraya ilk siz geldiniz. En iyi bölgeyi, en iyi kızları ve hepsinden önemlisi operasyondaki en iyi maaşlı işleri alacaksınız."

O vaaz verirken ben de olası kaçış yollarını planlıyordum. Bizden birkaç adım ötedeki büyük resim penceresini sevdim. Elbette, tanıdık kurtadamların ormanın içinden geçip evin etrafını sardığını görebilseydim daha da çok hoşuma giderdi...

"Ve sizi buraya kimin getirdiğini unutmayın," dedi Tesler. "Ben ve Eddie, tüm bunları sizin için yaptık çocuklar."

"Yine de Marko'nun hakkını vermeliyiz," dedi Eddie. "O adamı burada öldürmesine ne kadar kızsam da bana bir fikir verdi. Sürü bölgesinde birkaç insan öldür ve bak kim koşarak geliyor."

Bana el salladı. Yani bizi buraya getirdiği için övgü mü alıyordu? Adamın cesareti vardı; hakkını vermeliydim. Ve ne yazık ki beyni de. Dalkavukları için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı bu; hepsi başlarını salladı, parlak liderlerinin -ya da liderlerinin küçük kardeşinin- Sürü'yü tam ellerine teslim ettiğine ikna olmuşlardı.

Şimdi, keşke sürünün geri kalanı gerçekten ortaya çıksa...

Eddie kendi sesinin tadını çıkardığı sürece diğerlerine de buraya gelmeleri için zaman kazandırıyor. Sadece g e v e z e l i ğ e devam et...

"Bu kadar yeter," dedi Eddie. "Misafirimiz için hazırlanma zamanı." Lanet olsun.

"Paul, Marko onu sabit tutarken Bay Sorrentino'yu bağla. Ama dikkatli ol. Eminim o manikürlü tırnaklar keskindir. Gavril! Yiyecek almak ne kadar sürer? Geri kalanımız için de biraz getir.

Ve Travis, ödölünü yatak odasına götürüp onunla işini bitirmeye ne dersin? Ne istersen yap. Sadece onu canlı tut."

Eddie gerildi, dövüşmem için hazırды. Ben dövüşmedim. Tesler'ı tek başıma yenme şansım daha yüksekti. Asıl zorluk Tesler'ı *yenip* Nick'i kurtarmak olacaktı. Ben bunu düşünürken Tesler bana iyice baktı ve ölümcül bir dehşete kapılmadığımı fark etti.

"Bekleyeceğim," dedi.

"Ne için?" Eddie söyledi. "Hayır. Aklından bile geçirme-"

"Danvers'ı kızdırmak mı istiyorsun? Onu izlemekten daha iyi ne olabilir-"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Eddie sesini alçaltarak eğildi. "Çünkü onu kızdırmak istemiyorum. Onu sakinleştirmek için rehineler tutuyorum. Şimdi onu yatak odasına götür yoksa şansını yine kaybedeceksin-"

"Çok geç," dedi arkamızdan bir ses.

Mutfak kapısında Antonio'yu görmek için döndük.

"Güvenlik konusunda gerçekten daha dikkatli olmanız gerekiyor," dedi. "Arka kapı kilitli değildi ve buzdolabınızı yağmalayan bir adam buldum. Merak etmeyin, sizin için icabına baktım." Omzunun üzerinden yere, muhtemelen Gavril'in yattığı yere baktı. Sonra bakışları yüzlerinde gezindi. "Sizinkilerden biri miydi? Vay be. Bunun için gerçekten üzgünüm."

O konuşurken hareket eden tek kişi Eddie'ydi, bana doğru geri çekilerek ödölü koruyordu. Diğer herkes ne olup bittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Sonunda Ukraynalı Antonio'ya doğru koştu. Antonio ileri atıldı ve onun saldırısını karşıladı.

Koridorun karşı girişinden, hâlâ Marko tarafından tutulan Nick'in arkasından bir figür kaydı.

"Marko!" Eddie bağırdı.

Marko Eddie'ye sadece kaşlarını çatarak baktı, sanki Eddie'nin tek kolu sağlamken neden Antonio'yla dövüşmesine yardım etmesini istediğini merak ediyordu. Marko'nun

Diğer it bunu anladı, bir uyarı çığlığı attı ve elinde bir şömine demiri ile içeri sızmış olan Reese'e eliyle işaret etti. Sopayı savurdu ve Marko'nun kafasının yan tarafına vurdu.

Tesler beni kendine doğru çekti, bir eliyle kollarımı arkamda kenetledi, diğer ön koluyla da boğazımı sıktı. Her türlü dövüşme fikri durmuştu; boğazımı sıkmasıyla değil, Eddie'nin bize destek olmasıyla, askerleri savaşırken ganimeti korumasıyla. İkiisiyle birden baş edemezdim ve Eddie'nin dövüşün dışında kalmasıyla, şans zaten bizim lehimizeydi.

Antonio diğer yeni geleni öldürdü -Eddie'nin ona ne dediğini çoktan unutmuştum. Geriye Nick tarafından yere yatırılan Ukraynalı ve Reese'in kırık kolunu bükerek dizlerinin üzerinde tuttuğu Marko kalmıştı. Sıkı tutunmalarını işaret ettim. Bu ikisini öldürürsek pazarlık gücümüzü kaybederdik.

Antonio bana doğru bir adım attığında Eddie kollarımdan birini Tesler'in elinden çekip aldı. "Bir adım daha atarsan bunu kırarım. Ve bu sadece başlangıç için."

Antonio durdu.

Eddie, "Sanırım bu bir karşı duruş dediğimiz şey," dedi.

"Pek bir şey değil," dedim. "Elimde tutmaya değer tek ödül benim. Takas bile istemediğimi fark ettiniz mi? Bunu asla kabul etmezsiniz, onlar sadece top mermisi."

Marko ve Ukraynalı gerildi; Marko Tesler'e, Ukraynalı ise Eddie'ye bakıyordu.

"Adamlarımı geri istiyorum," dedi Eddie sessizce.

"Ama onları almak için beni teslim etmeyeceksin, değil mi? İkiisi bire. Bu iyi bir anlaşma. Senden çekip gitmeni bile istemeyeceğim. Beni bırakacaksın. Onlar da gitmelerine izin verir." Eddie'ye bakmak için döndüm. "Oyun başlasın."

İki adam da kımıldamadı.

"Sanırım değil," dedim. "Üzgünüm çocuklar. Görünüşe göre buna değmezsiniz."

"Hayır, sadece nereden geldiğini düşünerek teklifi ciddiye almıyorum." Eddie Antonio'ya döndü. "Bir kadının senin adına konuşmasına izin vermiyorsun, değil mi?"

"Genellikle. Bu işte daha iyiler."

"Kendi adına konuş," dedi Nick.

Reese kıkırdadı.

"Bu işi biraz daha ciddiye almanı tavsiye ederim," dedi Eddie. "Ve bana kiminle pazarlık ettiğimi söyle. Beta'nın eşinin sürü adına konuşmasına izin vermediğini biliyorum."

Nick, "Hayır, Alfa seçilenin bizim adımıza konuşmasına izin veriyoruz," dedi. "Az önce konuştu."

Ona baktım. Sürüdeki *herkes* benden önce öğrenmiş miydi?

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Eddie parmaklarımdan birini kaldırdı. "Belki bunu daha da komik bulursun."

Parmağımı şıklattı. Nick irkildi. Ben hissetmedim. Hissetmediğimi söylemeyeceğim, sadece geldiğini gördüm ve acıya karşı yanağımı ısırdım.

"Elbette, bunu yapabilirsin," dedim. "Ama sana bir tavsiye. Ne kadar kötü durumda olursam, Clay'in beni kurtarmaya gelmesi o kadar zor olur. O benim eşim olabilir ama her zaman kendine başka bir eş bulabilir. Ve eğer ben gidersem, Alfa için sıradaki isim o olur."

"Kendine pek güvenmiyorsun, değil mi?" Eddie söyledi.

Omuz silktim. "Ben pratik biriyim, o da öyle. Makul ölçüde sağlıklı olduğum sürece benim için gelecek, ama sonuçta yerime başkası bulunabilir."

Arkamızdaki resimli pencerenin üzerinden bir gölge geçti. Sonra patladı, camlar havada uçtu ve Clay camdan içeri atladı. Bir gümbürtüyle ve sırtarak ayaklarının üzerine düştü.

"Hayır, hayatım, sen kesinlikle türünün tek örneğisin."

Clay Tesler'ı gömleğinden yakalayıp üzerimden çekerken Eddie'ye dirsek attım. Odanın diğer ucunda Nick ve Reese rehinelerini tutmak için mücadele ediyor, işlerini bitirmeden önce benden bir işaret bekliyorlardı.

Eddie geri sıçradı. Savruldum, gömleğimden bir cam parçasını çıkardım ve neredeyse gözüme geliyordu. Yanımda Clay, boynundaki bir kesikten akan kanı silerken Tesler'e doğru ilerliyordu.

"Dramatik bir giriş için ısrar edersen böyle olur," diye seslendim.

"Bir dahaki sefere hepimize bir iyilik yap ve ön kapıyı kullan."

"Bu drama değildi, sevgilim. Sürpriz unsuruydu."

Homurdandım ve Eddie'ye yuvarlak bir tekme attım. Göz ucuyla Tesler'ı görebiliyordum ve hedefte kalmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Eddie daha büyük bir tehditti ve daha az dövüşçüydü, yani Clay için Tesler'ı bırakmak zorundaydım.

Clay Tesler'ı yakaladı ve kırık pencerenin yanındaki duvara fırlattı. Clay üzerine çullanırken, Tesler ayağa fırladı... ve pencereden dışarı atladı.

Clay eşiği atlamak için tuttuğunda, tüm ağırlığını kötü koluna verdi. Yol vermedi ama engeli aşmasına yetecek kadar verdi, sert bir şekilde kara düştü ve birkaç adım sendeledi. O sırada Tesler ormana doğru koşuyordu.

Clay bana dönüp baktı.

"Devam et," dedim.

"Götürün onu."

Bakışlarım Eddie'den sadece bir saniyeliğine ayrıldı ama bu kadarı yeterliydi. Kardeşinin izinden gitti ve diğer tarafa doğru koştu. Antonio onun önünü kesmeye çalıştı ama çok uzaktaydı.

Eddie'nin peşinden koşarken Antonio'ya el salladım. "Önce onları bitir."

Arka kapı çarptı. Spor ayakkabılarımı kaptım, sonra peşinden koştum, giderken büyük botlarımı tekmeledim.

HITCHHIKER

Eddie'yi kovalarken Tesler'den uzaktan gelen bir ılık duydum, ardından Clay'den avını yakalayıp kaybettiği anlamına gelen bir hayal kırıklığı hırıltısı geldi. İğüdüsel olarak o tarafa dönmeye başladım, sonra kendimi durdurdum.

Evet, Tesler'i öldüren kişi olmak istiyordum. Bir parçamın umutsuzca buna ihtiyacı vardı. Ama bunu yapmak için daha büyük bir tehditten vazgeçmem gerekiyordu. Sürünün iyiliği her şeyden önce gelirdi ve Eddie'yi öldürmek sürünün yararınaydı.

Bu beni Eddie'nin kardeşine doğru koşmasını ummaktan alıkoymadı ama o bunun için fazla zekiymi. Clay'le beni ayırmak için ters yöne doğru gidiyordu.

Antonio'nun yolda olduğuna ve takibi devralabileceğine dair işaretler duymak için ne kadar çabalasam da bunun da olmayacağını biliyordum. Reese'in ne kadar öldürme deneyimi olduğu önemli değildi, Antonio onu bu işi tek başına yapması için bırakmazdı. Ve Nick'in tek deneyimi bir grubun parçası olarak, başkasının liderliğini takip etmektir. Bu yüzden babası Clay ve benim hedeflerimizi tek başımıza halledebileceğimize güvenerek kalacaktı.

Bir motor sesi duyduğumda gülümsedim. Bir yola geliyorduk. Eddie bunu fark ettiğinde yönünü değıştirecekti.

Onun yerine hızını arttırdı. İleride, her iki tarafında da göğüs hizasına kadar kar birikmiş bir kamyonun hızla yola indiğini gördüm. Eddie kenara ulaşmadan geçti, bu yüzden karşıya geçmek için hızını kontrol etmesine gerek kalmadı.

Ben bir uca ulaştığımda, o diğer uca geçmiş ve uçsuz bucaksız ormana doğru hızla geri dönüyordu. Yol boştu, ama çukurlarla doluydu.

Buranın ana arterlerden biri olduğunu düşündürecek kadar iz vardı, muhtemelen otoyola bağlanan bir yoldu.

Karşıya geçtim ve Eddie'yi ormana kadar takip ettim. Çok geçmeden hafif bir egzoz kokusu aldım. Dönüp dolaşıp aynı yola geri döndüğümüzden emindim.

Kulübeye dönmeye mi karar vermişti? Yoksa kardeşini mi bulmaya çalışacaktı? Tanrım, umarım öyledir, çünkü bu hızla giderse, ayağı takılmadıkça onu yakalayamayacaktım.

Eddie yolu yirmi adımdan daha az geçtikten sonra ormanda bir daire çizerek tekrar yola yöneldi.

O ne halt ediyordu?

Cevap başka bir motorun vızıltısıyla geldi. Eddie kapana kısılmıştı. Eddie zekiydi. Eddie'nin benimle dövüşmek için hayatını riske atmaya hiç niyeti yoktu; o hayatta kalmakla ilgileniyordu, kemer çentikleriyle değil. Peki ne yapacaktı? Reese'in Pittsburgh'da yaptığıının aynısını: İnsanlara sığınacaktı.

Ama yine arabanın önünden yola fırladı, sonra onu durdurmak için hiçbir çaba göstermedi, sadece ormanın içinde kayboldu. Beni yavaşlatmak için treni mi kullanmaya çalışıyordu? Eğer öyleyse, işe yaramıyordu. Araba sıkıştıktı, gıcırdayarak ilerliyor, kar püskürtüyor, hızlı bir yürüyüş temposuyla hareket ediyordu. Kolayca önünden geçtim ve sürücü beni görmemiş gibi görünüyordu bile, ö n ü n d e k i yola bakmaya o kadar odaklanmıştı ki, karda ilerlemeye çalışıyordu.

Eddie ormana doğru koşmaya devam etti. Ve bu noktada tahmin edilebileceği gibi, orada kalmadı, bunun yerine geniş bir daire ç i z e r e k yola geri döndü. Yolun ortasında durup onu beklemeyi çok istiyordum.

İşte o zaman nihayet ne yaptığını anladım. Başka bir aracın -bu sefer bir kamyonet- sesini duymadan önce bunu fark etmek için sadece bir saniyem vardı ve beklediğim gibi Eddie dönerek geçen kamyonetin hemen arkasından çıktı.

Kardeşinin "trene atla" numarasının bir versiyonunu yaparak doğru aracı beklemek için yolun karşısına geçiyordu. Şimdi,

Kuşkusuz son birkaç gündür Eddie'nin tecavüzcü haydut kardeşi yüzünden beynimin tüm silindirleri çalışmıyordu ama henüz tamamen beyin ölümü gerçekleşmemişti. Onun hilesini tam zamanında fark etmiştim ve yoldan geçen kamyonun arkasından fırladığında önünde açık bir kamyonet kasası bulmadı. Avının kaçmasına izin vermekten biraz yorulmuş bir kurt adam buldu.

Etrafımda koşmaya çalıştı. Onu yakaladım ve ormana doğru çektim. Dövüştük. Onu gerçekten yakalamamanın verdiği güçle -ve onu kaybetmenin getireceği olası aşağılanmayla- ben kazandım. Boynunu kırdım. Kısa bir dövüş ve hızlı bir ölüm, ikisi de fazla yoruma değmez. Cesedini ormanın biraz daha derinliklerine sürükledim, üzerini çalılarla örttüm, daha sonra gömmek üzere yerini not ettim, sonra Clay ve Tesler'i bulmak için geri koştum.

Ormana geri döndüğümde Clay'in yerini bulmak kolaydı; sadece savaş seslerini takip etmek yeterliydi. Yaklaştıkça, bunun bir savaştan çok bir mücadele olduğunu fark ettim - biri kavgayı başlatmak için mücadele ediyor, diğeri de bundan kaçınmak için mücadele ediyordu. Önce bir darbenin gümbürtüsü geldi. Sonra bir homurtu. Sonra bir duman ve bir lanet. Sonra koşan ayak sesleri. Başka bir gümbürtü, homurtu, duman, lanet.

Clay'i Tesler'in peşinde buldum. Clay ona yumruk atacak kadar yetişiyor, belki gömleğinin bir kıvrımını yakalıyordu ama Tesler her seferinde kurtuluyor ve tekrar koşmaya başlıyordu. Ya da koştu, ta ki beni yoluna çıkarken bulana kadar.

Clay arkasından kısa bir süre durdu ve sırtarak selam verdi. "Biraz daha hareket mi arıyorsun, sevgilim?"

"Hiç alamıyorsun gibi görünüyor. Sorun nedir, Travis? Bunun için can attığımı sanıyordum. Eddie'nin planı işe yaradı. Clay orada. Devam et. Biraz eğlen. Yoksa kameranı mı unuttun?"

"Plan bu muydu?" Clay söyledi. "Dur tahmin edeyim. Beni tuzağa düşürmek. Beni parçalara ayır. Fotoğraflarımı çek. Ne kadar belalı orospu çocukları olduğunuzu kanıtlamak için onları etrafa dağıtın." Başını salladı. "İtler. Orijinal değil

kalın kafataslarındaki fikir. Ama tabii, bunu yapabiliriz Travis. Hatta Elena'yı kameranı alması için geri göndereceğim. Sadece buraya gel ve başlayalım."

Tesler'in bakışları yana kaydı, kaçış yollarını kontrol etti ve reddetti. Sonra başımın üzerinden baktı.

"Kardeşin gelmiyor," dedim.

"Onu öldürmediğin kesin," dedi Travis. "Bir iz bırakmış olması gerekirdi, ama az önceki kırık parmak dışında bir iz göremiyorum."

"Parmağını mı kırdılar?" Clay söyledi.

"Evet, siz dışarıda dramatik girişinizi hazırlarken." "Kahretsin.

Özür dilerim, sevgilim. Onunkilerden birini almak ister misin?"

"Kardeşin öldü," dedim. "Bıraktığı tek iz çürüklerdi ve bende onlardan yeterince var, birkaç tane daha olması önemli değil."

Sanki buna pek inanmamış gibi bana baktı. Çok kötü oldu. Eddie'nin onu kurtarmaya geldiğini düşündüyse, aksini öğrendiğinde bizim için çok daha iyi o l a c a k t ı .

"Yani bana karşı takım mı kuracaksın?" dedi sonunda. "Bu hiç adil değil."

"Hayır mı? Tamam o zaman. Rakibini seç."

Clay'den bana baktı ve alay etti. "Buna kanacağımı mı sanıyorsun? Eğer birinizi alt etmeye yaklaşırsam, diğeriniz de atlayacaktır."

"Ve bu adil değil. Çünkü senin tek derdin adil olmak, değil mi Travis? Ekstra avantaj elde etmek için kendini steroidle dolduruyorsun. Tıpkı silah kullanmak kadar korkakça, ki eminim bir silah almayı akıl etseydin sen de yapardın."

"Ben *hiç* silah kullanmadım-"

"Ve senin de hiç desteğin olmadı, değil mi? Benimle dövüştüğünde küçük kardeşin araya girip seni kurtarmadı. Halüsinasyon görüyordum."

Gözleri parladı. "O farklıydı. Sen bizim esirimizdin. Bir planımız vardı."

"Ve şu anda sen bizim esirimizsin." Gülümsedim. "Ve tahmin et ne oldu? Bizim de bir planımız var. Neredeyse sizinkinin karbon kopyası. Sadece bizimkinde ölen ve fotoğrafı çekilen sen olacaksın, böylece itibarımız artacak. Şimdi zehrini seç."

Benden Clay'e baktı ve tekrar geri döndü. Ben bariz bir seçimdi - daha küçük, daha az deneyimli ve zaten daha önce hırpalanmış. Ama bakmaya devam etti, düşünmeye devam etti.

"Ben seçiyorum..."

Benden Clay'e bir kez daha yavaşça baktı, sonra döndü, en yakın dalı kopardı ve Clay'e doğru hamle yaptı. Öne atıldım. Clay geri sıçradı. İkimiz de yeterince hızlı değildik. Tesler sivri sopayı Clay'in göğsüne sapladı. Sonra da kaçtı.

Clay sendeleyerek geri çekilirken yanına koştum.

Önüne düştüğümde, "Peşinden git," dedi. "Hayır."

"Elena."

"Hayır!" Kelimeyi hırıldayarak söyledim. Bu onu susturdu. Dal hâlâ göğsünden dışarı çıkıyordu. Düşündüğüm kadar büyük değildi, çapı bir santimden azdı. Gerçi bu onu daha da kötüleştirmişti; bir ok gibi daha ince ve daha keskindi. Ben ceketini karıştırırken, o dalı çıkarmak için uzandı.

"Yapma," dedim.

"Sevgilim, bu-"

"Yapma!"

"Ben iyiyim. Peşinden git. İsteddiği buydu." "O zaman sanırım alacağı şey de bu."

Sesim de artık ellerim kadar kötü titriyordu. Tesler tarafından tecavüze uğramaktan çok korkmuştum. Bana yapabileceği en kötü şeyin bu olduğunu mu düşünmüştüm? Hayır. Çok daha kötü bir şey vardı ve ben bunun için kendimi yıpratarak, beni korkutmasına izin vererek, korkunun beni yavaşlatmasına izin vererek aptallık etmiştim.

Onu öldürebilirdim ve şimdi burada Clay'in ceketini çıkaramayacak kadar titriyor olmazdım.

"Elena, ben iyiyim."

Ellerimi tutmaya çalıştı. Mırıldanarak özür diledim ve ona hareketsiz kalmasını, kıpırdamamasını, hiçbir şey yapmamasını söyledim.

Dal ceketini delip geçmişti, yani sopayı yerinden oynatmadan kolayca çıkaramazdım. Kazığa oturmalarla başa çıkmanın birinci kuralı - cismi çekip çıkarmayın çünkü kan kaybından ölmenizi engelleyen tek şey o olabilir.

Ceketini ve kanlı gömleğini yarayı görecektik kadar çıkardım. Sonra uzun, ürpertici bir iç çektim. Gözlerim doldu ve onları kaydırdım. Bir gecede ikinci kez ağlamaya yaklaşmıştım. Benim için bir rekor. Ama öfkeyle gözlerimi kırıştıtırırken bile bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. Clay eldivenini çekip çıkardı ve gözyaşımı sildi.

"İyi olduğumu söyledim mi?" diye mırıldandı. Başımı salladım.

"Hâlâ bana güvenmiyor musun?"

Bir kahkaha attım. Haklıydı - en azından iyi olmakla ilgili kısmı. Kuştüyü ceket Tesler'in hamlesinin çoğunu durdurmuş, Clay'i devirmiş ama bunun dışında çok az hasar vermişti. Sopa sadece yarım santim kadar girmişti ve omzunun etli kısmına saplanmıştı.

"Şimdi çıkarabilir miyim?" diye sordu.

Onun için yaptım, dikkatlice, böylece kıymık bırakmayacaktım. Kan fişkırdı. Eldivenini bastırdım ve kan akışı yavaşlayarak damlamaya başladı. Clay parmaklarımı eldivenden sıyırıp işi devraldı.

"Şimdi o piçin peşinden gidecek misin? O kaçmadan önce? Hemen arkadayım."

Başımı salladım, ayağa kalktım, ona son bir kez baktım ve oradan ayrıldım.

Tesler'e yetiştim. Zor olmadı. Clay'in hayatını kurtarmakla meşgul olduğumu anladı ve doğruca en yakın kar motosikleti kulübesine koştu. Onu kaçış aracına düz kontak yapmaya çalışırken buldum. Kavgaya ettik. Yine zor olmadı. Eğer ben kötü durumdaysam, o da aynı derecede kötüydü ve benim tarafımda korku vardı, onun korkusu. Çetesi ölmüştü, kardeşi ölmüştü ve tek başınaydı. Travis Tesler yalnız kalmaya alışık değildi.

Kendi korkuma gelince, Clay bıçaklandığında korkumun son izleri de buharlaşıp gitmişti. Tecavüzden kurtulabilirdim. Bundan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapardım. *Neredeyse* her şeyi. Yapmayacağım tek şey ailemi riske atmaktı.

Nick yumuşak bir noktaya olabileceğini söylemişti. Sadece bir tane olduğundan emindim ve Tesler onu bulmuştu. Ama beni incitmenin başka yolları da vardı. Clay'in peşinden gelmek. Çocuklarımla peşine düşmek. Sürümün peşinden gel.

Bunlar üstesinden gelemediğim zayıflıklarımıydı. Aşmamalıydım. Bir Alfa'nın zarar görmez olması gerektiğini düşünmüştüm ama bu çok saçmaydı. Sürüsüne ne olduğunu umursamayan Jeremy nasıl bir Alfa olabilirdi ki?

Yumuşak noktaları vardı. İtler her zaman onları hedef alırdı. Tek yapabildiğim savunmamı güçlendirmektir. Sürümü korumak. Çocuklarımla korumak. Eşimi korumak. Ve evet, kendimi korumak.

Şimdi tüm bunları tehdit eden bir adam vardı gözümün önünde. Bu sefer o korkuyordu ama ben korkmuyordum ve bu her şeyi değiştirdi. Kırık bir parmağa sahip olmak yardımcı olmadı - yumruklarımla birleştğinde acı hisseden tek kişi o değildi - ama sonunda onu kar arabası kulübesinden dışarı çektim. Tam Clay yetişirken kurtuldu.

Tesler bana saldırdı ve taktiği bir yana, açısını değiştirme zahmetine bile girmeden tekrar saldırdı. Yana kaçtım ve burnumdaki kanı sildim, damlacıklar kara sıçradı. Tesler toparlanıp dönerken Clay'e baktım. Kollarını kavuşturmuştu, yüzü hareketsizdi, sadece gözleri endişesini ele veriyordu.

"Onu yakaladım," dedim.

"Biliyorum."

Tesler tekrar saldırdı. Yanından sıyrıldım. Bu sefer sol ayağım kaydı ve Tesler daha hızlı olsaydı dönüp beni yere serecekti. Olduğu gibi, denedi ama ben dans ederek yoldan çekilmeyi başardım.

Kalbim güm güm attı. Korku değil. Coşku. Tesler hâlâ ayakta idi ama onu yakalamıştım ve o da bunu biliyordu. Çenesinin yapısından anlayabiliyordum. Gözlerindeki vahşi bakıştan. Her hücumundaki çaresizlikten. Son direnişini yapan yaralı bir boğaydı.

Clay kollarını kavuşturup kavuşturup açarak kendini kontrol ediyordu. Beni izlemenin, ne kadar yorgun olduğumu, her kasımın nasıl ağrıdığını bilmenin onun için nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Hâlâ tazeydi ve dövüşmek için can atıyordu ve bu dövüşü benim yerime devralmak için can atıyordu.

Evet, bu iyi hissettirdi. Çok iyi hissettirdi. Ama Clay haklıydı. Risk alıyordum ve buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Tesler tekrar saldırdığında, yoldan çekilmek için dans etmeye başladım, sonra ayağımı fırlattım ve ona çelme taktım. Sırtına atladım, saçlarından tuttum ve yüzünü toprağa ve kanla kaplı kara gömdüm.

Sonra onu nasıl öldürebileceğimi düşündüm.

Clay o iti otuz yıl önce itibarını pekiştirmek için öldürmüştü. Eğer Alfa olarak kabul edilmekten endişe ediyorsam, işte sorunu çözenin bir yolu. Clay kadar çılgın, sadist ve tehlikeli olduğumu kanıtlamak.

Tesler'e acı çektirmekteki tüm amacım bu olsaydı, bunu yapabilirdim. Ama Clay o ite acı çektirmemişti. Daha ne olduğunu anlamadan onu anesteziyle bayıltmıştı. O deli değildi. Sadist değildi. Tehlikeliydi, evet, ama onların düşündüğü şekilde değil.

Clay bir canavar değildi. Ama Tesler'e korkunç bir şekilde ölmesini istediğim için işkence etseydim, bu beni canavar yapardı.

Clay'e baktım. "Onu istiyor musun? Yine bir iti örnek göstermek istedin."

Bu Tesler'in dikkatini çekti. Şu ana kadar hareketsizdi. Teslim olmadığından emindim. Sadece bir sonraki hamlemi düşünürken dinleniyordu. Şimdi kıpırdandı. Ama bunun geldiğini gördüm ve onu kolayca sabit tuttum, iyi bir önlem için yüzünü tekrar yere vurdum.

Clay'e baktığımda, "Hayır, çok zahmetli. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Ben de öyle."

Tesler'in saçlarını tuttum, boynunu kırmaya hazırdım. "Bekle!" dedi.

Ona doğru eğildim. "Son birkaç sözün var mı Travis? 'Özür dilerim' olmadıkça, onları gerçekten duymak istemiyorum."

"Pardon?" Alay etti. "Benden istediğin bu mu? Seni incittiğim için bir özür mü?"

"Hayır, özellikle değil. Onlardan bende de vardı. Pek işe yaramıyorlar."

Mektup aklıma geldi ve geldiğinden beri ilk kez midemi bulandırmadı. O özrü kabul etmemiştim ve bu konuda kendimi suçlu hissetmeyecektim. Ama kötü bir mektup da göndermeyecektim. Sadece sessizlik ve bununla affedilmediğini anlayacaktı. Ve eğer yaptığı şey için daha fazla suçluluk duyarsa? Benim için sorun değildi.

"Ben diğerleri için özür istiyorum," dedim. "Sana hiçbir şey yapmayan Dennis için. Tek hataları biraz eğlenmek olan o kızlar için. Ve buraya gelmeden önce tecavüz ettiğin ve öldürdüğün diğer tüm kızlar için. Onlar için bir özür duymak isterdim ama bunu yapmayacağını ve onların da bunu istemeyeceğini biliyorum. O yüzden bu son sözleri atlayacağız-"

"Sürüye katılacağım."

"Ne?"

"Acemilere ihtiyacınız var. Bunu duydum. Ben de katılacağım."

Gülmekten kendimi alamadım. "Ve sana izin vereceğimizi düşündüren ne-"

"Ben çok iyi bir dövüşçüyüm. Sürü için dövüşeceğim ve sen de benim kıcıma sahip olacaksın. Hayatım için ödeyeceğim bedel bu."

"Ne kadar asilce. Gerçekten. Sadece bir sorun var. Şu lanet olası iyi dövüşçü kısmı. İyisin, hakkını vereyim. Ama yine de seni yendim."

"Yardımanın vardı. Seni yakalayabilirdim. Kulübede, *o ortaya çıkana* kadar seni yenmiştim."

"Hayır, sen ve Eddie bana sahiptiniz. Eddie olmasaydı, sen mahvolurdun. Yani ikimiz de yardım aldık. Ama sonunda? Zekânla alt edildin, yenildin ve savaştın. Vücuduna ne kadar pislik pompalarsan pompala, bu senin özünde çaresiz insanları dövmeyi seven bir korkak olduğun gerçeğini değiştirmedir."

Boynunu büktü ve hırladı. "Bu dövüşmekle ilgili değil. Bu-"

"Seks hakkında mı? Tabii ki hayır. Bu seksle ilgili değil, Travis. Hakimiyetle ilgili. Ve görünüşe göre, hükmedebildiğin tek kadın çaresiz olanlar. Seni kendi türünden bir dişinin karşısına koydum ve bak ne oldu. Yenildin." Eğildim ve sesimi alçalttım. "Ve sınıfta kaldın."

Boynunu kırdım.

HAYATTA KALAN

NICK evdeki itlerin cep telefonuyla fotoğraflarını çekmiş, sonra da onu gömmeden önce Tesler'in bazı fotoğraflarını çekmişti. Şekil Değiştirenlerin Noah'ı geri vermeden önce kanıt isteyebileceklerini düşünmüştü. Akıllarındaki şeyin cep telefonundan çekilmiş resimler olmadığından emindim ama Nick'i durdurmadım.

Rus Sürüsü de kanıt bekleyebilirdi ve istedikleri de bu olurdu. Ayrıca, yeni kurulmuş bir sürünün tamamının birkaç saat içinde bizim tarafımızdan yok edildiğini gösteren fotoğraflara sahip olmak, yükselişim duyurulduktan sonra Sürü'nün gücü hakkında herhangi bir soru olursa el altında bulundurulacak bir şey olabilirdi. Bu yüzden Nick'in fotoğraf çekmesine izin verdim ve onu havaalanı güvenliğinden geçmeden önce fotoğrafları yüklemesi ve kamerasından silmesi konusunda uyardım.

Onlara iyi olduğumu söyledikten ve Clay parmağıma geçici bir atel yaptıktan sonra Clay ve Nick Tesler'i gömdüler. Onlar bunu yaparken ben de elbiselerini ve kimliğini alıp Antonio'nun şöminede her şeyi yaktığı kulübeye geri döndüm. Yolun yarısına gelmiştim ki tanıdık bir koku geldi. Döndüğümde sık ağaçların arasına gizlenmiş bir şeklin sessizce beni izlediğini gördüm. Kurt arkadaşımız.

"Anlaşmaya sadık kaldığımızdan emin olmak için mi geldin?" Yürürken seslendim. "Yaptık. Biri hariç hepsi öldü ve o da geri gelmeyecek. Diğerlerini bulmamıza yardım ettiğiniz için teşekkürler. Minnettarım."

"Bir şey değil."

Ses beni ürküttü. Hâlâ kurt formunda olduğunu düşünmüştüm. Figür yükseldiğinde, aynı kurt adam olduğundan emin olmak için tekrar koklamak zorunda kaldım. Eğer onu hayal etmem istenseydi, daha yaşlı olduğunu ve orta yaş krizini diğer tarafını keşfederek yaşadığını tahmin ederdim.

Dennis'in olduğu gibi. Yine de benden gençti. Yirmili yaşların sonunda. Koyu kızıl-kahverengi saçları omuzlarına dökölüyordu, zayıftı, dar bir yüzü, yüksek elmacık kemikleri ve delici yeşil gözleri vardı. Yerli kanı olduğunu tahmin ettim. Ve giyinikti. Dürüst olmak gerekirse, bu beni de şaşırttı. Çıplak olmasını beklemiyordum ama belki de sadece üzerine atılmış bir kürk ya da yakındaki bir kulübeden çalınmış giysiler giyiyordu. Ama giysilerin ona ait olduğu açıktı: deri ceket, kot pantolon, tişört, Doc Marten botlar...

"Beklediğiniz gibi değil mi?" dedi.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece aksanını anlamaya çalışıyorum." Aslında yerleştirmeme hiç gerek yoktu; İngiliz, İrlandalı ve Kanadalı aksanlarının karışımından oluşan bu aksan çok açıktı. "Newfoundland mı Labrador mu?"

Bu onu kısa bir süreliğine de olsa gülümsetti. "İkisi de, ara sıra," dedi. "İkisinin de kendine has cazibeleri var."

"Bahse girerim. Oraya sadece bir kez gittim, ama-"

Alçak bir hırıltı beni kısa kesti. Bir ağacın etrafından bakan gri bir kurt görmek için baktım. Daha önce onunla birlikte gördüğüm kurttu bu. Tekrar hırladı, dudakları keskin beyaz dişlerinin üzerinde dalgalanıyordu.

"Ben iyiyim," dedi, kelimelerden çok güven verici bir hırıltıyla. "Şimdi git."

Geri çekildi, ama sadece oturmak için, ölüm bakışları bana sabitlenmişti. "Yeni bir eş aradığını düşünüyor," dedim.

"Yeni...?" Gözlerini dikti, sonra bir kahkaha attı. "Tam olarak ne kadar yerlileştiğimi düşünüyorsun? Ya da belki sadece soruma cevap verdin."

"Ben sadece düşündüm ki - yani, kurt formunu tercih ediyorsan... Her neyse, sanırım *seni* eşi olarak görüyor."

"Öyle ama ben onu cesaretlendirmiyorum. O çok iyi bir kız ama bu iş yürümez."

"Çok rahatladım." Elimi uzattım. "Elena Michaels."

"Oh, kim olduğunuzu biliyorum. Kaya'da sandığınız kadar izole değiliz."

"Dışarıda sizden daha çok var mı? Daha fazla kurtadam?"

Elimi sıktı. "Morgan Walsh."

"Başka bir deyişle, eğer orada bir aileniz varsa, bana söylemiyorsunuz. Bir süredir orada yaşıyorlarsa ve Sürü bunu bilmiyorsa, o zaman bilmiyormuşuz gibi davranmaya devam edeceğimiz kadar radarın altında uçuyorlar demektir. Konuyu değiştirmek gerekirse, ne zamandır...?" Gri kurda baktım.

"Kurtlarla koşturmak mı? Çok garip bir şeydi. Bir gün Alaska'ya bir gezi için gelmiştim, koşuya çıkmıştım ve geri dönebileceğimi tamamen unutmuştum. Neyse ki bu kurt sürüsü zavallı aptal Newfie'ye acıdı ve onu yanına aldı."

"Uh-huh."

Gülümsedi. "Pekala o zaman. Burada ne yaptığımı sanıyorsun? Hayır, dur tahmin edeyim. Hayattan yara almış ve yaralanmış biri olarak dünyaya sırtımı dönmeye ve ormana çekilerek daha saf, daha basit olan yanıma kucaklamaya karar verdim."

"Bana pek yaralı gibi görünmedin."

"Oh, benim payım var. Sana gösterirdim ama arkadaşının çok uzakta olmadığını biliyorum ve o geldiğinde kıyafetlerimi çıkarmasam iyi olur."

"Aslında ben daha çok *onun* alınmasından endişeleniyorum." Gözlerimiz buluştuğunda hırslayan kurda başımla işaret ettim. "Peki bana neden kurtlarla kaçtığını söyleyecek *misin*? Yoksa bu da başka bir kibarca başından savma mıydı?"

Bir ağaca yaslandı, ellerini ceplerine soktu ve cevap vermeden önce ormana baktı. "Hiç değişmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettin mi? Kurt olarak yaşamak, sadece ihtiyaç duyduğunda insana dönüşmek?"

"Elbette."

"Birkaç yıl önce üniversiteyi bitirdim. Bir işe girdim. Nefret ettim. Bıraktım. Ben gencim. Bağlarım yok. Diğerleri Asya'yı sırt çantalarıyla gezer, kendilerini toparlayana kadar bir süre serserilik yaparlardı."

"Onun yerine bunu yaptın. Ne zamandır buradasın?"

"Yazdan beri. Sanırım bir yılımı vereceğim."

"Peki kurtların seni almasını nasıl sağladın?"

"Yiyecek," dedi arkamdan bir ses.

Clay görüş alanına girdiğinde Morgan sıçradı. Çabucak toparlandı, vurdumduymaz bir ifadenin arkasına çekildi, ama gözleri tetikte, Clay'in yaklaşmasını izliyordu.

"Yemekti, değil mi?" Clay tekrarladı.

Morgan onun için küçük de olsa bir gülümseme buldu. "Öyleydi. Ben iyi bir avcıyım. Biraz zaman aldı ama yeterince ikram bırakırsan önyargılarını yenerler. O muştacılar kamp kurmadan önce aşılması gereken çok fazla önyargı yoktu. Canavar değiştirenleri kastetmiyorum. Evet, o genç olan bu kış etrafta ağırlığını hissettirdi, ama biz sadece onun yolundan uzak durduk. *Onlar ortaya* çıktığında işler çok daha kötüye gitti." Elimdeki giysileri işaret etti. "Onlardan önce kurtların tanıdığı tek kurtadam yaşlı adam ve torunuydu ve ikisi de herhangi bir soruna yol açmamıştı." Clay'e baktı. "Yaşlı adam senin arkadaşın mıydı?"

"Bir zamanlar bir sürü arkadaşıydım."

"Kaybınız için üzgünüm. Kendisini tanıımıyordum ama iyi birine benziyordu. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, onu öldürmeye gittiklerini bilmiyordum. O sırada ava çıkmıştım. Geri döndüğümde sürünün geri kalanı onu bulmuştu - muhtemelen kulübede izlerini görmüşsünüzdür."

"Yaptık."

"Onlar..." Çenesini ovuşturdu. "Bu onları üzdü. Kafaları karıştı. Sanki hiç temas kurmamış olsalar bile arkadaşını tanıyorlarmış gibiydi. Onun için yas tuttular. Her neyse, o sırada etrafta değildim ya da- Anlayacağın gibi, bu işe karışmayı sevmiyorum. Yapmamayı öğrendim. Ama bir şeyler yapardım. Ve muhtemelen kendimi öldürtürdüm. Akşam yemeği yakalamakta üstüme yoktur ama yırtıcılarla aram pek iyi değildir." Bana baktı. "Yara izlerinden bahsetmiş miydin?"

"Yaptınız ve diğerlerini bize getirerek yaptığınız şeyi takdir ediyorum."

"İz sürmek ve avlanmak, bunlar benim uzmanlık alanlarım. Bu da demek oluyor ki, arkadaşınızda olduğu gibi, genellikle iş işten geçtikten sonra geliyorum. Ama geri dönmemin bir nedeni var ve bu sadece merhaba demek için değil. Geçen gün gitmeden önce ilgilenmek isteyeceğin bir şey buldum. Canavar-değiştirenler o orospu çocuğunun öldürdüğü iki kızı gömmüşler. Ama ben üçüncü bir kızın izlerini bulmaya devam ettim."

Başımı kaldırdım. "Üçüncü bir kayıp kız *vardı*. Cesedini buldunuz mu?"

"Hayır, onu ben buldum."

"Ne? Yaşıyor mu?" Clay'e döndüm. "Travis onu kilit altında tutuyor olmalı. Yapmamız gereken-"

"Hop, yavaş ol," dedi Morgan. "Onu alıkoyan o değildi. Anladığım kadarıyla onu ölüme terk etmiş. Onu başka biri bulmuş. Kız iyileşiyor. Ama... Bence gelip bir baksanız iyi olur. Bu... biraz zor bir durum."

Clay'e baktım. Tesler'in giysilerini benden aldı. "Sen git. Ben yetişirim."

Yürüyüşün ilk yarısı neredeyse sessiz geçti. Morgan'ın aylardır kimseyle konuşmadığı için daha önce alışılmadık bir şekilde konuşkan olduğunu söyleyebilirdim, ama doğası gereği çok fazla konuşmadığı gerçeğini örtmek için çok konuşan bir adam olduğu izlenimini edindim.

Bu benim çok iyi tanıdığım bir özelliğimdi. Çok konuşkan bir tip olmadım ama her zaman bir sohbete katılmakta ve üzerime düşeni yapmakta hızlı olmuşumdur, bu da genellikle kendimden hiçbir şey vermediğim gerçeğini gizler. Arkadaşça ve sosyal davranırsanız, insanlar onları konfor alanınızın diğer tarafında tuttuğunuzu fark etmeyecektir.

Sanırım Morgan'ı sakinleştiren şey Clay'in beni onunla yalnız göndermesiydi. Morgan sadece bir yabancı değil, aynı zamanda genç ve iyi görünümlü bir köpekti. Clay'in onunla gitmeme izin vermesi şüpheli görünmüş olmalıydı. Belki de bu öneriye alınmıştı.

bir tehdit oluşturmadiđını söyledi. Ama bir tahminde bulunmam gerekirse, test edildiđinden ya da tuzađa dűşürűldűđünden řűphelendiđini söyleyebilirim.

Bir süre yürűdűkten sonra, Clay'den ya da ađađların arasında gizlenen diđerlerinden bir iz bulamayınca rahatladı ve belki de basit gerçeđi anladı - Clay bana güveniyordu, kendime bakabileceđime güveniyordu ve sevimli genç kurtadamlara karřı en ufak bir hassasiyetim olmadıđına güveniyordu, ki bu yolculukta bu iyi bir řeydi.

Sonunda tekrar konuřmaya bařladı. Kanadalı olduđumu duymuřtu ve nereli olduđumu sordu, New York'un bizim versiyonumuz olan Toronto hakkında birkaç iđneleme yaptı - orada yařamayan herkes yařayan herkesi kűçűmsemeten bařka bir řey yapmıyor. Kanada'yla ilgili haberler yaptıđımı öğrenince, kendi eyaletiyle ilgili haberler sordu - balıkçılıđın süregelen üzűcű durumu, yeni açık deniz petrol projeleri.

Nereye gidiyor olursak olalım, kűlt arazide uzun bir yolculuktu. Ama Morgan'ın bunu ařmakta bir sorunu yoktu, benim için her yavařlamak zorunda kaldıđında bunu belirtmeyi severdi.

"Bunu duyuyor musun?" Kısık bir inilti ensemdeki tűyleri diken diken edince sordum.

"Rűzgar."

"Hayır, rűzgarı duydum ve bu-"

"İnanın bana, burada rűzgar daha önce hiđ duymadıđınız řeyler yapıyor. Bazen sesler duyduđuma yemin edebilirim. Tűm konuřmaları. Kontrol etmeye gidiyorum ve orada kimse yok. Kendime bunun rűzgar olduđunu söylűyorum ama..." Omuz silkti.

"Burada bir şey var, değil mi?"

Karın altına göműlműř, devrilmiř bir kűtűğűn üzerinden atladı. "Burada bir sürű řey var. Bu canavar deđiřtiriciler sadece bařlangıç. Sesler, ıřıklar..."

"İřıkları gördűm. Dűn gece beni donmuř bir nehre götürdűler - yeterince iyi donmamıř bir nehir."

"Bundan řűphem yok. Beni neredeyse bir uçurumdan ařađıya sürűklediler ve kurt sürűsűne geri dűnűř yolumu aydınlattılar. Kaprisli kűçűk

Buggers. Tanımadığım izler buluyorum, tanımlayamadığım kokular, gölgelerin bakışlarını yakalıyorum. Alaska, insan, hayvan ve ruh için son sınırdır. Şimdi sakinleşsek iyi olur. Kulübe hemen ileride."

"Bana kimin sorumlu olduğunu söyleyecek misin?"

Parıldayan bir sırıtış. "Hayır, bunu senin burnuna bırakacağım. Bakalım anlaman ne kadar sürecektir."

Morgan ne kadar güvenilir görünse de, içimi kemiren o paranoyak iğneleri hissetmekten kendimi alamıyordum. Ama şimdi benimle adil bir şekilde oynadığını anlamak için sadece güçlü bir kokuya ihtiyacım vardı.

"Eli," dedim.

"Adı bu mu? Genç canavar değiştiricinin mi?"

Başımı salladım. Hızlıca Morgan'a baktım. "Kız. O yapmadı-"

"Tecavüz mü? Hayır. Öyle bir şey yok, yoksa müdahale ederdim. Onu buldu ve onunla ilgilendi. Kız onun tutsağı değil, gerçi muhtemelen ayrılmayı düşünecek durumda da değil. Ama bu fedakârlık hareketinin kökeninde ergenlik aşkı ve ergenlik hormonları olduğundan şüpheleniyorum."

"Lanet olsun." İçimi çektim. "O zaman haklıydın. Bu bir durum. Sanırım yapılacak ilk şey kıza bir göz atmak." Rüzgârı kontrol ettim. "Eli'in hâlâ burada olduğuna dair bir işaret yok."

"Ben arkamı
kollarım."

"Teşekkürler."

Uzakta bir bina görmek için zorlayarak ilerledim ve aniden tam karşımdaydı - ağaçların arasında yuvalanmış küçük bir ahşap kulübe.

Geri çekildim ve iyice kokladım. Eli'dan hâlâ bir iz yoktu. Havada odun dumanı kokusu vardı ama bacadan hiç duman gelmiyordu. Bütün pencereler karanlıktı. Sürünerek ilerledim, Morgan da peşimdeydi. Ben ne kadar sessiz hareket ettiysem, o da o kadar sessizdi. Tereddüt ettim, sonra ona ilerlemesini işaret ettim. Öndeki yeri vermekten nefret ediyordum ama en sessiz iz sürücü önden gitmeliydi.

Morgan yarım düzine adım attıktan sonra durdu, küfretti ve ileri atıldı.

"Bekle!" Seslendim. "Eğer onu korkutursan-" "O burada değilken onu korkutamazsın."

Kulübenin kapısını kırarak açtı. Etrafından kulübenin karanlık, nemli derinliklerine baktım. Boş derinliklere.

Morgan yine küfretti. Ben de ona katıldım. "Eğer kaçtıysa ve burada yalnızsa..."

Morgan çoktan çömelmiş, izleri kontrol ediyordu. Beni geçip dışarıda çömeldi ve alanı kaplayana kadar hareket etti.

"Yalnız değil," dedi. "Eli onun yerini değiştirdi. Hem de son bir saat içinde. Çok yaklaşmamaya çalıştım ama ısırılmadığından emin olmak için ona bir göz atmak istedim."

Midem bulandı. "Öyle miydi?"

"Hayır. O adam yumruklarını kullandı, dişlerini değil, neyse ki. Ama Eli izimi bulmuş ve onu kontrol etmek için geldiğimi biliyor olmalı."

Uzakta kar çıtırdıyordu. Morgan döndü, esintiyi yakalamak için başını kaldırdığında doğruldu ve sertleşti.

"Durumumuz bir soruna mı dönüştü?" Clay, Antonio, Nick ve Reese'le birlikte sık ağaçların arasından çıkarken seslendi.

"Küçük bir tane, umarım," dedim.

Açıkladığım gibi, Morgan patikayı takip etti, sonra geri gelip en yakın dereye g i t t i ğ i n i söyledi... ve kayboldu.

"İçinden geçti. Bu yüzden önerim..." Morgan başladı, sonra diğerlerinin yüzlerine baktı, hepsi bana doğru dönmüştü. "Ya da belki de değil..."

"İkili gruplara ayrılacağız," dedim. "Benden başka biri onu bulursa destek çağırın. Onunla konuştum, bu yüzden nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Eğer diğer Şekil Değiştirenlerle karşılaşırsanız, onlara benimle olduğunuzu söyleyin ve

istediklerini yaptık. Şimdi, eşleşmeler için..." Reese'e döndüm. "İzin nasıl gidiyor?"

Ağzını açtı, çenesi bir parça kalktı, açıkça iz sürme becerilerinin birinci sınıf olduğunu söylemeye hazırdı. Sonra Nick'e baktı ve "Fena değil," dedi.

"Tamam o zaman, sen benimle gel. Nick, Antonio ile gidiyor. Clay'le mi? Sen ve Morgan?"

Clay başıyla onayladı. Morgan ona doğru dikkatli bir bakış fırlattı.

"Um, gerçekten eşleşmeyi tercih ederim..." Morgan başladı, sonra gitmeye hazırlanan diğer herkese baktı. "Ya da sanırım ne istediğimin pek bir önemi yok, değil mi?"

"Özür dilerim," dedim. "En iyisi bu. Sen iz sürmeye konsantre ol; o senin arkanda olacak."

Ve ayrıldık.

SEÇENEKLER

Reese'i yeteneklerinden çok arkadaşlığı için seçtiğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum. Geldiğinden beri pek konuşmamıştı. Bu şartlar altında, bu şaşırtıcı değildi. Ama iyi olduğundan emin olmak istedim. Kendimi... bilmiyorum, sorumlu hissediyordum, sanırım onu Sorrentinos'a gönderen kişi olduğum için.

"Parmakların nasıl?" Eli'nin izini bulmaya çalışarak dere kıyısı boyunca yürürken sordum.

"Hâlâ yok," dedi. "Jeremy bana iyi bir dikiş attı ve ağrı kesici verdi, bu yüzden sadece onların olmamasına alışma meselesi. Bir şeyleri karıştırıp duruyorum. Parmaklarımın tamamını kaybetseydim daha kötü olurdu. İki parmağımı kaybetmek zorunda kalsam bile, başparmağım ve işaret parmağımı kaybetmemden iyidir. Parmaklarım da elimden iyidir. Elimin bir parçası hayatımdan daha iyi..." Alaycı bir gülümseme. "İyi tarafından bakmaya çalışıyorum."

"Olanlar için üzgünüm. Anchorage'da başka itler olduğunu bilseydik-"

"Ve eğer sizi dinleyecek kadar uzun süre durmuş olsaydım... Ya da kaçmak yerine Sürü ile temasa geçip açıklama yapmayı deneseydim... Ya da en başta o eziklerle takılmasaydım... Bu konuda suçun tamamen bana ait olduğuna eminim. Siz bana çok iyi davrandınız." Başını çevirip bakışlarıyla buluştu. "Gerçekten."

Bir koku almak için eğildim ama sadece bir ayıydı. "Nick bana hâlâ Avustralya'ya dönmek istemediğini söyledi."

Reese kaskatı kesildi ve bu konuda ondan daha fazla bir şey alamayacağımı biliyordum. Bir süre için değil, şüpheleniyordum.

"Hayır," dedi. "Ben kalıyorum."

"Gelecek hakkında bir düşünce var mı?"

"Antonio bana bir iş teklif etti." Bir şey koklamak için eğildi, sonra burnunu kırıştırıp başını salladı. "Öğrenci işi, yazları üniversite öğrencilerini işe aldığı türden bir iş. Kabul etmeyi düşünüyorum." Tepkimi ölçmek için bana bir bakış attı.

"Kulağa hoş geliyor."

"Geçici bir süre için," diye ekledi, belki de öyle olmayacağını ummaya başlamış gibi. "Antonio onlarla kalabileceğimi, bahçe işlerini üstlenebileceğimi, belki misafir evine taşınabileceğimi söyledi. Çok iyi davrandılar. Antonio adil ve Nick de-" Gülümsedi. "Nick iyidir. Beklediğim gibi değil. Sürü."

"Bu iyi," dedim.

Ve öyleydi de. Reese'in iyi uyum sağladığını, emirlere itaat ettiğini, ağırlığını koyduğunu, asimile olacak kadar genç olduğunu düşünmeye başlamıştım bile. Sürünün kullanabileceği türden bir acemiydi. Yine de bunu önermedim. Çok erkendi ve hiçbir yere gitmiyordu. Bırakalım yerleşsin ve belki de yerleşik kalsın.

İzi bulduğumda diğerlerini çağırmak için ısıklık çaldım. Elbette, bunu tek başıma halledebileceğimi söylemiştim ama bu sadece onları aramakla zaman kaybetmeyeceğim anlamına geliyordu. Bir ya da iki ısıklık çalabilirdim. Kimse cevap vermeyince, Reese ve ben patıkaya doğru yola koyulduk.

Çok uzaklaşmamıştık ki, o yoğun misk kokusuyla yüklü buz gibi bir hava püskürerek yanımızdan geçti.

"Bu da ne böyle?" Reese burnunu ovuşturarak sordu.

Ben cevap veremedim ormandan iri bir cüsse çıktı, yirmi adım ötede durdu ve dönüp bize baktı.

"Bu da ne-?" Reese söyledi.

Canavar şaha kalktı ve çizmelerimize kadar uzanan bir gölge oluşturdu. "Vay anasını!"

Canavar yere düştü ve saldırdı. Reese kolumdan tuttu ve beni güvenli bir yere çekmeye çalıştı. Kımıldamadığımda, bana bir

patikadan itti ve beni geçip ormana doğru koştu. Sakince patıkaya geri yürüdüm.

Canavar kükredi... ve etrafımda koştu. Sonra döndü, yolu eşeledi, nefesi burun deliklerinden akıyordu.

"Eli," dedim. "Kes şunu."

"Bu-" dedi Reese ormandaki yerinden. "Eli bu mu? şekil değiştiren adam mı?"

"şekil değiştiren *ocuk*. O bir genç."

"Ne kadar genç olduğu umurumda değil. Adam kocaman. Ve çok sinirli."

"Hayır, sadece şov yapıyor, bizi uyarmaya alışıyor. Gitmemizi ister misin, Eli?"

Homurdandı, hâlâ bir boğa gibi yeri eşeliyordu, başı eğikti, gözleri parlıyordu.

"Tamam, öyle yaparız," dedim. "Biz Noah'yı almaya gidelim, bu işi Alfa'nız ve babanız halletsin."

Eli hırladı. Saldırdı. Yerimde durduğumda kısa bir süre durdu, devasa pençelerinden karlar uçuşuyordu.

"Git geri dön de bunu konuşalım."

Eli değiştiği çalılıktan hantal adımlarla çıkarken Reese, "**Kahretsin, bu çok hızlıydı,**" dedi.

"Bu onların sahip olduğu bir avantaj," diye mırıldandım.

Reese, Eli'a daha yakından bakarken, "Güzeli, ama takas edeceğimi sanmıyorum," dedi.

Reese genç şekil Değiştiren'e verdiği tepkiyi çabucak gizledi ama Eli genç kurt adama verdiği tepkiyi gizleyemedi; yaklaştıkça omuzları ve çenesi kalkıyor, lise oyun kurucusunun karşısındaki beceriksiz bir ikinci sınıf öğrencisinin zar zor gizlediği kıskanlığıyla Reese'e bakıyordu. O zaman Eli için üzüldüm. irkin bir ocuk değildi ama o yaşta hiç kimse -doğaüstü ya da insan-eksikliklerinin hatırlatılmasına ihtiyaç duymaz.

Reese'e sırtını döndü ve benimle konuştu. "Geri dönmek istemiyor."

"Güzel. O zaman bunu bana söyleyebilir."

Tereddüt etti, büyük çenesi çalışıyordu. Sonra saçlarını geriye attı ve ormanı taradı, bir bahane bulmaya çalıştığını düşündüm ama onun yerine, "İyi. Yine de hoşuna gitmeyecek."

Beni yol boyunca yönlendirdi.

Yürürken, "Kalmak istiyor," dedi. "Benden onu taşımamı *istedi*."

"Pekala."

"Bana inanmıyorsun."

Ona şöyle bir baktım. "Gerçekten senin sözüne inanmamı mı bekliyorsun?"

Cevap vermedi ve yolun geri kalanını sessizce yürüdük.

KULÜBEYE ULAŞTIK, muhtemelen barınmaya ihtiyacı olan herkes tarafından kullanılan küçük bir taşra kulübesiydi.

Oraya vardığımızda Eli, Reese'in dışarıda kalması için ısrar etti - belli ki sevimli, sarışın Avustralyalının kız arkadaşına fazla yaklaşmasını istemiyordu. Bu iyiydi ama Eli'yi de beklettim. Eğer bu kız onun söylediği kadar kalmaya kararlıysa, bunu bana kendisinin söylemesi gerekiyordu.

Kapıyı açtım. İçerisi karanlıktı, kulübeye yaklaştığımız anda ışıklar sönmüştü.

"Gitmeyeceğim," dedi gölgelerin derinliklerinden gelen bir ses. "Hemen şimdi arkanı dönebilirsin. On sekiz yaşındayım, yani kendi kararlarımı verebilirim."

Kayıp üç kızdan ikisi yirmi yaşındaydı, bu da bana kiminle konuştuğum konusunda iyi bir fikir verdi. Sokaklarda yaşayan, istismar ve ihmal dolu bir hayattan kaçmaya çalışan kız.

"On yedi yaşındasın, Adine."

"Gelecek ay on sekiz. Kendini evrak işlerinden kurtarıp beni hiç bulmamış gibi yapsan daha iyi olur."

"Ben sosyal hizmetlerden değilim. Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak isteyen biriyim."

En yakındaki feneri açtım. Dalgalı bir ışık kamarayı doldurdu. Adine köşedeki bir karyolada oturuyordu, yüzü sabitti, ifadesi onu buradan çıkaracaksam, bunu yapmak için bir ordu getirmiş olsam iyi olur diyordu.

"Sana ne olduğunu biliyorum," dedim.

"Öyle mi? Aynı bok, farklı gün."

Bakışlarıyla karşılaştım ve o perili, avlanmış hayvan bakışını tanıdım.

Ne kadar istesem de hiç bu kadar sert olmamıştım. "Sana ne oldu-" diye başladım.

"Yara izleri bırakacak. Kimsenin göremeyeceği izler. Evet, seansları yaptım. İyi olduğumu söylememi bekliyorsanız, yanılıyorsunuz. Ama tekrar iyi olacağımdan eminim. Ve Eli bana yardım edecek."

"O-"

"O sadece bir çocuk, biliyorum. Ve bir şeyler... onda doğru olmayan bir şeyler var. Bunu ben de biliyorum. Ama umurumda değil. Beni kurtardı, benimle ilgilendi ve karşılığında hiçbir şey istemiyor, sadece benimle olmak, benimle konuşmak istiyor." Bakışlarımla buluştu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Aslında biliyordum ama bana inanmayacağını biliyordum. Ve yüzüne baktığımda, kendini kandırmadığını anladım. Eli onun parlak zırlı şövalyesi değildi. Sonsuza kadar mutlu olmayı beklemiyordu. Ama her neyse, istediği buydu. İhtiyacı olan şey.

"Bize katılmak isterse katılabilir," diye gürledi arkamdan bir ses.

Döndüğümde Şekil Değiştiren Alfa'yı kapı aralığında gördüm. Arkasında Eli'nin babası oğlunu ensesinden yakalamıştı. Alfa içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Bu bizim tarzımız değil," dedi. "Ama kız gelmek isterse..." Bana baktı. "Tartışmamalıyız."

Başka bir deyişle, bu kızı kızgın ve mutsuz bir şekilde medeniyete geri göndermek gerçekten de iyi bir fikir değildi. Muhtemelen Şekil Değiştirenler hakkında konuşmaya başlayacaktı. Bu ona sadece akıl hastanesinde bir yatak kazandırabilirdi ama bu riski göze alamazlardı.

Adine'e döndü. "Biz çok uzakta yaşıyoruz. Halkını ziyaret edemeyeceksin."

"Bana uyar," dedi, çenesini kaldırmış, meydan okurcasına.

"Bizim bir köyümüz var ama biz avcıyız. Şehre gelmeyiz."

"Avlanabilirim, balık tutabilirim ve çok iyi bir aşçıyım - ama avlanma ve balık tutma kısmını daha çok seviyorum. Şehirden bıktım artık. Bu..." Yüzünden bir ifade geçti, hayal kırıklığı ve pişmanlık. "Düşündüğüm gibi olmadı. İç bölgelere dönmeye hazırım." Doğruldu ve onun bakışlarıyla buluştu. "Ben payıma düşeni yapacağım. Pişman olmayacaksın."

Alfa'nın yüz ifadesinden bunu yapacağından oldukça emin olduğu anlaşılıyordu ama o sadece başını salladı.

Ona döndüm. "Şimdi gitmek isteyebilir ama bir süre sonra..."

"Fikrini değiştirebilir," diye mırıldandı. "Eğer değiştirirse, biz onu geri getir. Size söz veriyoruz."

Adine'e baktığımda, onun için bu seçimi yapmaya hakkım olmadığını fark ettim. Kimsenin böyle bir hakkı yoktu, çünkü kimse o değildi, kimse onun hayatını yaşamamıştı ve neyin en iyi olduğunu bilmiyordu.

Biz çıkarken biri bana Clay'le görüşmeyi bırakmamı söyleseydi ne yapardım? Bana zaten bilmediğim bir şey söyleyemezlerdi. Yıllarımı Clay'in beni kandırdığını, aldattığını söyleyerek geçirmiştım ama öyle olmamıştı. Uyarı işaretlerini görmüştüm, onlar hakkında endişelenmişim ve sonunda benim için en iyi olanı yapmaya, onunla kalmaya karar vermişim.

Yıllarımı seçimimle ve sonuçlarıyla uğraşarak geçirdim ve hemen eski halime geri döndüm. Bu beni zayıf mı yaptı? Hayır.

İhtiyacım olan şeyin ille de dünyanın doğru olduğunu düşündüğü şey olmadığını fark ettim.

Benim için bu işe yarıyordu ve kimsenin müdahale etmeye hakkı yoktu. Artık benim de Adine'e müdahale etmeye hakkım yoktu.

Ben de onları kutladım. Eğer seçtiği hayat buysa, onu mutlu ediyorsa, önemli olan buydu.

BAŞLANGIÇ

SHIFTER ALPHA ve ben kulübeden çıktık, Eli ve babasını Adine'le birlikte içeride bıraktık. Reese pencerenin yanında duruyordu, içeriyi gözetliyor olmalıydı. Ben dışarı çıkınca rahat bir nefes aldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "İçeri girmek istedim ama onlar-" "Ben iyiyim."

"Diğerleri için ıslık çaldım," dedi, bana olduğu kadar Alfa'ya da, sanki onu uyarıyormuş gibi. "Biri ıslıkla karşılık verdi, demek ki geliyorlar."

"Güzel, teşekkürler."

Alfa'ya döndüm ve anlaşılmamız gereği Tesler'in sürüsüyle ilgilendiğimi söyledim. Eminim zaten biliyordu ama kibarca dinledi. Reese dirseğimin dibinde durmuş korumacılık oynuyordu, Alfa'ya attığı garip bakışlar olmasaydı bu gayet iyi olurdu. Bakmamak için kendini o kadar zor tutuyordu ki, iyice bir bakıp **k u r t u l s a** daha iyi olacaktı.

"Reese? Sanırım adamların geldiğini duyuyorum. Koşup onları uyarabilir misin, böylece belaya hazır bir şekilde içeri dalmasınlar?"

Tereddüt etti, bakışları tekrar Alfa'ya kaydı.

"Ben iyiyim," dedim. "Git."

Ve yaptı, ama yavaşça, omzunun üzerinden bolca kontrol ederek, yakın bir yutulma tehlikesi içinde olmadığımın emin olarak uzaklaştı. Bir hafta önce ne zaman yaklaşısam kaçıyordu. Şimdi ondan kurtulamıyordum.

Bir sesle Reese döndü, yumruklarını kaldırdı. Bu Noah'tı, patikadaki bir köşeyi dönüyor, kendisini yakalayanın birkaç adım önünde yürüyordu.

"O artık senin," dedi Alfa.

"Merhaba," dedim.

Noah zayıfça gülümsedi. Reese eldivenini çıkardı, elini uzattı ve kendini tanıttı. Noah'nın beyninde dönen çarkları görebiliyordum, muhtemelen Dennis'ten duyduğu isimleri sayıyordu -Pack isimleri- ve bunu tanıyamamıştı. Tam açıklamak üzereydim ki Reese'in elini garip bir şekilde sıktı ve bandajları hissetti.

"Oh, sen o adamsın..." Noah söyledi. "Travis bize söyledi. Sadist piç."

Reese alaycı bir gülümseme verdi. "Evet. Ama şu anda benden daha kötü durumda, bu da bir teselli." Noah'nın sırtına vurdu. "Elena'nın burada bir işi var ve Nick'in gelişinin kokusunu alabiliyorum. Bakalım ona gizlice yaklaşabilecek miyiz?"

Noah'nın yüzünde dehşet ifadesi belirdi. Belli ki kıdemli bir sürü üyesinin ödünü patlatmayı ilk izlenim için iyi bir yol olarak görmüyordu. Reese'i yoluna gönderdim ve Noah'ya işaret ederek Alfa'dan uzaklaştım ve sesimi alçalttım. Alfa başıyla onayladı ve kulübeye geri döndü.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Senin için geri döndüm ama beni yakaladılar. Savaşmaya çalıştım ama..." Yüzü kızarmıştı ve çenesindeki morluğu görebiliyordum, muhtemelen ona verdikleri büyük boy parkanın gizlediği morluklardan sadece biriydi.

"Yakalanan tek kişi sen değildin. Ve ben savaşmadım. Onlara bir kez baktım ve cesaret edemedim."

Solumuzda bir bağırış. Clay, Reese'in peşinden ağaçların arasından koşarken başımı kaldırıp baktım. Kim daha endişeli görünüyordu bilmiyorum -Clay iyi olduğumu mu umuyordu yoksa Reese iyi olmazsam Clay'in nasıl tepki vereceğini mi düşünüyordu?

Nick, Antonio ve Morgan Reese'in arkasından koşarak yaklaşırken, "Her şey yolunda," diye seslendim. "Çocuklar, bu Noah."

Noah kıpırdamayınca, yaralı olmayan elimle kolunu tuttum ve onu ileri doğru çektim. Parkanın içinden titrediğini hissedebiliyordum ve içimdeki anne onun geri çekilmesine izin vermek, fazla zorlamamak istiyordu. Ama Alfa adayı bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bu yüzden onu sadece dizleri çökecek gibi olduğunda sabit tuttum.

"Bu Noah," dedim tekrar. "Joey'nin oğlu."

Clay, Nuh'un birkaç santim yakınına kadar gelmiş, onun üzerinde yükseliyordu. Tesler'ların ona Clay hakkında ne hikâyeler anlattığını, hatta Dennis'in bile ne hikâyeler anlatmış olabileceğini ancak hayal edebilirim. Babasını korumak için yanlış yönlendirilmiş girişimlerinde düşmana katıldıktan sonra Noah'nın kendisini nasıl bir kaderin beklediğini düşündüğünü hayal edebiliyorum. Bu yüzden, dişleri takırdayacak kadar titriyor olsa bile, kuyruğunu kıstırmayıp dimdik durduğu için ona sadece tam kredi verebilirim.

Clay'in burun delikleri alevlendi, Nuh'u tepeden tırnağa incelerken kokusunu içine çekti. Öne doğru uzandığında Noah irkildi ama geri çekilmedi. Clay kolundan tutup onu diğerlerinin yanına çekti.

"Noah, bu Antonio Sorrentino..."

PAKET

YİRMİ DÖRT SAAT SONRA, hâlâ Alaska'daydım, o ormanda, büyük bir açıklıkta, sürünün geri kalanının ikizlerle karda futbol oynamasını izliyordum. Yaralı ve hırpalanmış vücudum -ve kırık parmağım-beni kenarda tutuyordu ama dinlenmenin ve huzurun tadını çıkarıyordum.

Son gün biraz dinlenmiş ve huzur bulmuştum. En azından Clay ve Jeremy'nin benim için istediğinden daha az.

Joey gitmişti. Otele dönmüştü; bunun için ona hak verdim. Otel görevlisine bir mesaj bırakmış, acil olduğunu ve Clay'in bunu hemen alması gerektiğini söylemişti. Bu, Jeremy'nin Clay'i uyandırması için birini ikna etmesiyle aynı zamana denk geliyordu. Ona olanları açıklayan notu ve Joey'nin beni gördüğü son yerin haritasını verdiler. Sonra af diledi ve bizi bir daha rahatsız etmeyeceğine söz verdi. Noah bizi Joey'nin dairesine götürdüğünde, daireyi boş bulduk.

Bağışlama ve merhamet dolu mutlu bir son harika olurdu ama bence herkes için en iyi çözüm buydu. En azından şimdilik. Tesler sürüsünden geriye kalan biri -Alaska'ya gelmemiş ama hikayeyi bilen bir uşak- Joey'nin bize ihanet ettiğini ve Clay'in hiçbir şey yapmadığını yayarsa... Clay eski dostuna bir örnek olmak zorunda kalacaktı. Belki Joey bunu biliyordu. Belki de bu yüzden kaçtı.

Sahaya baktım. Logan, Jeremy'nin yanındaydı ve Antonio'nun onlara pas vermesini sağlamaya çalışıyorlardı.

Jeremy hâlâ kaçak olan Tesler sürüsü üyeleri konusunda endişeliydi, bu yüzden Jaime ve ikizleri bir sonraki uçağa bindirmişti. Eminim küçük çocuklarla uzun bir uçak yolculuğu onun cennet fikri değildi ama

şikayet etmedi. Jeremy'nin ona spa'da bir gün ayırdığını öğrenmek de yardımcı oldu. Şu anda orada bulunuyordu, Jeremy bunu önermişti, Alaska'nın vahşi doğasında bir öğleden sonrasının onun için pek de iyi bir zaman olmadığını biliyordu.

Karl da Hope'la birlikte buradaydı. Kenardaydılar, Hope bir ağaç kütüğüne oturmuş, Karl'a yaslanmış, onu oyuna katılmaya ikna etmeye çalışıyordu. Hope'un Alaska'ya gelmesinde ısrar etmişti, sorun algılama becerilerine ihtiyacımız olabilir diye. Ona ne kadar hoş karşılandığını söylesem de bu konuda pek rahat değildi.

Hope ve ben daha sonra Lynn Nygard'ı ziyaret edecektik. Adine'in şekil değiştiren hayatının ona göre olmadığına karar vermesi ihtimaline karşı bu bağlantıyı sürdürmek istiyordum. Yaşadıklarından sonra onu paranormal meraklısı birine teslim etmek pek akıllıca görünmeyebilirdi ama en azından destek ve sempatik bir kulak bulabilirdi. Bu hikâyeleri başka kimse dinlemezdi ve bunu ona ilk söyleyen de Lynn olurdu.

Karl sonunda pes etti ve itiraz eden Hope'u arkasından sürükleyerek oyuna katıldı. Topu çaldı. Topu Hope'a verdiğinde Hope ona baktı, büyük boy parkasının yuttuğu küçücük bir figürdü. Sonra kendisine doğru gelen yarım düzine iri yarı adamı fark etti ve elinde topla koşmaya başladı.

Nick, Reese ve Noah hızlı bir çevre manevrası yaptı. Nick topu aldı ve üçü sahada ileri geri paslaşarak koştu. Evet, görünüşe göre Noah bizimle kalıyordu. Şartlı tahliyedeyken eyalet dışına çıkarılması ideal olmaktan çok uzaktı ama yetkililere gidip şartlı tahliyeyi neden bozduğunu ve yeni bulduğu babası ile büyükbabasının neden ortadan kaybolduğunu açıklayamazdı. Böylece o da ortadan kaybolacak ve yetkililer üçünün de ormana gittiğini ve gizemli bir kaderle karşılaştığını varsayacaktı. Burada, karşılaşılabilecek bir sürü gizemli kader vardı.

Noah, Sorrentino'larla eve gidiyordu. Bu Nick'in fikriydi. Yoldan çıkmış genç kurtadamlar için bir yuva açtıklarını söyleyerek şaka yapıyordu. Şimdi iki genç adamla bir araya gelmiş, topu geri almanın bir yolunu bulmaya çalışırken onu izledim. Nick fark etmişti ki

Kendi çocuklarının olması söz konusu değildi ama yine de bir şeye ihtiyacı vardı, yine de o boşluğu doldurmanın bir yolunu arıyor gibiydi. Belki bu işe yarayabilirdi.

Yani sürünün yeni bir üyesi vardı. Reese kalırsa belki iki. Hatta üçüncü bir şans bile vardı. Morgan dün buralarda takılmış, yardım etmiş, Jeremy'yle tanışmış ve Sürü hakkında sorular sormuştu. Açık bir ilgi olarak yorumlayabileceğim bir şey söylememişti ama deneyini bitirdiğinde birkaç bira içmek için Syracuse'a gelmeyi kabul etmişti.

Bir çığlık üzerine dışarı baktığımda Kate'in topla birlikte kaleye doğru koştuğunu gördüm. Clay arkadan koşuyor, yaklaştırmaya çalışan Nick ve Reese'i omuzlayarak kenara çekiyordu. Noah koşarak geldi, Clay'e bir göz attı, sonra geri çekildi. Antonio sinsice yaklaşıırken, Kate'e bir uyarıda bulunmak için öne doğru eğildim. Kaburgalarım itiraz etti ve yüzümü buruşturdum.

"İyi misin?"

Logan'ı yanımda görmek için aşağıya baktım. "Ben iyiyim," dedim. "Sadece biraz ağrım var."

Yüzümü inceledi, sonra başını salladı. Ayaklarımın dibine yerleşmeye başladı, sakat annesine eşlik etme görevini üstlenmeye hazırды.

"Devam et," dedim. "Ben iyiyim."

Yüzümü tekrar kontrol etti, emin değildi.

"Jöleli çörek, o topu kardeşinden alamayacağını söylüyor."

Babası gibi Logan da bir meydan okumaya asla karşı koyamazdı. Sırtarak koşmaya başladı. Kate neredeyse kale çizgisine varmak üzereydi ama Antonio onun önüne atladı.

"Kate!" Logan ona doğru koşarak bağırdı.

Top için ellerini uzattı. Topu fırlattı, mükemmel bir atıştı. Adam topu yakaladı... ve diğer kaleye doğru koşmaya başladı. Kate uludu ve peşinden koşmaya başladı. Clay de öyle yaptı, Logan'ın kıkırdamaları çınlarken, yanakları pembeleşirken, kar pantolonu sallanırken, etrafında karlar uçuşurken onun peşinden gitti. Son saniyede yön değiştirdi, geri koştu ve

topu kız kardeşine attı. Yetişkinler geri almaya çalışıyormuş gibi yaparken topu ileri geri fırlatarak havalandılar.

"Ee," dedi yanımdaki ses. "Sürün hakkında ne düşünüyorsun?"

Yanıma yaklaşan Jeremy'ye döndüm.

"Henüz benim değil," dedim.

"Ama olacak." Koyu renk gözleri dans ediyordu. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Biri bağırdı ve ben de dönüp tarlada oynayan çocuklara baktım.

Gülümsedim. "Henüz değil. Ama üzerinde çalışıyorum."

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2009 KLA Fricke, Inc.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Bantam Books tarafından yayınlanmıştır.

Bantam Books ve horoz kolofonu Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Armstrong, Kelley.

Frostbitten / Kelley Armstrong.-1. baskı.

s. cm.

eISBN: 978-0-553-90704-9

1. Kurtadamlar-Kurgu. 2. Alaska-Kurgu. I. Başlık.

PS3551.R4678F76 2009 813'.54-

dc22

2009009862

www.bantamdell.com

v3.0